Merve Güler

Polis Sakayı Gelme

merve güner

polis şakaya gelmez

DOKUZ

Polis Şakaya Gelmez
Merve Güner

© 2022, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Merve Güner

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Gizem Ulaş
Editör Ömer Karabayır
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Kasım 2022, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-8099-96-6

BASKI VE CİLT
İhlas Gazetecilik A.Ş.
Merkez Mah. 29 Ekim Cad.
İhlas Plaza No:11 A/41 Bahçelievler / İstanbul
İstanbul Tel: 0212 454 30 00
Matbaa Sertifika No: 45589

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

MERVE GÜNER

POLİS ŞAKAYA GELMEZ

DOKUZ

- 1 -

"Bu seferki talihli kişimizin ismi Engin, Engin Eraslan. Yakın arkadaşı Burak bize şaka yapmamız için başvurdu." Diğer tüm bilgileri atlayıp direkt konunun en can alıcı, bizi en çok heyecanlandıracak kısmına geçtim. "Hem yapacağımız şaka için önden ödeme yaptı hem de eğer arkadaşını kandırabilirsek iki katı daha ödeme yapacağını söyledi."

Mustafa iki katı ödemeyi duyduğu gibi uzun bir ıslık öttürdü ve "O iş bizde," diyerek ayağını rahat bir şekilde masanın üzerine yerleştirdi.

"Fakat şöyle bir sorunumuz var..." Mustafa'da olan bakışlarım herkesin üzerinde tek tek gezindi. "Adam başkomiser! Gözlerinin güvelerinkileri aratmayacak kadar keskin, kendisinin de tilki kadar kurnaz olduğu söyleniyormuş."

İlk başta kimse adamın başkomiser olduğu detayına takılıp tepki vermedi fakat birkaç saniye sonra Arda "Oha lan!" diyerek ayağa kalktı. Ani kalkışıyla sandalyesi tok bir ses çıkararak yere düşse de, çıkan sesi umursayan olmadı. Odaklandığımız tek şey, Arda'nın bu kadar yükseldikten sonra söyleyecekleriydi.

"Ben bu adamı biliyorum. Engin Eraslan'dı, değil mi? Tek başına organ mafyasını çökertmişti. Hatta ödül falan almıştı. Babası ya milletvekili ya da bakan, öyle bir şey olması lazım."

Arda'nın tüm endişesini Mustafa "Benim hakkımda bu kadar şey bilmiyorsundur," diyerek dalgaya aldı.

"Doğru söylüyor," dedim. "Babası savunma bakanıymış, Ekrem Eraslan."

Sıkıntılı bir nefes aldı Arda, fazlasıyla gerilmişti; başta iki katı ödemeyi duyduktan sonraki heyecanından eser kalmamıştı.

"Abi, bu adamın şakayı kaldıracak bir ruha sahip olduğuna gram inancım yok ya."

Bir omzumu silktim. Adamın şakayı kaldırıp kaldırmaması bizim için önemli değildi, en azından benim için. Önemli olan, adamı kandırabilmekti ve bunu yapacağımızdan şüphem yoktu.

"Her şey yasalara uygun olacağı için şakadan anlayacak ruha sahip olmaması önemli bir detay değil."

Konuşmanın başından beri sessiz kalan Egemen, hoşnutsuz bir tavırla homurdandı. "Bu adam başımıza iş açacakmış gibi hissediyorum."

Kaşlarım çatıldı, bir an yan çizecekler diye korktum. Yan çizemezlerdi çünkü Burak'tan ön ödemeyi almış, üstelik kendi payıma düşenin yarısını da yemiştim.

"Adam asabinin teki lan!" diye yükseldi Arda. Ona göre, belinde silahı olan herkes asabiydi zaten.

"Ne güzel işte," dedim onun aksine, adamın bu özelliğinin bizim için bir avantaj olduğunu vurgulayarak. "Bize daha çok malzeme verir." Gülümsedim, saniyeler içinde gülümsemem büyüdü ve otuz iki diş sırıttım. "Düşünsenize, bir de milyonlarca kez izleniyor, trendlere giriyormuşuz..."

"Tabii adam videoyu yayımlamamıza izin verirse," diyerek bir pürüz de Bahar çıkardı. Yüzümdeki gülümseme silinirken derin bir nefes aldım.

Milletvekiline şaka yapacağımız zaman dahi bu kadar kasılmamışlardı, şimdi niye herkes bu kadar olumsuzdu, anlamıyordum.

Pınar benim moralimin bozulduğunu fark etmiş olmalı ki hepimizi kendine getirecek bir enerjiyle konuştu. "Şimdiden atılan manşetleri görebiliyorum." İşaret ve orta parmağını kapayıp açarak tırnak işareti yaptı ve "Başkomiser büyük trollendi!" dedi keyifle.

Gözlerimin önünden, büyük kırmızı puntolarla atılan manşet yazısı geçti, sonra da tüm sayfaların bizim yaptığımız şaka videosunu paylaştığı...

Arda, kurduğum hayalleri farklı bir boyuta getirdi; "Show Ana Haber Bülteni" spikerinin sesini taklit ederek "Şaka yapmak istediler, canlarından oldular!" dedi.

Agresif bir tavırla nefes aldım.

Alt tarafı şaka yapacağız, en fazla ne olabilir ki?

Bana göre fazla geriliyorlardı. İşler kötüye gider, bir sorun çıkarsa şaka yaptığımızı söyler, işin içinden sıyrılırdık. Hatta arkadaşının şaka yapmamızı istediğini söyleyerek de hedef şaşırtırdık.

Yani korkulacak bir durum yoktu.

Önümdeki sarı zarf dosyayı kaldırarak "Kim okur?" diye sordum. Eski heyecanım kalmamıştı çünkü neredeyse hepsi tek tek pürüz çıkarmıştı, üstelik daha yapacağımız şaka için fikir paylaşımında bile bulunmamıştık.

Bahar "Ben okurum," dediğinde dosyayı masanın üzerinden ona doğru ittim. Dosyanın arasından, şaka yapacağımız adamın, haberi olmadan çekilen bir fotoğrafı kaydı. Oldukça yavaş bir şekilde fotoğrafı parmaklarımın arasına aldım.

İlk dikkatimi çeken, adamın avcı yeşili gözleriydi. Şekilli dudakları ve sivri yüz hatlarıyla ortalamanın üzerinde bir yakışıklılıkta olduğu söylenebilirdi. Kumral saçları fotoğrafta alnının üzerine düşmüş, alnında hafif bir gölge oluşturmuştu. Köşeli çenesi, kirli sakalları, çatık kaşları onu fazlasıyla karizmatik gösteriyordu.

O an ben de bu adamın başımıza bir iş açacağını düşündüm fakat oldukça kısa bir an... Endişem hiç var olmamış gibi yok olurken ilgimi adamın fotoğrafından çekerek Bahar'a yönelttim.

"Yaşı otuz üç. Annesi Asiye Eraslan, ev hanımı; babası Ekrem Eraslan, savunma bakanı. Bir erkek kardeşi var, bir de ablası. Erkek kardeşinin ismi Eren, ablasının ise İnci. Eren dört yıldır İrlanda'da yaşıyor. İnci, evli ve yedi yaşlarında bir kız çocuğu var."

"Aga," diyerek araya girdi Mustafa. "Kim araştırdı adamı?"

"Ben," dedim. "Bir sorun mu var?" diye sorarcasına baktım.

"İtiraf et... Adamı beğendin, nüfusuna almayı planlıyorsun. Bize ne anasından, bacısından?" dedi aksi bir şekilde ve sesini yumuşatarak devam etti konuşmasına. "Bu kadar detaylı bilgiye gerek var mıydı?"

"Burak'a 'Arkadaşın hakkında biraz bilgi ver,' dedim, şeceresine kadar anlattı, ben de not aldım. Ne yapsaydım?" diyerek omzumu silktim.

Bahar araya girerek "Ben devam ediyorum," dedi. "Engin, beş yıl önce bir çatışmada yaralanmış ve ciddi bir ameliyat geçirmiş. En yakın arkadaşı Burak Erdinç, kendisi Engin ile aynı emniyette polis memuru. Haftada bir emniyetten arkadaşlarıyla birlikte halı saha maçı yapıyorlar. Forvet oyuncusu." Bahar okumaya devam etmeden önce sırasıyla; yutkundu, gözlerini irice açtı ve parmaklarını kestane rengi saçlarından geçirdi.

"Range Rover'ı varmış. Dedesinin hediyesiymiş, tam tamına bir buçuk milyon!" Duyduğumuzdan emin olmak için "Bir buçuk milyon!" diye abartılı bir sesle tekrarladı.

Bahar'dan sonra, neredeyse kutu gibi olan atölyede herkes "Bir buçuk milyon!" diyerek üzerinden geçti.

Bir masanın etrafında, bazılarımız üzerinde otururken bazılarımız –mesela Mustafa- ayaklarını uzatmış bir şekilde konumlanıyordu. Ve bu masanın çevresindeki altı kişinin tek bir ortak noktası vardı: para.

"Ne dedeler var be!" diye hayıflandı Egemen. Büyük ihtimalle, Egemen'in dedesi bayramlarda harçlık vermemek için "Bak, ben kuru ekmek yiyorum," diyen taraftaydı. "Bizimki bayramlarda bile para vermez," diyerek, tezimi üzerinden zaman geçmeden kanıtlamasıyla kahkahamı içimde tutamadım.

Herkes başkomiser kadar şanslı olamıyordu maalesef. Benim dedem yaşamıyordu bile. Yaşasa alır mıydı, sanmam. Alması için tüm arazilerini satıp, bankaya donuna kadar kefil bırakması gerekirdi.

Hangi banka bir donu kefil olarak alırdı, bilemiyorum.

"Benim dedem geçen bayram bir lira verdi," dedi Mustafa homurdanarak. Oturuşunu düzeltti ve "İnanıyor musunuz?" dercesine gözlerimizin içine baktı. Aynı zamanda işaret parmağıyla bir rakamını gösterdi. Kaşları yukarı kalktı. "Bir lira!" Sinirle güldü. "Sanki dilenciye sadaka veriyor, amına koyayım. Bir de gülerek sırtıma vurmuyor mu!"

Üzerinden zaman geçmiş olsa bile siniri bakiydi, bunu yıllar sonra da yine aynı sinirle hatırlayacağına emindim.

"Hayır, anlamıyorum, adam Karun kadar da zengin, utanmıyor bir lira vermekten."

Yaklaşık yarım saat, iki arazisi, sekiz katlı dairesi olduğu için Karun bellediğimiz adamın -Mustafa'nın dedesinin- neden bayramlarda bir lira verdiğini sorguladık. Hiçbir sonuca varamadığımız gibi, verilen örneklerle konu dallanıp budaklandı. Pınar'ın, otelleri olan yedinci göbekten akrabasının cami avlusunda dilenmesinden tutun da Arda'nın babasının ikinci evi almak için onu dershaneye göndermemesine kadar konuşuldu. En sonunda Bahar, muhtemelen erkenden eve gitmek için aniden dosyayı okumaya devam ettiğinde susmak zorunda kaldık.

"Her sabah altıda yarım saat koşar, sonra da yüzermiş, kışın bile. Perşembe günleri arabasını yıkatırmış. Ev adresini falan geçiyorum, bu kadar."

Bahar dosyayı kapatıp "Ee, ne yapacağız?" diye sordu. İçgüdüsel bir şekilde, bilmediğimi belirtircesine dudaklarımı kıvırdım ve masanın üzerine ters çevirerek koyduğum fotoğrafı elime aldım.

Fotoğrafa üç saniye bakınca, adamın gerçekten şakadan anlayan bir ruha sahip olmadığını görebiliyordum. Üstelik fotoğraftan dahi belli olan agresif bakışları içimi ürpertiyordu, zaten bu yüzden fotoğrafı elimde tutmak yerine ters çevirip masanın üzerine koymuştum.

"Telefon şakası yapalım," diye bir öneride bulundu Arda. Büyük ihtimalle başımıza iş açmamak için en masum olanını seçmişti. En masum, en bilindik, en klişe olanını...

Mustafa "Bravo," diyerek alkışladı ve haklı olarak onunla dalga geçti. "Bu orijinal fikir nasıl geldi aklına? Gel, tebrik edeceğim." Üşenmeden yerinden kalkıp Arda'nın yanına gitti, erkekçe selamlaştılar. Onların kısa süreli tokalaşmalarını herkes filmin en can alıcı sahnesini izliyormuşçasına, gözünü kırpmadan izledi.

Arda'nın fikrini grupça küçümsemiştik fakat iki üç saattir konuşuyor olsak bile biz de adamakıllı bir fikir ortaya atamadık. Bulduklarımızın bazıları oldukça klişeydi, en az telefon şakası kadar; bazılarıysa adamın başkomiser kimliği dolayısıyla bizi tehlikeye sokacak şeylerdi.

Gittikçe ortaya daha saçma fikirlerin çıktığını fark ettiğimizde, düşünüp, saha çalışması yapıp öyle toplanmaya karar verdik.

◆◆◆

Saat gecenin beş buçuğu!

Sabah değil, kesinlikle gece!

Bir gözüm açık, diğer gözüm hâlâ kapalı bir şekilde uykuma devam ederken uyku sersemi hâlde üzerime ne giydiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Uyuşuk tavırlarla, her hareketimden sonra esneyerek montumu giyinip evden çıktım. Taytımın üzerinden neredeyse dizime kadar çektiğim uzun çorapların eşsiz olduğunu, arabaya bindiğimde gaza basarken fark etmiştim. Gecenin köründe, dışarıda, şaka yapacağımız ruh hastası heriften bir başkası olmayacağını düşünerek, çorap-

larımdaki tezatlığı gram önemsemedim. Önemseyecek olsam bile eve gidip değiştirmezdim.

Adamın evinin önüne geldiğimde, birkaç dakika bekledikten sonra kapı açıldı ve o demir kapıdan bizim şaka yapacağımız başkomiser çıktı.

Gözlerim saatime kaydı; altıydı.

Bir geçmiyor ya da iki dakika kalmamıştı, dümdüz altıydı.

Not 1: Adam tam anlamıyla dakik!

Üzerine kısa kollu bir tişört, altına da gri bir eşofman giyinmişti. Saçları dağınıktı, muhtemelen taranmamıştı. Sağ ve sol pazılarının üzerindeki dövmelerini kısa kollu tişörtü dahi kapatmıyordu. Kabul, aşırı iyi duruyordu.

Ve kabul, fotoğrafta göründüğünden daha iyiydi.

Adam duvarın üzerinde bulunan cihaza şifreyi girerek ellerini cebine yerleştirdi. Önündeki paravan kalktı, süt beyazı renginde araba ortaya çıktı.

Ben gözlerimi arabadan ayıramazken o arabasına binmiş ve çalıştırmıştı bile.

Aramızda uzunca bir mesafe bırakarak onu takip ettim. Sahil yoluna girdiğimizde arabasını park edip dışarı çıktı. Koşmaya başlamadan önce, arabasının kaportasını okşadı.

Arabasının kaportasını okşadı...

Arabasını resmen, sevgilisinin saçını okşarmış gibi şefkatle okşadı!

Not 2: Adam arabasına âşık!

O koşmaya başlamışken ben birinci kez esnedim ve peşinden arabayla yavaş yavaş ilerledim. Ellerim direksiyonun üzerindeydi, bedenimin üst kısmı ise aynı şekilde direksiyona doğru eğilmiş hâldeydi; yorganıma sarılıyor gibi direksiyonun üzerine çökmüştüm.

Sahilin sonuna kadar hızını arttırarak koştuktan sonra bir an ellerini dizlerine koyarak soluklandı fakat soluklanması uzun sürmedi. Çaprazında duran kulübeye sanki iki buçuk kilometre koşan o değilmiş gibi gayet sağlıklı bir şekilde yürüdü. Çok geçmeden üzeri çıplak hâlde, altında da siyah bir şortla kulübeden çıktı. Oturduğum yerde diklendim, uyandığımdan beri ilk defa ayıldığımı hissediyordum.

Belirgin kol kasları...

Baklavaları...

Baklavaları...

Ve baklavaları...

Şaka yapılmak için fazla baklavalıydı.

Denize doğru yürürken attığı her adımda sırtında dalgalanan kaslarını gözlerimi kırpmadan izledim. Alakasız bir şekilde kalbim hızla çarptı, midem kasıldı.

Denize atlayacağını düşünmüyordum. Ciddi anlamda denize atlayacağını düşünmüyordum. Lakin o balıklama bir şekilde buz gibi suya atlayarak gözden kayboldu.

Ağzımdan istemsiz bir çığlık kaçtı, iki elim dudaklarımın üzerine kapandı, gözlerim sonuna kadar açıldı.

Soğuk hava?.. Deniz?..

Onun yerine benim vücudum buz kesti, uzun süre üzerimdeki şaşkınlığı atamadım. Attığımda ise arabayı çalıştırdım, denizden çıkmasını beklememe gerek yoktu, zaten adam hakkında fazlasıyla bilgi edinmiştim.

Not 3: Adam kafadan kontak!

Eve gittiğimde Bahar'ın hâlâ uyanmadığını çok net bir şekilde anlamıştım. Belki ayakta ve soğukta durduğumdan saat kavramını karıştırıyor olabilirdim ama abartısız bir şekilde, neredeyse yarım saat zili çaldım.

Gece iki gibi yatmış bir kızdan, yedide kapı ziline uyanmasını beklemek benim ahmaklığımdı. Bununla beraber Bahar, yanı başındaki alarmı duymayan bir insandı. Uykusuna su aygırlarına meydan okuyacak kadar düşkündü.

Bir yandan telefonunu çaldırırken, diğer taraftan parmağımı zilin üzerinden oynatmadan zili çalıyordum, sinirlenip kapıya gelişigüzel tekme atmaya başladığımda içeriden sesler geldi. Bir iki dakika sonra Bahar, katlanmış alt pijaması ve Einstein görünümlü saçlarıyla kapıyı açtı. Yeni uyandığını belli eder gibi kaşları epey çatıktı.

"N'oluyor ya?"

Şaka yapacağımız adamın tişörtünü çıkararak denize girmesiyle kaçan uykum, Bahar'ın dalgalı bir sesle konuşmasıyla geri gelmişti. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girerken "Yarım saattir kapıyı çalıyorum," diye homurdandım.

"Duymadım." Bakışlarını duvar saatine çevirdi. Gözlerinin altı şişmiş, dün gece geç yatmasından dolayı da morarmıştı fakat hâlâ güzelliğinden bir şey eksilmemişti. Duru bir güzelliği vardı Bahar'ın.

Omuzlarının bir karış altında biten kestane rengi saçları, kahverengi iri gözleri, yüzüne çokça yakışan hafif uzun ve kalkık burnu... "Bu saatte dışarıda ne işin var?"

Üzerimdeki krem renkli deri ceketi çıkarırken "Başkomiseri izledim," diye mırıldandım. Gözlerimin önünden adamın denize atlaması geçtiğinde hızla Bahar'a döndüm. "Adam tam bir manyak, Bahar! Tam manyak! Bu soğukta denize atladı!"

Bahar sanki denize giren kendisiymiş gibi titreyerek kollarını bedenine sardı ve inanamaz bir tavırla "Bu soğukta?" diye sordu.

Tamam, dün Bahar bu bilgiyi dosyadan okumuştu, zaten bu yüzden adamı izlemek için sabah erken kalkıp evinin önüne gitmiştim ama bilmekle görmek aynı şey değildi.

Birinin vurulduğunu duymakla bu olaya şahit olmak aynı kefeye koyulamazdı mesela. Görmek; uykularınızı kaçırırdı, korkuturdu, psikolojinizle oynardı, vurulan kişiyle benzer duyguları hissederdiniz... Olayı birinin ağzından duymak ise anlatan kişinin size nasıl aktardığına bağlıydı. Korkunç bir olayı komik bir şeymiş gibi anlatıyorsa gülerdiniz. Ağlayarak anlatıyorsa üzülür, kızarak anlatıyorsa sinirlenirdiniz...

Dün Bahar, adamın her sabah denize girdiğini söylediğinde ve bu bilgiye kimse şaşırmadığında ben de sadece bir kez girdiğini, arkadaşının da bunu görüp abarttığını düşünmüştüm. Hatta belki de arkadaşını "Ben her sabah yüzerim," diyerek kandırdığını...

Bahar, "Bu havada yüzülür mü!" diye kendi kendine konuşarak mutfağa doğru yürüdü. Ben de arkamı dönüp odama gidecekken aklıma birden başkomiser hakkında aldığım not düştü. Dudaklarım sinsi bir şekilde kıvrıldı ve "Bahar," diye seslendim. "Bizimkilere haber ver de bugün buluşalım."

- 2 -

"Kapkara gözlerle yaktın sineden,
Aşkınla tutuşup yandım Çingene'm.
Ruhumu koparıp aldın bedenden,
Uğruna sararıp soldum Çingene'm."

Pınar'ın yanıma doğru gelmesiyle birlikte, elimdeki kalem demetini ikimizin arasına doğru tutup parmaklarımla bir, iki, üç yaptım ve aynı anda şarkıya devam ettik.

"Karanlık gecede, ateşin başında,
Takınır zilleri, oynar Çingene'm.
Savurur saçlarını, esen rüzgârla,
Bir deli sevdaya salar Çingene'm."

Hareketli bir ritimle, kendi eksenim etrafında dönerken keyfime diyecek yoktu.

Keyifliydim çünkü başkomiseri kandıracağımızı biliyordum.

Keyifliydim çünkü bir şakadan iki katı para kazanacak, ertelediğim tatili yapma fırsatı bulacaktım.

"Çingene'm, Çingene'm,
Kara gözlü Çingene'm."

Arda içeri girip elini avuç içi yukarı olacak şekilde havaya kaldırdı ve nakarat kısmına eşlik etti.

"Aşkınla tutuşup
Yandım Çingene'm."

İki ince, bir kalın ses, kendi bağımsızlıklarını kurmuştu, şarkıyı hiç etmiştik fakat deli gibi de eğlenmiştik.

Şarkının nakarat kısmını bir kez daha tekrarlarken Egemen, "Ne bu tantana, kardeşim," diyerek içeriye girdi. Yanımıza doğru yürürken, "Piyangodan para mı çıktı, ne bu keyif?" diye sordu fakat aslın-

da biliyordu ki bizim neşeli olmamız için piyangodan çıkacak paraya ihtiyacımız yoktu.

Gel gör ki yine de parayı seviyorduk.

"Bizim başkomiseri kudurtacak şeyi buldum," dedim masaya zıplayarak otururken. "Mustafa da gelsin, söyleyeyim."

Tam Mustafa'yı kimin çağıracağını düşünürken, Pınar cama doğru ilerledi ve tüm gücüyle, "Mustafa!" diye bağırdı, çığırdı, belki de anırdı.

Sesi sadece bizim atölyede değil, mahallede yankılandı.

Giriş kattaydık, Mustafa da kapının hemen önünde sigara içiyordu. Sözün özü Pınar'ın bu denli kendini yırtarcasına bağırmasının hiç mi hiç gereği yoktu.

Çok geçmeden Mustafa üzerindeki ceketi çıkararak içeri girdi, gözleri bizim üzerimizde duraksamadan direkt Pınar'ı buldu.

"Öyle bir bağırdın ki," dedi kaşlarını çatarak. "Mahalledeki tüm Mustafalar buraya akın ederse şaşırmam."

"Bana ne!" dercesine, umursamaz bir tavırla omuz silkti Pınar ve "Beril yapacağımız şakayı bulmuş," diye ekledi.

"Yani," dedim sondaki "i" harfini uzatarak. "Tam olarak şakayı buldum sayılmaz ama yanlışlıkla adamın bam telini buldum. Ona oynayacağız."

Zihnimin köşesinde, aldığım notlardan biri neon ışıklarla parladı. Işıklar yanıp söndü ve ben gülümsedim.

Not 2: Adam arabasına âşık!

Kimsenin yorum yapmasına fırsat vermeyerek konuşmaya devam ettim.

"Arabası... Arabasına âşık."

Egemen "Oğlum, öyle arabaya âşık olmayan mı var," dediğinde, "Arttırıyorum," diyerek araya girdi Arda, işaret parmağını masaya vurdu. "Ben nikâh basarım."

Halısıyla evlenen kadından sonra, bir arabaya nikâh kıyılması beni o kadar da şoke etmezdi.

"Abi, arabayı gördüm," dedi Mustafa. Sağ elinin parmaklarını bir araya toplayarak mis işareti yaptı ve parmak uçlarına dudaklarını bastırdı. "Bembeyaz."

Zenginin arabası züğürdün çenesini yormuş.

Buradaki "züğürt" kesinlikle bizdik.

Tek derdimiz arabaymış gibi dakikalarca araba hakkında konuşmuştuk.

"Baksana," dedi Egemen telefon ekranını Mustafa'ya doğru göstererek. "Dört yüz dört beygirmiş."

Beğendiğini belli edercesine ıslık çaldı Mustafa. Egemen'in telefonunu eline alarak arabanın diğer özelliklerine baktıklarında ben bu durumdan sıkıldığımı belli edercesine ofladım. Dikkatlerini çekemeyince daha sesli bir şekilde ofladım.

"Arabayı övmek yerine, arabayla ilgili ne gibi şaka yapabileceğimizi mi konuşsak acaba," dedim sonunda dayanamayarak.

Egemen ve Mustafa telefon ekranından gözlerini ayırmadan kafalarını salladılar. Büyük ihtimalle hâlâ arabanın özellikleri hakkında konuşuyorlardı.

"Arabaya ne yapabiliriz ki?" dedi Pınar düşünceli bir şekilde. "Küçük toplarla ya da çiçeklerle falan mı doldursak içini?"

Mustafa bakışlarını telefon ekranından kaldırmadan, beğenmediğini belli edercesine yüzünü ekşitti. "Demode."

"Arabasını kaçıralım bence, başka türlü bir buçuk milyonluk araba kullanmamızın imkânı yok," dedi Egemen.

Arabayı kaçırmak haricinde, başka türlü bir buçuk milyonluk bir arabayı sürebileceğimizi ben de düşünmüyordum ama bir başkomiserin aracını kaçırmak direkt namlunun alnına dayanması demekti.

Ürkmüştüm bu fikirden.

"Adamın sorguya bile almadan bizi kurşundan geçirmesini mi istiyorsun?" diye sordu Arda. Elini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Arabayı kaçıracaksak ben yokum."

"Bence de arabayı kaçırmak biraz riskli olabilir, başka fikir bulalım."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Bahar "Geçen internette bir fotoğraf görmüştüm. Arabayı komple streç filmle kaplıyorlardı," dedi, biz de yapabiliriz dercesine.

Aslında güzel fikirdi fakat streç filmin çıkarılması zahmetli olmadığından adama korkunç bir olay gibi gelmeyebilirdi.

"Güzel ama kudurması için daha fazlası lazım."

Arda histerik bir alayla güldü.

"Sence," diye başladıktan sonra bizimkilere tek tek dönüp "Sizce," diye düzeltti kelimesini. "Arabasını haftada bir yıkatan biri, arabasının streç filmle kaplı olduğunu gördüğünde yeterince kudurmaz mı?"

Soruş şekli Nihat Hoca cosplaydi. Bir an "Ey, mümin kardeşlerim, bırakın, doğru yolu bulalım," diyecek sandım.

Bahar "Haklı," diyerek onayladı. Haklılık payı olduğunu inkâr etmiyordum fakat ben daha fazla beğeni istiyordum, daha fazla yorum, daha fazla tıklanma!..

Ve streç film bunun için yeterli gelmiyordu.

Egemen "Arabanın camını indirelim," diye ortaya bir fikir attığında bir an gerçek algılayıp, "Saçmalama!" dercesine ona baktım.

"Şakadan alacağımız parayı adamın arabasına mı yatıralım yani?"

"Gerçekten kırmayacağız, arabanın camlarını aşağı doğru indireceğiz, sonra da kırık camı yerleştireceğiz."

Egemen'in üzerinde olan düşünceli bakışlarımı, yan tarafımda pürdikkat beyaz renkteki ojesini tırnaklarına süren Pınar'a çevirdim.

Ve o sıra vahiy inercesine bir ışık belirdi zihnimde.

Dâhiyane bir fikir!

"Boyayalım!" dedim, hızımı alamayıp yükselttiğim sesimle.

Bir müddet sessizlik oluştu, ardından "İşte bu!" dercesine yumruğunu savurdu Mustafa ve "Fıstık yeşiline!" diye ekleyerek müthiş bir renk önerisinde bulundu.

Gülümsedim, otuz iki diş sırıttım da diyebilirim.

"Çingene pembesine!" diyerek başka bir öneride bulundu Pınar.

Daha çok güldüm.

Pembe... Harika olacaktı!

"Nasıl yapacağız?"

Anında tüm senaryo zihnimde belirdi. "Bu adam her perşembe arabasını yıkatmıyor muydu? Arabasını yıkatacağı sırada adamlar yanlışlıkla (!) aramızdan birinin arabası yerine onunkini boyayacak. Boyanmadan hemen önce de biri Engin'le konuşacak. 'Boyayı yurt dışından özel getirdim, akmaz, çizikleri belli etmez,' diye övecek, en son da 'Tek kötü özelliği, üzerine başka bir boya tutmaması,' diyecek."

İki dakikada uydurduğum senaryo herkesin hoşuna gitti, beğendiklerine dair mırıltılar çıkardılar.

"Bu Engin hepimizin ebesini tek tek," dedi Arda. Devam etmedi konuşmasına ama hepimiz ne demek istediğini anlamıştık.

Yine de plana odaklandığımızdan pek umursadığımız söylenemezdi.

Saatlerce süren tartışmalarımızdan sonra planı en ince ayrıntısına kadar işledik. Saatlerce sürmesinin tek nedeni, dikkatimizin çok kolay dağılmasıydı. Mesela arabayı kimin boyayacağını konuşurken üniversitedeki pembe boyalı saçlı kızın Mustafa'nın üzerine kusmasını dinlemiştik.

"Engin'le kim konuşacak?" diye sordum, açıkta kalan tek sorunu dile getirerek.

Hepsi anlaşmış gibi bakışlarını bana çevirdi ve gözlerini bir saniye olsun kırpmadan, uzun uzun baktılar. Yapmacık bir şekilde gülümsedim.

"Pekâlâ, ben sorumun cevabını aldım."

◆◆◆

Şaka günü...

Yer: Oto Yıkama/Boyama

Kameralar hazır. Güvenli bir şekilde, dikkatlice kamufle edildi.

Boyanacak araba hazır. Engin'in her zaman yıkattığı yerin hemen sağ tarafına konuldu.

Ve son olarak ben...

Ben hiç hazır değilim.

Gerginlikten -neden gergin olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu- ellerim terliyordu. Cam kapıda olan bakışlarımı adamın içeri doğru geldiğini görmemle birlikte hızla önüme çevirdim. Birazdan gelecek ve soda alacaktı, biliyordum çünkü geçen hafta perşembe günü soda almıştı. Büfeciden öğrendiğime göre, her geldiğinde soda alıyor ve boşsa cam kenarındaki masalardan birine oturuyordu.

Planımızı en ince ayrıntısına kadar işlemiştik, büfecinin sodayı ona bilerek geç vereceği gibi.

Yanıma geldi, başımı kaldırıp ona bakmadan önce soda istemesini bekledim. Bir, iki, üç, dört...

"Soda alabilir miyim?"

Telefonumda olan bakışlarımı konuşmasıyla birlikte ona çevirdim. Önce bana bakmadı ama ben gözlerimi ondan ayırmayınca kısa bir bakış attı. Göz göze geldiğimiz an tatlı bir şekilde gülümsedim,

ifadesi bir gram değişmedi, hatta hiç gülümsememişim gibi başını tekrar önüne çevirdi.

Yüzümdeki gülümseme silinecekken bozuntuya vermeden, "Siz de mi arabanızı boyatmaya gelmiştiniz?" diye sordum.

Onunla konuştuğumu anlamış olsa da tekrar dönmedi bana, bir an cevap bile vermeyeceğini sandım, beni duymuyormuş gibi bir hâli vardı çünkü.

"Hayır," dedi tekdüze bir sesle, kısa ve net.

"Eğer boyatmayı düşünüyorsanız..." Kendimi fazlasıyla arsız hissediyordum.

Ben Beril Piliç.

Bu zamana kadar, not istemek için hocalarımın bile peşinden koşmamışken, bu adamla konuşmak için resmen aptal gibi gülümsüyordum.

"Yurt dışından getirdiğim özel bir boya var. Harika ötesi bir şey. Pahalı ama olsun. Ne akıyor ne çıkarılıyor ne de üstü başka boya tutuyor. Gerçekten tavsi-"

Konuşmamın ortasında büfeci, başkomisere sodasını uzattı. O da parasını ödeyerek, konuşmamın bitmesini beklemeden yanımdan ayrıldı. Bakışlarımı ağır ağır ona çevirdim. Gidişini izlerken, "-ye ederim," diye tamamladım cümlemi.

Not 4: Adam tam bir saygısız!

Dişlerim sıkıca birbirine kenetlendi, gözlerimde bir yangın çıktı sanki. Bu adamın kudurmasından ayrı bir zevk alacaktım.

An itibarıyla iş; iki katı ödemeyi ve tıklanmayı aşmış, şahsileşmişti.

Masanın üzerine bıraktığım telefonu elime alarak bizimkilere mesaj attım.

Beril: *Nasıl gidiyor?*

Egemen: *Az kaldı, beş dakikaya biter.*

Kulağımın arkasına sıkıştırdığım saçlarımı önüme atarak yandan bir bakışla, şaka yapacağımız adamın oturduğu yere baktım. O sırada adam ayağa kalktı, yerimde gergince kıpırdandım. Kapıya yaklaşmasıyla ben de ayaklandım. Aramızda az bir mesafe kaldığında, masanın kenarına çarpmış gibi yaparak, yalandan dengemi kaybettim ve onun tişörtünden tuttum.

"Pardon," dedim düşündüğümden de iyi rol yaparak. "Ayağım takıldı da." Elimi onun tişörtünün üzerinden yavaşça çektim fakat

aramızdaki yakınlığı bozmak adına hiçbir girişimde bulunmadım. O da bulunmadı.

Ayağımın takıldığı yere gözlerini çevirdi ve şüpheci bir edayla baktı. "Öyle olmaz, bir de cüzdanını kontrol et," diye geçirdim içimden. Potansiyel bir suçluymuşum gibi bir tavrı vardı bana karşı.

"Sorun yok," dedi kasıntı bir şekilde.

Kaldı üç dakika.

"Şeeeeyyyy," diye mırıldandım.

Duyan da kalan üç dakikayı, üç harfle tamamlayacağımı zannederdi. Karşımdaki adam asabi gözlerle bana bakmasaydı tamamlayabilirdim de.

"Hep buraya mı gelirsiniz?" diye sordum onu oyalamaya çalışarak. Aklıma konuşacak başka hiçbir şey gelmiyordu.

İfadesiz bakışlarına rağmen hâlâ onunla konuşmaya çalışıyor olmama karşılık cesaretime hayran mı kaldı yoksa benim arsız bir kadın olduğumu mu düşündü, anlayamadım.

Çünkü... Çünkü adam tam bir betondu.

Yüzünde hiçbir mimik oynamıyor, sadece ama sadece kaşları çatılıyordu. Böyle bir tepkiyle karşılaşacağımı bilseydim, onunla konuşmayı üstlenmemek için, bildiğim ve bilmediğim tüm yolları denerdim.

Derin bir nefes aldığında, göğsü şiddetle yükselip alçaldı ve o an nefesini boynumda hissedecek kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Hızla bir adım geriledim.

"Seni ilgilendirmez," dedi gayet soğuk bir tavırla.

Adamın ilgisiz tavırlarından sonra, ilgisini çekmek ve onu oyalamak için flörtöz bir edayla parmaklarımı saçlarımdan geçirmiştim. Tatlı tatlı gülümsemiş, etkileyici bakışlar atmıştım. O ne yapmıştı? Betondan bozma suratıyla bana bakarak "Seni ilgilendirmez," demişti.

Öfkem içimde bir volkan gibi çağladı, ne diyeceğimi bilemedim. Dudaklarım aralandı fakat tekrar kapandı. Beni son bir kez inceleyip -inceledi diyorum ama gözleriyle yüzüme şöyle bir üstten baktı- arkasını dönerek büfeden dışarı çıktı.

Umarım arabanın lastiklerini de pembeye boyamışlardır!

Umarım direksiyon dâhil arabanın içi de pembedir!

Umarım dikiz aynaları da pembedir de her baktığında pembe bir surat görür!

Birkaç dakika sonra büfeye kadar bağırış sesleri geldi, zevkle gülümsedim. Oyalanmadan ben de dışarı çıkıp seslerin yoğunlaştığı yere doğru ilerledim. Onun öfkeli soluklarını dahi işitebiliyordum. Öylesine gür, öylesine belirgindi ki...

Bizimkilere hızlı bir bakış attım. Arda, Egemen'in bir adım arkasındaydı ve bakışları, pembeye boyadıkları arabanın üzerindeydi. Korkuyor gibiydi. Benim korkum, gerginliğim, tüm duygularım öfkemin altında kaldı. Sadece, o adama sinirden unutamayacağı bir an yaşatmak istiyordum.

Arabanın yanından geçerken onun duyabileceği bir tınıyla "Gülkurusu... Güzel tercih," diye mırıldandım. Ben buradayım dercesine çıkan öfkeli solukları, durmadan iç çekişlerine rağmen onu görmemiş gibi yaparak, mavi boyacı tulumu giymiş Egemen'in yanına gittim, göz ucuyla da bizim arabaya doğru baktım.

"Hani yarım saatlik işi vardı? Hâlâ arabamı boyamamışsınız."

Arkamda kalan adamın bana doğru attığı adımı hissetsem de kendimi kasarak, hiç yerimde hareketlenmeden doğruca Egemen'e baktım. "Hanımefendi," dedi Egemen zorlama bir tonda. "Bir karışıklık olmuş, beyefendinin aracını yıkamak yerine sizin boyanızla boyamışlar, sizinkini de boyamak yerine yıkamışlar."

"Ne?!."

Benim abartılı çıkan sesime karşılık, arabasını boyadığımız adam bana yaklaştı.

"Bu boya sabahtan beri anlattığın boya mı yoksa?"

Konuşmam bir dakika bile sürmediği hâlde adamın "sabahtan beri" tabirini kullanması, saçımı savurduğum hâlde bana yüz vermemesini hatırlattı. Aynı onun beni umursamadan sodasını alıp masasına geçmesi gibi ben de onu umursamayarak, yanından geçip Egemen'in yanına gittim.

"Boyayı yurt dışından özel olarak getirmiştim, kaç dolar olduğundan haberiniz var mı sizin? Nasıl böyle hata yaparsınız!"

Yüksek çıkan sesime ek olarak söylediklerim arkamda bıraktığım adamın sinirlerini fazlasıyla germiş olmalı ki adam yeri göğü inletecek bir sesle, "Sikeceğim boyanı!" diye bağırdı.

Ansızın gelen bağırtısı benim yerimde zıplamama neden olurken Engin hırsını alamamış gibi, tekrar ama daha şiddetli bir şekilde, "Sikeyim boyanı!" dedi.

Bir an tüm zaman kiplerini kullanarak boyayla cinsel bir yakınlığa gireceğini düşündüm fakat öyle olmadı, sakinleşmek adına derin bir nefes aldı. Bir kez daha... Bir kez daha... Engin, başını yan tarafa çevirip arabasını görmesiyle, aldığı tüm bu nefesler boğazında düğümlenmiş gibi kasıldı.

"Güzelim arabanın hâline bak, amına koyayım!" dedi hırsla. Yerinde duramıyordu. Öfkeyle iki üç adım uzaklaşıyor, tekrar eski bulunduğu yere geliyordu.

"Bok etmişsiniz arabayı!"

Agresif bir şekilde arabasına tekrar baktı ve tiksinircesine, "Başka renk mi yoktu da ebesini siktiğimin pembesine boyadınız arabayı!" dedi.

"Gülkurusu," diye düzelttim cümlesini. İnanamaz bir sinirle bana bakarken üzerime doğru yürüdü. Korkudan yerimden kımıldayamadım bile. "Şaka yaptığımızı söylemenin tam sırası değil mi, arkadaşlar?" dercesine bizimkilerden birine bakmaya çalıştım. Sadece çalıştım. Çünkü adam tüm heybetiyle önümde durarak ondan başkasını görmemi engelliyordu.

"Pekâlâ," dedim, korkudan bacaklarım dahi titrerken devam ettim konuşmama. "Eğer boyamın ücretini karşılarsanız bir sorun çıkarmam."

Benim çıkaracağım sorunun adamın zerre umurunda olduğunu sanmıyordum. Şu an onu ilgilendiren tek şey arabasının durumuydu. Ve inanılmaz sinirliydi. Dokunmasak bile bize yeterince malzeme veriyordu ama ben âdeta adama tokat atarak arabasına doğru bakmasını sağlıyor, onu iyiden iyiye delirtiyordum.

Güldü fakat neşeyle değil, gergin bir gülüştü bu, öyle ki çenesindeki kas bile seğirdi. "Bir kez daha söylüyorum," dedi ürkütücü bir ses tonuyla. Öfkeli nefesini saçlarımın arasında hissedeceğim kadar dibime girip tüm tüylerimi ürpertecek şekilde konuştu. "Boyanı sikeyim!"

- 3 -

Büyükçe yutkundum, göz kapaklarıma kadar her yerim korkudan titredi. Ona çaktırmamaya çalışarak bir adım geriledim. Gözlerim, hipnoz olmuşçasına boya kutusuna bakan Arda'ya kaydığında, başkomiserin de bakışları Arda'ya kaydı, sonrasında Arda'nın baktığı boya kutusuna.

Kamerayı fark etmemesinden korkarak onun dikkatini kendi üzerime çekmek için aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Pembe renginin sakinleştirici bir etkisi olup, sara hastalığının tedavisinde kullanıldığını biliyor muydun?"

Zaten hep Onedio ekibiyle çalışmak istemişimdir.

Başını hızla bana döndürdü. "Ben," dedi kasıntı bir şekilde. "Sence," Her kelimesini ayrı ayrı vurguladı. "Sakin gibi mi duruyorum?"

Çenesi seğirmese belki...

Başımı hayır anlamında her iki yana salladım, kesinlikle sakin gibi durmuyordu.

"Arabaya pek bakmadın, belki ondandır..."

İnsanlar çenelerini tutmayı başardığında, dünya daha yaşanılır bir hâle gelecekti.

Özellikle ben çenemi tutmayı başardığımda...

Bana bakarken kaşları, imkân dâhilinde daha derin bir şekilde çatıldı, gözleri koyulaştı. Avcı yeşili gözlerindeki o renk geçişini çok net bir şekilde gördüm.

Ellerini sakin olmayı dilercesine ensesine götürdü, o sırada bakışları boya kutusuna kaydı. Baktı, baktı ve hiçbir şey demeden boya kutusuna doğru ilerledi. Hızla başımı bizimkilere doğru çevirdim. Onların bakışları da kameraların olduğu yöndeydi; gerildiklerini kasılan yüzlerinden anlayabiliyordum.

Kamerayı görecek, görmeyecek diye yerimde gergin bir bekleyiş içindeyken o, elini tam olarak kameranın olduğu yere doğru uzattı.

Dudaklarımı bükerek Egemen'e baktım. Hemen sonra Mustafa'ya... Ben bakışlarımla âdeta "Para gitti," diye hayıflanırken Engin, "Ne bu şimdi?" diye sordu, eline aldığı kamerayı bize doğru göstererek.

"Aptal bir şaka mı çeviriyorsunuz?"

Gözlerini etrafta dolaştırarak başka bir kamera aradı. Baktığı yer tam olarak, ikinci kameranın bulunduğu yerdi. Kamerayı bulup ne yapacağını bilmediğimizden adama kameranın yeri hakkında tüyo vermiyorduk, gerek de yoktu zaten. Adam çok geçmeden, ağacın dallarının arasına sabitlediğimiz küçük kamerayı da fark etti. Eğer ikinci kameranın olduğu yere doğru yürümeseydi kamerayı fark ettiğini anlamam mümkün değildi, çünkü ifadesi hiç değişmemişti.

Bize dönerek "Başka kamera var mı?" diye sorduğunda elim refleksle kolyeme gitti. Hareketim fazlasıyla ilgisini çekmiş olmalı ki delici bakışlarını üzerime sabitledi. Kafamı yok anlamında iki yana sallasam da, tabii ki bana inanmadı. Tepkimi ölçmek ister gibi, gözlerini benden ayırmadan bana yaklaştı ve öncekinden daha baskın bir tonda "Başka kamera var mı?" diye sorusunu yineledi.

Olmadığını söylemeye korktum. Ben bir şey demeyince gözlerini tekrar kolyeme indirdi. Bana yakın olduğundan, bununla beraber boyu uzun olduğundan, baktığı yer pek masum durmadı. Her ne kadar onun haklı olarak kolyemde kamera olduğunu düşündüğü için göğsüme baktığını bilsem de azarlarcasına "Nereye baktığını sanıyorsun sen?" diye sordum.

Yapay bir şekilde dudaklarını kıvırdı, gözlerini gözlerime sabitledi. Kolyemde kamera olsa bile kaydı paylaşmayacağımıza emindi, muhtemelen bu yüzden pek de üzerinde durmadı.

"Burada ne çeviriyorsunuz?"

Koca bir sessizlik oluştu. Hepimiz tek tek, "Kim anlatacak?" dercesine birbirimize baktık, kimse bu sorumluluğu üstlenmek istemeyince adamın düşen tahammül seviyesini göz önüne alarak "Arkadaşınız," diye küçük bir açıklama yaptım. "Size şaka yapmamızı istedi."

"Burak piçi mi?" diye sordu tükürürcesine.

Başımı evet anlamında salladığımda ağzının içinden bir şeyler dedi. Çok yüksek ihtimalle küfretmişti.

"Neyle boyadınız arabamı?"

"Merak etmeyin," dedim yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Su vursanız çıkacak bir boyayla."

Birkaç saniye, sanki bir uçurumun tepesinden düşecekmiş de birinin yardımıyla son anda kurtulmuş gibi soluklanıp durdu. Eliyle boynunu gelişigüzel sıvazladı, hareketleri oldukça kaba olduğundan, sıvazladığı yerler anında renklendi. Olduğu yerde dururken bakışlarını ben hariç herkesin üzerinde gezdirdi.

"Hepiniz bu işin içinde misiniz?"

Egemen'le Mustafa "Evet," derken Arda hiç sesini çıkarmayarak, ilgili bir tavırla ağacın dallarını seyretmeye başladı, böylece kurtulduğunu sanıyor olmalıydı. Engin'in bakışları ona kaydığında Mustafa, "O da bizimle," diyerek Arda'yı afişe etti.

Ben de "Kameranın arkasında da görünmeyen kahramanlarımız var," diyerek Bahar ve Pınar'ı işaret etmek istesem de önceliğim hâlâ taksitlerini ödediğimiz kameralardan yana oldu.

"Onları," Elindeki kameraları işaret parmağımla gösterirken konuşmama devam ettim. "Alabilir miyiz?"

"Hayır," dedi net bir sesle.

Kaşlarım hızla çatıldı. "Onlar bizim."

Aynı onunki gibi netti sesim.

"Ve hâlâ-" dediğimde o, iki parmağının arasında tuttuğu kameraları yere bıraktı. Küçük kameralar, taş zeminde bir iki kez sekti. Kameralardan çıkan ses, benim ciğerimde yankılandı. "-taksiti," diye devam ettim konuşmama. Gözlerim adamın ayakkabısının altında kalan kameraya kaydı. Ayağının ucunu kaldırıp kamerayı bir böcek gibi ezmesiyle ona doğru bir adım attım. Dudaklarım aralanırken göz kapaklarım bunun bir kâbus olmasını diler gibi kapandı ve hipnoz olmuşçasına, "-bitmedi," diye tamamladım cümlemi.

Daha biz kameraların hesabını soramazken o bizimkilere doğru yaklaştı. Uzun boyunun ve yapılı vücudunun karşısında Egemen'le Mustafa neyse de Arda cılız görüntüsüyle çocuk gibi kalmıştı.

"Kim planladı bu aptalca şakayı?"

Şaka olduğunu öğrendiği hâlde siniri bir nebze olsun azalmamıştı. Üstelik bu hesap soran hâliyle fazlasıyla korkutucu duruyordu. Mustafa "Abi, şöyle, yani..." diye bir şeyler gevelemeye başladığında bir an gaza gelip "Ben planladım," diye öne attım kendimi.

"Hayır, ben!", "Hayır, ben!", "Ben!" diyerek arkadaşlarımın bir adım öne çıkmasını bekledim, öyle bir şey olmadı. Derin bir nefes al-

dım, içimden "Aa, ben değilmişim," demek geçse de bozuntuya vermeyerek çenemi dikleştirdim.

Benim itirafımla başkomiser, başını ağır ağır bana döndürdü. Sonra da tüm vücuduyla bana dönerek yanıma yaklaştı. "Pekâlâ, küçük kız." Attığı her adım ciğerlerimdeki havayı emdi. "Şuradaki kovayı görüyor musun?" Gözlerini benden ayırmadı ama ben gözlerimi ondan çekerek, parmağıyla işaret ettiği kovaya baktım. Beyaz kovayı gördüğümde hipnoz olmuşçasına başımı aşağı yukarı salladım.

"Alıyorsun o kovayı, suyla doldurup, arabamı eski hâline getiriyorsun."

Bir "Hah," sesi çıktı dudaklarımın arasından.

Asla! Asla! Asla!

"Anladın mı?" diye sordu bir de sinir bozucu üslubuyla.

Alayla gülümsedim.

"Şuradaki hortumu görüyor musun?" diye sordum, aynı onun yaptığı gibi gözlerimi ondan ayırmayarak. İşaret parmağımla hortumu gösterirken o benim düştüğüm gaflete düşmedi, gözlerini benden ayırmadı. "Alıyorsun o hortumu..." Bir müddet devamını kafasında kurması için bekledim. "Açıyorsun suyu, tutuyorsun arabanın üzerine ve," dedim otuz iki diş sırıtarak, ellerimi her iki yana açtım. "Araban eski hâline geri dönüyor."

Dişlerini sıktı, çenesindeki kas belirginleşti. Büyük ihtimalle sakinleşmek için başını başka bir yöne çevirdi ve o an pembe arabasıyla karşılaştı.

Yanlış yön!

Dudaklarını yalayarak bana çevirdi bakışlarını.

"Bir kez daha tekrar etmeyeceğim, eğer hakkınızda işlem başlatmamı istemiyorsan, al o kovayı, arabamı eski hâline getir."

"Ne işlemi?"

"Polisle alay etmek, polisi kandırmak, videoya almak, polisin mülküne zarar vermek..."

Her saydığı maddeyle birlikte yutkundum. Arkadaşı bizi bulup ona şaka yapmamızı istemişti, ayrıyeten bunun için para vermişti. Videoya aldık, evet ama yine de izin vermediği takdirde yayımlamayacaktık. Ah, arabasına da zarar gelmemişti, arabanın üzerindeki boya yağmurun altında beş dakika kalsa çıkacak türdendi. Yani ceza

almamız için hiçbir neden yoktu, tabii babasının bakan olması dışında.

Tamam dememek için bildiğim şeyi "Hangi kovaydı?" diye sordum. Cevap vermesini beklemeden gidip kovayı aldığımda bana üstten bir bakış attı.

"Büfeden bez al."

Dilimin ucuna kadar gelen hakaretleri tutmak için art arda yutkundum. Bir de polise hakaretten işlem başlatılmasını istemezdim ne de olsa. Bizimkilere yardım çağrısı bakışları atıp, istemeye istemeye büfeye gittim. Sarı, beyaz, pembe renk seçenekleri bulunan bezlerin pembe olanından bir tane aldım.

Tekrar arabanın yanına gittiğimde bizimkilerden tek bir iz bulamadım. Etrafta bakışlarımı gezdirdiğim sırada onu sırtını duvara yaslarken gördüm. İkide bir elini saçlarından geçiriyor olmalıydı ki saçları dağılmıştı. Eğer beni deli etmemiş olsaydı bu hâlinin fazlasıyla karizmatik görüldüğünü kabul ederdim ama kızgındım ve bu hâli hiç de karizmatik değildi.

Bana doğru yaklaştı. Tatlı bir şekilde gülümsedim.

"Aslında hortum vursak daha mantıklı," diye mırıldandığımda bana işgüzar bir şekilde baktı. Onun yaptırdığı eylemde mantık aramadığı aşikârdı, amacı sadece hıncını çıkarmaktı.

"Şuradaki musluktan doldurabilirsin suyu."

Başıyla işaret ettiği yöne baktığımda arabayla musluk arasında yaklaşık iki buçuk üç metre mesafe olması beni kırk farklı yerimden aynı anda bıçakladı.

"Bari arabayı yaklaştır," diye huysuzlandığımda ellerini cebine koydu.

"Rica edersen, belki."

Yanlış bir şey dememek için "Babası bakan, Beril," diye hatırlattım kendime.

"Bari," diye tekrar konuşmaya başladığımda, olumsuz anlamda kaşlarını havaya kaldırdı. Yalandan öksürerek başa sardım konuşmamı. "Rica etsem arabanı musluğa yaklaştırır mısın?"

Baktı, baktı, baktı. Yüzümde dolaştırdığı bakışlarından sonra "Hayır," dedi tekdüze bir sesle.

Israr etmedim, resmen benimle oynuyordu. Resmen benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu!

Babası bakan, babası bakan, babası bakan...

"Tamam," derken pembe bezin olduğu elimin tersiyle alnımı sildim. Gözleri elimdeki beze kaydı, ikimiz de sinirden yapay bir şekilde gülümsedik ve birbirimize arkamızı döndük. O beni çok net bir şekilde görebileceği bir banka rahat bir şekilde oturdu, ben musluğa doğru gidip kovaya su doldurdum.

Kovayı taşıyarak arabanın yanına koyduktan sonra derin bir nefes alarak cebimden telefonumu çıkardım ve sesini son seviyeye alarak musluğun üzerindeki beton zemine bıraktım.

İlk çalan şarkı, Model'den "Pembe Mezarlık"tı.

Şarkıyı, her "pembe" kelimesi geçtiğinde daha gür sesle bağırarak söylüyordum, kulağını tırmalasın, sinirlerini bozsun diye.

Sırasıyla çalan şarkılar: "Tozpembe", "Gülpembe", "Gülkurusu", "Pembe Günlüğüm" ve "Pembe"ydi.

Kısacası, "pembe" rengini içeren tüm şarkıları tek tek dinledim, dinlemekle kalmayarak şarkılara eşlik ettim.

Kaç saat geçti ya da kaçıncı kovayı kilometrelerce ötede bulunan musluktan arabaya kadar taşıdım, bilmiyorum fakat arabanın yarısı hâlâ boyalıydı.

Suyun dolmasını beklerken ıslanan tişörtümü bedenimden ayırdım. Suyu arabaya dökerken yarısını da kendi üzerime boca ediyordum. Artık ıslanmadık iğne ucu kadar yerim kalmamıştı. Ağzıma üç kere, burnuma üç kere su versem gusül almış bile sayılabilirdim.

Derin bir nefes alarak, dolan kovayı kucağıma aldım. Dağları taşları aşıp arabanın yanına geldiğimde kovayı karnımla kaportanın arasında tuttum ve tüm gücümü kullanarak suyu arabaya doğru savurdum.

"Kahretsin ya!"

Suyun bu sefer yarısından çoğu benim üzerime gelmişti. Güneşin kavurucu sıcağına ek olarak yorgunluktan titreyen tüm uzuvlarıma rağmen üşümeye başlamıştım. Elimi kaldıracak dermanım kalmamıştı, öyle ki sinirliydim, hatta eskisinden çok sinirliydim ama sakinleşmek adına kendime babasının bakan olduğunu hatırlatma gereği duymuyordum çünkü gidip bir şey yapacak, söyleyecek hâlim yoktu.

Gözlerim doldu ve tam o anda cama değen şiddetli su sesini duydum. Engin hortumla arabanın boyalı kalan yerlerini yıkıyordu.

"Tüm gün seni bekleyemem," dedi bana bakmayarak.

"Hâline üzüldüğümü ya da sana iyilik yaptığımı düşünme," der gibi çıkmıştı sesi. Gözlerimi devirdim ve daha fazla suya maruz kalmamak için geri çekildim. Birkaç dakika içinde arabası eski hâline döndü, ben daha çok sinirlendim.

Beni beş dakikalık bir iş için saatlerce çalıştırmıştı; beş dakikalık bir iş için her yerim şu an yorgunluktan titriyordu.

Resmen boşu boşuna!..

Boşu boşuna!..

Ellerimi bedenime sararken, kaşlarımı çatıp sert sert ona bakıyordum. Başını bana çevirdi, göz göze geldik. Suyu kapadı, hortumu yerine koydu.

"Seni evine kadar bırakmak isterdim." Konuşmasına devam etmeden önce bakışlarını vücudumda gezdirdi ve dudaklarını yalancı bir mahcubiyetle kıvırdı. "Ama bu hâlde arabama binemezsin."

Bakışlarımı arabasına çevirerek parmağımla bir dakika işareti yaptım.

"Bir yerinde boya kalmış."

Kovaya baktığımda benim beceriksizliğimden dolayı içinde su kaldığını gördüm. Hızla eğilip kovayı elime aldım ve bir saniye olsun beklemeden suyu ona doğru fırlattım. Beni kolumdan yakalayıp, güçsüz bir şekilde tuttuğum kovanın yere düşmesine neden oldu. Attığım çığlık, kovanın yere çarpmasıyla çıkan sesi bastırdı.

Öfkeli soluklarını, beni kolumdan çekip göğsüne doğru bastırmasıyla birlikte yüzümde hissediyordum. Yutkundum fakat bakışlarımdaki sertlikten taviz vermedim. "Şimdi," dedim gülümseyerek. Çenemi daha fazla dikleştirdim. Kumral saçları, ıslanmasıyla koyu kahveye dönmüştü. Ucundan damlayan su damlası, çenesindeki kısa sakallarının arasına sızdı. "Arabana binmek için kurumayı beklersin."

Koyulaşan gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Dişlerini sıktığını, kendini bana zarar vermemek için zor tuttuğunu... Kolumdaki parmakları sıklaşırken, "Seni," dedi dişlerinin arasından. Saçından düşen su damlası, benim gerdanıma ulaştı. Su damlasının göğsümün oluğuna doğru süzüldüğünü hissediyordum.

Bakışları göğsüme düşen su damlasına indi; bu sefer kolyeme bakmadığına emindim.

"Seni," dedim cümlesine devam etmesini istediğimden. Göğsüm her nefes alışımla yükselirken onun ıslak kumaştan hissettiğim sıcak göğsüyle temasım artıyordu.

O, bu yakınlıktan hoşlanmadığını belirtircesine kolumu bırakarak arabasına doğru bir adım attıktan sonra bana bakmadan "Seni bir daha etrafımda görmeyeyim," dedi ve arabasının kapısını açarak ekledi. "Eğer başka bir kamera varsa ve siz, o çektiğiniz görüntüleri yayımlamaya kalkarsanız..."

Devam etmedi konuşmasına. Büyük ihtimalle devamını benim hayal gücüme bırakmak istedi. Kafamı salladım, gitsin diye.

Arabasına bindi, kontağı çevirip camı açtı. Başını eğerek bana baktı, "Al," diyerek bir peçete paketini göğsüme doğru fırlattı.

Refleksle tuttum attığı peçeteyi. Tüm vücudum toprağı yesem bile geçmeyecek negatif enerjiyle doldu. Sinirle güldüm, sinirle ellerimi saçlarımdan geçirdim, sinirle peçete paketini parmaklarımın arasında sıktım. Sinirle nefes alıp verdim.

İç çamaşırlarıma kadar ıslaktım fakat adam bana birkaç kuru peçeteden oluşan bir paket atıyordu.

Asıl şaka tam da bu olmalıydı!

◆◆◆

"Yayımla, dedim sana."

Videoyu yayımlamamak konusunda biraz daha ısrarcı olurlarsa "Yayımlayın, dedim size," diyerek, ayaklarımı yere vura vura ağlayacaktım.

Adam saatlerce benimle oyun oynamıştı. Saatlerce... Şimdi bunu onun yanına bırakacak değildim.

Egemen "Tamam, sakin ol," diyerek beni yatıştırmaya çalışsa da gram yatışmadım. Aksine, içimdeki öfke silsilesi beni iyicene etkisi altına aldı.

Arkadaşlarıma da kızgındım; korkup beni yalnız bırakmış, tüymüşlerdi. Tüyme fırsatım olsa ben de tüyerdim ama bu, onların tüydüğü gerçeğini de değiştirmiyordu.

"Olamam. Yayımlayın artık şunu, eve gideceğim," dedim. Başımı aşağı doğru eğip, artık nemli olan kıyafetlerime bakarken, "Daha üzerimi bile değiştirmedim," diye hayıflandım.

Hasta olacağım artık Allah'ın emriydi. Sesim bile pürüzlü çıkmaya başlamıştı, boğazımda bir ağırlık, yanaklarımda ise yanma hissediyordum.

"Yüklenmedi mi hâlâ?"

"Az kaldı," dedi Mustafa bana bakarak.

Seslerini çıkarmıyorlardı çünkü suçlu olduklarını biliyorlardı.

"Açıklama..." diye sorarcasına bana baktığında atölyenin içerisinde bir duvardan bir diğer duvara doğru yürüdüm, yürüdüğüm yerlerde hafif çamurlu ayak izlerimi bırakıyordum. Ansızın Mustafa'ya doğru döndüm. Derdim bu sefer fazla tıklanma almak değildi, derdim bu sefer Engin Eraslan'dı. Yalnızca Engin Eraslan...

"Başkomisere şaka yaptık, çok riskli oldu."

Sonra başımı "Yok, yok," der gibi her iki yana salladım. Onu öfkeden delirtecek bir başlık olmalıydı. Birkaç tur daha attım atölyede.

"Başkomisere kalp krizi geçirtecek kışkırtma."

Sonra yine beğenmeyerek, başımı olmaz anlamında iki yana salladım.

"Öfkeli civciv dehşet saçtı." Bunun üzerine her biri, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" dercesine bana baktı.

Pekâlâ, emin değildim. "Civcivi sana gösteririm!" tehdidiyle beraber alnımda bir silahın namlusunu hissetmem olasıydı. Ellerimi bedenime daha sıkı sararak, aklıma gelen açıklamayı yüksek sesle dile getirdim.

"Başkomiserin pembe dünyası." Başımı hızla salladım. "Yaz. Evet, evet, kesinlikle bunu yaz."

En az, bulduğum bir önceki açıklamaya sinirleneceği kadar sinirleneceğine emindim.

Mustafa'nın parmakları hızlı hareketlerle bilgisayarın klavyesine değerken başı bir anlığına bana doğru döndü; "Emin misin?" der gibiydi.

Olumlu anlamda gözlerimi kapatıp açtım ve çantamı masanın üzerinden alarak, kimseye bir şey demeden atölyeden çıktım.

Beni sattıklarını unutmayacaktım.

Eve gidip banyoya girdim. Üzerime boca edilen sulardan sonra banyo yapmamın gereği var mıydı, bilmiyorum ama yaptım işte. Biraz olsun suyun altında sakinleşmek istiyordum. Fakat beni sakin-

leştiren su değil de, o adamın videoyu yayımladığımızı gördüğünde yaşayacağı sinir harbiydi.

Suyun altında uzun bir süre kalmış olmalıyım ki parmak uçlarım boğum boğum olmuştu. Duş kabininin kapısını araladım ve asılı olan bornozu giydim. Saçlarımı buharla kaplanan aynanın karşısında kuruttum. Banyonun kapısını açmamla birlikte içerideki buhar hole nüfuz etti.

Uyuşuk adımlarla odama gittim.

Ayakta durmaya hâlim kalmadığından direkt kendimi yatağa attım. Gözlerim kendi kendine kapanırken uykuya dalmam zamanımı almadı.

Israrla çalan zilin sesiyle irkilerek uyandım, gözlerim aralandı fakat zil sesini rüyamda duymuş olabileceğimi düşündüğümden hemen kalkmadım. Bir kez daha uzun uzun çaldı zil.

Bahar'ın geldiğini düşünmüştüm, bu saatte bu eve genellikle Bahar gelirdi çünkü.

O sırada bitkinlikten, yayımladığımız video aklımdan çıkmıştı lakin kapıyı açmamla karşımda gördüğüm kişi, yüklediğimiz videoyu açıklamasıyla birlikte hatırlattı bana.

Zorlukla yutkundum.

Üzerimde beyaz bir bornoz, karşımda gülkurusu görmüş bir Engin Eraslan vardı.

- 4 -

Gördüğüm yüz karşısında ne diyeceğimi bilemezken gergin bir şekilde boğazımı temizledim. Kalbim, karşımdaki adamdan kaçmak ister gibi göğüs kafesimi tekmelemeye başladı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum, kapı kolunu tutarak.

O son açıklamayı yazdırmayacaktım.

Elim bornozumun yakalarına gitti, yakalarımı boğazıma kadar birleştirdim.

Soruma cevap vermedi ve benden izin alma nezaketini göstermeden omzuma çarparak içeri girdi. Ayakkabısıyla!.. Tamam, pekâlâ, buradaki tek sorun ayakkabısıyla içeri girmesi değildi. Yani, en azından bu büyük bir sorun değildi.

Esas sorun evime girmesiydi, her ne şekilde olursa olsun.

Kapıyı kapatmadım, aksine bizi görmeleri, olası imdat çağrılarımı duyabilmeleri için fazlaca araladım. O, çok ilerlemeyerek koridorda üç adım atıp sırtı bana dönük bir şekilde birkaç saniye duraksadı. Haddinden fazla sinirli olduğunu, öfkeyle aldığı nefeslerden, hareket eden sırtından anlayabiliyordum.

Yavaş hareketlerle bana döndü. Burnundan solur vaziyetteyken gözleri, çattığı kaşlarının etkisiyle kısılmıştı. Yavaş hareketlerle beni üstten bir şekilde süzdü, sorumu önemsemeden "Sen herkese böyle mi açarsın kapıyı?" diye sordu.

"Niye?" dedim durgun bir sesle. "Yalnızca sana mı böyle açayım isterdin?"

Burnundan nefes alarak güldü. Bu gülüş, alayla sinirin karışmış hâliydi.

"Yalnız," dedim işaret parmağımı kendi ekseninde çevirerek, ona bir adım attım ve yazın bunaltıcı sıcaklığından ötürü açtığımız camların etkisiyle oluşan cereyanla, dış kapı büyük bir gürültüyle kapan-

dı. Bacaklarım titriyordu fakat hâlâ bozulmayan ya da ben bozulmadığını sandığım bir ifadeyle ona bakıyordum. "Bu yaptığın, haneye tecavüz sayılıyor." Ses tonum istediğim sertlikte çıkmadı ama yine de gideri vardı.

Benim konuşmam onun aklını başına getirdi, demek isterdim fakat, tabii ki öyle bir şey olmadı. "Ya, öyle mi?" dercesine bir bakış attı bana. Tek kaşı yukarı doğru havalandı ve beni alaya alır gibi dudakları kıvrıldı. Sonra birden yüz ifadesi değişti, sertleşti, öfkeyle kavruldu.

"Sana," dedi dişlerinin arasından tıslayarak. "Başka kamera var mı, diye sordum." Sert sesi içimden geçip, tüm kanımı çekti. Bembeyaz kesildiğimi hissediyordum. Ah, bir de bacaklarımın beni taşımakta zorlandığını...

O camları açmayacaktım.

"Eğer başka bir kamera varsa ve çektiğiniz videoyu yayımlarsanız ne yapacağımı söylemiştim."

Aslında söylememişti. Sadece hoş şeyler yapmayacağını belirtircesine cümlesini yarıda kesmişti.

Şu an koca bir huzursuzluk tünelinin içindeydim. Tünelin çıkışı karanlık, tünelin içi soğuk, rutubetli...

Kalçamın bir karış altında biten bornozla, belinde silahı olan bir adamla aynı ortamda yalnız bulunmak dehşet verici bir endişeye sürükledi beni. "Her horoz kendi çöplüğünde öter" diye bir söz vardır hani, o çöplük horozun başına yıkıldı. Ötmeyi bırak, gık sesi çıkaramadı horoz.

Korkumu bastırmaya çalışırcasına yutkundum.

"Çık evimden!" dedim. Sesim kısık çıkınca boğazımı temizleyerek bir kez daha "Çık!" diye yeniledim. Umursamayıp bana doğru bir adım attı. Başını eğdi, direkt gözlerimin içine baktı. Her an korkudan ağlayabilirdim.

"Başkomiserin pembe dünyasını göstermeden mi?" diye sordu. Çenesindeki kas seğirdi, gözleri koyulaşırken aldığı öfkeli nefesini nemli saçlarımın arasında hissettim. Dilini üst damağına yapıştırıp ayırdı ve "Cık," sesi çıkardı. "Olmaz."

Eğer beni korkutmaya çalışıyorsa, başarıyordu.

"Evimden çık!" diye direttim. "Yoksa..." diyerek onu tehdit ettiğimde beni küçümsercesine güldü.

Beni ciddiye almıyordu. Beni kesinlikle ciddiye almıyordu.

"Yoksa?" dedi alayla.

Ona bir şey yapamayacağımdan o kadar emindi ki.

Başımı yukarı doğru kaldırdım ve gözlerinin en derinlerine bakarak telefonumu bornozumun cebinden çıkardım. Diğer elim hâlâ, sımsıkı bağlı kuşağın varlığına güvenmeyerek yakalarımdaydı. Ben 155'i tuşladığımda o rahat bir şekilde, bir elini cebine atarak ne yapacağımı bekliyordu.

Ekranı ona doğru çevirip başparmağımı yeşil butonun birkaç milim üzerinde beklettim.

"Polisi ararım."

İfadesi değişmedi.

Arayacaktım. Birkaç saniye içerisinde evi terk etmediği takdirde ciddi ciddi polisi arayacaktım. Yani aramayı planlamıştım. Fakat o, elimdeki telefonu ben ne olduğunu anlamadan iki parmağının arasına aldı.

Aralanan dudaklarımdan bir itiraz mırıltısı koptu.

"Evde bir polis var," dedi, rehberden çıkarak telefonumu kapadı. "İkinciye gerek yok, değil mi?"

Onu tehdit etmeden önce direkt icraata geçmeliydim.

Aramalı, sonra bilgilendirmeliydim!

"Eğer evimden hemen çıkmazsan 'Sapık var, imdat!' diye avazım çıktığı kadar bağırırım. Emin ol, duvarlarda ses yalıtımı yok. Yan dairemizde de Kerim abi oturuyor; bordo bereli ve bana âşık. Seni etkisiz hâle getirmesi saniyesini almaz."

Aslında külliyen yalandı. Yan dairemizde Kerim dede oturuyordu. Bırakın bana âşık olmasını, arkadaşlarım sık sık ziyaretime geliyor, gürültü yapıyorlar diye benden nefret ediyordu. Eh, bordo bereli olamayacak kadar da asker kaçağıydı. Burada doğru söylediğim tek şey, duvarlarda ses yalıtımı olmadığı hususuydu ama Kerim dedenin şu an kırkıncı rüyasını görmeye başladığını düşünürsek yardım çığlıklarımı duyması imkânsızdı. Duysa bile, o gelene kadar evden cenazem çıkardı.

"Yardım isteyecek fırsatının olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Ciddiydi sorusunda. Tüm bedenim buz kesilirken, "Bu tehditlerini yanına bırakmayacağım," dedim aksi bir tonda.

Tabii, yarına çıkarsam.

Bana bir şey yapmaya kalksa elimden hiçbir şeyin gelmeyeceğini biliyordum.

"Evime zorla girmeni de..." dedim sesimi yükselterek. "Şikâyetçi olacağım senden!"

"İstersen yardımcı olayım, emniyetten tanıdıklarım var."

Yutkundum. Adam "Seni öldüreceğim," desem, silahı elime verip "Al, vur," diyecek gibi duruyordu. O silahı ateşlemeyeceğimi sanıyordu, çok yanılıyordu.

Duvardaki saate baktım, gece on ikiyi on geçe durmuş olan saate. Ellerimi göğsümde bağlayarak, yanağımın iç kısmını ısırdım.

"Birazdan annem eve gelir. Beni evde bu hâldeyken bir erkekle tek başına görürse sana çok güzel yardımcı olur, merak etme," dedim.

Annemin Trabzon'da olması ve üniversite kaydıma gelmesinin haricinde İstanbul'a bir kez bile gelmemesi dışında bir sorun yoktu.

Bu seferki tehdidim -yalanım da diyebiliriz- etki göstermiş olmalı ki adam boş gözlerle bana baktı. Sonra bir adım attı bana doğru. Sonra iki... Ve yarım adım...

Artık dibimdeydi.

Nefes almayı bıraktım. Kafasını eğmeden, sadece göz bebeklerini hareket ettirerek yüzümde dolaştırdı bakışlarını. Bir şey demedi fakat ben o gözlerde, "Seni bir daha görmeyeyim!" cümlesini okudum. Görecekti. Buna adımın Beril, soyadımın Piliç olduğu kadar emindim.

Daha çok görecekti beni.

Yüzünde küçümser bir ifade varken, kafasını iki yana olumsuz anlamda salladı ve tek kelime etmeden yanımdan geçip giderek kapıyı açtı.

Kapı büyük ihtimalle cereyanın etkisiyle öyle bir şiddetle çarptı ki, ayağımın altındaki zemin sallandı.

O gittikten sonra aynı yerde, aynı şekilde biraz daha dikili kaldım. Saniyeler sonra ise derin, rahat bir nefes aldım. Pek yansıtmasam da deli gibi korkmuştum, evde yalnızdım ne de olsa. İstediğini yapabilirdi. Gittiğim dövüş kursları on dört yaşındaki erkek kuzenimin karşısında bile bir işe yaramamışken otuzu geçkin bir başkomiserin karşısında hiç işe yarayacağını sanmıyordum.

Hipnoz olmuş gibi odama doğru yürüdüm. Titreyen ellerimle, dolabımın kapağını açtım. Turkuaz renkli şort pijama takımımı çıkararak giyindim.

Burnumu çekerek pijamamın altında kalan saçlarımı çıkardım. Tekrar burnumu çektim, o sırada inler gibi bir ses çıktı boğazımdan. Hasta olacaktım. Zaten o kadar suya bulandıktan sonra eğer hasta olmazsam bilim adamlarının beni incelemesi gerekirdi.

Kendime bir ıhlamur yaptım ve yatağımda bağdaş kurarak oturdum. Yarım saatten fazla süre bilgisayarda, şikâyet dilekçesi nasıl yazılır diye araştırıp, edindiğim bilgilerin doğrultusunda beyaz kâğıda bir dilekçe yazdım.

Yarın...

Yarın ondan şikâyetçi olacaktım, hem de çalıştığı emniyet merkezine gidip onun gözlerinin içine baka baka.

◆◆◆

"Bahar, pembe peruğu bulamıyorum. Senin dolabında değil miydi?"

"Hayır, bilgisayar masasının altındaki kutudadır. Sen ne yapacaksın onunla?"

Gözlerimi devirerek kafamı iki yana salladım. Perukla ne yapılabilirse onu yapacaktım. Şaşkın bir şekilde elini kapının pervazına koyarak başını bana doğru uzattı.

"Şikâyetçi olmaya onu takıp da gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, lakin öyle yapacağıma da emindi.

Akşam olanları ona anlattığımda adamla daha fazla neden yüz göz olmamamız gerektiğini mantık çerçevesinde açıklamıştı. Fakat benim mantığım, öfkemin boyunduruğu altındaydı.

Video sabaha kadar tüm sitelerden kaldırılmıştı. Haberlere dahi el atmışlar, ona yaptığımız şakaya dair her şeyi sosyal medyadan yok etmişlerdi.

Şeytan diyordu ki, tekrar paylaş.

O silsin, sen paylaş.

Peruğu başıma takmak için kollarımı havaya kaldırdığımda kolumda tüm bedenimi sızlatacak bir ağrı oluştu. Öfke beni ele geçirmemiş olmasaydı, bu yorgunlukla kış uykusuna yatardım.

Dilekçe kâğıdını şeffaf dosyanın içerisine yerleştirerek özenle çantamın içerisine koydum.

Kısa bir otobüs yolculuğundan sonra vardığım emniyet merkezine girmeden önce karşısında meydan okurcasına dikildim. Bacaklarım aralık, iki elim çantamın kulpunun üzerinde, büyük ihtimalle

İstanbul'a ilk kez gelen köylü kızı gibi görünüyordum. Üzerimdeki kısa kollu salaş tişörtümü ve kısa kot şortumu saymazsak. Ah, bir de pembe peruğumu...

Elime aldığım kâğıdı daha sıkı kavrayarak içeriye girdim. Kapıdaki görevli ikinci kata yönlendirdi beni. Etrafı inceleyerek merdivenleri çıktım.

Bir, iki, üç... Yedi.

Yedinci basamaktayken onu gördüm. Engin Eraslan'ı...

Beni görünce duraksadı. Şey, beni değil, saçlarıma taktığım, gülkurusu rengindeki peruğu görünce... Saçlarımda oyalanan bakışları, yüzüme doğru indi, kaşları çatıldı. Ben yerimde kımıldamazken adım atan o oldu. Aramızdaki mesafeyi kapattı fakat yine de bir basamak aşağı inmeyerek boy farkını ekstrem tuttu.

"Senin ne işin var burada?"

Bir dejavu yaşıyordum sanki.

Aynı soru, farklı bir mekân, farklı bir zaman dilimi.

Cevap vermedim. Saçlarımı savurarak yanından geçtim. Bu cümle eğer bir tiyatro sahnesinde canlanmış olsaydı, "Kadın, pembe saçlarını adamın suratına doğru savurarak yanından geçer," yazardı.

Tam olarak o şekilde geçtim yanından. Yani sadece... iki basamak.

İki basamak çıktıktan sonra beni dirseğimden tuttu.

"Sana burada ne aradığını sordum!"

Dişlerinin arasından tıslarca konuşması, emniyet merkezinde ondan başka yüzlerce polis memurunun olmasından dolayı beni fazla korkutmamıştı. Birine ya da birilerine güvendiğim takdirde, onunla ya da onlarla ölüme dahi yürüyebilirdim.

"Sa-na ne." Heceleyerek, bir o kadar olağan konuştum.

"Bak, çocuk!" dedi dirseğimi tutan elini uyarırcasına sıklaştırarak. "Bana, doğru düzgün cevap ver."

"Pekâlâ," diyerek dudaklarımı yaladım ve şirince güldüm. "Lüzumsuz, kendini bir şey sanan, saygısız, çirkef bir adamdan şikâyetçi olmaya geldim, *amcacığım*. Şimdi, izin verirsen..." Dirseğimi kendime doğru çekerek kolumu onun kıskacından kurtardım.

Yüzümde dolaşan düz bakışlarından hiçbir ifade geçmedi. Sinirlendiğine emindim. Belli etmiyor olsa da emindim, sinirlenmişti.

"Odama gel," dedi.

"Hayır."

"Odama gel, dedim, konuşacağız."

Dudaklarımı büktüm ve düşünüyormuş gibi başımı sağ yukarı doğru kaldırdım. "Imm, belki düzgün söylersen..."

Bir dejavu daha yaşamak istiyordum fakat o kasıntı herif buna mahal vermeyerek, parmaklarımın arasında sıkıca tuttuğumu sandığım dilekçe kâğıdını tek hamlede çekip aldı.

"Şimdi gelirsin işte," diye ağzının içinden homurdanarak merdivenleri çıktı. Peşinden geleceğime o kadar emindi ki bir kez olsun arkasına bakmadı.

Ve evet, peşinden gittim.

Söylene söylene...

Odasının kapısından içeri girdiğimde, kalçasını masanın kenarına yaslayarak yazdığım dilekçeyi incelerken gördüm onu. Okudukları onu eğlendirmiş olacak ki, dudağının kenarı alayla yukarı kaydı.

"Haneye tecavüz, gözle taciz, sözlü taciz, mülke zarar verme, tehdit?.."

Bir açıklama yapmamı bekler gibi başını bana doğru kaldırdı.

"Evet," dedim.

Aklım hâlâ yazamadıklarımda.

Kaşlarını havaya kaldırarak, "Ya, öyle mi?" dercesine bana baktı. Gülüyormuş gibi göğsü hareket etti ama buna tam olarak gülme denilemezdi. Elindeki şeffaf dosyanın içerisinden kâğıdı çıkardı. Gözlerini bir saniye olsun benden ayırmıyordu, bu da onun yapacağı ikinci hareketi tahmin etmemi zorlaştırıyordu.

Kâğıdı aniden ortadan ikiye ayırdığında sanki bedenim parçalanıyormuşçasına bir hisse kapıldım. Refleksle ona doğru adımladım, çok değil, sadece bir adım.

Ne yapıyorsun sen, diyerek hesap soracaktım ki o "Şikâyet falan etmeyeceksin," deyip kâğıdı bir kez daha yırttı.

"İstediğin kadar yırt," diye meydan okudum ona. "Bir kez daha yazarım."

"Yazmayacaksın."

"Yazacağım."

Top hâline getirdiği kâğıdı masanın üzerine doğru fırlatırken, azarlarcasına "Kızım!" diye yükseldi.

"Adım Beril benim, sana baba dememi istemiyorsan kızım deyip durma bana."

"Şikâyet falan etmeyeceksin."

Biz büyük bir iletişim sıkıntısı çekiyorduk.

Ne o benim çığlıklarıma kulak asıyordu ne ben onun bağırtılarına. İkimiz de kendi isteklerimizi sıralıyorduk; ikimiz de birbirimizi dinlemiyor ve dinlemediğimiz için ısrarla, tekrar tekrar isteklerimizi sıralıyorduk.

"Şikâyet ettiğimde görürsün," der gibi bir ifadeyle gülümsedim. Burnundan bıkkın, sıkıntılı bir nefes aldı.

Sinirinde nirvanaya ulaşmış olmalıydı.

Oh, oh!

"Eğer şikâyet edersen, sen dâhil tüm ekip arkadaşlarından şikâyetçi olurum."

Ha, sen şöyle söyleseneeee.

Onun dilekçesinde yazılı olacak maddeleri biliyordum. Hatta bizi, benden önce şikâyet ettiğini bile düşünmüştüm, özellikle beni.

Hani filmlerde olur ya, erkekle kız aynı zaman diliminde aynı işle uğraşırlar. Ben de öyle hayal etmiştim. İkimizin de aynı zamanda, bilgisayarlarımızdan şikâyet dilekçesi yazdığımızı. Fakat onun, benim hikâyemin başrolü olamayacak kadar şakadan anlamadığını es geçmiştim.

"Tamam, o zaman," dedim pes ettiğimi gösterircesine. İşaret parmağımı küçümser bir edayla göğsüne vurdum, bakışları kendi göğsüne vuran parmağıma kaydı. "Seni affediyorum."

"İyi," dedi tükürürcesine. Arkasını döndü, masasına doğru yürüdü. Siyah tişörtünden bile belli olan kürek kemiklerinde oyalandı bakışlarım. Tekerlekli sandalyesine rahat bir tavırla oturmadan önce benden tarafa göz ucuyla bile bakmadan, bunun beni sinir edeceğini biliyordu, kovarcasına "Çık şimdi," dedi.

Ona cevap vermemek için dilimi ısırdım, eğer cevap verseydim geceyi nezarette geçirme ihtimalim yüz üzerinden yüzdü.

- 5 -

Şaka olayının üzerinden üç gün geçmişti. Sular durulmuş, sinirim yatışmış hatta ve hatta şakamız arkadaşlarımla aramızda dalga konusu olarak geçmeye başlamıştı.

O gün merkezden çıkarken, bize şaka yapmamız için gelen adamı görmüştüm, Burak Erdinç'i. Fakat o, bize şaka yapmamız için istekte bulunan adama hiç benzemiyordu. Bir gözünün altı mordu, sağ kaşının bitişiğinde küçük bir yara bandı, dudağının kenarında kan pıhtısı vardı.

Dayak yediği belliydi, tıpkı kimden yediği belli olduğu gibi.

Tostu dişlerimin arasına götürüp koca bir ısırık aldığımda kapı zilinin sesi evin içerisinde yankılandı. Bahar, yatağında bir dağ gibi olan, ütülenip katlanmayı bekleyen kıyafetleriyle uğraştığından elimdeki tostu masanın üzerine bırakarak ayağa kalktım. Bir yandan ağzımdaki tost parçacıklarını öğütürken bir yandan da elimle üstümü silkeleyerek kapıyı açtım.

"Beril Piliç?"

Daha önce hiç görmediğim ama siması bana tanıdık gelen, yirmilerinin başında, esmer tenli adam elinde sarı bir zarfla karşımda duruyordu.

"Benim."

"Size bir zarf var."

Bakışlarım zarfa kaydı, ciddi bir şey gibi durduğu için hafif de olsa telaşa kapıldım.

"Buraya bir imzanızı alayım," diyerek dosyayı bana doğru uzattı. Elindeki tükenmez kalemi parmaklarımın arasına aldım. Teslim aldığıma dair, belgede yazılanları üstünkörü okuyup imzaladım.

Adam gittikten hemen sonra merakla dosyayı yapışkanlı yerinden açtım. Resmî bir şeye benzemesi, zarf dosyanın içerisinde ne olduğuyla alakalı tahminde bulunamamama neden oluyordu.

Beyaz kâğıdı zarfın içerisinden çıkarıp okumaya başladığımda, okuduğum her cümle boğazıma bir urgan olup dolandı.

Elimde kâğıt, kapının birkaç santim ötesinde mıhlanıp kaldım Sinirden titreyen elim, parmaklarımın arasındaki beyaz kâğıdı bu ruşturdu.

Bir daha nerede göreceğim, diye burun kıvırdığım adam, evime mahkeme celbi gönderiyordu.

Benim şikâyet etmeme engel olup kendisinin şikâyetçi olması kaçıncı seviye bir şerefsizlikti?

Sinir dolu bir kahkaha attım. Durulduğunu sandığım sular, tsunami sessizliğine bürünmüştü.

Şaka gibi!

"Kim gelmiş?"

Başımı omzumun üzerinden Bahar'a doğru çevirip, "Kim değil," dedim aksi bir sesle. Kâğıdı havaya kaldırarak bir iki kez salladım. "Ne diyeceksin?"

Abartılı bir şaşkınlıkla güldüm.

"Şikâyetçi olmuş benden."

Elim yavaş yavaş bedenimin yanına inerken "Benden," dedim tekrar inanamaz bir tavırla. "Şikâyetçi olmuş."

Ben kendime ettiğim yeminleri, davalık olacağım korkusundan çiğneyip tek bir lafıyla şikâyetimi geri çekmişken onun aramızda hiç bunun anlaşması yapılmamış gibi beni davalık etmesi beklemediğim bir şeydi.

Engin Eraslan'a çok güvendiğimden değildi bu şaşkınlığım, yalnız kimseden böyle bir hamle beklemezdim.

Bahar birkaç saniye olduğu yerde duraksadıktan sonra, aralanan dudaklarını birbirine bastırarak bana doğru yaklaştı. "Yok artık!"

Bence de, yok artık!

"Sadece senden mi şikâyetçi olmuş yoksa bizden de mi?" diye sordu kâğıdı elimden alıp yazılanları okurken.

Ağlarcasına inledim. Ben dâhil arkadaşlarımdan şikâyetçi olmaması konusunda sözlü bir anlaşma yapmıştık.

Fakat o ne yapmıştı? Ne yapmıştı?

Benden şikâyetçi olmuştu, sadece benden.

Sinirden tüm hücrelerim ayağa dikildi. Bir hışımla içeri girdim, yine bir hışımla üzerime kot pantolonumu ve kısa kollu herhangi bir salaş tişörtü geçirdim.

Pislik adam!

"Acele ediyorsun, Beril," dedi Bahar peşimden gelerek.

Hissettiğim intikam duygusu gözlerimin önüne perde inmesine neden olurken beni sakinleştirmeye çalışan arkadaşımı dinlemedim. Dinleyecek gibi de değildim.

"Bizimkilerle konuşalım, ne yapacağımıza öyle karar veririz."

"Biz bir şey yapmayacağız. O... o kasıntı herif," dedim, sanki ismini kullanmakta zorlanıyormuşum gibi gerilmiştim. "Şikâyetini geri çekecek."

Şikâyetçi olmasında değildim ben. Benim şikâyetçi olmamı engelleyip, dalga geçer gibi onun şikâyetçi olmasındaydım. Resmen keriz yerine konulmuştum.

"Bak," dedi, salona geçmemi engelleyen bir adım attı. "Öfkeyle kalkan zararla oturur."

Bahar ve özlü sözleri...

Nasıl otururum, ne yaparım önemsemiyorum lakin kimse benim bu evden çıkıp o adamdan hesap sormamı engelleyemezdi.

Sağıma dönüp salona geçtiğimde gözlerim aceleci tavırlarla etrafta gezindi. Telefonumu nerede bıraktığımı hatırlamaya çalışıyordum ama mahkeme kâğıdını gördükten sonra beyaz ekran veren beynim bana hiç yardımcı olmuyordu.

Krem rengi geniş L koltuğun üzerine baktım, sonra koyu krem rengi küçük koltuğun üzerine. L koltukla küçük koltuğun arasında mekik dokurken o sıra aynı yerlere baktığımın farkında dahi değildim.

Öfke, sinir hücrelerimi işlevsiz hâle getirmişti. Öyle ki, bir ara neyi aradığım bile aklımdan çıktı.

Deli danalar gibi oradan oraya doğru yürürken, yere düşen kırlente bir tekme savurdum. Avazım çıkana kadar çığlık atmak istiyordum lakin o adam yüzünden ses tellerimin tahriş olmasına izin vermeyecektim.

Tekme attığım kırlenti koltuğun üzerine bırakıp mutfağa doğru ilerledim. Doğru ya, kahvaltımın tam ortasında çalmıştı kapı.

Yemek masasının üzerindeki yarım kalan soğumuş çayımın ve sadece iki dilim ısırık alabildiğim tostumun yanında duran telefonumu görmemle birlikte hızla telefonu elime aldım. Parmaklarımın arasında sıkıştırdığım telefonumu arka cebime yerleştirip Bahar'ın tüm nasihatlerine kulak tıkayarak evden çıktım.

Şansıma, durağa gitmemle otobüsün gelmesi bir oldu. Üstelik oturabileceğim boş yer de vardı. Gittim, cam kenarındaki boş yere oturdum. Kollarımı göğsümde sımsıkı bağlayarak, otobüstekileri öfkeli bakışlarımla korkutmamak adına başımı camdan dışarıya çevirdim. O sırada Bahar aradı, reddettim. Birkaç kez daha aradı, hepsini reddettim çünkü açtığım takdirde sinirden bağıra bağıra konuşacaktım.

Durakta inip, emniyet merkezine doğru yürürken telefonum bir kez daha çaldı ve ben bu sefer burnumdan bıkkın bir nefes bırakarak çağrıyı yanıtladım.

"Ne var?"

"Eve gel, Egemenler o-"

Hâlâ benim o adama şikâyetini geri aldırmadan eve gelmeyeceğimi anlamamasına karşılık dişlerimi sıkarak konuştum.

"O adam şikâyetini geri çekince geleceğim zaten!"

Konuşmasına fırsat vermeden telefonu yüzüne kapatarak, hızlı adımlarla emniyet merkezine girdim. Daha önce ondan şikâyetçi olmak için çıktığım merdivenleri şimdi benden şikâyetçi olduğu için çıktım. Odasına gidip kapıyı çalmadan içeri girdim fakat odasında yoktu.

Odası haricinde onu nerede bulacağımı bilmiyordum, bu yüzden koridorda gördüğüm ilk kişiye onun yerini sordum. Toplantı odasında olduğunu söyledi.

Toplantı odasının nerede olduğunu bilmesem de, sanki buraya hep geliyormuşum gibi koridorun sonuna doğru yürüdüm. Sonra geri döndüm tabii. Masada oturan, kırklı yaşlarındaki üniformalı polis memuruna toplantı odasının nerede olduğunu sordum.

"Bir üst katta, koridorun sonundaki soldaki kapı."

Merdivenlerden çıkarken her basamakta, yatışmaya başlayan sinirim harlandı ve sakin kalmaya çalışarak nefes aldım. "Toplantı Odası" yazan kapının üzerine parmaklarımın tersiyle, üstünkörü bir iki kez vurup "Gel!" direktifini beklemeden kapıyı açtım.

Pekâlâ, kapıyı açtığım sırada karşımda ne görmeyi bekliyordum, bilmiyorum fakat bana bakan yediden fazla, ondan az insan grubunu da beklemiyordum.

Büyükçe yutkundum.

Gözlerim, masanın sonunda olan, ellili yaşlarında, gözlüklü, kır saçlı adamda; omzunun üzerinde saçları olan, dolgun dudaklı, otuzlu yaşlarındaki kadında ve onun yanındaki, stajyer olduğunu düşündüğüm, esmer, genç çocukta dolaştı.

Benim konuşmamı bekliyor olmalıydılar ki, çıt çıkarmadan beni izliyorlardı. Bakışlarım masanın başında oturan Engin'i buldu. Engin, gözlerimizin karşılaşmasıyla birlikte elinde çevirdiği kalemi durdurdu ve başını hafif yana eğerek, sorgularcasına bana baktı.

"Kapıya gelir misin?" diye sordum. Odada benden yaşça büyük olan adamların olmasının verdiği bir gerginlik vardı üzerimde. Yoksa hiçbir türlü, benden şikâyetçi olduktan sonra ona böyle kibar davranmazdım.

"Toplantıdayız."

Tok sesi, "Toplantının bitmesini bekle!" der gibi kabaydı.

"Önemli!"

Benim diretmemle, ifadesiz bakan gözlerinden bir alev geçti. Çatılan kaşları, bende endişe yaratmaktan çok baskılamaya çalıştığım sinirimi harladı.

"Bekleme odasına git," dedi. "Uzun sürmez."

Sahte bir şekilde gülümsedim. Şikâyet etmeyeyim diye beni ikna ettikten sonra ortalığın yatışmasını bekleyip kendi şikâyet eden adamdan ben her şeyi bekler, onun hiçbir sözüne de güvenmezdim. Kusura bakmasın.

"Sana bir kez daha güvenecek değilim."

O gelmeden benim gitmeyeceğimi anlamış olmalı ki, elindeki kalemi sertçe masanın üzerine bıraktı. Masadan çıkan ses beynimde bir kez daha yankı yapıp kulağımda cılız bir çınlama olarak kaldı. Gerçekten sinirli olmasaydım, onun bu asabi tavrından sonra kapıyı kapatır, arkama bakmadan emniyet merkezini terk ederdim.

"Yarım saat ara." Ateş saçan gözlerini ne konuşurken ne yerinden kalkarken ne de bana yaklaşırken benden ayırdı. Adımlarını bana yaklaştıkça yavaşlattı ve tam yanımdan geçerken "Seni öldüreceğim," diye fısıldadı.

Toplantısını basmam, herkesin içinde onu yanıma çağırmam, sözünü dinlemeyip ısrar etmem sinirine dokunmuş olmalıydı.

Oh!

Hiç tereddütsüz "Ben de seni," dedim. Ne bekliyordu? "N'olur, şikâyetini geri çek," diye yalvarmamı mı? Çok beklerdi.

Odasına girip kapıdan bir metre uzakta, benim içeri girmemi bekledi. Sırf daha fazla delirsin diye, onun hızlı hareketlerine karşılık sinir bozucu bir yavaşlıkta hareket ettim.

İçeri girip kapıyı kapattığım gibi "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sesini yükseltti bana.

"Bunu benim sormam gerekiyordu."

"Toplantı odasına dalabileceğini kim söyledi sana!"

Hâlâ toplantı odasında, onu dışarı çağırmamda takılı kalmıştı. Eh, ben de hâlâ, beni şikâyetçi olmaktan vazgeçirip kendisinin şikâyetçi olmasındaydım.

"Bir şeyi yapmak için başkasından direktif almama ihtiyacım yok benim."

Alnında beliren damar seğirdi. Göz bebeği karanlık bir odadaymışçasına genişlerken, gözleri koyulaşarak siyaha büründü.

Son derece sakin bir tavırla "Neden geldin?" diye sordu. Sakin falan değildi ama. İstediği kadar yumuşak konuşsun, gözlerindeki ifade öfkesini ele veriyordu.

"Karakter yoksunu senden şikâyetçi olmaya."

Bana doğru adımlayacakmış gibi hareketlendi ama daha fazla geriye giderek aramızdaki mesafeyi açtı.

"Anlaşmıştık."

Evet, dercesine kafamı aşağı yukarı salladım.

"Anlaşmıştık," diyerek onu taklit ettiğimde, "Sorun ne?" dercesine başını oynattı. "Fakat sen sözünde durmadın," dedim.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Saçmalayan ben miyim?" İşaret parmağımla göğsümü gösterdim, gözlerim abartılı bir şaşkınlıkla, irice açılırken soluklarım hızlandı.

"Cidden mi?" dedim gülerek.

Benden şikâyetçi olan oydu, saçmalayan bendim. Resmen "hem suçlu hem güçlü" lafının vücut bulmuş hâliydi.

"Problem neyse direkt söyle, seninle uğraşamam."

"Benimle uğraşmak istemiyorsan, şikâyetçi olmayacaktın!"

"Senden şikâyetçi olmadım," dedi bastıra bastıra.

"Evime gönderdiğin mahkeme celbi ne o zaman, geri zekâlı?"

"Bak!" dedi sinirle soluyarak. Sakinleşmek ister gibi bakışlarını yukarıya kaydırdı, birkaç saniye öylece duvarı izledikten sonra bana dönüp "Yanında mı?" diye sordu.

Ondan şikâyetçi olmayayım diye mi, "kuzenim şikâyetçi olmuş" tarzında davranıyordu bana?

Ters giden bir şeyler vardı, farkındaydım fakat ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çantamdan kırışmış mahkeme celbini çı-

karıp ona uzattım. Bana bakmadan kâğıdı elimden çekti, kalçasını masanın kenarına yaslayarak elindeki kâğıda baktı.

On beş saniye, en fazla on beş saniye içerisinde alayla başını kaldırıp "Sahte," dedi. O kadar kendinden emin bir şekilde söylemişti ki bir an bile aksini düşünmedim.

"Sahteyse niye gönderdin? Şaka yaptığını mı sanıyorsun?"

"Ben değil de..." dedi. Dudakları bu durumdan memnunmuş gibi yukarı doğru kıvrılsa da bir gülümseme oluşmadan yüz ifadesi düzleşti. Konuşmasına devam etmedi. Muhtemelen cümlesinin devamını benim öngöreceğimi düşündü. Doğru düşündü.

O değil de... Benim arkadaşlarım çok güzel şaka yapardı.

Aramızda böyle ufak tefek şakalar dönüp dursa da hiçbir zaman böylesine çıldırtacak bir eşek şakasına rastlamamıştım. Bozulan yüz ifademi düzeltme gereği duymadan telefonumu cebimden çıkardım.

On iki cevapsız arama.

Yoldayken Bahar'ı dinlemeden telefonu kapamayacaktım. Ne demişti, öfkeyle kalkan zararla oturur.

Bahar'ın numarasını bulup aradığımda, Engin'in beni izleyen bakışlarını hissedip başımı kaldırdım. Evet, bana bakıyordu. Bahar'ın sesini işitmemle lafı uzatmadan "Bizimkiler bana şaka mı yapmışlar?" diye sordum.

"Ah, evet, sabahtan beri bunu anlatmaya çalışıyorum sana. Umarım sinirle kötü bir şey yapmamışsındır."

Yok, diye geçirdim içimden.

Ne yaptım ki?

Alt tarafı, toplantı odasını bastım.

Dışarıya gelmesi için direttim.

Geri zekâlı, dedim.

Dönek olduğunu vurguladım.

Bakışlarım onun üzerindeyken masumca gülümseyerek telefonu kapadım. Engin'in yüz hatlarında hiçbir değişme oluşmazken ben gülümsememi büyüttüm.

"Oldu o zaman," dedim yutkunarak. "Ben gideyim."

Kapıya doğru aceleci tavırlarla adım attığımda kapıyla benim arama ayağını koyarak geçmemi engelledi.

"Dur bakalım."

- 6 -

Yüzümde korkak bir gülümseme oluştu. Küçükken suç işlediğimde annemin kızmaması için attığım şirin bakışlarımı karşımdaki adamın üzerinde kullandığımda direkt bakışları yumuşamış, gözleri aşkla parlamıştı. Şaka, şaka! İfadesi değişmedi; yine aynı katılık, aynı çekilmezlik.

Öksürerek boğazımı temizledim.

"Bir yanlış anlaşılma olmuş," dedim. Sesimi inceltebildiğim kadar inceltmiştim.

Dalga geçercesine tek kaşını kaldırarak "Öyle mi?" diye sordu.

Kafamı evet anlamında aşağı yukarı salladım. Sonra safça bir kez daha salladım.

Hâlâ bakışlarında bir değişim olmayınca "Evet," dedim. Pürüzlü çıkan sesim, durumun vahametini açıkça ortaya seriyordu.

"Nasıl oluyormuş?" diye sordu.

Sesindeki o intikam almak istediğini belli eden ton, onun üzerinde benim aksime bana yapılan şakadan memnunmuş havası yaratmıştı. "Ne, nasıl oluyormuş?" diye, sorusunu soruyla karşıladığımda kaşları daha fazla çatıldı.

"Seninle oyun oynanması?"

Güldüm.

Kahkahalarımın desibeli arttı.

Eğleniyor gibiydim.

"Komikti ya," dedim. Utanmasam omzuna bir beşlik çakacaktım. Ciddi ciddi eğleniyor gibi gözüktüğüme emindim ama bu yaptıklarını onların yanına bırakmayı tabii ki düşünmüyordum. Yine de karşımdaki, düştüğüm durumdan inanılmaz haz alan adamın eline koz verecek değildim.

Benim gülmemle, bana şaka yaptıklarını anladığındaki memnuniyeti yüzünden silindi. İfadesi katılaştı. O böyle bozulunca, ben arkadaşlarımı övmeye devam ettim.

"Allah var, güzel şakaydı. İyi yedim."

"Sen..." diye homurdandı, sonra "Siz..." diye. Sinirden kelimelerini toparlayamıyordu. En sonunda "Kaç yaşındasınız?" diye sordu Pekâlâ, bu soru eğer noktasına virgülüne kadar alay içermiyor olsaydı cevaplayabilirdim.

"Sana kaç lazım, amca?"

Ona amca dememe mi yoksa onunla dalga geçmeme mi takıldı, bilmem ama kesinkes bir şeye takıldı.

"Senin dilini keserim."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak dilimi ağzımda en geriye doğru ittim. Başka biri bunu söylese ciddiye almazdım ama karşımdaki adamda o ışığı görmüştüm. Her an her şeyi yapacak deliliğe sahipti.

"Neyse," dedim zar zor. "Ben gideyim artık."

"Yaptıklarından ve söylediklerinden dolayı tek tek özür dilemeden bir adım dahi atmıyorsun."

"Yok yaaaa!" dedim sondaki "a" harfini uzatarak. Gerçekten, yok yaa. "Sen benden özür diledin mi ki ben senden özür dileyeyim?"

"Görev başındaki polise hakaretin kaç yıldan başladığını biliyor musun?"

"Bunu yapamazsın!"

Bana "Emin misin?" der gibi ukala ukala baktığında, beni içine düşürdükleri durumdan dolayı arkadaşlarıma olan kinim içimde büyüdü.

Ah, çok pardon. Eski arkadaşlarımın...

"Yaparım." Yapardı. "Şimdi... söyle, bekliyorum."

Bir insan, başka bir insana bakışlarıyla kendini böcek gibi hissettirebilirdi ki karşımdaki adam bunu çok iyi başarıyordu. Insan olarak ona çok bir şey yapamazdım ama bir böcek olarak onu zehirleyebilirdim. Onu hayatından edebilirdim. Beni küçümseyerek daha tehlikeli birine dönüştürüyordu, farkında değildi.

Özür mü istiyordu? Tamam, dilerdim.

"Sana söylediklerimde ne kadar haklı olsam da şikâyetçi olmaman için senden özür dilerim. Oldu mu? Şimdi gidebilir miyim?"

Sinirini gizlemeye çalışmadı, muhtemelen artık sabrının sınırlarında gezinmeye başlamıştım.

"Adamakıllı özür dile!" dedi. Konuşmasının devamına doğru sesi gizemli bir ton aldı, kollarını göğsünde birleştirdi. "Eğer yapamam diyorsan..."

Gözlerinin içine bakarak, yapamam dercesine başımı salladım. Ondan özür dilemek yerine o aptal arabayı tekrar silerdim, daha iyiydi. Hatta bu kadar küstah birinden özür dileyerek onun egosunu okşamak yerine o aptal arabanın altında kalsam bile daha iyiydi.

"Alt katta nezaret var, bir de orada deneyelim. Bakarsın, birden ilham gelir."

Özür dilemek bir erdemdir ve ben sonuna kadar erdemli bir kızdım. Karşımdaki adamın küstahlığı beni doğru yoldan ayırmamalıydı.

"Karakter yoksunu! Geri zekâlı!.." Benden böyle bir atak beklemiyor olmalıydı ki yüzündeki o yapay gülüşünü sildi, göğsündeki kollarını çözdü. "... dediğim için senden özür dilerim," diye bitirdim cümlemi.

"Son bir şansın var," dedi dişlerinin arasından.

Çenesindeki belirgin kas artık titremeye başladığında, o şansımı erdemli bir şekilde kullanmaya karar verdim ve sessiz bir şekilde, "Özür dilerim," dedim.

"Bu da fazla kuru oldu."

Burnunu, beğenmediğini belirtircesine buruşturdu.

Kedinin fareyle oynadığı gibi karşımdaki adam da benimle oynuyordu. Komik ya da eğlenceli değildi, tıpkı arkadaşlarımın bana yaptığı şaka gibi.

"Sana karşı kullandığım kötü sözlerden dolayı özür dilerim," dedim cümlemin sonunda bıkkın bir nefes alarak.

Artık yeterdi bence. Erdem de bir yere kadardı nihayetinde...

Memnun kalmışçasına dudağından yamuk, kibir dolu bir gülümseme geçti. Üstten, bir böcekmişim gibi beni izlerken, "Bir daha olmasın," dedi. Sonra da kaşlarıyla kapıyı işaret ederek "Şimdi git," diye kovdu beni odasından.

Bozulan yüz ifademi gizlemeye çalışmadım, çalışsam bile başarılı olabileceğimi sanmıyordum. Açtım kapıyı. Hatta öyle bir açtım ki, kapı duvara çarptı ve benim omzuma vurdu. Sorun yok, acımadı.

"Hey millet!" dedim kapı pervazından adımımı dışarıya atar atmaz.

Geniş koridordaki üç beş kişinin bakışları bana döndü. Kapıdan iki adım uzaklaştım. Başımı omzumun üzerinden, beni izleyen adama çevirdim.

"Sizin bu başkomiseriniz var ya... tam bir deli! Allah size sabır versin." Başımı olumsuz anlamda her iki yana salladım ve acınası bir ses tonuyla "Zor," dedim.

Bakışları koyulaştı, bana doğru adım attı ve ben hızla merdivenlere doğru koştum. Kaçtım.

Merdivenin başında durup bana baktığında, aramızdaki uzaklığa rağmen bakışlarındaki sertliği hissedebiliyordum fakat bu beni korkutmaktan ziyade eğlendiriyordu.

"Bir daha karşıma çıkarsan bu kez elimden kurtulamayacaksın!"

Gülmemin onun sinirini daha çok bozacağını bildiğim hâlde inadına güldüm.

Asıl şimdi sen git, Engin Eraslan.

Yüzümdeki sırıtış etkisini arttırırken yumruk yaptığım elimden orta parmağımı kaldırarak ona gösterdim ve bir kez daha ona bakmayarak, basamaklardan aheste aheste indim.

◆◆◆

Emniyet merkezinden çıktıktan sonra eve hangi ara geldim, nasıl geldim, bilmiyordum.

Arda'nın doğum gününde ona yaptığımız Samara şakası bile bana yapılan şakanın yanında oldukça masum kalıyordu.

Beyaz elbisem, Samara makyajımla sahte televizyonun içerisinden çıktığımda, bir çığlığı vardı ki duyan bir daha duyamazdı. Pencereden çıkmaya çalıştığında, düşük bütçeli makyajla Samara'ya pek benzememiş olmalıyım ki "Kış kış cin," diyerek kovmaya çalışmıştı. O zaman şakayı bırakıp "Tamam," dememek için zor tutmuştum kendimi.

Arda bildiği iki üç sureyi unutmuş, tek bir sure hâlinde söylemişti. Anlatmak istediğim, Fatiha'dan başlayıp, İhlas'la bitirmesiydi. Pencereden çıkmaya çalışmış ama korkudan titreyen parmaklarıyla camı açamamıştı. Bir saniye durup bana baksa, gülen suratımı fark edebilirdi. Attığım kahkaha onun küfürleri, çığlıkları ve dualarının altında kalarak garip bir ses çıkmasına, onun daha çok korkmasına sebep olmuştu.

İşte komik, zararsız bir şaka!

Bana yaptıkları şaka ise... Allah aşkına, davalık bile olabilirdim! Beni resmen, kızgın ateşin içine atmışlar, şişi de bedenimden geçirerek Engin Eraslan'a kebap diye sunmuşlardı.

Komik değildi.

Kapının kilidini açtığımda karşımda gördüğüm bizimkilerle birlikte, somurtuk yüzüm iyicene asıldı. Hiç bakmadım bile onlara. Anahtarımı portmantonun üzerine gelişigüzel bir şekilde attım. Çantamı boynumdan çıkardım, portmantonun üzerine koydum. Hasta olduğum için giydiğim ceketimin önce sol kolunu çıkardım, sonra sağ. Elime aldığım ceketimi askıya astım. Ben kapının önünde dış kıyafetlerimi çıkarırken Egemen, Mustafa ve Bahar gözlerini ayırmadan beni izliyorlardı.

Başıma ne geldiğini merak ediyor olmalıydılar.

Onları hiç umursamadan yanlarından geçtim. Bahar'ın haberinin olmadığına emindim. Egemen net olarak işin içindeydi. Mustafa da burada olduğuna göre, onun da parmağı vardı.

Adama ne kadar sinir olduğumu biliyorlardı!

Adama ne kadar sinir olduğum su götürmez bir gerçekti.

Daha üç gün önce, o malum şahsın arabasını tek başıma temizlemişken şimdi dalga geçercesine aptal bir şaka yapmaları sinirlerimi bozmuştu.

"Beril ya," dedi Egemen biraz mahcup bir sesle. Arkamı dönerek baktım ona. Yüz ifadem değişmedi; soğuk ve asık. "Lan, yemin ederiz, gideceğini düşünmemiştik."

Gözlerimi devirdim.

"Arda çok ısrar edince..." diye mırıldandı Mustafa ağzının içinden.

Arda gereksizi, ona yaptığımız şakaların intikamını almaya çalışıyor olmalıydı.

"Adam şikâyetçi oldu benden," dedim net bir sesle. "Görev başındaki polise hakaretten."

"Siktir!" dedi Mustafa gözlerini irice açarak. "Ciddi misin?"

Mesleki deformasyon. Artık birbirimize inanmıyorduk.

"Ciddiyim."

Birbirimize inanmamakta haklıydık.

"Kefareti öderiz, merak etme."

Bir de onu da ben ödeseydim yani.

Sinirle parıldayan gözlerim Egemen'in gözlerinin üzerindeydi. Hadi, Arda'yı anladım. Hadi Mustafa'yı da anladım. Ama Egemen?..

Yeri geldiğinde çok güzel abicilik oynuyordu, koruyor kolluyordu, şimdi başıma gelecekleri düşünmeden bir adım atmasını anlayamıyordum. Anlamak da istemiyordum.

Bugün eğlencesine ve iyi para kazandığımız için yaptığım işten nefret etmiştim. Her ne kadar para kazandığımız için iş olarak görsek de yaptığımız şakaları, onlar iş arkadaşım değil, en yakın arkadaşlarımdı, en azından benim için öyleydiler.

"Lan Beril, vallahi..." dedi Egemen benim kırgın bakışlarıma karşılık. "Sorun yapma sen hiç, biz halledeceğiz. Gerekirse biz yatarız, seni bırakmayız."

"Hı, hı," dedim alayla. "Beni o başkomiser bozuntusuyla tek başına bırakmadan önce de sizinleydim ben!"

"Eğer biz gitmeseydik sen dâhil hepimizden şikâyetçi olacaktı, biliyorsun. Sadece arabasını temizletecekti..."

"Küçücük bezle, saatlerce aptal bir arabayı sildim! Kovayla su taşıdım! Hâlâ her yerim sızlıyor ve sen, 'Sadece arabasını temizletecekti,' mi diyorsun?"

"Davalık olmaktan çok daha iyidir."

"Salaksınız!" dedim bağırarak. "Yasa dışı iş mi yaptık, ne korkuyorsunuz?"

"Adamın babası bakan," dedi Egemen. "İçeri atılmak için yasa dışı bir iş yapmamız gerekmiyor."

Gözlerimi bayıltsam da korkularında onlara hak veriyordum. Zaten ben de böyle düşünerek arabasını temizlemiştim ya.

"Madem bu kadar korkuyordunuz, baştan şaka yapmasaydık."

"İşi kabul eden sendin." Mustafa'nın tüm suçu benim üzerime bırakmasıyla birlikte şaşkınlıkla güldüm. Kısık bir hah sesi çıktı dudaklarımın arasından. Kaşlarım havalandı, dudaklarım alayla kıvrıldı.

"Yapmayalım deseydiniz! Yapmayalım deseydiniz! İptal ettiremiyor muyduk? Daha önce hiç yapacağımız şakadan caymamış gibi konuşuyorsun, Mustafa, pes yani!"

Sırf şaka yapacak ruh hâlinde olmadığımız için caydığımız olmuşken şimdi çocukça, benim kabul etmemi bahane olarak sunmaları sadece komikti. Aslında şöyle bir düşününce, ben hariç kimse Engin'e yapacağımız şaka için istekli değildi. Hele Arda, adamın

sorunlu bir tip olduğunu söyleyip durmuştu. Tamam, tamam, başta tüm suç benim olabilirdi, ne de olsa adamın arkadaşıyla ben anlaşmıştım. Adama şaka yapmamız konusunda ben ısrarcı olmuştum. Videoyu izinsiz ben yayımlamıştım... Ama peki sonra? Tüm arabayı yalnız başıma saatlerce temizleyen ben değil miydim? Evime kadar geldiğini, beni tehdit ettiğini söyleyen?.. Şakası yapılacak şeyler değildi bunlar. Yani, yine ben haklıydım.

"Biz ne bilelim, aga, adamın sorunlu çıkacağını?" dedi Mustafa, söylene söylene içeri doğru yürürken.

"Arabasını pembeye boyadıktan sonra öğrendik sorunlu biri olduğunu ve siz buna rağmen beni adamın kucağına ittiniz!" Sesim fazlasıyla yükselmişti. O başkomiser bozuntusuna olan hırsımı onlardan çıkarıyordum.

"Kızım, Allah çarpsın ki gideceğini düşünmemiştik. Yoldaydık, biz geliyorduk yanına. Bilsek yapmazdık tabii. Bahar'ı aradık ama..." Elini boşluğa doğru salladı. "Gitmiştin."

"İnsan otobüsün önünü keser, ne bileyim, insan en kötü ateş yakar, haber gönderir, bomba var diye ihbar eder ama siz, oturup beklemişsiniz resmen."

Ne ateş yakıp haber gönderseler anlardım ne de otobüsle önümü kesseler dinlerdim. Bomba var diye ihbar etseler, bu sefer Engin'le hepimiz muhatap olmak zorunda kalırdık ki böyle bir durumda, erdemli olmakla yırtabileceğimizi de sanmıyordum. Yani bana o şakayı yaptıklarında, ben her hâlükârda emniyet merkezini basacak ve başkomiserden hesap soracaktım.

Başta o şakayı yapmayacaklardı bana.

Başta hata yapmışlardı ve onları kolay kolay affetmeyecektim.

◆◆◆

"Sizinle kulübe geliyor olmam, sizi affettiğim anlamına gelmez."

Onları kolay kolay affetmeyeceğimi söylememin üzerinden yirmi dört saat geçmeden, onlarla birlikte kulübe gidiyor olmam bir tık sinirlerimi bozuyordu ama eğlenmeli, kafamı dağıtmalı ve yorgunluğumu atmalıydım. Eh, bir de yeni aldığım kot eteği giymeliydim.

"O zaman in arabadan," dedi Egemen gayet ciddi bir şekilde. Duraksadım. İfademin bozulduğuna emindim çünkü hazırlıksız ya-

kalanmıştım. Birkaç saniye daha duraksadıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırarak, inmek için elimi kapı koluna attım.

"Şaka," dedi Egemen kahkahalarının arasından. Bir yandan bileğimi tutarak arabadan inmemi engellemeye çalışıyor, diğer yandan "Şaka, şaka," diyerek gülüyordu. İfadem komiğine gitmiş olmalıydı.

Bileğimi çok sert bir şekilde çekerek, beni durdurmasına izin vermeden arabadan indim. Bizimkilerin arkamdan seslendiğini duysam da kulaklarımı kapadım gürültülerine. Daha dün o kadar laf saydıktan sonra hâlâ şaka yapabiliyorlardı ya, hayret!

Annemin "İnşallah, senin çocuğun da sana benzer," diye dua ederken, araya arkadaşlarımı da katmış olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Çünkü normal değildi bu. Aynı üste gidiş, ısrarla laf atış, şaka yapış...

Ayakkabılarımı hızla çıkarıp kapıyı arkamdan sertçe çarptım. Evde yankı yapan ses, tüm apartmanı ayağa kaldıracak kadar güçlüydü. En azından Kerim dedenin duyduğuna emindim.

Portmantonun aynasından bayıla bayıla giydiğim kıyafetlere baktım. Dizlerimin bir karış üzerinde biten kot etek ve siyah büstiyer vardı üzerimde. "Boşa mı giyindim ya!" üzüntüsü içime peydahlanırken ben ağlamakla sinirlenmek arasında gidip geldim.

Gitmek istiyordum. Öyle böyle değil, gitmek istiyordum yani.

Dudaklarımı ısırarak ne yapacağımı düşündüm.

İnsan peşimden gelirdi ya!

Kapıdan gelen kilit sesini duymamla birlikte, kapıda onları beklediğimi sanmasınlar diye parmak uçlarıma basarak koşa koşa odama gittim.

"Beril, gel hadi, gidiyoruz," dedi Egemen.

Öyle mi, gidiyorlarsa gelirim tabii.

"Siz gidin," dedim hiç gönlüm yokmuş gibi. Tam ben yatağa oturduğumda, Egemen odamın kapısında belirdi. "Ben gelmeyeceğim."

Egemen'in üzerinde kırmızı bir tişört, tişörtün üzerinde polar bir hırka, altında ise kot pantolon vardı. Aynı hırkayı Mustafa giydiğinde ona çuval gibi olurken Egemen hırkanın içine tam sığıyordu.

"Hadi, gel, seni seviyoruz diye takılıyoruz, biliyorsun."

Omzumu "Bana ne!" dercesine silktim. "Zaten hevesim kaçtı."

"Gel işte," dedi Egemen. Muhtemelen gelmek istediğimin, yalnızca naza çektiğimin farkındaydı. Bu yüzden fazla şımartmıştı beni.

Yok oranın sensiz heyecanı çıkmaz, yok sen olmadan biz bir hiçiz, yok sen gelmezsen benim ne işim var, yok senin parıltın olmadan biz ne yapacağız, bla bla bla...

En sonunda "Geliyor musun?" diye sormuş fakat cevap vermemi beklemeden elimden tutarak beni yataktan kaldırmıştı. Ben yalandan bir isteksizlikle aynaya bakıp üzerimi düzeltirken "Hadi, Pınar kaç saattir onu almamızı bekliyor," dedi.

Bu beni hızlandırmak yerine yavaşlattı.

Öğrendiğime göre sahte mahkeme celbi göndermeyi Arda planlamış, Pınar bizimkileri ikna etmiş. Plandan sadece Bahar'ımın haberi yokmuş. Ben bana şaka yaptıkları için kızmışken, Bahar ona haber vermedikleri için kızmıştı. Şu an ikimiz de onlara karşı tavırlıydık.

Egemen'in peşinden evden çıktım. Arabaya bindiğimiz gibi, arabayı çalıştırıp gaza basmıştı ve o an ben üzerimdeki boşluğu hissedip "Çantam," diye mırıldandım. Egemen'in dikiz aynasından bakışları beni bulduğunda, ne olduğunu anlamak istercesine kaşları hafifçe çatıldı.

"Evde kaldı ya."

Egemen'in dudağı yukarı doğru kıvrılmışken Bahar arkasını dönüp bana baktı. Ciddi anlamda arkadaşlarımın bana güveninden şüphe etmeye başlıyordum artık. O kadar da değildi yani.

"Hesabı ödememek için bıraktım, desene şuna," dedi Egemen.

Aşk olsun yani.

Sadece iki kez yapmıştım bunu, o zamanlarda da cidden paraya ihtiyacım vardı.

"Geri öderim, merak etme."

Yoldaki bakışlarını dikiz aynasından bana doğru çevirerek "Sorun değil," diye göz kırptı.

Canım Egemen'i galiba çok sömürmüştük. Aramızda ek iş yapan sadece o vardı ve iyi de para kazanıyordu. Biz de yarımız öğrenci yarımız da mezun işsizler olduğumuz ve bu şaka işinden daha yeni yeni para kazanmaya başladığımız için paylaşımcı dostumuz Egemen'den otlanıyor olabilirdik. Bazen ama... Her zaman değil...

İki sokak ötedeki iki katlı sarı evin önünden Pınar'ı aldık. Arabanın kapısını açtığı gibi içeriye dolan parfümünün kokusu, astımım olsa kriz geçirtecek kadar yoğundu. Burnum ister istemez buruşur-

ken nefes almamaya çalıştım. Pınar ortaya selam verdi, ben ve Bahar sessiz kaldık.

Gergin başlayan araba yolculuğumuz beş dakika içerisinde yerini şen şakrak bir hâle bıraktı. Bırakmak zorundaydı çünkü Egemen kendisine sosyal medyadan yazan dayıyı anlatmış, arabada gülmekten yarılmıştık.

Egemen'in sadece profil fotoğrafı olan hesabına dayının teki "Merhaba, nasılsın?" diye mesaj atmış, o da bu mesajın ekran görüntüsünü alarak "Bu kim?" diye Mustafa'ya.

Mustafa'nın mesajı gördüğü gibi ilk tepkisi "Kolla arkanı," olmuş, Egemen de açmış ağzını yummuş gözünü. İnsanlar iyi niyetli olamaz mıymış, her şeyden bir şey çıkarıyormuşsunuz, belki bir şey isteyecekmiş cart curt.

Başta iyi niyetli olabileceğini düşündüğü adam "Yaş kaç, okuyor musun, ben de İstanbul'a gelecektim..." diye sorular sorunca ve ardından "Karizmatiksin maşallah," da yazınca bu cevap vermemeye başlamış. Egemen cevap vermedikçe adam "Egemen," diyerek cevap vermesini beklemiş.

Egemen bakmış bu iş yaş, engellemiş dayıyı. Mustafa da o sıra dayıyla aynı iş yerinde çalışan arkadaşına "Bu adam ne ayak?" diye sormuş. Öğrenmiş ki, adamın zaten böyle bir olayı varmış ve bu yüzden soruşturma geçirmiş.

Bize bunları anlatırken her iki lafında bir, kimseye söylemeyeceğimize dair yemin ettirip durdu. Eh, bir de "Keşke teyze yazsaydı," diye söylenmeye. Neymiş, T.C.de bakımlı ve yakışıklı erkek olmak çok zormuş; neymiş, çok karizmatikmiş de dayılar bile onun cazibesine dayanamıyormuş...

Güle konuşa kulübe geldiğimizde birkaç dakika ortama ayak uydurmaya çalıştık. Yani en azından ben ışıklandırmalara gözümü alıştırmaya çalıştım.

Parfüm ve terle karışık koku rahatsız edici boyutta değildi. Herhangi bir kötü çocuk tarzı insanlar yoktu, geneli kendi arkadaş çevresiyle dans ediyordu. Öyle, kitaplardaki gibi de herkes birbiriyle yiyişmiyordu.

Alo, biz yanlış yere mi geldik?

Saçlarımı bir omzumun üzerinde toplayarak Bahar'ın dikildiği masanın yanına gittim. Surat ifadesi, silah zoruyla onu buraya getir-

mişiz gibi duruyordu. Ona davasında sonuna kadar hak veriyordum, dışlanmak kötü bir şeydi. Bir kez ilkokulda başıma gelmişti benim. Çok gülüyorum diye tüm sınıf benimle konuşmama kararı almıştı. Çok saçma ama gerçekti. Gülüyor diye dışlanan ilk insan olabilirdim.

Bu bende bir travmaya neden olsa da, tabii ki sümüklü veletler için gülümsememi kaybedecek değildim.

Hem babam çok severdi benim gülmemi. Bir nevi onun için de gülüyor gibi hissediyorum. Daha yakınmışız gibi... Yanımdaymış gibi... Gülmemi izliyormuş gibi...

"Mustafalar gelmedi mi hâlâ?" Pınar'ın sorusuyla birlikte, başımı ondan tarafa çevirdim.

"Yoldalarmış," diye yanıtladı onu Egemen.

Üzerindeki beyaz tişörtünü dikkatli bir tavırla çekiştirdi. Ellerini başının önündeki saçlarından geçirdi. Dudaklarını büktü ve yüzüne ulaşılmaz bir ifade serpti.

Yine güzel bir kız görmüş olmalıydı.

Egemen Kaya, bana göre bizim ekibin en karizmatiği; Arda, tatlı ve bazen sinir bozucusu; Mustafa, yakışıklısı; Pınar, kendini beğenmişi; Bahar, merhametlisi; bense en güzeli, sevimlisi, tatlısı, komiği.

Zaman ilerledikçe ortama alışmıştık. Dans pistinin orada bizimkiler ve birkaç yabancıyla iç içe, ritme ayak uydurarak dans ettik. Ellerimi bir o yana bir bu yana hareketli bir şekilde sallarken saçlarımı bilerek havalandırıyordum. Boynuma yapışan saçlarımı parmaklarımın tersiyle geriye doğru ittim. Terlemiştim fakat dünkü stresimi tamamıyla atmış gibiydim.

Şarkı eşliğinde, bedenimi hafif kambur bir şekilde sağa doğru eğdiğimde sesin kesilmesiyle birlikte doğrularak etrafıma baktım. Herkes aynı benim gibi merakla müziğin neden çalmadığını anlamaya çalışırken uğultular oluşmaya başlamıştı. Bahar'ı görmemle tam onun yanına gidecekken kulaklarımın içinde çınlayacak katı bir ses işittim.

Tüm uzuvlarım titredi, dersem az kalır.

'Ses kes!"

Başım ağır ağır sesin geldiği yöne doğru döndü.

Aldığım nefes ciğerlerimi ezip geçti.

Duraksadım fakat bu duraksama uzun sürmedi. Bahar'ın yanına doğru aceleci bir tavırla gittim. Gerginlikten hızlanan soluklarımın arasından "O burada," dedim fısıltıyla.

Kim, dercesine baktı bana.

Hızla "Başkomiser," dedim. "Engin. Arabasını pembeye boyadığımız adam."

Tesadüfün de bu kadarıydı!

O sırada başkomiser "Evet, gençler," dedi sert sesiyle. "Kimlik kontrolü!"

Başımdan aşağı akan kaynar sular tüm bedenimi yakarak süzüldü.

Çantam...

Çantam evdeydi.

- 7 -

"Hadi, herkes kimliklerini çıkarsın!"

Evet, buyurun cenaze namazıma.

Hareketli çalan şarkı yerini uğultulara bıraktı. Üniformalı ve sivil polisler tek tek kimliklere bakmaya başlarken ben nefesimi tutmuş bir şekilde saçlarımı önüme doğru attım. Tenimin renginin çekildiğini hissediyordum. Dudaklarım da solmuş olmalıydı.

Kalbim korkudan üç buçuk atarken "Ne yapacağım?" dercesine Bahar'a baktım. Ve o an aklıma, buraya ilk geldiğimizde keşfettiğim arka kapı geldi. Pek gizli bir alan değildi ama nedensizce polislerin orayı bilmeyeceğini düşündüm.

"Buranın arka kapısı vardı, değil mi?" diye sordum emin olmak amacıyla fakat zaten emin olduğum için Bahar'ın cevabını beklemeden "Benim oradan çıkmam lazım," diye ekledim aceleci bir tavırla.

"Saçmalama, Beril, suçlu gibi kaçacak mısın?"

Engin'in "Bir daha karşıma çıkarsan bu kez elimden kurtulamayacaksın," demesinin üzerinden sadece bir gün geçmişti ve ben bunu bana söyledikten sonra ona orta parmağımı göstermiştim.

Hâlâ bana karşı sinirli olduğuna emindim.

"Kimliğim yok, Bahar," dedim aldığım derin nefes eşliğinde.

Allah aşkına, tabii ki de suçlu gibi kaçacaktım. Kimliğim olmadığı için vatan haini diye beni içeri bile tıkabilirdi. Ondan beklerdim.

"Alt tarafı para cezası yersin, bu kadar büyütme."

İçimde dalgalanan korkuyu görse, büyütmediğimi anlayabilirdi. Ya da benim geçen gün başkomiser bozuntusuna yaptıklarımı bilse, bu kadar sakin kalmazdı. Beni korumak için yollar dener, beni bu lanet olası kulüpten çıkarmak için elinden geleni ardına koymazdı. Ama şimdi bana sakin olmam için telkinlerde bulunuyordu. Sakin-

leşmeye ihtiyacım yoktu, aksine benim bir suç ortağına ihtiyacım vardı.

"Ceza kimin umurunda?" dedim. Başımı gergin bir şekilde omzumun üzerinden onu en son gördüğüm yöne doğru çevirdim. Deve kuşunun korktuğunda kafasını toprağa gömmesi gibi, ben de saçlarımı yüzümün ona bakan tarafına getirerek gizlenmiştim.

Onu en son olduğu yönde göremeyince içimdeki korku dozajını arttırdı.

"Nerede o? Nerede?" dedim gergin bir şekilde, Bahar'a doğru dönerken. Kalbim boğazımda atıyordu, şah damarımda, alnımda, her yerimde... Hiç daha önce bu kadar stres yaptığımı hatırlamıyordum.

Bir gün önce ona alayla el işareti çektiğim sırada yüz ifadesi, bakışlarındaki koyulaşma, kaşlarındaki katılaşma, çenesindeki kasılma bir bir zihnimde belirdi ve ben artık yerimde duramayacak kadar korkmaya başladım. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken Bahar'ın o adamı bulması için uzaklarda dolaşan bakışlarını görmek isterdim fakat gözleri tam olarak benim arkamda kilitlenmişti.

Lütfen, bizimkilerden biri olsun. Lütfen...

"Kimlikler?"

Duyduğum keskin ses tonuyla yerime çakıldım.

Buz kesen bedenim, bedenimi ayakta tutmakta zorlanan bacaklarım... Ve bu lanet yerden kaçmak için hızla atan kalbim...

Yutkundum fakat kurumuş boğazımdan sanki zift geçti.

"Arkadaşınız iyi mi?"

Beni kastettiğini anlayacak kadar kendimdeydim. Muhtemelen, heykel gibi dikilmemden işkillenmişti. Belki de benim kim olduğumu anlamış, benimle oyun oynuyordu.

Ne yapmalıydım? Sarhoş numarası?.. Bayılma?.. Yoksa arkama bakmadan kaçabileceğim yere kadar koşmalı mıydım?

Bahar bana doğru döndü. Eliyle kolumu sıvazlarken, acınası bir sesle "Midesi bulanıyor da," dedi ve ben direkt role girdim.

Sırtım hafifçe kamburlaştı, iki elim midemin üzerinde birleşti.

"Lavaboya gitmeliyim." Sesimi değiştirdim, sırtımı biraz daha eğdim, kısa süren bir öğürme sesi çıkardım. Zor olmadı benim için, çünkü cidden korkudan midem bulanıyordu. Bir cevap vermesini beklemeden, hızlı adımlarla lavaboya doğru yürüdüm. Kamburlaş-

tırdığım sırtımdan dolayı, saçlarım yüzümün her iki tarafında salınıyordu.

Onların yanlarından uzaklaştığım gibi Bahar'ın, Engin'i oyalamak için konuştuğunu duysam da Engin'in bakışlarını sırtımın üzerinde hissediyordum. Lavaboya gittim, kapıyı kapadım ve kirli olup olmadığını umursamadan sırtımı kapıya yaslayarak, hızlanan soluklarımı bir düzene sokmaya çalıştım. Uzun bir süre öylece bekledim, gözlerim dik bir şekilde karşı duvara odaklanmıştı. Bakıyordum ama hiçbir şey görmüyordum.

Sırtımı kapıdan ayırarak lavaboya doğru ilerledim, soluklarım hâlâ fazla düzensizdi.

Belki sıcaktan belki dans etmekten belki de onu burada gördüğümden alnım ve ensem terlemiş, saçlarım boynuma yapışmıştı. Yanaklarım hafif bir şekilde kızarmış, dolgun kırmızıya çalan dudaklarım mor rengini almıştı.

Yapmam gereken, etrafı kontrol edip, ona gözükmeden, sessiz sedasız arka kapıya ulaşmaktı. Sonra, ver elini Madrid.

Yani şey, iki artı bir evimden bahsediyorum.

Başımın dönmesiyle lavabonun kenarına tutundum. Yaşadığım stresten dolayı tansiyonum çıkmış olmalıydı, düşmüş de olabilirdi. Bilemiyorum.

Eğilerek kapı kolunu aşağı doğru indirdim, kapıyı hafifçe araladım. Boş bir koridor görmeyi beklerken siyah bir kumaş parçası bugünün lanetini gösterircesine gözlerimin önünde duruyordu. Başımı ağır ağır yukarı kaldırdım ve kapının pervazına omzunu yaslamış bir adet başkomiser gördüm, Engin olanını.

Onun boy avantajına benim eğilmem de eklenince, bana oldukça yukarıdan bakıyordu. Zaten insanlara üstten bakmayı seven bir yapısı olduğundan, bundan ekstra bir zevk aldığını düşünüyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak sırtımı dikleştirdim. Bakışlarındaki ifadesizlik başıma gelecekler hakkında teori üretmemi engelliyordu ve bu durumun beni daha çok tedirgin ettiği aşikârdı. Birbirine bastırdığım dudaklarım yanaklarıma doğru genişledi. Yani ben ona tatlı tatlı gülümsedim.

Anlaşabiliriz, Engin.

"Nerede kalmıştık?" dedi aksi sesiyle.

Derin bir nefes çektim içime. Göğsüm şişti, karnım içe doğru çöktü, gülümsememi genişlettim.

"Bu ne hoş tesadüf..."

Yalakalık *mood on*.

Lavaboya gelmemeliydim, en azından orada iyi polisler ve arkadaşlarım vardı. Hiç olmazsa kurtulmak için küçük de olsa bir şansım vardı.

"Öyle..." dedi esrarengiz bir ses tonuyla. Tüm tüylerim ürperdi. "Seni gördüğüme ilk defa sevindim."

Bu normal değildi. Ya da normaldi... Olmayabilirdi de...

"Bu beni birazcık korkuttu," diye bir itirafta bulundum.

Gözleri avını yakalamış tilki gibi kurnazca ışıldadı ve kaşları yukarı kalktı. Dudaklarının köşesi yana doğru kıvrıldı, ondan korkmam bariz bir şekilde hoşuna gitmişti.

"Korkmalısın da zaten."

Ve ben bunu demesini bekliyormuşum gibi daha çok korktum. Konuşmak için dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bilmediğimden tekrar kapandı.

Beni affedene kadar özür mü dilemeliydim yoksa içeriye doğru tüm gücümle koşmalı mıydım?

"Bak," dedim bir nefes alarak. Ellerim kapı kolundan ayrıldı ve önemli bir konudan bahsediyormuşum gibi parmak uçlarımı birbirine değdirdim. "Bence anlaşabiliriz."

Bakışları sanki boşluğa bakıyor gibiydi. Korkutucuydu. Şahsen şu an bana sevimli baksa da korkutucu gelecekti, sinirle baksa da. Her şeyinden korkacaktım çünkü suçumu, bana karşı oluşacak tavrı biliyordum.

Geceyi galiba nezarette geçirecektim. Ah, hayır, belki de hiç nezarethaneye gitmeyecektim, gidemeyecektim. Beni öldürüp, kaza süsü verecek ve benden ebediyen kurtulacaktı, hem de ceza almadan.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordum içime kaçmış sesimle.

"Bilmek istemezsin."

"Bilmek istemesem sormazdım."

Omzunu kapının pervazından ayırmadan, işaret parmağının tersini bileklerimden dirseklerime kadar sürttü. Tüm tüylerim ürperdi, midem kasıldı. "İlk önce..." dedi. "... derini yüzeceğim."

Korku iliklerime kadar işledi, zemin ayaklarımın altından kaydı. Parmağının ucunu bu sefer de dudaklarıma getirdi.

"Sonra da o sivri dilinden her gün bir parça keseceğim."

Dudaklarım dilimi korumak ister gibi sımsıkı kapandığında parmakları yanaklarıma doğru kaydı.

"Kula-" diye başladığında "Tamam!" diyerek konuşmasını böldüm. Hızlı hızlı nefes alıp verdim. "Tamam," dedim bir kez daha. "Duymak istemiyorum."

Bunları yapacak kadar cani olduğunu düşünmüyordum, ta ki gözlerindeki o tehditkâr ışıltıyı görene kadar.

"Daha eğlenceli yerine gelmemiştim bile."

Benim korkudan kalbimin durmasına neden olacak cümleleri, onun için sadece küçük bir eğlenceydi.

Gözlerimi etrafımda dolaştırdım ve onun dikkatini dağıtmak için tam arkasına doğru gözlerimi ayırmadan baktım. Birkaç saniye sonra kendine engel olamayacak, benim baktığım yere bakacaktı.

Bir saniye.

İki.

Üç.

İşkillendi.

Dört.

Omzunu kapının pervazından ayırdı.

Beş.

Başını arkaya doğru çevirdi.

Ve *run*!

Onu sırtından kuvvetli bir şekilde itip arkamı dönmüştüm ki adım bile atamadan, beni dirseğimden yakaladı.

Ağlamak istercesine inledim.

"Nereye kaçıyorsun, tarla faresi?" dedi dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. Nefesini boynumda hissediyordum ve her konuşmasında dudakları kulağıma değiyordu. "Daha derini yüzecektim."

"Bırak beni!" diyerek kolumu kurtarmaya çalıştım. Sadece çalıştım, kolumu oynatmam bile imkânsızdı.

"Sesini kes." Benimkinin aksine sesi sakindi.

Ben daha çok bağırdığımda, hatta "İmdat!" diye yardım dilendiğimde büyük eliyle ağzımı kapadı. Bir saniye olsun düşünmeden dişlerimi onun eline geçirdim.

"Ah!"

O da refleksle elini saçlarıma attı, saçlarımı hafif bir şekilde yukarı doğru çekerek, elini dişlerimden kurtarmaya çalıştı.

"Bırak elimi!" dedi dişlerinin arasından.

Başımı hayır anlamında her iki yana salladım, avuç içi de benim hareketime ayak uydurdu.

"Sana, bırak elimi, dedim, manyak kadın!"

Dişlerimi daha sert bir şekilde etine geçirdiğimde başımdaki ellerini açarak ense kökümdeki saçlarımı kaba bir hareketle kavradı. Canım inanılmaz bir şekilde acırken alnım gerildi, gözlerim doldu. Dudaklarımdan dökülen inilti, ağzımın içinde hapsolarak garip bir ses çıkmasına neden oldu.

"Bırak, bırakayım."

Gram güven teşkil etmediğinden, bırakmak yerine güçlü bir şekilde dişlerimi bastırdım. Aynı şekilde o da saçlarıma asıldı.

İkimiz de iki büklümdük ve iç içe geçmiştik. Aramızdaki husumete göre, fazlasıyla yakındık.

"Bütün saçlarını koparırım! Bırak!"

Tehdidini gerçekleştireceğini belirtircesine sertçe kavradığı saçlarımı geriye doğru çekti, dudaklarım aralandı, acı dolu bir sesle inledim. O da bunu fırsat bilerek elini hızla çektiğinde, ben onu itmeye çalışmıştım ve her şey o an ters düz olmuştu.

Düşmüştük, o altta kalacak şekilde.

Kollarım göğsünün üzerindeydi, aldığı her nefesle bedeniyle birlikte ben de hareketleniyordum. Saçlarım boynuna ve yüzünün bir kenarına düşerken, onun kendine has kokusu tümüyle ciğerlerime nüfuz ediyordu. İçime çektiğim nefes göğsümü şişirip onun göğsüne basıncını arttırdı.

Şu an korku duygusu tamamıyla üzerimden kalkarken çok daha başka duyguların hâkimiyeti altına girdim. Yutkundum. Dudaklarım aralandı, bakışları dudaklarıma düştü.

"Başkomiserim?"

Ortama bomba gibi düşen sesle, aramızda oluşan saçma kıvılcımın dağıldığına sevinmiştim fakat bu sevinç uzun sürmedi. Bulunduğumuz konum, beni yüzümün kızarmasına neden olacak kadar utandırdı.

Başımı onun göğsüne gömme isteğini zorlukla bertaraf ettim.

Sırtını hafif bir şekilde doğrulttuğunda onunla birlikte ben de hareketlendim. Kalkmadan önce, neredeyse kalçalarıma kadar katlanan eteğimi eliyle düzeltti ve bunu öylesine önemsiz bir şeymiş gibi yaptı ki herhangi bir anlam çıkaramadım.

"Şu sırıtmayı kes!" dedi, benim üzerimdeki bakışlarını az önce ona seslenen adama çevirdi. "Düştük." Uzun uzun adama baktı. Adamın yüz ifadesinde artık ne gördüyse, kaşları çatılmaya başladı. Çatıldı, çatıldı... "Eğer o aklından geçenleri bir kişiye dahi anlatırsan..." Konuşmasının devamını getirmedi. Muhtemelen gerek görmedi, adam da görmemiş olmalı ki dudaklarına fermuar işareti çekerek içeri geri döndü.

Adam gözden kaybolduğunda Engin bakışlarını yavaş yavaş bana çevirdi. Bakışlarımız kesişti, anlamsız bir şekilde kalbim hızlandı. Sonra... Sonra "Kalk," dedi bana, ruhsuz bir sesle.

Tek hece, tek kelime... İçimin öfkeyle dolmasına yetmişti.

Yapay bir şekilde gülümsedim, dirseklerimi göğsüne doğru sertçe bastırarak ondan destek aldım. Sırtımı doğrulttum. Canının yandığını kasılan bedeninden anlıyordum fakat gururuna yedirip en ufak bir ses bile çıkamıyordu. Dizimi büktüm ve ayağa kalkarken yanlışlıkla(!) onun bacağına topuklularımı geçirdim.

"Siktir!"

"Ah," dedim profesyonel bir şekilde, hemen ayağımı çektim. Çekmeden önce tüm yükümü topuğumun üzerine verdim. "Yanlışlıkla oldu."

Ağzının içinden birkaç şey homurdandı, yarım yamalak anlamıştım. Ananı, diyordu. Ananı... Sadece o kısım vardı, gerisi koca bir uçurum.

"Ulan, operasyonda bu kadar yara almıyorum!"

Benden sonra o da ayağa kalktı. Ayağa kalkarken bana bir bakışı vardı ki, kim görse korkardı. Sırtını gri duvara yasladı, benim ısırdığım elini havaya kaldırarak incelerken ben de sızlayan kafa derime ellerimle masaj yaptım.

Onun elinin bileğine doğru olan kısmında koca bir yuvarlak halka vardı. Kan toplamış ve morarmıştı. Eline diktiği bakışlarını bana doğru çevirdi.

"Elimi koparacaktın!"

"Sen de saçımı!.."

Gözleri, büyük ihtimalle dağılmış olan saçlarımda gezindi. Isırdığım ellerini yumruk yapıp açtı. Bir kez daha yumruk yaptı ve açtı. Bakışlarını benden ayırmayarak işaret parmağıyla orta parmağını kaşının üzerinden geçirdi. Âdemelması boğazında kaydı.

Olayı anlamlandırmak ister gibi kaşları çatılmıştı. Gözleri gözlerimin üzerindeydi ama uzun uzun bakamıyor, durmadan bakışlarını kaçırıyordu. Elini havaya kaldırarak dişlerimin izinin çıktığı yere baktı ve pürüzlü bir sesle "Az önce," dedi. Ne diyeceğini bilemiyor gibi gözüküyordu. Başını kaldırmadan, yalnızca gözlerini oynatarak gözlerimin içine baktı. "Ne oldu?"

- 8 -

Bu sefer gözlerini kaçıran kişi ben oldum. Kalbim kendini belli etmek ister gibi öylesine hızlı atıyordu ki, sanki o biraz daha gözlerimin içine baksa kalbimin ne denli attığını anlayacaktı.

"Ben hayatım boyunca," dedi ve dudaklarını yaladı. Kaşları çatıldı, gözleri koridora dikili bir şekilde duraksadığında cümlesinin devamını getirmeye çalıştım.

Ben hayatım boyunca, böyle düşmedim.

I ıhh.

Ben hayatım boyunca, kimseden senden etkilendiğim kadar etkilenmedim.

"Kimseyle böyle kavga etmedim." Yüzünü buruşturarak, iğrenircesine devam etti konuşmasına. "Çocuk gibi..."

Suçu üstüme almadığımı belirtircesine omzumu silktim.

"Eğer beni tutmasaydın bu kargaşa yaşanmazdı."

"Kaçmasaydın tutmazdım seni."

Ciddi misin, der gibi ona baktım. Dudaklarım aralandı fakat hayretle tekrar kapandı. Beni o kadar korkuttuktan sonra, yerimde mıhlanıp kalmamı mı bekliyordu? Ya da onun keyfine uygun bir şekilde defalarca özür mü dilemem gerekiyordu, kaçmak yerine?

Adam her şeyi benim suçum olarak görmekte bir numaraydı. Arabasını boyatma fikri benden çıkmış olsa bile, ben onu oyalarken Egemen ve Mustafa arabayı boyamıştı. İcraata geçirmekte pek bir payım yoktu. Yalnızca onu oyalamıştım. Eh, biraz da kandırmış, sinir etmiş olabilirdim. Şimdi hatırladım da, toplantı odasını da basmıştım.

Ben de az değilmişim.

"Ne yapsaydım," dedim kendi kendimi suçlu çıkardığıma sinirlenerek. Elimi ondan tarafa uzattım. "'Al, kolumdan başla derimi yüzmeye,' diyerek, böyle elimi mi uzatsaydım sana?"

Baktı bana. Baktı... Baktı... Sonra son derece ciddi bir ses tonuyla, "Kızım, sen saf mısın?" diye sordu.

Yutkundum.

"Saf kızın, seni iki kere kandırdı baba."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Büyük ihtimalle, dişlerini de birbirine bastırdı çünkü çenesindeki kas hayli belirginleşti.

"Benimle," dedi, dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu. "Düzgün konuş. Üçüncüsünde, bu kadar sakin tepki vermeyeceğim."

Güldüm. Gözlerim dahi güldü.

"Bir üçüncüsü daha olacağını düşünüyorsun yani?" diye kur yaparcasına konuştuğumda, kendine engel olamıyormuş gibi sinirle bir adım attı bana doğru.

"Düşünmüyorum ama olur ya, öyle bir hataya düşüp de bileğinde bir kelepçe olmasın diye uyarıyorum seni."

Gülümsemem, yüzümden hare hare silinirken yerini düz bir ifadeye bıraktı. Sinir ya da korku barındırmayan, tıpkı onunki gibi düz bir ifadeye...

"Bana daha çok, tehdit ediyormuşsun gibi geldi."

"Tehdit de bir uyarıdır."

"Yani, tehdit ediyorsun."

"Uyarı..."

Gülümsedim. Gerçek bir gülümseyişti bu. Hiçbir şekilde içinde alay bulundurmayan, eğlendiğimi belli eden bir gülümseyiş, içten...

"Yoksa tehdit ettiğini kabul edersen, senden şikâyetçi olacağımı mı düşünüyorsun?"

Ben gülümseyince ister istemez onun da gülümsemesini beklemiştim fakat mimikleri gram oynamadı. Yüzümdeki gülümsemeyi anında yok ettim. "Eğer öyleyse, doğru düşünüyorsun."

Neşeli sesim yerini buz gibi bir ses tonuna bıraktığında, başımı tehdit edercesine bir havayla hafif bir şekilde aşağı yukarı salladım ve başımı hareket ettirmemle birlikte, ensemden alnımın ortasına kadar acı dolu bir his yayıldı. Saç diplerim acırken yüzüm acının etkisiyle buruştu, ona bakan gözlerimdeki ifade sertleşti.

"Acıyor," dedim şımarık, küçük bir kız çocuğu gibi.

Sanki beş yaşımdaydım, bisikletten düşmüş ve kanayan dizimi babama gösteriyordum. Ses tonum o şekilde çıkmıştı. Adam bana "kızım" demekte, ben de ona "baba" demekte son derece haklıydık.

Üzerindeki gömleğin katlanmış kısmını düzelterek bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha... Bir, iki... Yanımdan geçip giderken omzunun üzerinden bana attığı bakışla, canımın acıdığından zevk aldığını çok net bir şekilde anlamıştım.

Saç diplerime masaj yapan parmaklarım duraksayarak bedenimin yanına indi. Peşinden içeriye girdim fakat onun yanına değil de arkadaşlarımın yanına gittim. Beni öldüm mü kaldım mı diye merak etmeyen arkadaşlarımın yanına...

Birbiriyle konuşan polis memurlarını gördüğümde hafif bir şekilde kaşlarım çatıldı. Büyük ihtimalle kimlik kontrolü bitmişti. İnanılmaz bir şekilde, Engin Eraslan sayesinde, kimlik kontrolünden yırtmıştım.

"Bitti mi kontrol?" diye sordu benim çaprazımda duran otuzlu yaşlarında, elinde tablet olan gözlüklü adama.

"Evet, başkomiserim."

"Bu küçük hanımın da kimliğine bakın," diyerek çenesiyle beni işaret etti.

Bu?..

Küçük hanım?..

Kimliğime bakmak?..

"Malum," derken üstten bir şekilde, gelişigüzel süzdü beni. "Liseli gibi gözüküyor."

Liseli?.. Ben liseyi bitireli beş sene oldu, beş!

"Hanımefendi," dedi Engin'in benim kimliğime de bakmasını istediği gözlüklü adam. Başkomiserinin bana karşı tavrını anlamamış olmalı ki bakışlarında sorgulayan bir ifade vardı. Elini bana doğru uzattı ve "Kimlik?" diye sordu.

"Iıı, şey," diye geveledim.

Yırttığımı düşünmüştüm, değil mi? Ahahaha, bir de Engin Eraslan sayesinde... Komik...

Benim gevelememle birlikte, Engin'in kendisi gibi sivil olan polis arkadaşlarının üzerindeki bakışları bana doğru döndü. Kimliğimin yanımda olmadığını anlamış ya da benim kanun kaçağı olduğumu falan düşünüyor olabilirdi. Bana güvenmediğini hissediyordum ve bu, ister istemez canımı yakıyordu. Nedenini bilmiyordum fakat yakıyordu işte.

"Kimliğim yok," dedim, Engin'e kaçamak bir bakış atarak. Keşke atmasaydım. Böylelikle onun yukarı doğru kıvrılan dudak köşelerini görmez ve kendimden nefret etmezdim.

"Fakat," dedim gözlüklü adama, sevimli bir şekilde sesimi inceltterek. "Kimlik numaramı ezbere biliyorum. Söyleyebilirim isterseniz."

Adam elindeki tablet kalemini ekrana dokundurdu ve anlayışlı bir şekilde bana baktıktan sonra arkamda duran başkomisere çevirdi bakışlarını.

Onun yanımıza doğru geldiğini hissedebiliyordum, dahası sanki nefesi ensemdeydi. Tüm kaslarım gerildi, yutkunamadım bile.

"Sorun yok," dedi Engin. Elinde tableti olan, bana anlayışla bakan adama başıyla bir işaret verdi ve devam etti konuşmasına. "Para cezası yedikten sonra, bir daha unutmazsın."

◆◆◆

Bir hafta sonra...

"Zehra Gündoğdu," diye başladı dosyadan okumaya Mustafa. "Otuz yedi yaşında. Avukat. Dul. Kocası bir sene önce ölmüş. İki kere kocasının ablası tarafından davalık olmuş. Ablası, kardeşini öldürenin Zehra Gündoğdu olduğunu düşünüyormuş. Kanıt yetersizliğinden dava düşmüş."

Dudaklarım aralandı ve "o" şeklini aldı. Arızalı tiplere pek şaka yapmadığımız için ürkmüştüm biraz. Yine de kime şaka yaparsak yapalım, Başkomiser Engin Eraslan gibi şakadan anlamayan, ne bileyim, şakadan anlamayan, yine şakadan anlamayan arıza bir tip olacağını düşünmüyordum.

"Öldürmüş müdür gerçekten?" diye sordu Bahar hafif bir endişeyle.

"Yok be," dedi Mustafa umursamazca, kolunu Pınar'ın oturduğu sandalyenin arkasına atarak. Pınar bu hareketiyle başını omzunun üzerinden ona çevirdi fakat Mustafa, Bahar'a bakarak konuşmasına devam etti. "Benim amcam öldüğünde de karısının, çenesiyle adamı öldürdüğünü söylemişlerdi."

Yüzünü buruşturdu.

"Görümce savaşları falan..."

Görümcelerin neden sevilmediğini anlamıyordum. Hangi evli akrabamla konuşsam bir görümce sorunu anlatıyordu. Oldukça saçma bir durumdu bence.

"Ya doğruysa?" dedi Pınar. Çok korktuğunu düşünmüyordum, hatta hiç korktuğunu düşünmüyordum. Bence ve büyük ihtimalle, Mustafa'nın dikkatini çekmeye çalıştı.

"Doğruysa..." dedi Mustafa, başını ondan tarafa çevirerek, yanağını omzuna doğru yatırdı. "Bir şey değişmez. Biz hukukçu ya da polis değiliz. Alt tarafı küçük bir şaka yapacağız. Kocasını öldürdü diye bizi de öldürecek hâli yok."

"Ya öldürürse..." dedi bu sefer de Pınar.

Biz durduk, onları dinliyorduk.

"Ne dememi bekliyorsun?" dedi Mustafa gülerek. Fakat bu gergin bir gülüştü. "Seni korurum, falan mı?" Sonra şakaya vururcasına bir kez daha güldü, çapkınca göz kırptı. "Flört mü ediyoruz?"

Pınar ona yüzünü buruşturarak, "Sana mı kaldım?" bakışı attı ve önüne dönmesi için Mustafa'nın yanağına elini koyarak hafifçe itti.

"Neyse," dedi Mustafa derin bir nefes alarak. Dosyayı bir kez masanın üzerine vurarak eline aldı. "Kadının beş yaşlarında bir kız çocuğu var. Haftada üç gün spora gidiyormuş. Arabası ve evi kocasından ona kalmış. İş adresi ve ev adresinden başka, kadınla ilgili bilgi yok."

Dosyayı masanın üzerine bırakarak bana baktı.

"Bu sefer de sen mi gözlemleyeceksin kadını?"

"Evet, Bahar'la bürosuna gideceğiz."

Gözlem yeteneği en iyi olanlar Bahar'la ikimizdik. Ya da bizim öyle düşünmemizi istemişlerdi. Arkadaşlarıma çok da güvenmiyordum. Hepimiz birbirimizden kurnazdık, bu yüzden de hiçbirimiz birbirimize kızmıyorduk.

Küçük, sıcak atölyemizden demek isterdim fakat küçük ama yaz havasına rağmen soğuk olan atölyeden çıkarak Bahar'la arabaya bindik. Arabayı şaka yapacağımız kadının bürosunun önüne park ettikten sonra aramızda konuşarak zamanın geçmesini bekledik.

Kadının çıkması gereken saat, on beş dakika kadar geçti. Bu kadar beklemişken -on sekiz dakika- kadının erkenden çıkma olasılığını düşünmek istemiyordum.

Omzumun üzerinden Bahar'a bakarak "Kadın erken çıkmış galiba," dedim.

"Hiç işe gelmemiş de olabilir," dedi Bahar bir diğer olasılığı söyleyerek.

"Ya da hâlâ içeridedir."

"Olabilir. İçeri girip baksak mı?" Başını döner kapıya doğru çevirdiğinde ben de oraya doğru bakmış ve gördüğüm hareketlenmeyle birlikte yerimde dikleşmiştim.

"Bu, o değil mi?"

Oydu.

Evet anlamında kafamı salladım. Fotoğraftaki kumral saçlar, kemikli gözlük, aynı yüz...

Önümüzdeki siyah Mercedes'in çalışmasıyla birlikte arka farları dikkatimi çekti. Kısa bir an gözüm arabaya kaydı, sonra tekrar kadına.

Ve o sırada şahit olduğum manzara, bir filmin fragmanı gibiydi.

Ağzına bez tutularak kadın bayıltılır ve hızlıca arabanın içine alınır.

Aynı böyleydi.

Kadının önce beyaz bir bezle burnunu ve ağzını kapattılar. Sonra şuurunu kaybetmiş kadını, bir çuval gibi sırtlanıp arabanın içine çektiler. Kadının çığlık atmaya dahi vakti olmamıştı. Olsa bile tepki verebilir miydi, bilmiyorum. Çünkü ben arabanın içinde, küçük dilimi yutmuş vaziyette, ağzımdan tek bir kelime çıkmadan önümdeki olayı seyrediyordum.

O an bir şey yapmak aklıma gelmedi.

Yapmak istesem yapabilir miydim, bilmiyorum. Fakat giden arabanın arkasından, arabayı çalıştırıp gaza bastım.

"Onlar kadını mı kaçırdılar yoksa ben halüsinasyon falan mı gördüm?" Bahar'ın sesinde bariz bir şaşkınlık ve daha da bariz bir korku vardı.

Direksiyondaki ellerimin titrediğini, virajı dönmek için direksiyonu sağa kıvırdığımda kolumda hiç güç kalmadığını fark ettiğimde anladım.

Ben de korkuyordum.

"Ne yapacağız?" diye sordum gergin bir tavırla.

Gözlerim önümdeki arabadayken hâlâ gaza bastığıma inanmıyordum.

"Bizimkileri arayalım," dedim saçma bir şekilde.

Kalbim panikatak geçirircesine hızla çarpıyordu. Bizimkileri arasak, bir saat şaka yaptığımızı sanırlar ve katiyen bize inanmazlardı.

"Hayır, olmaz!" dedim birden sesimi yükselterek. "Onlar ne yapabilir ki? Polisi ara. Engin... Engin'i ara."

O adamın birden neden aklıma geldiği hakkında tek bir fikrim vardı, o da dün telefon numarasını rehberimde görüp, numarasını silsem mi silmesem mi diye düşünmemdi.

Telefonu çıkarıp Bahar'a uzattığımda o gergin bir şekilde, "Yavaşla biraz," diye uyardı beni. "Adamlar tam önümüzde, görmüyor musun?"

Bahar'ın sesine yapışmış olan korku benim daha çok adrenalin salgılamama neden oluyordu. Kalbim daha hızlı atıyor, midem iyiceene büzülüyor, nefes alışverişim sıklaşıyordu.

Bahar ona uzattığım telefonumdan Engin'i arayıp hoparlöre aldı. Engin birkaç saniye sonra çağrıyı yanıtladı.

"Efendim?"

Tok sesi, arabanın içinde yankılandı ve kulağıma iki kez ulaştı sanki.

"Şey, ben Beril." İsmimden beni tanıyacağını zannetmiyordum. Zira adımı kullanmamaya yeminli gibi "kızım" deyip duruyordu.

"Ben kızın," desem tanır mıydı acaba?

"Beril?"

Tanıyamamıştı.

Beni hatırlamasının en kısa ve riskli yolunu biliyordum.

"Arabanı pembeye boyamıştık hani..."

Birkaç saniye bekledi, sonra da daha bir soğuyan sesle, "Ne diye aradın?" diye sordu. Pek kibarca sormamıştı.

Ben cevap vermeden bir süre duraksadığımda Bahar, "İstersen hâl hatır falan sor da kadını rahatça öldürsünler," diye söylendi.

"Ne ol-"

Cümlesini keserek konuşmaya başladım.

"Bizim şaka yapacağımız kadını kaçırdılar, biz de gözlem yaparken olanlara şahit olduk ve..." dedim, direksiyondaki ellerimi açıp kapattıktan sonra devam ettim. "Onları takip ediyoruz."

"Bu da aptalca şakalarından biri mi? Senin şakalarınla çocukça oyunların-"

"Vallahi, billahi, tillahi şaka değil bu sefer. Kur'an'a el basayım ki, Bahar'la kadını gözlemlemek için çıkmıştık. İş çıkışı kadını siyah bir arabaya bindirdiler, ağzını kapatarak. Ne olduğunu anlamadık."

"Tamam," dedi ikna olmuş gibi. "Sakinleş. Nereye doğru gidiyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedim etrafıma bakarak. "Şehir dışına çıkıyoruz galiba. Harita bilgim pek yok."

Bahar telefona doğru yanaştı. "İstanbul'un çıkışına doğru eski fabrikalar var ya, fabrikaları geçtik ve orman yoluna doğru gidiyoruz."

Orman yolu.

Bana bir şeyler oluyor.

"Adamlar hızını arttırdı."

"Siz aynı hızda devam edin, sakın dikkatlerini çekmeyin." Kafamı tamam anlamında salladım ama Bahar'ın bana uzattığı telefonu arabanın önüne koyarken yanlışlıkla silecekleri çalıştırdım.

"Mal! Silecekleri ne diye çalıştırıyorsun?"

Bahar, yaşadığı korkudan dolayı yükselttiği sesiyle telefonun karşısındaki Engin'in, silecekleri çalıştırdığımı duymamasını imkânsız kıldı.

"Dikkat çekmeyin, dedim."

Engin'in konuşmasıyla tekrar yutkundum. Onun sesini her duyduğumda yutkunma ihtiyacı duyuyordum.

Boğazımı temizledim ve "Yanlışlıkla oldu," dedim kısık bir sesle.

Silecekleri kapadığım sırada telefonuma gelen bildirim sesiyle direksiyonun hâkimiyetini kısa bir süreliğine kaybetmiş, Bahar'ın ağlarcasına inlemesine neden olmuştum.

"Allah aşkına, düzgün sür şu arabayı, adamlara kalmadan öldüreceksin bizi."

Önce aramızda hayli mesafe olan arabaya, sonra da Bahar'a baktım.

"Gerginim, Bahar, ne yapmamı bekliyorsun?"

"Şşş," diye bir ses geldi telefondan. "Sakinleş, sorun yok. Ekip çıkardım şimdi."

Her zaman sert çıkan sesi, bu sefer daha yumuşak tutmaya özen gösterdiğini belli edercesine anlayışlı geliyordu fakat ses tonundaki sertlikte çok da azalma yoktu.

"Sen gelmiyor musun?"

Dilimi ısırdım.

Merak ettiğimden ya da istediğimden sormamıştım, sadece baş komiser olarak gelmesi gerekmiyor muydu? Bence gerekiyordu. Gelmeliydi.

Sessiz kaldı.

Neden onun gelip gelmemesini sorguladığımı anlamaya çalışıyor olmalıydı.

"Yoldayım," dedi. Sonra birkaç saniye daha bekledi. "Geliyorum."

Dudaklarım aralanmıştı, ona cevap vermeye hazırlanmıştım ki o anda kalbimin ağzımda atmasına neden olacak bir şey gerçekleşti. Aramızda rahat otuz metre olan siyah araç durdu.

"Durdular!"

Gördüğüm bir gerçeği kulaklarımla duymak beni dehşet verici bir şekilde etkiledi. Sanki yüzümden tüm kan çekilip ayaklarıma verildi.

Polisler daha yeni yola çıkmışken, adamlar ne diye durmuşlardı?

Hem de böylesine ıssız bir yerde...

Uzun gövdeli ağaçların arasında ay ışığı belli belirsiz bir aydınlık sağlarken lacivert gökyüzü iç karartıcı bir şekilde üzerimize doğru çökmüştü âdeta. Camlar açık olmasa da tuhaf hayvan seslerini duyuyordum. Duyduğum sesler zihnimin bir oyunu da olabilirdi.

Kadını arabaya baygın bir şekilde bindirmişlerdi fakat kadın arabadan ayık bir şekilde indi. Ya da arabadan iterek indirdiklerinde kadın ayılmış olabilirdi.

"Adamların göremeyeceği bir yerde durun. Farları kapatın. Kapıyı kilitleyin ve sakın dışarı çıkmayın."

Dediklerini hipnoz olmuş bir şekilde yaptım.

"Dört kişiler."

İri yapılı, göbekli adamın kemerinin yanından silahını çıkarmasıyla birlikte telefonu tutan ellerim titredi.

"Ve silahlılar," diye ekledi Bahar, gittikçe kısılan bir sesle. Bakışlarım ona kaydı. Yüzü kireç gibi beyazladı. Sonra fal taşı gibi irice açılan gözleri kayarak, kafası koltuğun başına düştü.

"Bahar!" diye bağırdım çığlığa benzer bir sesle. Uyanması için başparmağımla ve işaret parmağımla omzundan dürterken içim içime sığmıyordu.

"Ne oldu?"

"Bahar bayıldı." Sesim içime kaçmış gibi boğuk çıkmıştı.

Her an ben de bayılabilirdim.

"Tamam," dedi sorun olmadığını belirtircesine. Sesinin beni rahatlatması mı gerekirdi? Oysaki ben daha çok gerildim. "Korkacak bir şey yok. Biz geleceğiz zaten."

Korkacak bir şey yok mu?

"Pardon, her gün gözlerimin önünde cinayet işlenmiyor."

Sesli bir nefes aldı.

Ben de aldım.

Bir elim direksiyonun üzerindeyken diğer elimle telefonu tutuyordum.

Kadının yüzünü tam göremesem de korktuğunu yerinde duramayan bedeninden anlayabiliyordum. Kımıldamadan dursa dahi korktuğunu anlayabiliyordum. Ne de olsa, kimin başına gelse korkacağı bir durumdu.

Kadına diz çöktürmeleriyle birlikte yerimde dikleştim.

"Diz çöktürdüler kadına," diye durumu ona da bildirdim.

"Şimdi de silahı doğrulttular."

Kalp atışlarım hızlandı. Tansiyonum belki düştü, belki çıktı. Gözlerimde hafif bir kararma gelip geçti. Ağzım kurudu.

Emniyet kemerimi açtım, burada elim kolum bağlı kalıp izleyemezdim. Eğer kadını öldürürlerse sadece seyretmenin verdiği vicdan azabıyla yaşayamazdım.

Elim arabanın kapı koluna gitti.

"Arabadan ineceğim."

Sesim verdiğim karardan oldukça eminmişim gibi çıksa da, tabii ki emin değildim. Ne yapacağımı, ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"Eğer arabadan inersen senin derini yüzerim."

Güldüm. Gergin bir gülüştü bu.

"Saf değilim, yüzmeyeceğini biliyorum."

Sinirli bir nefes verdi.

"Şimdi mi inanasın tuttu?" Cevabımı beklemeden, "İnme," dedi. "Yetişemezsek, adamların öldüreceği kişi sayısı ikiye çıkacak."

Haklıydı. Geç geldikleri takdirde beni de öldürmeleri saniyelerini almazdı. Onların karnını doyurmayacak kadar küçük lokmaydım.

Kapı kolundaki elim saniyelik bir duraksama yaşadığında aklıma dâhiyane bir fikir düştü.

Genişçe gülümsedim.

"İneceğim," dedim son derece öz güvenli bir sesle. "İneceğim ve onlara, bir kadını kaçırmanın ne demek olduğunu göstereceğim."

- 9 -

Torpido kapağını açmamla külüstür kapağın elimde kalması bir oldu. Gözlerim camdan kadını, kükremesinden dolayı sesi az da olsa bana ulaşan adamı buldu ve aceleyle torpido kapağını yere koyup, içinden bizim şakalar için kullandığımız oyuncak silahı bulmaya çalıştım.

Umarım... umarım oyun oynamak için bizimkilerden biri silahı torpidodan çıkarmamıştır yoksa kafamda kurduğum B planını işleme koyacaktım ve B planı, arabayı üzerlerine doğru sürmekti. Pek sağlıklı görünmediğinin farkındaydım fakat kafam stresten ancak bu kadar çalışıyordu.

Islak mendilin ve torpido gözünde ne aradığını bilmediğim kahverengi peruğun arasında siyah, metalik oyuncak silahı görmemle yüzümde tedirgin bir gülümseme oluştu.

Titreyen parmaklarımın arasına aldığım silahı sıkıca tuttum.

Eğdiğim sırtımı dikleştirirken Bahar'a baktım. Belki uyanır diye elimle yoklasam da çıt çıkmadı. Zaten uykusu ağır olan birinden, bayıldıktan sonra hemen ayılmasını beklemek aptallık olurdu. Ve ben aptal değildim.

Arabanın kapı kolunu ağır çekimde açtığım gibi sert esen rüzgâr tenimi yalayarak daha çok ürpermeme neden oldu. Ormanda olduğumuzu, ek olarak havanın da kararmasını göz önüne alırsak hava oldukça soğuktu.

Onlara doğru attığım ilk adımda, ayak bileğimin üzerine doğru bastım. Ayaklarım yere sağlam basmıyordu, basamıyordu çünkü hiçbir yerimde güç kalmamıştı. Savunmasız bir şekilde onlara doğru yuruyordum. Ah, çok da savunmasız sayılmazdım. Elimde gerçekçi bir oyuncak silah vardı.

Bir Engin Eraslan değilseniz, paraya kıyılıp alınan oyuncak silahın sahte olduğunu anlayamazdınız.

O yüzden silah konusunda oldukça rahattım, yalnızca silah konusunda.

Ağaçların arasından adamlara doğru attığım her adımla, adamın "Kes, kes!" diye kükremesini daha iyi duymaya başladım. Koca gövdeli bir ağacın arkasına geçip elimi güç almak istercesine ağaca bastırsam da elde ettiğim tek şey ballanmış bir avuç içiydi.

Elimi kendime doğru çektim ve kot pantolonuma sürterek temizledim fakat yine de o yapışkanlık hissinden kurtulamadım. Yine de, yine de yapış yapış olmuş ellerim şu an sorun edeceğim son şeydi.

Cebime koyduğum telefonu çıkararak kamerayı açtım. Kaydını başlattım ve telefonu ağacın iki dalının arasına düşmeyecek bir şekilde sabitledim. Tam olarak olayın döndüğü yere odaklıydı.

Silahı profesyonel bir şekilde iki elimle tuttum. Yedi sezon "Arka Sokaklar" izlemem sonunda bir işe yaramıştı. Uzun gövdeli ağaçların arasından onlara doğru yürüdüğümde artık sesler daha net bir şekilde duyulmaya başlandı. Kadının ağlarken çıkardığı hıçkırık sesleri de öyle...

"Bade'yi de mi düşünmüyorsun, abi, yeğenin o senin. Onu annesiz bırakmaya vicdanın elverecek mi?"

"Vicdan, he!" dedi adam elindeki silahı diz çökmüş kadına doğru sallayarak. "Vicdan!.. Lan sen babasını öldürürken vicdan yaptın mı hiç?"

İri yarı, göbekli adam silahın kabzasıyla yerdeki kadını başından iterek kadının toprak zemine düşmesine neden oldu. Kadın dirseklerinin üzerinde doğrulmaya ve geri kaçmaya çalıştı fakat adam koca bir adımla kadının açmaya çalıştığı arayı fazlasıyla kapattı.

"Sadece kendimi korudum, beni öldürecekti." Sesi korktuğunu belli edercesine titriyordu. Belki kendi aralarında sorunlarını hallederler ve hiçbir şey olmamış gibi yollarına ayrı ayrı devam ederler umuduyla onların konuşmasını bekledim.

"Sana, ablam suçunu itiraf etmen için bir şans verdi. Gitsin cezasını çeksin, dedi. Sen ne yaptın? Bütün delilleri yok ettin. İnkâr ettin!"

"Tamam," dedi kadın karşısındaki adamı ikna etmek istercesine yükselen sesiyle. "Tamam, itiraf edeceğim."

"Geçti Bor'un pazarı... O şansını kullanacaktın. Şimdi... Son duanı et."

Adamın tetiği çekmesiyle birlikte ağacın arkasından çıktım ve o an belki de en saçma olan şeyi söyledim.

"Bolu pazarı..."

Bütün başlar bana döndü. Ve silahlar. Silahlar. Silahlar...

Bekle, Bahar, geliyorum yanına.

Adamlara doğru yürüyordum fakat ne yürümek. Tüm vücudum titriyor, korkudan midem bulanıyor, hatta başım dahi dönüyordu.

Şu an dört silahın hedefinde ben vardım. Benim silahım, düzeltiyorum, oyuncak silahım göbekli adamın üzerindeydi. Silahı tutan parmaklarım artık, silahı sıkmaktan beyazlamış ve hissizleşmişti.

"Sen kimsin lan!"

Yutkundum.

Çok doğru bir soruydu, cidden ben kimdim? Benim neyimeydi kahramanlık taslamak?

"Ben," dedim sert tutmaya çalıştığım bir sesle. "Başkomiser Beril Piliç! Silahlarınızı indirin!"

Ben neydim, bilmiyordum fakat başkomiser olmadığım kesindi. O an pek sallamasam mı diye geçirdim içimden fakat artık çok geçti; "Aaa, yanlış biliyormuşum, Polis Memuru Beril'im ben," diye düzeltemeyeceğimden konunun üzerinde pek fazla durmadım.

Sadece yemelerini umdum.

Benim kendimi başkomiser olarak tanıtmamdan sonra göbekli adam afallarcasına dudaklarını araladı. Gözleri kısıldı ve elindeki silahı yanındaki adamlara doğru çevirdi. Hesap sorarcasına silahı salladı.

"Hani takip edilmiyorduk lan? Hani emindiniz lan? Hani karda yürüyüp izinizi belli etmezdiniz?"

Sanırsam, adam ilk olarak yanında getirdiği adamları, sonra kadını, en son da beni öldürecekti.

Çenesi ve elmacık kemikleri çıkık olan, kısa boylu adam tedirgin bir şekilde "Abi, vallahi görmedik kimseyi," dedi.

Sonra yanındaki kırklı yaşlarında olan sarışın adam, "Ağabey, ne yapacağız şimdi?" diye sordu. Sesinden buram buram korku akıyordu.

Olay mahallinden tek cümleyle son durum raporu veriyorum: Ben dâhil herkes korkudan tir tir titriyordu.

Onların benden korkması, istemsiz bir öz güven vermişti bana. Elimdeki silahın oyuncak olduğu bir an aklımdan çıktı ve üzerlerine doğru adım attım.

"Silahlarınızı bırakın, dedim! Bir daha uyarmayacağım."

Bakışlarım yerde dirseklerinin üzerinde yatan kadına kaydı. Korkak hâlinden eser kalmamış, bakışları rahatlamıştı. Daha sakindi. Acaba elimdeki silahın oyuncak olduğunu, benim de mimarlık mezunu olup, insanlara şaka yaparak para kazanan, yirmi üç yaşında bir kız olduğumu bilseydi bu kadar sakin olabilir miydi?

"Size güvenen aklıma tüküreyim!" dedi göbekli adam ve silah tekrar bana döndü.

Ve silah tekrar bana döndü...

Silah döndü bana tekrar...

Silah...

Bana inanmalarının verdiği öz güven buhar olup havada aheste aheste süzülerek kayboldu.

"Bakın," dedim anlaşabiliriz der gibi. "Hiçbir şey bitmiş değil!" Sesim heyecandan ya da korkudan yükseldi. "Eğer silahlarınızı bırakıp teslim olursanız cezai indirim alırsınız. O kadın zaten hapse girecek, ben bizzat şahitlik yapacağım. Boşuna başınızı yakmayın."

"Kes!"

Adamın bağırmasıyla, az kalsın elimdeki silahı düşürecektim.

"Bak, silah ateşlenmedi," dedim nefes almadan konuşarak. "Hiçbir şey olmadı. Ceza almazsınız. Boşa yakmayın başınızı. O silahtan tek bir kurşun çıkarsa en az on yıl yatarsınız."

Rakamları gelişine sallıyordum.

Evet, sadece rakamları...

"Abi, bak, başkomiser haklı, teslim olalım. Daha iki yaşında kızım var benim." Kısa boylu adamın konuşmasıyla birlikte hemen çaprazındaki, silahını bana doğrultmuş olan adam da göbekli adama bakarak "Ceyhun haklı, abi, zaten hapse gireceğini de söylüyor başkomiser," dedi.

Bana başkomiser diyorlar ya, bir hoşuma gidiyor, bir hoşuma gidiyor, anlatamam.

"Bu kaltak, benim kardeşimi öldürdü!"

"Ceza alacak zaten, müebbet yemesi için elimden geleni yapacağım."

Yalan.

Göbekli adam, silahının ucunu kadının alnına dayadığında ben de sanki ateş edebilecekmişim gibi, silahı öne doğru uzattım.

"Yeğenine ne söyleyeceksin? 'Anneni ben öldürdüm,' mü diyeceksin?"

Birazdan silahını bırakması için yalvaracaktım.

Adamın gözleri, bizim şaka yapmaya niyetlendiğimiz, yere düşmüş kadındayken derin düşünceler içindeymiş gibi dalgındı. Birkaç saniye geçtikten sonra, tükürürcesine konuştu.

"Seni sırf Bade için öldürmüyorum. Kendi pisliğinde boğul!"

Göbekli adam tükürerek konuşması yetmiyormuş gibi, ağzının içinde biriktirdiği tükürüğünü kadının yüzüne saldı. Midem ayağa kalkarken yüzüm de buruştu. Kadın kurtulduğunun verdiği rahatlıkla, yüzüne gelen tükürüğü gram umursamadı. Yalnızca kolunun tersiyle gelişigüzel bir şekilde, yanağıyla burnunun arasındaki ıslaklığı sildi.

İğrenç.

Kadının yüzüne tüküren adam, kardeşini öldüren kadını vurmamanın verdiği hırsla silahı bana doğru fırlattı. Silahın yere düşmesiyle kulağımın sağır olmasına neden olacak bir gürültü koptu.

Ormanlık alanda ses yankı yaparak tekrar kulağıma ulaştı.

Silah ateşlenmişti.

Ve adamların kolumda olan korku dolu bakışları, vurulanın ben olduğumu işaret ediyordu. Yutkundum, bakışlarım ağır ağır koluma indi.

Kan. Kan. Kan... Kırmızı, alyuvarlar, kan pulcukları, lökositler, akyuvarlar, kan plazması, iyonlar, kan proteinleri...

Başım dönmeye, kulağım uğuldamaya başladı. Midem bulandı, küçük çaplı bir şok geçirdim.

"Bacım, iyi misin?" diye sordu, kısmen beni vurmuş adam. Bana doğru bir adım attı. Ben yerime mıhlanıp kalmışken elimdeki oyuncak silah bedenimin yanına doğru yavaşça düştü. "Bilerek yapmadım, sen de gördün, değil mi? Yere düştü. Kendi ateşlendi!"

Adam, iri yapılı hâline tezat oluşturacak şekilde ürkekti. Az önce engel olmasaydım birini öldürecek kişi o değilmiş gibi...

"Tamam," dedim pürüzlü bir sesle. Ağzım kurudu, hissetmeye başladığım acıdan gözlerim doldu. "Sorun yok."

Olebilirdim.

Hâlâ elinde silah olan adamlara baktım. "Siz de indirin silahları." Birkaç saniye sonra ayrıyeten vurgu yaparcasına ekledim. "Yavaş yavaş..."

Adamlar silahları yere koyana kadar eğildiler, onlar da başka bir kazanın çıkmasını istemiyor gibiydi.

Göbekli adamın bakışları kolumdan ayrılmazken, "Bacım," diye seslendi bir kez daha bana. "Yardım edelim mi? Çok kan akıyor."

Normalde başkomiserler ağlar mı?

Şu an hıçkırarak ağlayasım vardı. Sol kolumun tümüyle hissizleştiğini ve bir ceset gibi bedenimin yanında sallandığını hissediyordum.

"Bez..." dedim kurumuş dudaklarımın arasından. Kısık çıkan sesimi daha anlaşılır kılmak için yineledim. "Bez olsa iyi olur."

Adamlar, "Bez, bez," diyerek arabaya doluştu, sonra içlerinden en genç görüneni, yere düşmüş olan kadının boynundan fuları çekip aldı. Kadın hareketsiz ve şaşkın bir şekilde olanları izliyordu.

Elmacık kemiği çıkık olan adam, onların buraya geldiği siyah arabanın yolcu koltuğunun kapısını açarak, "Başkomiserim," dedi. Bakışları bana döndü. "İstersen otur. Tansiyonun düşmesin."

Düşünmeden adamın açtığı kapıdan girip ayaklarım dışarıda kalacak şekilde oturdum. İki dizimin arasında tuttuğum silahı hâlâ bırakmamıştım. Göbekli adam, arkadaşının kadından aldığı mor fulan kan akan yerin birkaç santim yukarısına bağlayarak kanın damardan akışını engelledi. Fuları kolumda sıkarken dudaklarımın arasından acı dolu bir çığlık koptu. Bir sürü küfür savurdum, bir sürü.

"Kan kaybetme diye sıktım," diye açıkladı adam kendisini. Tam o sırada ormanda siren sesleri yayıldı.

Bana yardım eden adamlar, gözle görülür bir şekilde gerilseler de ceza almayacaklarını sandıklarından kaçma girişiminde bulunmadılar.

Hem beni yarala hem kadın kaçır hem de ceza alma! Oldu, ben de başkomiserdim zaten.

Polis arabasının önünde, Engin'in beyaz arabasını görmemle yerimde kıpırdandım. Polis memurları, arabadan ellerinde silahlarıyla indiler ve benim aralarında rahat bir hâlde oturduğumu gördüklerinde bariz bir şekilde afalladılar. Polis silahlarının namlusu adamların üzerindeydi fakat yerdeki silahları fark ettiklerinde, ne yapacaklarını bilemez bir hâlde birkaçı yavaşça silahını indirdi.

Başkomiser beni adamların arasında, adamların arabasının koltuğunda oturur bir şekilde gördüğünde kaşlarını çattı. Sonra bakışları koluma indi, yaralandığımı fark etti. Yaralı kolumdaki bakışları, bir süre yerinde hareketsiz bir şekilde kalmasına neden oldu. Tekrar yüzüme baktı, adamlara, oturduğum koltuğa, arabaya... İki bilinmeyenli denklemi kafasında çözmeye çalışıyormuşçasına bir kafa karışıklığıyla kaşları daha derin çatıldı.

Bir an, acaba yine şaka mı yaptı, diye sorguladığına o kadar eminim ki... Ama sonra, muhtemelen buna bir kez daha cesaret edemeyeceğimi düşünerek hareketlendi.

"Geciktin," dedim yanıma geldiğinde. Sesim hissettiğim acıdan dolayı pürüzlü çıkmıştı.

"İnme demiştim sana." Tek kaşını kaldırarak söyledikleri, vurulmamın tek suçlusunun benim olduğumu iddia eder tarzdaydı. Hatta ben, "Hak ettin sen bunları!" benzeri bir ima yakaladım konuşmasından.

Kafamı hâlsizce arabanın koltuğuna yasladım. Gözlerim onda, onun gözleri ise adamların üzerindeydi. Sonra bana döndü ve gizleyemediği bir merakla "Ne oldu burada?" diye sordu.

Yutkundum.

Daha ağır bir şekilde hissetmeye başladığım ağrı, kolumdan başka başımı da etkisi altına almıştı.

Benim yanlışlıkla vurulmama neden olan adam, "Ben silahımı yere atmıştım-" diye başladı konuşmaya. Engin'in başı konuşan adama kaydığında benim gözlerim onun vereceği tepkiyi kaçırmamak için ondan ayrılmadı. "-teslim olmak için. Birden patladı ve başkomiserimizin koluna denk geldi."

Engin'in kaşları, adamın "başkomiserimizin" demesiyle birlikte havalandı. Şaşkın bakışları hızla bana döndü ve dudağının köşesi çok hafif bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı.

Eğer birazcık gücüm kalmış olsaydı gülümserdim. Fakat yalnızca gözlerim kapandı, sonra tekrar açıldı.

Ben kan verdikten sonra bile gözleri kararan bir insanken, şu an yaşıyor olmam bir mucizeydi.

Az önce konuşan adam Engin'in inanmadığını düşünmüş olmalı ki, heyecanlı bir şekilde kendini savunur gibi "İsterseniz başkomise-

rimize sorun," dedi. Göbekli adamın bana dönen bakışları, "Bacım, anlatsana," der gibiydi.

"Başkomiserim?" dedi Engin alay dolu bir sesle. "Bir de siz anlatmak ister misiniz?"

Başımı hiç koltuktan kaldırmayarak, sağlam olan elimdeki silahla bizim bulunduğumuz yere yakın olan ağacı işaret ettim. "Kayda aldım her şeyi."

Tekrar kaşları yukarı kalktı ve bunu düşünmemi beklemiyormuş gibi dudaklarını birbirine sürttü. Gözlerinde gördüğüm ışıltı gerçek miydi yoksa ben acıdan kafamdan mı uyduruyordum, bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, onu şaşırtmış olmamdı.

Baş işaretiyle telefonumu getirmesini istercesine, "Tarık," dedi yanındaki adama. Tarık tek kelime etmeden ağaca doğru gitti ve hiç duraksama yaşamadan, bariz bir şekilde gözüken telefonu aldı. Telefonumda birkaç yere bastı; büyük ihtimalle kaydı sonlandırdı.

Engin'e döndüm. Onun gözleri elimdeki silahtayken gülümsemesini yutmak istercesine dudaklarını birbirine bastırdı, bakışları gözlerime çıktı ve çenesiyle silahı işaret etti. "Ruhsatı var mı bari?"

"Yine ceza yazmak için mi soruyorsun?"

"Çenen hâlâ çalıştığına göre, canın yanmıyor olmalı."

Koluma açılmış olan deliği unutma çabalarım ansızın bir vazo gibi kırıldı, kırılan parçaları da koluma girdi. Canım daha çok acırken bakışlarım yaralı koluma kaydı. O sırada polis memurları, yanımda dikili duran adamları ekip arabasına bindirdi. Polis memurunun telefonumu Engin'e uzatmasıyla birlikte kafamı koltuktan ayırarak ona doğru yükseldim.

Kaydı oynattı.

İlk önce adamın sesi duyuldu videoda.

Benim "Bor'un pazarı," diyen adamı düzelttiğim kısımda içlerinden birkaçı güldü, o gülmedi. Aralarında "Doğrusu 'Bor'un pazarı' değil miydi zaten?" diye fısıldaşmalar döndü.

Galiba adamları yanlış düzeltmiştim.

Doğrusu "Bor'un pazarı"ymış.

Rezil olmuştum.

Video oynarken, videonun bazı kısımlarında polis memurları ıslık çalıyor ya da tepkilerini mırıldanarak veriyorlardı. O hiçbir tepki vermedi.

Derin bir nefes aldım.

İnşallah güzel çıkmışımdır.

"Silah gerçek gibi değil mi ama?"

"On yıldır polisim, bu kadar cool olmamışımdır."

"Adamlar bayağı korkmuş he!"

"Kadın kocasını mı öldürmüş yani?"

"Kırk yıl çalışsam bu kadar temiz iş çıkaramam."

"Onlar kolunu mu sarıyor?" Kadın polis şaşkınca bakışlarını telefondan bana doğru çevirdi. Kafamı evet anlamında aşağı yukarı salladım.

"Peki, o elindeki silah ışınlı mı yoksa s-" Adamın cümlesini bitirmeden silahı öne doğru sıktım. Sıkmaz olaydım. Silahtan çıkan su, Engin'in çenesine geldi ve birkaç damlası kirli sakallarında asılı kaldı.

"Su," diye geveledim ağzımın içinden. "Su tabancası."

Engin bana ters bakışlar atarak kolunun tersiyle çenesindeki suyu sildi ve o an koluma saplanan ağrıyla gözlerim doldu. Ağlayacakmışım gibi alt dudağım titredi. Çıtırtılı bir sesle, "Ambulans gelmeyi düşünmüyor mu acaba?" diye sordum.

Acaba ambulansa haber vermemişler miydi?

Keşke beni vuran adamlara aratsaydım.

Engin yanındaki sivil polislerden birine baktığında ben de onun baktığı tarafa döndüm. Adam sanki bakışlarını okudu ve uzaklaşarak, telefonuyla büyük ihtimalle ambulansı aradı. Telefon konuşması bittikten sonra yanımıza geldi.

"Ambulansın lastiği patlamış, yeni bir araç çıkarmışlar." Soruyu soran benken, adam Engin'e bakarak konuşuyordu. Hâlbuki yaralı olan da bendim, ambulansı bekleyen de.

"Ara, gelmelerine gerek olmadığını söyle."

Gözlerim irice açıldı, "Ne demek, gerek yok?" diye bağırmak için dudaklarımı aralamıştım ki, Engin bana dönerek son model arabasını işaret etti.

Ne? Beni hastaneye kendi arabasıyla mı bırakacaktı?

"Hadi, gel, hastaneye götüreceğim seni."

Ne?

Bir dakika. Ne?

Pekâlâ, buna biraz daha şaşıracağım.

Ne?..

Kıyafetlerim ıslak diye beni arabasına almayan adam, kolum kanlıyken beni arabasıyla hastaneye götürmeyi mi teklif ediyordu?

Yok artık!

Bir şey demeden, oturduğum yerden kalktım. Onun arabasına binmeyi kabul etmemin tek bir nedeni vardı, o da arabasının koltuğunu kana bulama isteğimdi. Biraz da, kolum gerçekten acıyordu ve benim bekleyecek sabrım yoktu.

Engin telefonumu hafif bir şekilde havaya kaldırarak bana gösterdi. "Bu, biraz bizde kalacak."

Kanıt olarak kullanacaklarını anladığımdan olumlu anlamda başımı aşağı yukarı salladım. Yaralı olan kolumu oynatmamaya ekstra çaba göstersem de her attığım adımla birlikte canım daha çok yanıyordu.

"Kapıyı açabilecek misin?" diye sordu. Düşünceli hâli, beni korkutmaya başladı.

Ölecek miydim?

Ya da kolum mu kesilecekti?

"Açarım." Sağ elimle arabanın kapısını açtım, yaralı koluma dikkat ederek yavaşça arabaya bindim. O da bindi. Lüks arabanın içine hâkim olan kokusu hemen genzime doldu.

Ambulansı mı bekleseydim acaba?

Derin bir nefes aldım ve kolumdaki kanın koltuğa bulaşması için kıpırdandım. O gün peçeteyi göğsüme doğru fırlatmasına hâlâ sinirliydim. Daha birçok şeye de sinirliydim.

Engin kıpırdandığım için kendimi kötü hissettiğimi sanmış olmalı ki "Rahat ol," dedi. "Koltuklar deri."

Koltuklar deri, yani leke tutmaz.

Kafamı arabanın koltuğuna gömdüm. İtiraf ediyorum, koltuk benim yatağımdan rahattı ve yine itiraf ediyorum, arabanın içi benim parfümümden çok daha güzel kokuyordu. Birçok karşılaştırma daha yapabilirdim fakat hepsinde arabanın bir adım önde tamamlayacağını bildiğimden, düşüncelerimi sessize aldım.

Sağ elimin parmaklarını birbirine değdirerek ilgimi parmaklarıma verdim. Kaşlarım önemli bir iş üzerindeymiş gibi çatıldı. Dönüp ona bakmak istemiyordum. Nedeni yoktu, sadece bakmak istemiyordum.

Sanki...

"Arkadaşını," dedi ve birkaç saniye sessiz kaldı.

Hangi arkadaşımı?

"Bizimkiler eve bırakacak, onun için endişelenmene gerek yok."

Bahar.

Başımı "Anladım," dercesine salladım. Elimle saçımın önünü düzelttim ve ağzımın içinden "Ben de tam onu soracaktım," diye mırıldandım. Oysaki Bahar'ın bayıldığı dahi aklımdan çıkmıştı.

Eğer Engin hatırlamasaydı belki Bahar sabaha kadar burada kalacaktı. Sabah uyanacak, ormanlık alanda tek başına olduğunu anlayınca tekrar bayılacak, birkaç saat sonra ayılacak, olanları hatırlayacak ve yine bayılacaktı.

Ağlamaklı bir sesle "Ölecekmişim gibi hissediyorum," dedim. Gözlerim doldu, galiba gerçekten ağlayacaktım.

"Küçük bir delik... Abartma istersen."

Küçük bir delik mi?

O küçük delik benim kolumun bir tarafından diğer tarafına açılıyordu. Kolumun bir tarafından diğer tarafına!.. Hâlim olsaydı, eminim daha çok abartırdım fakat kaybettiğim kan, nefes almamı bile güçleştiriyordu. Yine de alayla güldüm.

"Düğme deliğinden bahsetmiyoruz burada, kolumda açılan koca bir delikten bahsediyoruz."

"9x19 mm Parabellum, büyük ihtimalle."

Konuşmasından sonra arabada koca bir sessizlik oluştu. Çünkü ben kurduğu cümleden hiçbir şey anlamadım. O da anlamadığımı fark etmiş olmalı ki, "Mermi," diye kısa bir açıklama yaptı.

"Çok bir şey değil."

Şu an şaka yapıyor olmalıydı.

Yoksa gayet normalmiş gibi, kolumda açılan deliğin çapını söyleyecek hâli yoktu. Başını omzunun üzerinden kısa bir anlığına bana çevirdi.

"Merak etme, iki güne kapanır."

- 10 -

"Kolumda kafam kadar delik var ve sen iki güne kapanacağını mı söylüyorsun?" dedim yükselttiğim sesimle. Başıma giren ağrılara ek olarak, kolumu omzumdan söküyorlarmış gibi hissediyordum.

"Ambulans da hemen gelmedi zaten, bir sürü kan kaybettim." Başımı camdan dışarı çevirerek kısık fakat onun duyabileceği sesle konuşmaya -söylenmeye- devam ettim. "Parmağımı bile kıpırdatamıyorum, gelmiş iki güne kapanır diyor."

"Korkma, ölmeden yetiştireceğim seni."

Yani ölme ihtimalim vardı.

"Ve," dedi, gözlerini yoldan ayırıp benim sarılı koluma bakarken. "Çok da kanamıyor."

Ben de koluma indirdim bakışlarımı.

Beyaz tişörtümde bariz bir şekilde belli olan kırmızı lekeler, kahverengiye dönüşüyordu. Fularla bağlı olduğu için, tabii ki de kan akışını az da olsa kesmiştik yoksa şu an tüm kıyafetlerim kan olmuştu.

Bu adamın derdi neydi benimle? İlla açıp yarayı mı göstermeliydim onu kolumdan kan aktığına ikna etmek için? Zaten kan kaybetmiştim, zaten kolum delik deşik edilmişti, zaten canım burnumdaydı, bir de utanmasa "Sen yaralı değilsin," diyecek adamı dikkate almayacaktım.

Elimi hareketsiz bir şekilde dizimin üzerinde tutarken başımı camdan dışarıya doğru çevirdim. Birkaç dakika yanından geçtiğimiz arabaları izledim, sonra hayretle gülerek ona doğru döndüm.

"Çok kıskandın beni, değil mi?"

Bakışları yoldayken kaşları çatıldı, neyden bahsettiğimi anlamak istercesine gözlerini kıstı ve başını hafifçe benden tarafa çevirdi.

"Anlamadım?"

"Diyorum ki," dedim, dudaklarımı yalayarak daha geniş bir şekilde gülümsedim. "Sen o kadar oku, spor falan yap, sınavlardan geç, kırk

fırın ekmek ye ama küçük dediğin kızın biri gelsin ve senin senelerce etkisiz hâle getirmek için uğraştığın suçluları zekâsıyla alt etsin."

İlk önce dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Sonra alt çenesi gülmek istercesine titredi ve bakışları çok kısa süreliğine bana kilitlendi. Konuşmadan önce muhtemelen ciddi miyim diye, bir süre yüzüme baktı, ciddi olduğumu anlamış olacak ki konuşmaya başladı.

"On sekiz yaşında gözüken bir kız çocuğunun başkomiser olabileceğine inanan üç dört aptalı kandırdın diye, seni mi kıskanacağım?"

"Haklısın," dedim anında. "Pek kıskanılacak bir şey değil." İmalı imalı ona baktım ve aynı imayla konuşmama devam ettim. "Ben çok aptal kandırdım."

Yukarı doğru kıvrılmış dudağı anında düz bir hâl aldı. Kaşları çatılmadı ama yüzünde sert bir ifade oluştu. Arabayı durdurdu.

Şey... Arabayı durdurdu.

Büyükçe yutkundum.

Benim inmemi mi isteyecekti yoksa kapıyı açıp beni dışarı mı atacaktı?

"Laflarına dikkat etmen konusunda seni uyarmıştım."

Masumca dudaklarımı kıvırdım, refleks olarak teslim olurcasına elimi havaya kaldıracaktım ki yaralı kolum parmağımı hareket ettirmemle sızladı.

"Senlik bir şey yoktu," dedim canımın acısından pürüzlü, titrek bir sesle. Eh, biraz da nahif. "Yoksa... sen üstüne mi alındın?"

Bir kolum yaralıydı, başım çatlıyordu fakat çenemden hiçbir şey kaybetmemiştim. Bu sevindiriciydi.

Başını benden tarafa çevirdi fakat bana bakmadı, çaprazımda kalan trafik ışığına baktı ve gaza bastı.

Işıklar...

Bana bakmamış olsa da gözlerindeki ifade artık susma vaktimin geldiğine işaret ediyordu. Sustum ben de. Eğer elimi hareket ettirebilseydim kollarımı da göğsümde bağlayıp ilkokuldaki gibi çiçek pozisyonu alacaktım ama canım acıyacak diye korktuğumdan tırnağımın ucunu bile kaldırmaya yeltenmiyordum. Hatta derin nefesler almıyordum ki göğsüm yükselip alçalırken kolum hareket etmesin... Ben böylesine dikkatli ve ince düşünürken o, virajı hızla dönerek cama doğru savrulmama neden oldu. Kafamın cama yapışmasıyla çıkan sese, dudaklarımın arasından çıkan acı dolu bir inleme karıştı.

"Üzgünüm," dedi Engin.

İnanmadığımı belli eden abartılı bir ses tonuyla "Öyle mi?" diye sordum. "Oysaki ben bilerek yaptığını düşünüyorum."

"Beni kendinle karıştırma." Küçümseyici sesiyle kaşlarım çatıldı. "Ben..." Vurguladı. "Senin yaptığın gibi..." Yine bir vurgu. "İnsanları kandırmam."

Bana attığı lafı anlamamış gibi yaparak sahte bir şekilde gülümsedim. Önüme dönerken yüzümdeki o sahte gülümseme donuklaştı ve yüzüm sinirle kasıldı.

Yolculuğumuzun devam eden kısmında tek bir çıt çıkarmadan, somurtuk yüzümle arabanın yatağımdan daha konforlu olan koltuğunda oturdum. Arabasını hastanenin kapısında durdurduğunda inmemi bekler gibi bir hâl takındı. Kapıyı açıp inmek yerine gözlerimi ona diktim. Ne yani, benimle beraber inmeyecek miydi?

Farkında mıydı bilmiyorum ama tek başımaydım ve yanıma çağırabileceğim arkadaşlarımı arayabileceğim telefonumu da elimden almışlardı. Telefon bulmak sorun değildi lakin annemin haricinde kimsenin telefon numarasını ezbere bilmiyordum. Annemi arayacak hâlim de yoktu.

Yine de bozulduğumu belli etmeyerek arabadan indim. Birkaç saniye bekleyerek arkamı döndüm ve başımı aşağıya eğerek, kapadığım kapının açık olan camından ona baktım.

"Sen git!" dedim kendimden taviz vermeyen düz bir sesle.

Anladığım kadarıyla zaten gidecekti.

"Ben kendim hallederim bundan sonrasını."

Baktı bana. Sadece baktı. Yüzünde ya da bakışlarında tek bir ifade yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırarak geri çekildiğimde uzaklaşmamı beklemeden gaza bastı.

"Hm," dedim kendime çekidüzen vermeye çalışarak. *Hm.*

Açık konuşmam gerekirse, gitmesini beklemiyordum. Ne de olsa yaralıydım. Telefonuma el koymuşlardı ve kimseye haber veremeyeceğimi biliyordu.

Düşüncesiz, düşüncesiz dağ ayısı!

Umursamamaya çalışarak acilin kapısına doğru yürüyüp, beni görmesiyle açılan otomatik kapıdan içeri girdim. Yaralı hâlimle tek başıma kaldığım hastanede yalnızlık ruhumun derinliklerine kadar işledi, gözlerim doldu. Kulaklarımdaki uğultu, acilin içerisindeki

gürültüyü duymamı imkânsız hâle getirmişti. Duyabildiğim tek ses, kalbim kan pompalarken çıkan sesti: güm güm güm...

Nereye gittiğimi bilmeden dümdüz ilerlerken belimde bir el hissetmemle irkildim. Başım omzumun üzerinden, belimdeki elin sahibine doğru döndü.

Engin.

Beni "Bu taraftan," diyerek yönlendirirken ben yutkunarak onun işaret ettiği yöne doğru yürüdüm. Kalbimdeki kanatlanma, hissettiğim acının şiddetini azalttı sanki.

"Neden geldin? Benimle oynamak hoşuna mı gidiyor?"

"Sadece... Arabamı park ettim."

Gideceğini düşündüğümü biliyordu, yine de aksini düşündürmek için tek kelime etmemişti. Bile isteye kandırmıştı beni.

"Bu," dedim, suratım asıldı. "Benimle oyun oynamadığın anlamına gelmez."

"Çok konuşuyorsun, yürü de koluna baksınlar."

Hayretle dudaklarımın arasından bir "Ha!" nidası döküldü.

Üzgünüm ama bu benim konuşmadığım hâlimdi.

O, işlemleri hallederken ben ilk bulduğum sedyeye oturdum. Eğer benimle hastaneye gelmeseydi ne yapardım bilmiyorum. Ya yerlere yatar "Ölüyorum doktor," diye ağlar ya da şimdi olduğu gibi ilk bulduğum sedyeye oturur ve yine "Ölüyorum doktor," diye ağlardım.

Unutmaya başladığım acı, kolumu tekrar yoklamaya başladığı an, Engin'in bir doktorla konuşarak yanıma doğru geldiğini gördüm. Kolumun acısı haddinden fazla arttı. Ne yapacaklardı? Kurşunu içimden çıkaramazlarsa mesela?.. Orada kalıp iltihaba sebep olursa?..

Tüm endişelerimi doktorun "Yaranıza bakayım," demesiyle halının altına süpürdüm ve doktorun koluma rahat bir şekilde bakabilmesi için sedyede yan döndüm. O an gözlerim Engin'inkilerle kesişti. Gözlerini kaçırdı fakat ben inadına, bana bakması için gözlerimi ona diktim ama sonra doktorun elinin fulara gitmesiyle bakışlarımı tavana çevirerek dişlerimi sıktım. Öyle çok sıktım ki bir ara dişlerimin kırılacağından korktum.

Hiçbir işe yaramasa da gevşemeye çalıştım, gerginlikten iki saniye içerisinde ona kadar saydım, yetmedi koyun saydım, o da yetmedi "Bir şey yok, bir şey yok, bir şey yok..." diyerek kendimi teskin etmeye çalıştım. Yine yetmedi.

Az da olsa sakinleştiğimi sandığım sırada doktorun fuları kolumdan çıkarmasıyla inledim. Acı hissi kayboldu ama yine inlemeye devam ettim, ta ki doktor "Kurşun," diyene kadar. "Etinizi sıyırmış. Yağ tabakada açılan küçük bir kesikten farkı yok."

Uzun bir süre, acaba doktor bilimsel bir dille konuştu da ben mi anlamadım, diye sorguladım. Çünkü normal değildi. Ne demek, yağ tabakada açılan küçük bir kesikten farkı yok? Nasıl yok? Şimdi kurşunun tenimde açtığı koca delikle, salata yaparken elimin kesilmesi bir miydi? İlla bir farkı olması gerekiyordu. Mermiydi sonuçta! İnsanlar bundan ölüyordu.

"Dikiş atılıp pansumanınız yapıldıktan sonra evinize gidebilirsiniz."

Doktora kanlı fuları göstererek "Çok kan aktı ama baksanıza," diye mızmızlandım. Sesim babasını ikna etmeye çalışan küçük bir çocuğunki gibi çıkmıştı, farkındaydım.

"Regl gününüzdesiniz muhtemelen."

Donuk bakışlarımla "Evet," diye onayladım. Nereden bilmişti? Regl olmamın kolumdan akan kanla ne gibi bir ilgisi vardı?

Doktor tespitinde haklı çıkmasıyla kaşlarını "Bak," der gibi oynattı, sonra da başka bir açıklama yapma gereği duymadan yanımdan ayrıldı.

Nasıl yani, çok kan akması koluma giren mermiden değil de regl olmamdan dolayı mıydı?

Şaşkın ve sorgulayan bakışlarım sedyenin kenarına oturan adama kaydı. Yüzünde eğlenir bir ifade vardı, bakışlarının odağında ben olmasam da net olarak bana güldüğünü biliyordum.

Başta onu umursamamaya çalıştım. Gülerse gülsün dedim ama çok da diyemedim, üzerinden birkaç saniye geçti ve ben kendimi tutamayarak, agresif bir tavırla "Çok mu komik?" diye sordum.

"Hiç değilse," dedi elleri cebinde, bacaklarını ileri doğru uzattı, bir bacağını diğer bacağının üzerine attı. "Sizin para alarak yaptığınız şakalardan komik."

"Değil, o senin zevksizliğin."

Doktor yanında bir hemşire kadınla geri döndü. Sedyedeki oturuşumu düzelttim, suratımdan düşen bin parçaydı. Canım acıyordu, canım gerçekten acıyordu fakat doktor küçük bir kesiğe benzettiğinden beri canımın acıdığını söylemeye çekiniyordum.

"Dikiş mi atacaksınız?" dedim, hemşirenin elinde tuttuğu malzemelerde gözlerimi gezdirerek.

"Evet."

"Şey... Bunu, beni bayıltıp da yapamaz mısınız?"

Korkmamı gerektirecek bir durum olmadığını belirtircesine "Kolunuzu uyuşturacağım zaten," dedi doktor. Bu detayı ben de biliyordum lakin yine de korkuyordum işte.

"Olsun, yine de bayıltsanız?"

Doktor derin, sıkkın bir nefes aldı. Galiba yorucu bir günün üzerine denk gelmiştim, çünkü benim tavırlarıma tahammül etmekte zorlanıyordu.

Çok kısık bir sesle "Bari morfin?" diyerek şansımı son kez denedim.

"Merak etmeyin," dedi doktor teskin edici bir sesle. "Dikiş atarken, hiçbir şey hissetmeyeceksiniz."

Başımı salladım fakat gözlerim doldu dolacaktı. Madem küçük bir bıçak kesiğiydi, madem iki güne kapanacaktı, dikmeseler olmuyor muydu?

Gergin bir şekilde yerimde kıpırdandım.

Doktor iğneyi vurdu, işleme başlamadan önce muhtemelen anestezinin etkisini göstermesini bekledi.

Stresten alt dudağımı dişlerimin arasında ezmeye başladım, bir yandan da ayaklarımı sallıyordum. Bakışlarım bana dikkatli bir tavırla bakan başkomisere kaydı.

Bir, iki, üç saniye.

Onunla bakışmamız haddinden uzun sürünce başımı "Hayırdır?" anlamında sallayarak "Ne o?" diye sordum. "Âşık mı oldun bana?"

İlk olarak kaşları çatıldı. Sonra kaşları daha derin çatıldı. Ve kaşları çatıldı.

"Sana âşık olmam arabamı satmam kadar imkânsız."

Güldüm.

"Bir gün, o çok değer verdiğin arabanı satacaksın ama kimse almayacak."

Eminim, dercesine alayla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Rüyanda, belki..."

Gerisi gerginlik dolu sessizlik... Tüm mızıldanmalarımdan ve kolum hariç her yerde olan bakışlarımdan sonra doktor dikişi bitirmiş, kolumu sararak geçmiş olsun dileklerini iletmesinin ardından yanımdan ayrılmıştı.

Doktorun vurduğu ağrı kesicinin etkisiyle eskisinden daha iyi hissediyordum fakat yine de üzerime çöken hasta psikolojisi vardı.

Beni evime başkomiser mi bırakacaktı yoksa otostop çekerek mi gidecektim? Otostop çekmekten başka çarem yoktu, zira ne telefonum ne de çantam yanımdaydı. Elimi boynuma atarken, kaçamak bir bakışla, yanımda yürüyen ve benden uzun olan adama baktım.

"İfade vermen için merkeze gelmen gerekiyor," dedi bana bakmadan. Arabasının kapılarını uzaktan kumandalı anahtarıyla açtı.

"İfade vermeye yarın gelsem olur mu?"

"Olur, telefonunu da alırsın."

Kafamı salladım.

Doktorun verdiği reçete elindeydi, elinden almak için bir hamle yapmıştım ki görmedi ya da gördü ve bile bile adımlarını hızlandırarak arabasına bindi. Arabayı çalıştırdı fakat benim binmemi beklediği bariz bir şekilde gaza basmadı. Gidip kapıyı açtım, arabaya bindim ve arabaya bindiğim gibi en fazla yarım saat içinde durduğum ama sanki yıllarca aşinası olduğum koku genzime doldu.

Ellerimi nereye koyacağımı bilmeyerek önümde birleştirdim, parmaklarımla oynadım. Öndeki saçlarımı parmaklarımla düzeltim, kolumdaki sargının kenarlarında parmaklarımı gezdirdim.

Sıkıldığımı düşünmüş olmalı ki, "İstersen radyoyu açabilirsin," dedi.

Kibarlığı karşısında ciddi anlamda mest oldum fakat hayır, onunla Serdar Ortaç'tan Adamlar'a kadar uzanan müzik zevkimi paylaşmayacaktım.

Aldığım sesli nefes eşliğinde "Gerek yok," dedim.

Bir şey demedi. En azından bir kez daha "Çekinme, aç," demesini beklerdim.

Önüme gelen saçımı kulağımın arkasına ittim, "Açayım o zaman," dedim, sanki hiç "Gerek yok," dememişim gibi.

Rastgele bir kanal açıp, geriye doğru yaslandım. Sadece, arabanın içinde bizim soluk alışverişimizin haricinde bir ses olsun istiyordum. Yabancı bir şarkı, kısık sesle çaldığında artık daha rahat bir şekilde yerimde oturabiliyordum.

Araba bir eczanenin önünde durdu, kaşlarımı hafif çatarak ona döndüm.

"Ben sonra hallederim," dedim.

"Kendime ağrı kesici alıyorum," falan dese utançtan renk değiştirebilirdim fakat beklediğimin aksine "İki dakikaya gelirim," diyerek arabadan indi.

Peşinden inmedim. Büyük ihtimalle, reçetede yazılan ilaçları alacaktı ve o ilaçların parasını öderken yanında gergin bir şekilde beklemek istemiyordum. Çok geçmeden Engin kapıdan küçük bir eczane poşetiyle çıktı, görmemiş gibi yaparak önüme döndüm. Nedensiz bir şekilde gergin ve biraz da heyecanlıydım.

Nasıl teşekkür etmeliydim?

Etmeli miydim?

Sinirli mi olmalıydım ona karşı? Ne de olsa bana sormadan, benim yerime benim ilaçlarımı almıştı.

Bir de döv istersen, Feriha!

Arabanın kapısı açıldı, Engin arabaya bindi ve oturmadan önce gayet insani bir şekilde poşeti kucağıma bıraktı.

"Ağrı kesiciyi dayanamayacak gibi olduğun zaman kullanacakmışsın ve her gün sargının değişmesi gerekiyormuş. Sağlık ocağında da sargını değiştirebilirmişsin."

"Anladım, teşekkür ederim. Ne kadar tuttu, ödeyeyim sana."

"Gerek yok," dedi elini direksiyona atarken.

"Yok, olmaz öyle bir şey."

"Beril," dedi.

Midem düğümlendi, kalbim göğüs kafesimi dövercesine şiddetle çarptı. Bir an nefes dahi alamadım. Bana seslenirken "kızım" dışında bir şey demediği için afallamam normal olabilirdi fakat etkilenmem hiç normal değildi.

"Başına dert açma bir daha, yeter."

Ne düşünceli bir adam... Başıma dert açmamı da istemiyor.

Evimin önüne gelene kadar başka bir konuşma geçmedi aramızda. Benimle konuşmak istemiyormuş gibiydi ya da ben öyle hissetmiştim. Sanki, sanki... kafasından hesaplar yapıyor, artılarını eksilerini tek tek bir kenarda topluyor, çıkarıyor ve bir sonuca varmaya çalışıyor. Bunu yaparken objektif olamıyor, kendine kızıyor... Kendine kızdıkça benden uzak duruyor, aramıza bir set çekiyor.

Kafasındaki problemin benimle alakası neydi, meçhuldü ama kesinlikle emindim ki, problemin sonucu da başlangıcı da benimle ilgiliydi.

Araba evimin önünde durduğunda bir şey demesini bekledim. Belki o da benden bekledi. Ya da beklemedi, sadece inip gitmemi istedi. Bazen sessiz kalarak bana küfür ettiğini hissediyordum.

Bir şey demeden arabadan insem de uzaklaşmadan önce cama doğru eğilerek ona baktım. Aşağı doğru dalgalanan saçlarımı kulağımın arkasına itip "Teşekkür ederim," dedim.

Başını salladı.

"Ne demek?" ya da "Rica ederim," gibi kibar bir cümle bekledim fakat o, yontulmamış odun sadece kafasını salladı. İyi geceler bile dilemedi, dudaklarını aralayıp tek kelime etmedi, ben de arkamı dönerek bizim katın ziline bastım. Baharlar beni bekliyor olmalıydı ki anında kapı açıldı.

Benim içeri adımımı atmamla arabasının tozu dumana katarak uzaklaşması bir oldu.

◆◆◆

Dört gün sonra...

Güneşin zararlı ışınlarından korunmak için yüzüme sürdüğüm krem, terlememle birlikte yapış yapış hissettirdi.

"Beril, bak, burada da varmış." Bahar kolumdan tutarak beni girdiğimiz bilmem kaçıncı telefon tamir dükkânına doğru sürükledi. Suya düşmüş telefonunu yaptırmak için sabahtan beri bir tamirci arıyorduk. Kimi düşmekten hurdaya dönmüş telefonla ilgilenmek istemiyor kimi ise fazla ücret talep ettiği için Bahar yaptırmak istemiyordu.

"Hayırlı işler, amca. Telefonum suya düştü, açılmıyor. Tamir edebilir misin?"

"Tabii kızım, ver de bakayım telefonuna."

Bahar'ın adama telefonunu uzatmasıyla yaşlı adamın küçük gözleri kurbağanınkiler gibi açıldı.

"Kaçıncı kattan?.."

"Anlamadım?"

"Kaçıncı kattan suya düştü, kızım? Bu hâle gelmesi için gökdelenleri çarpa çarpa inmesi gerekiyor."

"Yok, amca, sadece suya düştü. Telefon kırıktı ama çalışıyordu. Suya düşünce bozuldu." Yaşlı adam içinden bir şeyler geveledi. O geveleyince, Bahar da içinden bir şeyler geveledi.

"Bu telefonu kurtarmamız için ederinden fazla ödemen gerekiyor."

"Yapma be, amca."

Bu yaptığımız saçmalıktı. Uğurlu ayakkabı olur, uğurlu kolye olur, ne biliyim, uğurlu kalem olur ama hiç uğurlu telefon olur mu ya? Tam tamına üç buçuk saattir girmediğimiz tamirci kalmamıştı, hurdaya dönen telefonu yaptırmak için.

"Bahar, Allah aşkına, artık buna bir son verebilir misin?" dedim daha fazla dayanamayarak. Bunu her gittiğimiz tamircide dile getiriyordum zaten fakat Bahar yine de bildiğini okuyordu.

Tamam, bildiğini okusun lakin neden beni de yanında gezdiriyordu? Peki, ben buna niye izin veriyordum?

"Amca, bir şey yapsan?" dedi, gözleri doldu ve konuşurken sesi titredi.

Ben kolumdan vurulduğumda, çektiğimiz video için "İnternette yayımlayalım, trendlere gireriz," diyen kişi, şimdi yedi senelik telefonu gitti diye neredeyse ağlayacaktı.

"Kızım," dedi babacan bir tavırla.

Aklıma *o* geldi.

Kızım, diye sertçe söylenmesi...

Çok saçma, çok saçma, çok saçma...

"Telefonu kurtarmak çok zor, eski model zaten. Malzemelerini bile bulamam. Ama istersen içindekileri kurtarabilirim."

Bahar'ın itiraz etmesine ve telefonunu eline alarak başka bir tamirci aramasına izin vermeden koluna girerek, "Tamam, amca, sen içindekileri kurtar," dedim. Kapıya kadar Bahar'ı sürükledim, desem yeridir. Çünkü sürükledim.

"O benim uğurum." Yedi senedir aynı telefonu kullanıyordu ve böbreği gibi bir şey olmuştu. Atardı, kırardı ama severdi telefonunu, sanki ailesinden biriymiş gibi.

"Allah aşkına," dedim sesimi yükselterek. "Kamerası çalışmıyordu, dokunmatik ekranın yarısı siyahtı, basamıyordun! Telefonda sesini duyurmak için bağırman gerekiyordu! Hâlâ o telefonu yaptırmak istemen kadar saçma bir şey varsa o da telefonu yaptırmak için beni de peşinden sürüklemen!"

"Yine de," dedi ve bir marifetmiş gibi ekledi. "Çalışıyordu."

Baygın bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Ona çalışmak denilirse..."

"Neyse ne, yedi yıl beni idare etmişti."

"Hayır, Bahar, yedi yıl sen onu idare etmiştin. O telefonu ilk bozulduğunda atmaman hataydı."

Omuz silkti. Hâlâ arada sırada arkasını dönerek, ardında bıraktığı tamirciye bakıyordu.

Konuyu değiştirmeyi amaçlayarak, "Benimle merkeze gelmeyeceğine emin misin?" diye sordum ona.

Bugün onuncu soruşum olabilirdi.

"Sıla'nın doğum gününden sonra gelebilirim ancak. Sen de gel işte, pastayı yiyip beraber merkeze geçeriz."

Sıla, Bahar'ın küçük kuzeniydi ve geçen sene o küçük kızın doğum gününe gitmek gibi bir hata yapmıştım. O günden sonra on sekiz yaşından küçük hiç kimsenin doğum gününe katılmamaya özel bir yemin etmiştim.

Susmak bilmeyen çığlıklar, kavgalar, gürültüler, kalabalıklar...

"Yok ya, şimdi hiç gerek yok."

Bahar bir iki kez beni ikna etmeye çalışsa da cevabım her seferinde "Hayır," oldu. Kuzenine hediye almak için birlikte oyuncakçı dükkânına girdik. Rafları gezerken ilgisiz gözükmeye çalışarak "Sen ifadeni verdiğinde, başkomiseri gördün mü?" diye sordum.

Ben üç gün önce ifade vermeye gittiğimde onu görememiştim ve şimdi dosyayı eksik doldurduğum için tekrar merkeze gitmek zorundaydım.

Dosyayı eksik doldurduğum için...

Tamam, itiraf ediyorum, bilerek yaptığım bir şeydi.

"Engin Başkomiser'i mi?"

"Hı hı."

"Yok, görmedim."

"Hm," diye mırıldanırken onun arabasının pembe minyatürüne gözüm çarptı. Elim anında küçük minyatür arabaya gitti. Bahar'a göstermeden önce yüzümde oluşan o şapşal gülümsemeyle arabayı inceledim.

"Nasıl?"

Gözlerim hâlâ arabanın üzerindeydi, yine de Bahar ona sorduğumu anladı.

"Sıla arabalarla oynamayı sevmez."

"Sıla'ya değil," dedim. Sesim konuşmamın sonuna doğru sinsi bir ton aldı. "Başkomisere."

"Bence," dedi gülerek. "O da sevmez."

"Bence sevecek, hatta masasının başköşesine koyacak."

Kendimden emin çıkan sesim beni bile ikna etti. Masasının başköşesi olmasa da aklına geldikçe eline alıp bakabileceği çekmecesine koyacağına neredeyse emindim. Niye, neden, niçin bilmiyorum ama emindim işte.

Bahar'la ayrılıp emniyet merkezine gittiğimde çantamın içinde duran minyatür pembe arabadan dolayı, kendimi geçen geldiğim zamanlardan daha garip hissediyordum. Buraya ilk olarak ondan şikâyetçi olmak için gelmiştim, ikincisinde benden şikâyetçi olduğunu sandığım için, geçen gün ifade vermek için, şimdi de hem eksik doldurduğum ifademi tamamlamak hem de ona teşekkür etmek için...

İfademdeki eksiklikleri giderip onun odasına çıktım, kapıyı çaldım. İçeriden ses gelmeyince, bir kez daha çaldım. Yine ses gelmedi ve elimle yavaş bir şekilde kapı kolunu indirerek kapıyı açtım.

Eğer içeride olsaydı, aldığım arabayı ona nasıl verirdim, hiçbir fikrim yoktu.

Hediye verirken utanan bir insandım. Şu an bile karşımda sanki o varmış gibi telaş yapmıştım.

İçeri doğru küçük bir adım attım. Bir adım daha ve bir adım daha... Sanki yürümeyi yeni öğrenmiş bebekler gibi, temkinli adımlar atıyordum.

Masanın üzerinde işaret parmağımı gezdirdim ve elimdeki küçük pembe arabayı masanın tam ortasında kapalı bir şekilde duran laptopun üzerine koydum. Tam arabayı bırakıp odadan çıkacakken masanın üzerindeki küçük beyaz not kâğıtlarını görmemle duraksadım.

Tükenmez kalemi parmaklarımın arasına aldım ve o beyaz not kâğıtlardan bir tanesini çıkararak masaya doğru eğildim.

Altı üstü küçük bir not yazarken kalbimin hızla atması normal değildi, gözlerimdeki parıltılar da, soluklarımın hızlanması da, gülümsemem de... Bende oluşmaya başlayan değişimlerin farkındaydım ve bu farkındalık beni her ne kadar korkutsa da, daha fazla heyecanlanmama da neden oluyordu.

"Teşekkürler, başkomiser..."

- 11 -

Hocanın sınavda soracağı soruları bile önceden tahmin eden ben, Engin'in onun için aldığım minyatür arabayı görünce vereceği tepkiyi kestiremiyordum. Sinirlenecek miydi yoksa hoşuna mı gidecekti?

Ellerimi masanın kenarından yavaşça ayırarak sessizce odadan dışarı çıktım, kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde kalıplı bir bedene çarpmamla "Korkuttun!" diyerek geriye doğru sıçradım.

"Ne işin var benim odamda?"

Sesinde suçlayıcı bir ton, bakışlarında ise beni tekrar görmesinin verdiği bir memnuniyetsizlik vardı.

Kaşlarım hafif çatılırken kısık bir sesle, "Sana teşekkür etmek istemiştim," dedim. Başparmağımla kapıyı göstererek ona aldığım hediyeden bahsedecekken, tüm hevesimi kursağımda bırakmak istercesine konuştu.

"Sana neden inanayım?"

Birkaç saniye sözlerinin üzerimde bıraktığı kötü hissi geride bırakmaya çalıştım. Bu bana yaptığı ilk yalancı iması değildi fakat ben nedensizce, ilk defa ona kırıldığımı hissettim.

"Anlamadım?" dedim eski canlılığını kaybetmiş, kısık bir sesle.

Şu an sinirli olmasının iki nedeni olabilirdi. Birincisi ve benim inanmak istediğim, başka birine ya da olaya sinirlenmiş ve hâlâ etkisi altında kalmış olmasıydı, ikincisi ise beni görmesiydi...

"En çok hoşlanmadığım şey nedir, biliyor musun?"

Konunun nereye bağlanacağını merak ettiğimden, bilmiyorum anlamında başımı her iki yana salladım ama o an en çok "Senden hoşlanmıyorum," dese şaşırmazdım.

"Yalandan."

Gözlerini gözlerime dikti.

"Ve sen yalancı değilsin."

Konuşmasının ucunun bana dokunacağını sanıp, yerimde huzursuzca dikilirken yaptığı itiraf, rahatlayarak gülümsememe neden olmuştu; o an gözlerimin içinin ışıldadığına emindim.

"Tümüyle yalan olmuşsun." Gülümsemem yavaş yavaş solarken aralanan dudaklarımı uzun bir süre kapayamadım. "Bu yüzden sana inanmamı bekleme."

İçime çöreklenen boğucu havanın esir aldığı, kasvetiyle sınadığı tek yer kalbimdi. Duran aklım eskisi gibi çalışmaya başladığında onu tekrar görmek için eksik form dolduran bana kin kusmuştu.

Kahverengiye çalan kumral, kısa sakallarının üzerindeki gözlerimi onun gözlerine çıkarırken duygularıma bir set kurdum. Bakışlarımda en ufak bir kırgınlık ya da şaşkınlık yoktu; yalnızca öfke...

"Senden nefret ediyorum!"

"Güzel," dedi. Memnun olduğunu belli eder bir tavrı vardı. "Benden sana bir tavsiye, o nefretini koru."

"Korumama gerek yok, benim senin gibi birine besleyeceğim tek duygu nefret olur."

Hafifçe kafasını salladı. Sinirlenmesini beklesem de, ifadesinde sinir namına en ufak bir belirti yoktu. Alnına dağınık bir şekilde düşen kumral saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. Bana bakarken takındığı soğuk ifadesi, üzerimde fazlalıkmışım hissi yaratıyordu ve bu gerçekten kırıcıydı.

"Seni bir daha benim olduğum yerlerde görmeyeyim."

"Hıh!" diye bir nida döküldü dudaklarımın arasından. Gören de, onu görmek için binbir türlü bahane ürettiğimi sanacaktı!

"Bir şey olursa da polisi ara, ben senin özel koruman değilim."

Bozulan yüzümü, yutkunarak biçare düzeltmeye çalıştım. İlk şoku atlatsaydım ona bulunmaz Hint kumaşı olmadığını hissettirebilirdim fakat saçma sapan triplere giren kalbim, ona bir tepki vermeme engel oluyordu.

"Ve," dedi sanki hiçbir şey söylememiş gibi. "Teşekküre gerek yok. Görevim... Kim olsa aynısını yapardım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim, bu sırada kaşlarım havaya kalktı ve "Öyle mi?" dercesine ona baktım. Sırf görevi olduğu için ilaçlarımı aldığını ve hastanede bana refakatçi olduğunu düşünmüyordum. Yanımda olması için arkadaşlarımı aramamı iste-

yebilirdi ya da ailemi. Hiçbir teklifte bulunmayarak benim yanımda kalması, ister istemez farklı şeyler düşünmeye itiyordu beni.

Yine de, yine de bana söylediği bu laflar... İsterse körkütük âşık olsun, bundan sonra "Engin Bey"di benim için. Bundan sonra aramızda samimiyet oluşacaksa da "Engin baba"dan ileriye gitmezdi.

"Ne var, biliyor musun?" Küçümseyici bir edayla sorduğum soruyla birlikte ilgisiz bir tavırla başını hafifçe bana doğru eğdi. "Kibar bir insan olarak sana teşekkür etmek istemiştim fakat sen teşekkürü hak etmeyi bırak, yüzüne bakılmayacak kadar şer-"

"O zaman gidebilirsin," dedi sözümü keserek.

Birkaç saniye yüzünde dolaştırdım bakışlarımı, en çok da yeşil gözlerinde. Sonra en ufak bir kırgınlık hissetmemiş gibi "Neden geldiysem..." diye mırıldanarak arkamı döndüm. Dolan gözlerim görüş alanımı bulanıklaştırdı fakat göz kapaklarımı kapayarak, bir damla da olsa o gözyaşının yanağıma düşmesine izin vermedim.

Kibarca, "Teşekkür etmene gerek yok, bu benim görevim," deseydi de ben onun ne ima ettiğini anlayabilirdim. Bu kadar lafa, "Tümüyle yalan olmuşsun," diyerek sahtekâr hissetmeme neden olmasına gerek yoktu.

Merdivenlerden aşağı inerken, bize şaka yapmamız için gelen Burak komiseri gördüm, hafif bir şekilde gülümsedim. O da gülümsedi, sanki bana bir şey söyleyecek gibiydi ama benim melankolik hâlimi fark edip sustu. Pek umursadığım söylenemezdi, şu an kimseyle konuşmak istemiyordum.

Merkezden dışarıya attığım adımla hissettiğim nemli rüzgâr, benim daha boğucu bir havaya kapılmama neden oldu ve ben buna alayla güldüm. Evet, kendi dramatik hâlime alayla güldüm. Biraz da küçümsercesine... Sanki yıllarca platonik takıldığı adamı, sevgilisiyle sarılırken görmüş kızlar gibiydim. Üzerime atılan kuru topraklar kafama kafama vuruyordu fakat acıttığı yer kalbimdi.

Abartıyordum. Evet, gerçekten abartıyordum. Adamın teki, "Tümüyle yalan olmuşsun," dediği için kırılmak bana göre değildi. Beni görmek istemiyorsa, ben de onun o nemrut yüzünün meraklısı değildim.

Hah! Bir de sanki onun peşinden koşuyormuşum gibi davranması yok mu?

Sinir bozucu herifin tekiydi!

Park yerinde sıralı hâlde duran arabalardan en lüks olan, belki de tek lüks olan araba, "Ben Engin Eraslan'ın arabasıyım," diye bas bas bağırıyordu ve ben "Kapa çeneni, araba!" diyerek kafasına, pardon, camlarına taş atarak onu kırmamak için kendimi zor tutuyordum. Kendimi tutmamın nedeni, başıma iş açacağımdan korkmam değildi. Madem benimle görüşmek ya da konuşmak istemiyordu, ona istediğini verecektim.

Durakta bineceğim otobüsü beklerken ruh hâlim durmadan değişti. Bir üzülüyor, bir de "O kim ki!" diyerek sinirleniyordum.

Bizim evin sokağının önünden geçen otobüse bindiğimde akbilimi basarken telefonuma gelen mesaj sesiyle dikkatim elimde olan telefona kaydı. *Engin Eraslan*, yazısını okuduğumda titreyen parmaklarım akbilimin elimden kayıp düşmesine ve arkamda otobüse binmeyi bekleyenler arasında küçük bir hengâme yaşanmasına neden oldu.

Kızıl saçlı bir kızın "Buyurun," diyerek uzattığı akbilimi teşekkür ederek aldım ve akbili ilk olarak yanlış yere bastım. Arkamdan homurtular duymamla, "Kusura bakmayın, ilk seferim," diyerek tatlı görünmeye çalıştım.

Ve o an, zihnimde onun sözü yankılandı.

Tümüyle yalan olmuşsun.

Sonunda akbilimi basmayı başararak, boş olan bir cam kenarına oturdum, yanıma da altmışlı yaşlarda bir teyze oturdu. Çiçek desenli başörtüyü önden bir kez bağlayarak başına örtmüştü. Bildirim ışığı yanıp sönen telefonumun ekranını açarak ondan gelen mesaja baktım.

Engin: *Hediyelerden de nefret ederim.*

Paşamızın nefret etmediği bir şey var mıydı acaba?

Başta cevap vermemeyi düşündüm, sonrasında ise ona verebileceğim tonlarca cevap doldurdu zihnimi ve ben sessiz kalacak bir kız olmadığım için, yanıtlama kısmını açarak klavyenin üzerinde gezdirdim parmaklarımı.

Beril: *At çöpe gitsin.*

Ben hâlâ onun bana söylediklerini içimden atamazken yanıma oturan yaşlı teyze telefonunu bana doğru uzatarak, "Kızım," dedi yumuşak bir sesle. "Ben pek anlamıyorum da, kontörümün olup olmadığına bakabilir misin?"

"Tabii teyze, bakarım da," dedim teyzenin elinden telefonu alırken. "Ben de tuşlu telefonlardan pek anlamıyorum."

Aklımda kaldığı kadarıyla iki tuşa birden basarak açtığım telefonla kendimi biraz yaşlı hissettim. Ne de olsa bu telefonların nesli yıllar önce tükenmek üzereydi. Şimdiki çocukların çoğunun hiç görmediği bir türdü. Rehbere girdim fakat ne yapacağımı bilemediğimden, kendi telefonumdan ne yapmam gerektiğini aratarak, ne kadar kontörü kaldığını sorguladım.

Ekranı teyzeye çevirerek "Yirmi sekiz liranız kalmış," dedim. Ona cenneti vadetmişim gibi abartıyla teşekkür etti bana. Gülümseyerek, her teşekkürü sonrasında "Rica ederim, ne demek, önemli değil," diye bütün cevapları verdim ona.

Teyze, "Sen okuyor musun, kızım?" diye sordu.

"Mimarlık okudum ben, geçen sene mezun oldum."

"Mimarsın yani," dedi memnun bir tavırla başını aşağı yukarı sallayarak.

"Sadece diplomam var, işsizim, iş bulamıyorum," demek istesem de "Evet," diyerek onayladım onu.

"Pek de güzelsin, maşallah," dedi anaç bir tavırla. Başımı eğerek gülümsedim.

İltifat almak, merkezde onunla yaptığım konuşmamızdan sonra oldukça iyi gelse de konuşmamızın devamında teyzenin "Kaç yaşındasın?" diye sormasıyla gerildim. Galiba kendi kendimi görücüye çıkarmıştım.

"Yirmi üç."

Teyze memnun kalmışçasına gülümsedi.

"Görüştüğün biri var mı?"

Normalde bu soruyu, teyzenin amacını anladığım için "Var," deyip geçiştirirdim fakat zihnimi ele geçiren "Tümüyle yalan olmuşsun," sözü, teyzeye doğruları söylemeye itti beni.

"Yok."

"Hm... Benim bekâr bir torunum var, hâli vakti yerinde. Bilgisayar mühendisi, arabası var, evini de bu sene aldı. Efendi çocuktur, namazında niyazında..."

Kusura bakma, teyze, ben şerefsiz seviyorum.

"Aa, ne güzel," diyerek, teyzenin imasını anlamamış gibi yaptım.

"Öyle, öyle," diye torununu övdü. "Bayağı da bir yakışıklı, esmer tenli, gözleri renkli, uzun boylu."

"Allah sahibine bağışlasın," diyerek, inmek için duracak ikaz düğmesine bastım. Nerede indiğimi bilmiyordum, tek amacım yalan söylemeden ve başım bağlanmadan otobüsten inmekti. "Benim burada inmem lazım, iyi yolculuklar size," diyerek, koltuktan geri çekilmesine gerek kalmadan önümdeki koltuğa sürterek geçtim.

İlk defa yalan söylemeyeyim dedim, az kalsın tanımadığım biriyle babaannesi ya da anneannesi tarafından sözlenecektik.

Otobüsten indiğim yer bizim evin iki sokak gerisinde, eve on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Çantamın kulpunun altında sıkışan saçlarımı ellerimle kurtardım, üzerimi düzelttim. Dar yolun kenarlarına, kaldırıma yarı yarıya park eden arabaların arasından geçerek, eve varana kadar tüm dünya sorunlarını düşündüm.

Bir sıcaklayıp bir soğuyan havayı, küresel ısınmayı, ozon tabakasının incelmesini, nesli tükenmekte olan çitaları, bozuk eğitim sistemini, işsiz üniversite mezunlarını, Bakkal Mehmet abiye olan beş liralık borcumu...

◆◆◆

Bazı şeylerin farkına yeni yeni varıyordum ve bu farkındalıklar beni her ne kadar o anlık güldürüyor olsa da sonrasında, üzerinde biraz düşününce, üzülmeme neden oluyordu.

İlk vardığım farkındalık, garip bir şey, ah, kimi kandırıyordum, garip bir şey olmasına bile gerek yoktu, alışagelmişin dışında bir şey söylediğimde arkadaşlarım "Atma, Ziya," diyorlardı.

Mesela:

"Dün bir oturuşta, 'The Vampire Diaries'in yedi bölümünü izledim."

Sessizlik... Bana dönen başlar... Ve...

"Atma lan, Ziya, seni biliyoruz. İki saatlik filmde bile gözlerinin ağrıdığından şikâyet edip homurdanıyorsun."

Beni çok iyi tanıyan Mustafa'nın benim hakkımdaki haklı tespiti bir an olsun içime su serpse de odakladığım tek konu, arkadaşlarımın bana inanmaması olduğundan o serpilen suda boğuldum.

Bir adamın, birkaç uyduruk sözüne takılıp, dört gündür, "Ben bu kadar yalancı mıyım?" diye düşünüp durmaktan en sonunda kafayı yemiştim.

"Neden yalan söyleyeyim bu konuda ya?" diye huysuzca yerimde kıpırdandığımda maksadım, onlardan motive edecek birkaç sözcük duymaktı. Ama öyle olmadı.

Arda, kolunu sandalyenin arkasına atarak bana döndü. Sarı saçları, koyu sarı kaşlarının üzerine doğru uzanıyordu. Bana bakarken kahverengi gözlerini kıstı ve dudaklarını kıvırarak, komik bir şey söylüyormuşçasına eğlenceli bir tonda, "Senin yalan söylemek için bir konuya ihtiyacın yok ki," dedi.

Egemen, Mustafa, Bahar hatta mutfaktan Arda'nın konuşmasını duyan Pınar da güldü bu dediğine. Yalnızca ben, düz bir ifadeyle onların gülen suratlarına bakıyordum.

Komik değildi.

Bahar benim bozulan yüzümü fark ederek, "Şaka yapıyor," dedi.

Ama ben pek şaka yaptığını düşünmüyordum.

İkinci vardığım farkındalık, ilkine benzerdi. Şaşırdıkları bir şey söylediğimde, yemin etmemi, Kur'an'a el basmamı, kimim var kimim yoksa onların üzerine belalar okuyup ant içmemi istiyorlardı. Garip bir şekilde, ben de onların şaşıracağı bir şeyi söyleyeceğim zaman sözüme yemin ederek başlıyordum.

Beni sevindiren ve biraz olsun kendimi daha az sahtekârmışım gibi hissettiren şey, yalan yere hiçbir zaman yemin etmediğim oldu. Küçükken babaannem, ben yemin ettikten sonra yalanımı yakalamış ve yalan yere yemin etmenin büyük bir günah olduğunu söyleyip yedi yaşındaki beni epey korkutmuştu, o günden sonra yemin etmeden önce yalan mı doğru mu diye üç kez düşünmeme vesile olmuştu.

Ağlarcasına güldüm.

Evet, insanları kandırmaya yedi yaşında, küçük bir çocukken başladım.

Dalgınca telefonumun ekranını açıp kaparken Arda yalandan öksürdü. Başımı ona doğru çevirdim, bakışlarıyla Bahar'a bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi sanki. "Sanki" fazla oldu; istiyordu. Bahar olumsuz anlama gelecek bir şekilde kaşlarını havaya kaldırdığında göz göze geldik ve yavaşça kaşlarını havaya kaldırmasıyla gerilen alnını gevşetti.

N'oluyor, dercesine başımı oynattım.

"Egemen sana bir şey söyleyecekmiş," dedi olaydan gram haberi olmayan Egemen'e topu atarak. Yemek yediğimiz hâlde doymayan

Egemen, kendisine bir tabak daha salçalı makarna koymuş ve iştahla çatalına doladığı makarnayı yiyordu. Dudakları salçanın kırmızıya dönük parlak turuncu rengine dönmesiyle, dudaklarını yalayarak ne olduğunu anlamak istercesine Bahar'a baktı.

"Evet, Egemen," dedi Bahar. "Söylesene Beril'e, yeni aldığımız işi."

İçimden bir ses, yeni aldığımız işin hiç de hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu.

"Hıı," dedi "ı" harfini uzatarak. Makarnayı doladığı çatalını tabağının üzerine bırakarak, dirseklerini masanın üzerine yasladı. Ellerini birleştirdi ve ciddi bir ifadeye büründü.

Eğer çenesine bulaşmış bir salça lekesi olmasaydı, onu rahatlıkla bir şirketin CEO'suna benzetebilirdim.

"Bahar bir iş bulmuş, fiyat iyi gelince de bize sormadan kabul etmiş."

Bahar yeni boyattığı kestane rengindeki saçlarını eline almış, parmaklarını özenle saçlarından geçirerek konunun hiç muhatabı değilmiş havası vermeye çalışmıştı. Başarısız olduğu muhakkaktı.

"Ee," dedim benim kızacağım yere gelmesini istediğimi belirterek.

"İşte, bize gelen Burak'ın arkada-"

"Kardeşine," diye düzeltti Bahar, Egemen'i.

"Kardeşine" ise hiçbir sorun yoktu.

Kaç gündür o Burak denen herifin bizi bulaştırdığı adam tarafından kendimi berbat hissediyorken, şimdi onun başka bir sorunlu arkadaşıyla ya da kardeşiyle uğraşmak gibi bir düşüncem yoktu.

"Burak'ın bizden şaka yapmamızı istediği adamın, başımıza açtığı çorapları biliyorsunuz, değil mi? Ah, tabii, benim başıma açtığı çorapları... Siz işin içinden beni satarak, kaytardığınız için..."

"Ya, anlattığına göre kardeşi çok düzgün biri," dedi Bahar.

Burak'ın kardeşine istediği şakayı yapmak demek, Engin'in çevresinde dolaşmak demekti. Tesadüfen karşılaşma ihtimalimizi yükseltip onunla denk düşmemize sebep olabilirdi ve ben o günden sonra onun o kumral saçlarını, sakallarını, sert çehresini, etli dudaklarını, avcı yeşili gözlerini, kaslı vücudunu görmek falan istemiyordum.

"Bu işte ben yokum," dedim kendimden emin bir tavırla. "Siz ne yaparsanız yapın."

"Altı bin liraya anlaştık."

Telefona çevirdiğim bakışlarım hızla Bahar'a döndü.

Kişi başı bin lira.

"Polisler bu kadar çok kazanıyor mu?"

"Galiba," diyerek güldü Bahar. "Bana artistlik yapmaya çalıştı. Ben 'Kesinlikle olmaz,' falan dediğimde 'Üç dört katını vereceğim,' dedi durdu. En sonunda ben kabul edince de, 'Hm, tamam,' dedi bozulan bir suratla. Kabul etmeyeceğimi sanıyordu herhâlde."

Hepimiz gülerken Egemen acıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırarak yüzünü buruşturdu.

"Kardeşi hakkında bir şeyler anlattı mı sana?"

"Yani, evet, genel bir bilgi verdi."

"Siz, ne iş?" dedi Mustafa gözünü kırparak, sorgularcasına.

"Hiç, öyle, o gün beni evime bıraktıktan sonraki gün nasıl olduğumu sormak için aradı. Öyle konuşmaya başladık."

"Vurulan bendim," dedim, onu arayıp beni aramamasının altında yatan başka bir neden olduğunu belirtircesine.

"Senin de nasıl olduğunu sordu."

"He, iyi o zaman," dedim iğnelercesine. Bahar'ın Burak'la takılmaya başlaması Engin'le bir araya gelmemize neden olabilirdi. Bunun olmasını hiç mi hiç istemiyordum.

"Ne anlattı?" diye sordum umursamaz bir tavır takınarak.

"Tüm ailesini anlattı neredeyse. Burak kadar konuşmayı seven bir kişi görmedim. Yirmi beş yaşındaymış kardeşi. Küçük bir büroda avukatlık yapıyormuş. Ördeklerden korkuyormuş. Adrenalin meraklısıymış. Abur cu-"

"Adrenalin meraklısıysa şuna bizim fav şakamızı yapalım."

Arda, Mustafa'ya bakarak "Bana yaptığınızı mı?" diye sordu, ağız dolusu küfrediyormuşçasına bir ses tonuyla. O günkü korkusunu hatırlamış olmalı ki, yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Evet," dedi Mustafa kafasını sallayarak.

"Anasını satayım ya! Oğlum, hâlâ hatırlayınca elim ayağım titriyor."

Egemen, Arda'nın tedirgin hâllerini süzerek kafasını olumsuz anlamda salladı. "Aynı şakayı bir daha yapsak yersin, ha."

Arda "Bir daha yapın," derken tehdit eder gibi, işaret parmağını Egemen'e doğru salladı. "Bu sefer götünüze sokarım o testereyi!"

Arda'nın ifadesi, aynı şakayı yapmaya çalıştığımız takdirde dediğini yapacak kadar ciddiydi. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı

başka bir yöne çevirdim ve o sıra Pınar'la göz göze geldik. Gülmemek için ağır bir çaba sarf ettim, hatta ettik.

"Oğlum, harbi harbi beyaz ışığı gördüm o gün ben."

O günü en az Arda kadar net hatırlıyordum.

O zaman Arda ailevi sorunlar yaşıyordu. Durup durup ailesini düşünerek kendisini depresyona sokmuş ve biz de onun dikkatini başka bir yöne çekmek için ona bir şaka yapmaya karar vermiştik.

Evet, dikkatini başka bir yöne çekmiştik fakat iyi mi yoksa kötü mü ettik, hâlâ bilemiyorum. Galiba psikolojisini daha çok bozmuştuk.

Bozuk elektrikli testereyi, iri yarı bir adamın eline vermiş ve ses bombasıyla çalışıyormuş gibi onun peşinden koşturmuştuk.

Arda'nın bir kaçışı vardı, bir de ettiği küfürler...

"Neyse," diye sesli bir nefes alarak konuyu değiştirdim. "Burak'ın kardeşini nerede sıkıştıracağız?"

◆◆◆

Şaka günü...

Kameralar hazır.

Kırmızı boya hazır.

Egemen ve Arda hazır.

Elektrikli bozuk testere hazır.

Ve ben de hazırım, sadece avımızın önüme düşmesini bekliyorum.

Öğrendiğimize göre Burak'ın kardeşi Mert, her gün istisnasız ormanlık bir yolda yürüyüş yapıyormuş. Sahildeki gibi kalabalık olmasa da yine de yürüyüş için burayı kullanan insanlar bir elin parmaklarından fazlaydı.

Cam şişedeki suyu elime dökerek, terli bir görüntü vermek için boynumu ıslattım. Saç diplerimi de öyle... İnandırıcı olması için koşmam daha mantıklıydı fakat iki dakikada nefesim kesildiği için adama yetişemeyeceğimi düşündüğümden koşmayı tercih etmemiştim.

Şaka yapacağımız adamın görülmesiyle birlikte ilk önce sağ dizimi, sonra sol dizimi kendime çekerek ısınma hareketleri yaptım. Sonra ellerimi yukarı doğru kaldırarak yana ve öne doğru bedenimi esnettim.

"Çık, çık," dedi Egemen. Başımı sallayarak, yürüyüş yoluna çıktım. Adamın önünde hafif bir tempoyla koşarken bana yaklaşmasını

bekledim. Bekledim, bekledim ve tam yanımdan geçecekken ayağımı burkmuş gibi sendeleyerek inledim.

Önüne doğru düştüğüm için umursamadan geçmesi neredeyse imkânsızdı, zaten benim sendelememle bile direkt duraksamıştı. Sporcu atletinin önü terden ıslaktı, omuzları güneşin altında parlıyordu. Saçları koşmasından dolayı alnında dağınık bir şekilde duruyordu, kaşları fazlaca çatıktı fakat Engin'in kaşlarının çatılmamış hâli bile onun kaşlarının çatık hâlinden daha katıydı.

Yutkundum.

Engin'in canı cehenneme!

"İyi misiniz?" diye sordu kibar bir tavırla.

Göğsü koşmasından dolayı hızlı ve şiddetli bir şekilde yükselip alçalıyordu.

Yüzümü buruşturarak, başımı aşağı yukarı salladım. "Ayağımı burktum." Mızmız bir kız çocuğu gibi konuşmama gülümsedi ve ona samimi gelmiş olmalıyım ki direkt sizi bizi atarak senli benli konuşmaya geçti.

"Yardım ister misin?"

"Gelin," anlamında bakışlarımı çok kısa bir anlığına bizimkilere doğru çevirdim.

"İyi olur aslında."

Elini belime attığında Egemenler bize doğru yaklaşmaya başladı. Şaka yapacağımız adam, sırtı bizimkilere dönük olduğundan onların yaklaştığını fark etmedi. Ne zaman çalışan motor sesini duydu, o zaman ani bir şekilde arkasını döndü. Durmaksızın üzerimize doğru koşan adamları görünce ilk önce ne olduğunu kavrayamadı fakat sonrasında tam olarak bize doğru geldiklerini görünce küfrederek, beni de kendisine doğru çekip koşmaya çalıştı.

Beni peşinden koşturmasının tek bir amacı vardı, o da kalkan olarak kullanmak.

"Sikeyim lan, n'oluyor!"

Sesi heyecanlı ve soluk soluğaydı.

Egemen elektrikli testereyi ona doğru tuttuğunda eğilerek beni önüne aldı. Anın korkusuyla kollarımı o kadar sert tutuyordu ki, yarına moraracağına emindim.

"Amına koyayım, ne yapıyorsunuz lan? Lan!.. Lan, sikeyim!.. Orospu çocukları! Yapmayın, yapmayın lan!"

Mustafa'nın karnıma doğru testereyi tutmasıyla birlikte üzerim de patlayan kırmızı boya, adamın çığlık çığlığa bağırmasına ve beni daha çok sıkmasına neden oldu. Ayaklarını gelişigüzel sallıyordu fakat testereye gelmesin diye de dikkat ederek aşağıdan aşağıdan savuruyordu.

Attığı bir tekmenin, Mustafa'nın bacak arasına gelmesiyle Mustafa eğilerek, acı içinde kıvranmaya başladığında elindeki motor yere düşmüştü ama hâlâ ses bombasından çalışıyormuş efekti vardı.

Adam hiç düşünmeden beni bir kenara atarken motoru eline alıp bizimkilere doğru salladı. Elindeki motor, çalışsa ancak bu kadar titreyebilirdi.

Hepimiz durup ona baktık.

"Şimdi siktim ebenizi."

Motor bozuk olduğu için şanslıydık.

Bir dakikaya yakın zaman geçtiğinde adam yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anlamış gibi başını eğerek, kırmızı boyanın bulaştığı testereye baktı. Uzun uzun baktı ve daha yeni kendine gelmiş Mustafa'ya dönerek, aralık olan dudaklarını kapayıp açtı.

"Ee, çalışmıyor bu!"

Solukları hâlâ oldukça gürdü.

"Şaka yap-"

Mustafa'nın sözünü keserek elindeki motoru yere doğru fırlattı.

"Ebesinin amı! Böyle şaka mı olur lan!"

Bir elini saçlarından geçirdi, diğeriyle de belinden tutarak üç dört adım bizden uzaklaştı. Olduğu yerde, bakışları orman yolunun üzerindeyken sabit bir şekilde durdu. Kendisi sabit dursa da sırtı aldığı hızlı soluklarla durmadan yükselip alçalıyordu.

"Gittim geldim, yemin ediyorum."

Bu sefer sırtı, güldüğü için hareketlendi. O gülünce biz de güldük. Adam bana bakıp üzerimdeki kırmızı boyayı süzdü.

"Sen de mi bu işin içindeydin?"

Alt dudağımı mahcup bir tavırla kıvırdım. Bakışları üzerimdeki kırmızı boyada gezindi ve gülümseyerek başını olumsuz anlamda salladı. Korkudan yaptıkları zihnine düşmüş olmalı ki, bu sefer mahcupça bakan oydu.

Beni resmen testerenin önüne atmıştı.

"Nereden çıktı bu şaka?"

"Abin şaka yapmayı çok seven bir insan galiba..."

Galiba, dedim ama aksini hiç düşünmüyordum. Engin gibi birine bile şaka yapmayı düşünmüşse...

Engin, Engin, Engin... Nereden çıkıyordu da hep aklıma geliyordu?

"Sikeyim onu." Bana bakarak söylediği şeyden sonra utangaç bir tavırla, özür dilercesine elini yukarı doğru kaldırdı. "Kusura bakma."

Gülümsedim, sorun yoktu. Egemen, Arda ve Mustafa'dan yeterince alışıktım. Hatta onlar yüzünden sinirlendiğimde ben de küfrediyordum. Mesela Engin o gün benim sözümü kesmeseydi, ona şerefsiz diyecektim.

"Sorun değil," dedim. Saçlarımı geriye doğru atarak hafifçe gülümsedim. "Yaptığımız şakayı yayımlasak bir problem olur mu?"

Bilerek ses tonumu incelttim.

Elini ensesine attı, beni reddetmek istemezmiş gibi bir hâli vardı fakat reddedecek gibi de duruyordu.

"Şey..." diye mırıldandı. "Benim de bir karizmam var."

Evet, epey çizilen bir karizması...

"Yayımladığımız videodan el edilecek geliri, çocukların eğitimi için harcıyoruz."

"Hm," dedi, düşünürmüş gibi duraksadı.

"Yüzüme sansür koyamaz mısınız?"

"Yaa," dedim 'a' harfini uzatarak. "Ayıp bir şey yok ki, refleks olarak verilen tepkiler sadece. Kimsenin tepki göstereceğini düşünmüyorum."

Pekâlâ, biraz sallamış olabilirim. Tepki alacağı barizdi ama çoğu kişi de gülerek seyredecekti. Durdu, kaşlarını kıvırdı, bizimkilere baktı ve sonra da bana döndü.

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Yayımlayabilirsiniz."

Abi kardeş çabuk gaza geliyordu.

◆◆◆

Yayımladığımız videodan beklediğimiz reaksiyonu alamamıştık. Engin'e yaptığımız şaka anında trendlere girerken, hatta bütün sitelere hızla yayılırken şimdi yayımladığımız video iki saatte yalnızca beş yüz izlenme almıştı. Onların da Mert'in yakın çevresinin olduğunu düşünüyordum.

Yani sadece Mert'in çizilen karizmasıyla kalmıştık.

Dış kapının açılma sesiyle birlikte, videonun altına gelen yorumları okuyan gözlerimi aralık olan kapıdan hole doğru çevirdim. Bahar enerjik bir şekilde içeri girerek çantasını boynundan çıkardı ve koltuğun üzerine attıktan sonra yüzünde koca bir gülümsemeyle yanıma oturdu. Dizlerini kendine doğru çekti.

"Sana ne anlatacağım..."

Sesindeki tını beni de heyecanlandırırken, bağdaş kurarak ona döndüm.

"Burak'la buluştuğumuzda, Engin Burak'tan dosya almak için yanımıza geldi. O sırada biz de Mert'in videosunu izliyorduk. Mert, hani sana destek olmak için belinden tutmuştu ya, bu onu görünce bayağı bir sinirlendi. Yani tam olarak bir şey söylemedi ama 'Dosyayı ver, hadi!' diye söylendi agresif bir tavırla. Yüzü de öyle bir kasıldı ki..."

Bu muydu, dercesine gözlerimi bayılttım.

"Yanlış anlamışsın, bu onun normal hâli."

"Hayır be, biz öyle ayaküstü sohbet ettik. Pamuk gibi adam."

Alayla güldüm ve konuşmasında ciddi mi diye gözlerimi büyüterek Bahar'a baktım. Gerçekten ciddiydi.

Pamuk gibi adam? Engin mi? Engin gibi bir adam ve pamuk?..

"Tarladaki hâlini kastediyorsun galiba. Engin olsa olsa, o her yeri kaşındıran yün kazak olur. Uyuz olursun ya, hemen çıkarmak istersin. İşte! Engin tam olarak o. Isırgan otu o adam, durmadan kaşındırıyor."

"Öyle deme, ısırgan otları da yararlı."

"Yararlı mı yararsız mı bilmem, ben genellikle ısırgan otu görünce kaşındırmasın diye üzerine basıp geçiyorum."

Omuz silkti.

"Neyse, onu bunu boş ver de, iki gün sonra kardeşinin doğum günü varmış. Bizi de davet etti. Hatta Mert, 'Bana şaka yapan kızı da çağırsana,' diye Burak'a özellikle söylemiş."

"Bana yürüyor," dedim gülerek sırtımı koltuğa yaslarken. "Şansı varmış gibi."

"Yakışıklı çocuk aslında, fakat sen kumrallardan hoşlanıyorsun galiba."

Kumraldan kastının, Engin olduğunu bilecek kadar tanıyordum arkadaşımı. Fakat tanımıyormuş gibi yaptım.

"Benim için renklerin bir önemi yok. Sadece kendini korumak için bir başkasını feda edecek biriyle sevgili olmam."

"Hmm," diye mırıldandı. Sonra da kaşlarını oynatarak "Geliyor musun?" diye sordu.

Uzun uzun düşünsem de hiç düşünmemiş gibi "Geliyorum," dedim.

Mert'in meraklısı değildim fakat içimden bir ses orada Engin Eraslan'ı da göreceğimi söylüyordu. Aslında tam tersini yapmam gerekliydi. İçimdeki ses "O da gelecek," diyorsa, evden dışarı adımımı atmamalıydım.

Ah, ben tam olarak sahtekâr bir arsızdım!

- 12 -

Bir daha seni etrafımda görmeyeyim.
Bir daha seni etrafımda görmeyeyim.
Bir daha seni etrafımda görmeyeyim.

Öğrendiğim şeyle birlikte, zihnim durmak bilmeyen bir sirkülasyona girip o adamın bana söylediği cümleyi fısıldadı durdu.

Az önce, Mert'in doğum gününün yapıldığı yerin Engin Eraslan'ın ailesinin evi olduğunu öğrendim ve ben şu an o partideyim. Bana, "Bir daha seni etrafımda görmeyeyim," diyen adamın evinde, üzerimde beyaz, ince askılı, kalçalarımın bir karış altında biten mini bir elbise; dudaklarımda parlak gülkurusu renginde bir ruj; gözlerimde ise mavi gözlerimi açığa çıkaran hafif bir makyajlaydım.

Partinin onun ailesinin evinde olacağını bilsem, Mert kapıma gelip yalvarsa bile kabul etmezdim. Derin bir nefes alarak arkamı döndüm, o sırada Engin'i kapıdan içeri bozuk bir suratla girerken gördüm. Partiye gelmekten memnun değilmiş gibi duruyordu. Derin bir soluk aldı, göğsü yükselip alçaldı; başını çevirdi, etrafı inceledi ve beni gördü.

Bakışlarının başka birini aradığına emindim fakat beni görünce duraksadı, kaşları çatıldı ve başını çevirip gözlerimizi ayırdı. O başını çevirince ben de başımı çevirdim hatta orada durmayarak Egemen'in yanına gittim.

"Bir şey mi var?" diye sordu Egemen, düşmüş yüzüme bakarak.

"Bu evin, Engin'e ait olduğunu biliyor muydun?"

"Aaa," dedi kaşlarını kaldırarak. Sonra evi daha detaylı inceledi ve bir kez daha "Aa," diye şaşırdı. Ev, saray yavrusundan hâlliceydi. Gümüş şamdanlar, şömine, ışıklandırmalar, kaliteli perdeler, uzun camlar... Dudaklarını, beğendiğini belli edercesine kıvırdı. "Babası-

nın bakan olduğu nereden de belli. Kapıdaki korumalardan anlamalıydım."

"O burada kalmıyor," dedim kısık bir sesle.

Saatlerce yanımda Engin hakkında konuşan kızları dinlemiyormuş gibi yapmaktan iflahım kurumuştu. Cümlede ismi geçer geçmez konuşmalar dikkatimi çekmiş; kızlar susana ve birbirlerinden ayrılana kadar, çaktırmamak için telefonuma bakmaktan gözlerim yanmıştı.

"Hm," diye mırıldanarak kaşlarını kaldırdı. Bakışlarını benim arkamda bir yere sabitleyince ben de baktığı yöne doğru baktım.

"Beril," dedi bakışlarını bana çevirmeden. "Kız gelecek yanıma, sen Mustafaların yanına gitsene iki dakika."

"Neredeler?" diye sordum bahsettiği kızı incelerken.

Kız, Egemen'in beni yanından kovmasına değecek kadar güzeldi. Bacakları benim boyum kadardı. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, koyu göz makyajı ve esmer yanık teniyle göz alıcı duruyordu.

Kızı daha fazla izlemeyecektim fakat kızın Egemen'in yanına geleceğine Engin'in yanına gitmesiyle gözlerim kızın üzerinde daha bir dikkatli gezindi.

Saçları çalı süpürgesini andırıyordu. Yüzünün güzelliğine hakkı olarak güvenmediğinden babaannemin bastonu gibi olan bacaklarını sergilemiş fakat bu, onu sırık gibi göstermekten öteye gitmemişti. Bedenini saran elbisesi çıkık ayva göbeğini belli ediyordu.

Engin'in ona gülümsemesiyle birlikte, onlara daha fazla bakıp sinirlenmemek için bakışlarımı kaçırdım.

"Havuz kenarındalardır."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak bahçe kapısından dışarı çıktım. Bizimkileri havuz kenarında bulamadığımda, kuruyan boğazımı ıslatmak amacıyla içecek almaya içeriye girdim. Masanın üzerinde duran şişenin kapağını açarak suyu kadehe boşalttım.

"Benim bulunduğum yerlere gelmemen konusunda seni uyardığımı sanıyordum."

Onun bana karşı olan her zamanki küstah sesini işitmemle yüzümde sahte bir gülümseme oluştu ve yavaş bir şekilde sağ taraftaki saçlarımı omzumun arkasına iterek ona döndüm.

"Pardon da, sen kimsin ki senin sözünü dinleyeceğim?"

Kaşları çatıldı ve bir adım yaklaştı bana.

"Kim olduğumu göstermemi ister misin?"

Ee, şey, nasıl göstereceğine bağlı.

Duraksayarak birkaç saniye ona baktım. Sesinde kullandığı o gizemli ton tam bir aptal gibi heyecanlanmama neden olmuştu. Bakışlarımı kaçırarak "Senden hiçbir şey istemem ben," dedim.

"Gözlerin hiç öyle demiyor?"

"Gözlerimi bilmiyorum ama içimdeki şeytanın ne dediğini bilmek ister misin?"

"Hiç ilgi alanıma girmiyor, desem üzülür müsün?"

Amansız bir hastalığa yakalanmış gibi acı dolu bir tonda "Üzüntüden geceleri gözüme uyku girmez," dedim.

O da konuşmamın gerçek olmadığının son derece farkındaydı fakat yine de, "Senin için bu kadar önemli olduğumu bilmiyordum, çocuk," diyerek benim sinirlerimi bozdu.

Delirdim.

Bana çocuk demesine, beni gerçekten çocuk gibi görmesine katlanamıyordum artık. Yirmi üç yaşımdaydım ve bana yedi yaşındaki çocukmuşum gibi davranıyordu.

Öfkeyle "Çocuk senin anan-" diye yükseldiğimde üstten bir bakışla beni süzerek sözümü kesti. Zaten ben de devam etmeyecektim.

"Yalancı, ağzı bozuk, şımarık küçük bir kız... Sevmediğim her şeyin sende toplanması tesadüf olamaz."

Ses tonundaki ciddiyet, beni ekstra öfkelendirirken sert bir soluk alıp dudaklarımı yaladım.

"Yanıma gelip be-"

Konuşmamı tamamlayamadım çünkü o aşağılık adam, o kendini beğenmiş, ayı adam, o... o kötü adam, benim konuşup konuşmadığımı önemsemeden bir arkadaşını görüp onun yanına doğru gitti. Konuşmamı bitirmemi beklemeden...

Yerimde mıhlanıp kalmıştım, ne hareket edebiliyor ne bir şey söyleyebiliyordum. İçimde çağlayan öfkeye karşılık sakin bir şekilde gülümsedim. Saçlarımı geriye attım ve gayet normal bir şekilde dışarı çıktım. Hipnoz olmuş gibi arabasına doğru yürüyordum.

Lafımın bile bitmesini beklemeden gitmişti. Öncesinde ne demişti?

Yalancı, ağzı bozuk, şımarık küçük bir kız.

Tümüyle yalan olmuş bir kız.

Çocuk.
Çocuk.
Çocuk.

Derin bir nefes aldım. Beyaz, hiçbir yerinde çizik ya da leke bulunmayan ve bahçe ışıklandırmalarıyla parıldayan arabaya gözlerimi diktim. Sonra başımı etrafımda çevirdim, yere baktım. Koca topraklı taşı elime aldığımda kafamda onun küçümser tavırları belirdi, gözlerim hınçla yaşardı. Parmaklarım sıklaştığında taşı saran topraklar yere doğru dağıldı ve ben olanca gücümle elimi havaya kaldırıp taşı cama doğru fırlattım.

Arabadan çıkan alarm sesi, içimi elimle kulaklarımı kapama isteğiyle doldurup taşırdı. Kulaklarımı kapamak yerine, yere düşen taşı tekrar elime alıp aynı şekilde cama doğru fırlattım. Tüm gücümü kullanarak vurduğum cam sadece çatlamıştı.

Hızla taşı yerden alıp bir kez daha vurdum. Bir kez daha ve bir kez daha...

Cam parçaları yere saçılırken derin sık nefeslerle, taş elimde olduğu hâlde öylece kaldım. Sonra elimi hiç indirmeden parmaklarımı gevşeterek taşı yere bıraktım. Bu sefer de arabasının tekerleğine topuklu ayakkabımla tekme attım.

Göğsüm aldığım soluklarla yükselip alçalırken bir süre kırdığım camı izledim ama sonra öfke yerini hafiften telaşa bıraktı.

Yine de ben Berilliğimi yaptım. Gittim, arabanın aynasına, gülkurusu rengindeki rujumla bir öpücük kondurdum.

Arabasını o hâlde gördükten sonraki öfkesini çok merak etsem de, ne yazık ki orada kalabilecek kadar cesaretli değildim.

Ama bunu kaçıracak da değildim!

Etrafımda yavaşça döndüğüm sırada tepemdeki ağaçtan bir dal yaprak düşerek tenimi yalayıp geçti. Bakışlarım yukarı çıktı ve ben düşünmeden topuklu ayakkabılarımı çıkarıp çalıların arasına attım.

Elimi ağacın güçlü dalına atarak ayağımı çıkıntılı gövdesine bastırdım. Annem küçükken beni zorla bahçeye götürürdü ve ben o sıralar ağaca çıkmaktan başka bir şey yapmazdım. Bu yüzden zorlanmadan ağaca tırmandım. Dalları sıktı, yukarıya dikkatli bir şekilde bakmadıkları takdirde beni görmelerinin olanağı yoktu.

Birkaç kişi, arabanın müziğe baskın gelen alarm sesiyle dışarı çıktı. Uzaktan arabanın camının kırıldığını fark etmemişler, yakın-

laşmışlardı. Esmer, uzun saçlı, yirmili yaşların başında olduğunu düşündüğüm bir kız, Engin'in arabasını gördüğünde şoka uğramış gibi bir yüz ifadesiyle yerinde kalakaldı. Elleri, aralanan dudaklarının üzerine giderken gözleri, hortlak görmüşçesine irice açıldı.

Arabanın sahibini kesin biliyor, diye geçirdim içimden.

Kız içeri döndü. Çok geçmeden Engin ve onunla birlikte birkaç kişi daha çıktı. Aralarında bizimkileri görmemle birlikte, az da olsa rahatladım.

Daha arabasının hâlini görmeden kaşları çatılmıştı.

Ağaca çıkmakla büyük hata yapmıştım. Kaçıp gitmeliydim, hatta ve hatta şehir değiştirmeli, onun beni bulamayacağı yerlerde saklanmalıydım.

Arabasına yaklaştı, yaklaştı.

Camı benim kırdığımı bildiğine emindim fakat dikiz aynasındaki pembe ruj buna kesinkes emin olmasını sağladı. Boynu sinirden kızardı, alnındaki bir damar belirginleşti. Bizimkilere dönerek "Nerede o?" diye sordu.

İyi ki dala oturuyordum. İyi ki ağacın gövdesine sıkıca sarılıyordum, aksi hâlde onun baskın sesiyle düşmem olasıydı. Sesimi çıkarmayı bırak, nefes bile almadan onu izledim. Kalbim korkudan kasılmaya başladı.

"Nerede o, dedim!"

Sonuna doğru yükselen sesiyle bizimkilere doğru ilerledi. Arda'nın bir adım geri gittiğini gördüm, Pınar'ın bile gerildiğini, Mustafa'nın yutkunduğunu...

"Kim?" diye sordu Egemen kısık bir sesle. Fakat onun benden bahsettiğine emin olduğunu biliyordum.

"O şımarık, küçük velet olan arkadaşınız!"

Beni böyle sıfatlandırması tüm korkumun yerle yeksan olmasına, içimin öfkeyle sarsılmasına neden oldu. Öyle ki, daldan bir ceviz koparıp kafasına atmamak için zor tuttum kendimi.

Mustafa "Beril mi?" dediğinde kaşlarım havalandı.

Sağ ol ya!

Hemen de anlamıştı kimden bahsettiğini.

"Onun yaptığını nereden çıkardın?"

Egemenciğim, oralara hiç girmeyelim.

Onlara söylemeden bir halt karıştırmadığım için benim yaptığı mı düşünmüyor olmalıydılar fakat gözüm kararmıştı işte! Sonunda delirtmişti beni!

"Arabama dokunmaya cesaret edecek başka aptal yok."

Sesli bir nefes alarak bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. "Bir de," dedi öfkeli soluklarının arasından. Devam etmedi. Bizimkilerin bakışları da dikiz aynasına kaydığında benim yaptığımdan emin oldular.

"Bize söylemedi," dedi Arda.

Benim çoktan tüydüğümü, tüm suçun onlara kalacağını düşünüyor olmalıydılar. Onlara haber vermediğim için de bozulduklarına emindim.

Engin, Arda'nın söylediklerinin doğru olup olmadığına emin olmak istercesine gözlerini ona dikti. Birkaç saniye sadece bakışlarıyla, Arda'nın bacaklarının titremesine neden oldu. Sonrasında doğru söylediğine emin olmuş olmalı ki başını çevirdi. Bakışlarını etrafta gezdirdi.

Beni arıyor olmalıydı.

Ehehehehe.

Yerlere bakıyorken beni bulması imkânsızdı.

"Eğer arkadaşınızı biraz olsun seviyorsanız, onu çok iyi saklayın. Sakın benim elime geçmesin!"

Tehdit içeren ses tonu ve kelimeleri yutkunmama, betimin benzimin atmasına neden oldu. Eğer bir bukalemun olsaydım, ağacın rengini almakla kalmaz, ağacın içine karışırdım.

"Şimdi, herkes siktirsin gitsin buradan!"

Ruhum korkudan buhar olup havaya karıştı. Başta kimse hareket etmese de onun tekrar, bu kez daha büyük bir öfkeyle "Siktirin gidin!" demesiyle kalabalık yavaş yavaş dağıldı.

O an kendi cenazemi izliyormuşum gibi hissettim.

Bizimkilerin de hareketlendiğini görmemle ayaklanmaya çalıştım fakat daldan çıkan sesle titreyen parmaklarım öylece kaldı.

İşte, şimdi bitmiştim.

Etrafta sadece onun yakın arkadaşları kaldı: Burak, Mert ve o Çingene kız. Mert şaşkınca benim arabada açtığım hasara bakarken Engin'in yüzü kaskatıydı.

"Beril mi yapmış bunu yani?"

"Mert, canım sıkkın zaten, kes."

Oldukça sakin çıkan sesi bile öfkesini gizleyemedi hatta sesinin sakin çıkması beni daha da korkuttu.

"Ama kız çok değişik değil mi? Hem güzel he-"

"Arabamı sikmiş soğana çevirmiş, sen kıza güzel diyorsun, amına koyayım. Sinirlerim bozuk zaten, bir de seninle uğraşmayayım."

Ailesinin evinde doğum gününü kutlamasına izin verdiği adama bile böylesine sert tepki verirken beni soğana çevireceğini düşündüm. Sonra da kuru fasulye ve pilavın yanında getirilen soğan gibi, kafama vurarak ikiye ayıracağını...

Babaannemin bastonu gibi bacakları olan kız, iki adımla Engin'in yanına gidip elini onun omzuna koydu.

"Kız, belli ki sinirlendirmek istiyor seni."

Vay, Einstein! Oysaki hiç belli etmediğimi düşünüyordum. İyi niyetimden dikiz aynasına öpücük bile atmıştım.

Engin bir şey demedi, bir adım ileri giderek arabasına yaklaştı ve böylelikle kadının omzundaki eli yere düştü.

"Çirkefe bak," dedi çalı süpürgesinden hâllice saçları olan kadın. "Bir de öpücük atmış."

Engin arkasını döndüğünde onun sadece sırtıyla kumral saçlarını görebiliyordum fakat emindim ki, yüzü hâlâ aynı öfkeyle kuşatılmış vaziyetteydi.

"Sinirimi senden çıkarmayayım, Arzu, ya içeri geç ya da evine git."

Bir an, sadece bir an onunla bir olup bana hakaret edeceklerini düşünmüştüm.

"Tamam, Arzu, gel, biz içeri geçelim," dedi Mert, kolunu nemrut yüzlü kadının beline atarak.

Kız, istemeye istemeye içeri doğru yöneldi. Bakışları Engin'in üzerinde olsa da Engin arabasına doğru tekrar döndü ve bir kez olsun ona bakmadı. Onunla flört etmeye çalışan kadın gram umurunda değil gibiydi.

Bu durumun içimde yeşerttiği keyfe bir anlam yüklemedim çünkü biliyordum, eğer yüklemeye kalkarsam borçlu çıkan ben olurdum.

Mert kadınla içeri girdiğinde Engin "O kızı öldüreceğim," dedi. "O kızı bu sefer cidden öldüreceğim." Dişlerinin arasından tıslayarak söylediği cümleler, korkuyla yerimde kıpırdanmama neden oldu.

Burak'a çevirdi bakışlarını. Başını azıcık sağa ve yukarı kaldırsa beni görecekti.

Azıcık sağa ve yukarı...

Burak ona doğru bir adım atıp gayet net bir sesle, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı.

Kaşları çatıldı.

Ne gibi?

"Ne gibi?"

"Bilmem," diyerek omuz silkti Burak. "Kızı sinirlendirecek bir şey mi yaptın da, arabanın camını indirdi?"

Konuş be!

"Söylesene, içeriden arabanın içindeki camları temizlemem için bir şey getirsinler."

Lafı değiştiriyor, kanma Burak.

"Sen Beril'den hoşlanmaya başladın, değil mi?"

Engin'in vereceği tepkiyi kaçırmamak için bakışlarımı onun yüzünden bir saniye olsun ayırmadım. Şaşırdı ama yüzündeki o şaşkınlık o kadar kısa sürdü ki ne kadar dikkatle izlersem izleyim, hayal gördüğümü düşündüm.

"Onda hoşlanacağım tek bir özellik bile yok!"

Sesi, söylediklerine kendini de inandırmak ister gibi yüksek çıktı.

Ne kadar inkâr ederse etsin, ben benden hoşlandığına ikna olmuştum. Yüzümde kocaman bir sırıtış, zafer kazanmışçasına bir ifade oluştu.

Burak, Engin'i süzerken, "Arttırıyorum," dedi net bir sesle. "Ona âşık oldun."

"Mal mısın, amına koyayım!"

Engin'in agresif sesi beni sinirlendirmekten ziyade mutlu etti. Hatta zevkten dörtköşe oldum.

Burak'ın yüzündeki gülümseyen ifadeye sinirlenen Engin ona doğru koca bir adım attı. Benim yüzümdeki neşe saçan ifadeyi görse herhâlde ağacı ben üzerindeyken keserdi.

Burak, Engin'in ona doğru hareketlenmesiyle geriye doğru kaçarak, teslim olurcasına elini yukarı kaldırdı.

"Vallahi ben, Mert'i bu konuda uyarmalı mıyım, diye emin olmak istedim sadece."

Engin'in adımları durdu.

"Mert ne alaka?"

Sesi küfreder gibiydi.

"Kardeşimle en yakın arkadaşımın bir kız için arasının bozulmasını istemem."

Şimdi, ben sadece bir kız değildim. Eğlenceli, güzel, şakacı, ne bileyim, güzel ve güzel bir kızdım.

Engin olduğu yerde durdu, düşündü. Kaşlarını çattı. Durdu ve dudaklarını araladı.

"Mert'i uyarmalısın."

Bir dakika!

Mert'i uyarmalısın!

Oha, durun bir dakika!

Ne?

Evet, ne?

"Başına o kız gibi bir bela almak istemez."

Pekâlâ, dediğim gibi, ben sadece "o kız" değildim.

Burak ona inanmadığını belli edercesine, kafasını salladı ve "O zaman uyarmıyorum?" dedi.

Engin gayet olağan bir tavırla "Kapa çeneni," derken arabasına doğru döndü. Gözlerini kırdığım camdan ayırmadı, sanki bana olan kinini kendine hatırlatmaya çalışıyordu.

"Uyarayım mı uyarmayayım mı?"

Sorusunun alt metni çok açıktı.

Âşık mısın, değil misin?

Engin cevap olarak dişlerinin arasından tıslayarak, "Siktir git, Burak," dedi.

Burak sanki kendisine küfredilmemiş gibi koca bir kahkaha patlattı, başını birkaç kez aşağı yukarı salladı.

"Ben cevabımı aldım."

Engin'in bütün homurdanmalarına rağmen Burak Komiser imalı bakışlarıyla onu izledikten sonra eve doğru yürüdü. Bense... bense dudaklarım yarım metre aralık hâlde, gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum.

Ne yani, Engin benden hoşlanıyor muydu?

Pardon, cümlemi düzeltiyorum.

Ne yani, Engin bana âşık mıydı?

Vov!

Bunu beklemiyordum. Bir ara gerçekten derimi yüzecek kadar benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Çok değil, iki üç gün önce...

"Mert'i de onun abisini de..."

Sağ elini saçının önünden geçirip hayretle bir "Hah," sesi çıkardı.

"Arabamı Çingene pembesine boyadığı yetmezmiş gibi camını da kırdı, bir de benim o kıza âşık olmamı bekliyor!"

"Gülkurusu."

Bir saniye olsun ardını arkasını düşünmeden, sorgulamadan, "Gülkurusu," diyerek düzelttim onu. Sesimi duymasıyla gözlerini etrafında dolaştırdı. Yukarılarda olabileceğim aklının ucuna bile gelmemiş olmalı ki, bir kez olsun başını kaldırıp yukarı bakmadı. Beni bulmasına yardımcı olmak adına tekrar konuştum.

"Çingene pembesi değil, gülkurusu."

- 13 -

"Hâlâ gülkurusu diyor!"

Bakışlarım onun başını yukarı kaldırmasıyla belirginleşen âdemelmasında takılı kalırken ne dediğini anlayamamıştım bile.

"İn aşağıya!"

Kaşlarımı şirince yukarı doğru kaldırdım ve gülümsedim.

"Sen gitmeden aşağıya inmeyeceğimi bilmen gerekirdi."

"Kendi rızanla inmezsen eğer, ben yukarı çıkıp seni aşağı atarım. Şimdi," dedi, işaret parmağıyla yeri gösterdi. "İn aşağı."

İşaret parmağımı göz hizama çıkarıp "Cık, cık," diyerek iki yana salladım. "İnsan hiç âşık olduğu kadına kıyar mı?"

Afalladı, sonra çenesindeki bir kas seğirdi. Muhtemelen, Burak'la aralarında geçen konuşmayı tekrar hatırladı ve yine muhtemelen, içinden Burak'a ağız dolusu küfretti.

Gözleri sinirden kısılırken "Sen bir aşağıya in," dedi tıslarcasına. "Aşkı da arabamın camını indirmeyi de sana göstereceğim."

Tek gözümü kapatarak dilimi dışarı çıkardım ve başımı sallayarak, Arda'nın hep yaptığı gibi alayla "He, he," dedim. İmkânı varmışçasına daha fazla sinirlendi, çıldırdı.

"Kızım! Beni ağaca çıkarma!"

"Adımın Beril olduğunu söylemiştim fakat sen 'aşkım', 'bir tanem', 'hayatımın anlamı' demek istersen, inan ki benim için hiç sorun değil."

Onun aksine ben oldukça neşeliydim fakat neşem çok sürmedi. Lacivert gömleğinin kol manşetlerini açarak gömleğinin kollarını yukarı doğru katlamasıyla kalın dalın üzerinde ayağa kalktım.

Ağaca doğru attığı adımla hızla elime gelen ilk şeyi ona attım.

Ceviz.

"Gelme sakın!" Sesim çığlık atar gibi çıkmıştı.

Engin'in başını kaldırarak bana bakmasıyla sinirli yüzü gevşedi ve dudağının kenarı ukala bir tavırla yukarı doğru kaydı.

"Siyah ve dantelli... Zevkini beğendim."

İlk başta neden bahsettiğini anlamadım fakat bakışlarını takip ettiğimde...

"Seni pis sapık!"

Ellerim elbisemin eteğine gitti, soluklarım hızlandı, boynuma doğru yayılan yoğun bir sıcaklık hissettim.

"Sana çocuk demeyi bırakmalıyım galiba."

Normalde utandığım zaman kızaran biri değildim ama o an yanaklarımda hissettiğim sıcaklığın yüzümü pancara çevirdiğine emindim. Yine de, ona bakarken tırnaklarımı çıkarmadan edemedim.

"Çocuk gördüğün birine âşık olmak nasıl bir duygu, başkomiserim?"

Benim iğneleyici sesimin onu sinirlendirmesini beklerdim, kendisini sorgularcasına bana dümdüz bakmasını değil.

"Sana âşık olacak kadar kafayı üşütmedim."

Kaşlarımı yukarı kaldırıp dalga geçercesine başımı salladım.

"İn!"

Elime daldan bir ceviz alarak sakin bir tavırla ona doğru attım. Ceviz, göğsüne vurup yere düşerken Engin gözleriyle benim attığım cevizi takip etti. Cevizin yere düşmesiyle başını tekrar yukarı kaldırdı, bana baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Uzunca ona baktım, sonra sıradan bir tavırla omzumu silktim.

"Şeytan taşlıyorum."

Gözlerini kapatarak dudaklarını birbirine sürttü. İçinden ona kadar saydığına yemin edebilirdim fakat kanıtlayamazdım.

"Hiç inmeyecekmişsin gibi davranıyorsun."

Ürkütücü sesi, şahit olduğum konuşmadan sonra benim üzerimde fazla korku yaratmadı. Ne de olsa insan âşık olduğu birine zarar vermezdi, değil mi?

Umarım cidden âşıktır yoksa ayvayı büyük yedim.

"İnsem bile bana kıyamazsın sen."

Komik bir şey söylemişim gibi güldü.

"Sana nasıl kıyabileceğimi tahmin bile edemezsin."

Omzumun üzerindeki saçlarımı sırtımda bir araya toplarken, "Neyi merak ediyorum, biliyor musun?" diye mırıldandım. Sesim pek meraklı çıkmadı ve bu benim bilerek yaptığım bir şeydi.

"Sana aldığım arabayı ne yaptın?"

Durdu, büyük ihtimalle yanaklarını içine doğru çekti çünkü yanaklarında kirli sakallarını da içine alan bir çukur oluştu. Yüzü kasıldı. Yutkundu.

Gülümsedim, hatta sırıttım.

Saklamıştı.

Hediyelerden nefret ettiğini söylemişti fakat "At çöpe," dediğim hâlde ona aldığım oyuncağı saklamıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim yarı kibirli yarı şımarık bir tavırla. Sonra üzülüyormuşçasına dudaklarımı büzdüm, kaşlarım küçük Emrah gibi büküldü. "Ama üzgünüm, platonik takılmak zorundasın, senin gibi birine âşık olacak kadar kafayı üşütmedim."

"Aldığın aptal oyuncağı atmamam sana âşık olduğum anlamına gelmez."

"Âşık değilsin yani?"

"Değilim."

Olumsuz anlamda başımı her iki yana doğru salladım.

"Sen tümüyle yalan olmuşsun."

"Bir daha sana âşık olduğuma dair imalarda bulunursan..."

Başımı omzuma yatırdım ve cilveli bir bakış attım ona.

"Ne yaparsın, *aşkım*?"

Onu tiye alırcasına, büyük bir tutkuyla "aşkım" dememden sonra hiçbir şey demeden gömleğinin diğer kolunu sıvayarak ağacın gövdesine doğru yaklaştı.

"Bu sefer seni cidden öldüreceğim."

İçimden bir ses gümbür gümbür, "Bu adam sana âşık değil," diyordu. Onu ve öfkesini ciddiye almaya başladığımda Engin ayakkabılarını çıkardı. Stresten elimi kolumu koyacak yer bulamadım, hızla daha yukseğe çıkmak için ya da o yukarı çıkarken atlamak için ayağa kalktım.

Kalbim oylesine şiddetle atıyordu ki...

Kut.. Kut... Kut...

"Gelme sakın," dedim korku dolu, titrek bir sesle.

"Bence otur ve beni bekle, güzelim. Beraber yıldızları seyrederiz. Aslında ben manzaramdan pek şikâyetçi değilim ama bel-"

Normal bir zamanda bana "güzelim" demesine düşebilirdim fakat kurduğu cümle özelimi korumak amacıyla hızla elimin elbisemin eteğine gitmesine ve benim ağacın üstünde dengemi kaybetmeme neden oldu. Çığlık çığlığa, can havliyle bir dala tutunmaya çalıştım. Elim boşlukta süzüldü, ayağımın kaydığını ve rüzgârın tenimi ele geçirdiğini hissettim.

Düşüyordum, düşüyordum!

Ve düştüm.

Engin'in üzerine...

Beni tutmuş muydu yoksa ben direkt onun üzerine mi düşmüştüm, bilmiyorum fakat sonuç olarak onun üzerindeydim. Sağ elim göğsünün üzerinde, sol elim yerdeydi, bacaklarım iki bacağının arasındaydı. Onunla ikinci kez bu kadar yakındık.

Dudaklarımı yaladım ve çok ama gerçekten çok şirin bir şekilde baktım ona.

"Gökten melek düştü, değil mi?"

Zorlukla yutkunduğunu hissettim; canı acıdığından mı yoksa benden etkilendiğinden mi, bilmiyorum ama kasılmıştı.

"Evet... Ve ben birazdan onu geldiği yere geri döndüreceğim."

Güldüm fakat komik bir şeye güler gibi değil. Acınası ve başına gelecekleri bilen bir gülüştü. Sadece şaka yaptığını duymak istiyordum. Şakaydı, değil mi?

Bu sefer gülen taraf oydu.

"En son ne diyordun, *aşkım*?"

Benim ağaçtaki taklidimi yaparcasına egzotik bir sesle, dudaklarıma doğru fısıldaması tüm tüylerimi havaya dikti. Ben ona imalı bir şekilde "aşkım" diye seslendiğimde o sadece sinirlenmişken, benim kalbimin kasılması normal olamazdı.

"A... aşkım mı?" diye sordum kekeleyerek.

Kekelemem hoşuna gitmiş gibi baktı, dudakları yana doğru kıvrıldı, yüzünde küçümseyici bir ifade gelip geçti.

"Daha demin çok güzel ötüyordun, ne oldu?"

"Şey," diye mırıldandım. Dirseğimi onun göğsüne bastırarak üzerinde doğrulmaya çalışırken o, kolumdan tutarak beni tekrar üzerine

düşürdü. Yutkundum, göğsüm sıkıştı. Aldığım her nefes, ona daha çok baskı yapmama neden oluyordu.

"Şimdi," dedi vurgulu bir tonda. Nefesi, tenimi yakıp geçti. Şu an korkmam gerekiyordu fakat ben onun dudaklarına bakmamak için kendimle savaşıyordum. "Sana nasıl kıyıp kıyamayacağımı öğrenmek ister misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve zorlukla gülümsedim.

"Iı ıhh... Kıymazsın."

Tatlı gözükmek için çabaladım. Kaşlarım büküldü ve ona büsbütün "Kıymazsın, değil mi?" bakışı attım.

"O taşı," dedi, öfkeli bir soluk aldı ve konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. "Hangi elinle attın?"

Sorusuna cevap vermedim çünkü sorma amacını kestirebiliyordum.

Gözlerimi gözlerine diktim. Ortamda duygusal bir an yaratmaya çalışıyordum, yani düpedüz onu etkilemeye çalışıyordum da denebilir ama fakat o benden hiç etkileniyormuş gibiydi; hiç bana âşıkmış gibi durmuyordu.

Sinirliydi.

Ben onun üzerindeyken, onu etkilemeye çalışırken o arabasının camını kırdığım için hâlâ bana sinirliydi. Üstelik benim kalbim şiddetle atarken...

Alt dudağımı yalayarak dudaklarımı birbirine bastırdığımda bakışları dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerime. Fakat az önce bana bakan gözler değildi. Daha koyu ve tutkulu... Kesinlikle tutkulu... Yine de ifadesi katıydı. Köşeli çenesi kasılı, kaşları çatık. Muhtemelen benden etkilendiği için kendisine daha çok öfkeli.

Yaklaştım ona doğru. Burnum yanağına değdi. Dudağı çok hafif bir şekilde yukarı kaydı ve yerdeki ayağını çekerek bacağını büktü. Onu etkilemeye çalıştığımı anlasa da ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmek ister gibi bir hâli vardı.

Gözlerim kısıldı, büyükçe yutkundum. Ne kadar ileri gidebilirdim, bilmiyordum fakat ondan etkilendiğim bir gerçekti.

Kolumu bırakmasıyla dengemi kaybettim ve dudaklarımızın ilk teması böyle oldu.

Serin bir yaz akşamında, ayın altında, ceviz ağacının ışıkların altında yansıyan gölgesinde...

Ne o ne ben dudaklarımızı hareket ettirdik.

Sadece dudaklarımız birbirine değse de bu, tüm tüylerimi ürperten fakat kendime de gelmemi sağlayan bir dokunuştu. Elimi toprak zeminin üstüne koyup, arkamdan gelmesini ve uzun süre toparlanamamasını sağlayacak bir şekilde dizimle onun bacak arasına vurarak kalktığımda "Sikeyim," diye dişlerinin arasından homurdanarak doğruldu. Arkamı dönerek koştum. Ayaklarıma batan taşları çok sonra, canım acımaya başlayınca fark ettim ve o an aklıma, topuklu ayakkabılarımı çalılara attığım geldi.

Arkamı bile dönemezken, oraya geri gitmeyecektim.

Taş zemine bastığımda kendi düzensiz soluklarımın haricinde başka bir soluk sesi daha duydum. Peşimden geleceğini biliyordum, yine de beni bu kadar kolay yakalayacağını tahmin etmemiştim. Çapraz yaparak, bahçeye çıktığım kapıya doğru koştum. Bu sırada onun ne kadar yaklaştığını anlamak için arkamı dönmüştüm ki bir kol omzuma tutundu. Çığlık atarak başımı eğmiş ve onun kolunun altından kaçmıştım. Çok değil ama... Bir adım atmamla kolunu karnıma sararak bedenimi yan tarafına evrak çantası gibi alması bir oldu. Ayaklarımı savurdum, kolunun üzerine vurdum ve deli gibi, deli gibi çığlık attım.

"Kes sesini," dedi oldukça normal bir tonlamayla.

Göğsüm şiddetle alçalıp yükselerek ona baskı yaparken ben yüksek bir sesle "Bırak beni!" diye bağırdım. Yüzünü sesten rahatsız olduğunu belli edercesine buruşturdu.

Başımı sağa sola çevirerek beni nereye götürdüğüne bakmaya çalıştım. Koca havuz, görüş alanıma girdiğinde ise "Yo, yo," diyerek debelendim. "Ben yüzme bilmem."

Bana baktı, gözleri dudaklarıma kaydı ve elini kalçama atarak beni daha yukarı kaldırırken alçak bir sesle "Daha iyi," dedi. Kötü bir şey dediğinin farkındaydım ama kalçamdaki iri ellerini düşündükçe tepki veremiyordum. Havuza yaklaşmaya yakın beni indirmeye çalıştığında bu sefer ben ona sarıldım. Ellerimi boynuna atıp iki bacağımı beline sardım.

"Bırak. Yanımda yedek elbisem yok." Sanki her zaman yanımda yedek elbiseyle geziyormuşum da bugün getirmeyi unutmuşum gibi konuşmuştum. "Çok üşürüm."

Boynumdaki elimi çözmeye çalıştı.

"Bronşitim var," dedim nefes bile almadan. "Doktor, 'Su bile içme,' dedi."

Gülümser bir edayla dudakları çok hafif bir şekilde yana kıvrılsa da bu uzun sürmedi, elimi boynundan çekmeye çalışınca ben başımı boynunun girintisine koyarak kolumu ona sıkıca sardım.

Kolumu açtı, bileğimden o kadar sert tuttu ki, diğer kolumu çekerek bileğimi tutmaya çalıştım ve o sırada beni ince belimden her iki eliyle kavradı.

"Su fobim var benim," diye hızlı soluklarımın arasından konuştum. "Küçükken boğulmuşum, az kalsın ölecekmişim."

Bana inanmıyordu, zaten ben de sallıyordum.

Kollarım artık hissizleşmeye, dayanamayacak raddeye geldiğinde, "Eğer," dedim. "Eğer beni suya atarsan bunu sana ödetirim."

"Hadi ya," dedi benim tehdidime karşılık bir alayla. "Nasıl ödeteceksin?"

Başımı yana doğru eğdim, saçlarım yere doğru savruldu. Direkt gözlerinin içine baktım ve o, benim arabanın diğer camlarını da kıracağımı ima ettiğimi anladı.

"Bir daha dene." Dişlerini sıktı, cümlesine devam etmedi. "Ne var, biliyor musun?" dedi gözlerimin içine bakarak. Gözlerinden kurnaz bir ışıltı geçti. "Ben yüzmeyi çok severim."

Havuza doğru bir adım attığında, bu sefer ben "Hayır, hayır," diyerek kollarımı açmaya çalıştım ama daha ne olduğunu anlamadan sırtüstü suya düştüm.

Engin'le birlikte...

Akşam serinliğinde suya düşmekten daha kötü bir şey varsa o da akşam serinliğinde Engin'le birlikte suya düşmektir.

Burnumu kapatmaya fırsatım olmadığından burnuma kaçan su başımda şiddetli bir ağrıya ve doluluk hissine neden oldu. Alamadığım ama verdiğim her nefeste dudaklarımın arasından suda hava kabarcıkları çıkıyordu. Yüzeye çıkmak için debelenirken, ayaklarımı ve ellerimi hızla çırpıyordum ama yine de suyun altında belimi tutan elden dolayı çıkamıyordum.

Onun yüzünden boğulup gidecektim.

Ne kadar suyun altında kaldık, bilmiyorum. Ciğerlerimin patladığını hissetmeye başladığım an, kendisiyle birlikte beni de suyun yüzeyine çıkardı.

Kulaklarıma dahi su kaçmıştı!

"Aptal!" diye bağırdım öksürüklerimin arasından. "Boğulacaktım!"

Ben hırsla ona öldürecekmişim gibi bakarken o, ellerini ıslak saçlarından geçirerek başını her iki yana salladı. Sular havada süzüldü. Ben öksürerek nefesimi belirli bir düzene sokmaya çalışırken beynimin içinde bir şarkı çınladı.

"Tell me what can I do,
I just wanna taste of you,
My sweet biscolata."

Saçında kilitlendiğim su damlası ilk önce alnına, sonra da şakaklarına doğru süzüldü. Islak kirpikleri birbirinden ayrıldı, gecenin ayazından daha çok üşümeme neden olan gözleriyle bana doğru baktı. Gözleri yüzümde gezindiğinde alay edercesine, ironi dolu bir sesle, "Yüzme biliyormuşsun," dedi.

Yutkundum, hâlâ nefesim gür ve düzensizdi.

"Bu, kıyafetlerimin ıslandığı ve senin yüzünden tekrar hastalanacağım gerçeğini değiştirmez."

"Üzgün olduğumu söylemeyeceğim."

"Şaşırmadım," dediğim sırada evin bahçe kapısında kolunu göğsünde bağlayarak, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle bizi izleyen kızı -Arzu mu Cansu mu, her ne haltsa- gördüm. Engin'in beni boğmaya çalışmasından aldığı zevki metrelerce öteden görebiliyordum. Umursamadan gözlerimi o kadından kaçıracaktım ama, ama kadın benim ona baktığımı görüp, resmen beni aşağılayarak, küçümsercesine dudaklarını yukarı doğru kıvırdı.

Saf değildim, onun karşımdaki adamdan hoşlandığını anlayabiliyordum. Ve yine saf değildim, beni muhtemel bir tehlike olarak görüyordu.

Engin "Şaşırma zaten," dedi aksi sesiyle. "Arabamın camını..." Alt dudağını dişlerinin arasına alarak gözlerini sıkı sıkıya kapadı. Duruma tahmin ettiğimden fazla canı sıkılmış gibiydi.

"Şöyle düşün," dedim hemen, bardağın dolu tarafına bakma modumu açarak. "Tüm camları da kırabilirdim."

Pekâlâ, bardağın dolu tarafını kapa.

Hemen.

Engin'in bakışlarındaki öfke, havuzun içinde bana doğru attığı adım ve benim sanki yerimde mıhlanmış gibi hareketsiz kalmam...

"Şöyle düşün," dedi, sesindeki sinir öyle bir düzeydeydi ki, öfkesinin yansıması için kaşlarının çatılmasına, çenesinin seğirmesine gerek yoktu. Fakat o yine de kaşlarını çattı. Kalbim korkuyla hızla çarparken ben hiç kimsenin beklemediği ve ben dâhil kimsenin istemediği bir şeyi yaptım.

Onu dudaklarından öptüm.

Beklemediği bir hamle olduğuna emindim, açıkçası ben de beklemiyordum. Neden böyle bir şey yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. O kadın bizi izlediği için mi, Engin'den korktuğum için mi yoksa herhangi başka bir şeyden dolayı mıydı, hiç bilmiyordum.

Fakat sonuç olarak dudaklarım onun dudaklarının üzerindeydi.

Ne o dudaklarını hareket ettiriyor ne de ben; öylece duruyorduk.

Aslında geri çekilmek istiyordum ama ona bakmaya utanıyordum. Bu yüzden onun beni itmesini, en azından "Bunu nasıl yaparsın!" diyerek beni havuzun içine gömmesini istedim. Öyle olmadı, birkaç saniye sonra belimden sıkıca tutarak beni kendine doğru çekti ve dudaklarını hareket ettirdi.

O an dünya durdu sanki.

Daha hızlı dönmeye başlamış da olabilir.

Bilemiyorum, çok çok farklı bir his...

Bir elimi kısa kumral sakallarına çıkardım, başını daha fazla bana doğru itti ve ben dudaklarını daha çok hissettim. Gerçekten öpüşüyorduk; çok değil, birkaç dakika önce bana âşık olduğunu kabul etmeyen adamla.

Alt dudağımı çekiştirerek ayrıldığında alnını alnıma yasladı. Nefesleri ıslak yüzüme rüzgâr etkisi yapıyordu. Yutkunmak istedim, yutkunamadım.

"Bundan sonra," dedi. Sesi boğuk olsa da netti. Yanağıma yapışan saçlarımı işaret parmağıyla kulağımın arkasına itti. Kirpiklerim titreşti, karnıma sancılar girdi. "Her çarşamba, nezarethaneyi temizleyeceksin."

O, ciddi olup olmadığını sorgularcasına gezinirken o önce ellerini belimden çekti, sonra gözlerini gözlerimden. Arkasını dönüp havuzun kenarındaki mermere iki elini koyarak, tüm gücüyle tek bir hamlede havuzdan çıktı.

"Ta ki," dedi elini ıslak saçlarının üzerinden gelişigüzel geçirerek. Bana döndü, yüzünde son derece ciddi bir ifade varken devam etti konuşmasına. "Arabamın kırılan camının parası çıkana kadar."

Ve evine doğru yürüdü.

Öyle bir şok içerisindeydim ki, arkasından "Asla! Asla yapmam," diye bağıramamıştım fakat bağıramasam da, sesim çıkmasa da asla yapmazdım.

Dudaklarımı sinirle kapatıp havada kalan elimi suyun yüzeyine vurdum.

Öpüşmüştük ve hemen sonrasında arabasının kırılan camından bahsetmişti.

Şaka gibi!

◆◆◆

"Hayatta yapmam!"

Kestiğim elma dilimini ağzıma atarken histerik bir alayla güldüm. "O kendini ne sanıyor ki, yap deyince her şeyi yapacağını mı?"

Gözlerim sinirle ama ciddi bir sinirle doldu. Kırılan camının tamir ücretini ödemek şöyle dursun, ona ek masraf çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Zorla sana bir şey yaptıramaz, buna hakkı yok."

Bahar'ın avukatlara özgü ciddi konuşmasıyla gözlerimi meyve tabağından ona doğru çevirdim. "Hakkı olsa da yapmam! Sırf o istedi diye hiçbir şey yapmam."

Zihnime düşen görüntülerle bir an nefesim kesildi.

Gözleri dudaklarımın üzerindeyken işaret parmağıyla yanağıma yapışan saç tutamını, kulağımın arkasına yerleştirişi... Onun parmağının değdiği yerler karıncalanırken öfkeyle bir nefes aldım çünkü hemen sonrasında yaptığı konuşma geldi aklıma.

Her çarşamba nezarethaneyi temizleyeceğime dair olan...

Çok beklerdi.

"Bir erkek, neden etkilendiği kadınla bu denli uğraşır ki?"

Evet, arkadaşlarıma şahit olduğum konuşmayı abarta abarta anlatmıştım.

"Bir erkek, neden etkilendiği kadınla öpüştükten sonra arabasının kırılan camının parasını ister ki?"

Bahar'dan sonra Pınar da durum hakkında bir yorum yaptı.

Engin Eraslan'ın aşk adamı olmadığını anlamıştık ama ne cins bir sığır olduğu hâlâ aramızda tartışılıyordu. Omzumu, bilmiyorum dercesine yukarı kaldırdım.

Duygularımla oynanmış gibi hissetmem normal miydi yoksa ben her şeyi abartan biri miydim?

Telefonuma gelen mesaj sesiyle elimdeki meyve tabağını Bahar'a uzatarak, bağdaş kurduğum bacaklarımın arasındaki telefonu aldım.

Başkomiser: *-Fotoğraf-*

Attığı fotoğraf, boş bir nezarethanenin fotoğrafıydı. Ve nezarethane pisti. Fotoğraftan belli olacak derecede pis. Kesinlikle pis.

Başkomiser: *Bugün iyi dinlen, yarın işin hayli zor gibi duruyor.*

Beril: *Eğer nezarethaneleriniz pisse bir temizlikçi tutun, başkomiserim. Burada beni ilgilendiren bir şey göremedim.*

Başkomiser: *-Fotoğraf-*

Başkomiser: *Belki burada seni ilgilendiren bir şey bulabilirsin.*

Fotoğrafı uzun uzadıya incelerken okuduğum her bir cümleyle, harfler ok olup vücuduma saplandı. Başımdan aşağı, sırtıma doğru kaynar sular indi.

Üşenmemiş, şikâyet dilekçesi hazırlamıştı. Üstelik ben itiraz edebilecek konumda değildim. Çünkü arabanın camını indirdiğim, kameralarda kabak gibi gözüküyordu. Kabak gibi...

Rehberde onu bularak aradım, yazamayacak kadar öfke doluydum. İkinci çalışta açtı. Eminim ki dudakları onu aramamdan memnun bir tavırla yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Sen... Sen hayatımda gördüğüm en fırsatçı, en adi insansın!"

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ukala bir tavırla "Daha iyilerini duymuştum," dedi.

Pınar konuşmamızı duymak için telefonu tuttuğum kulağıma yaklaştı, Bahar ise pürdikkat beni izliyordu. Çenemi dikleştirdim.

"O nezarethaneyi temizlemeyeceğim."

Sesim netti.

"Yarın, saat ikiden bir dakika geç geldiğin takdirde dilekçeyi işleme koyacağım."

Sesli bir nefes aldım fakat aldığım nefesi geri vermek yerine uzun süre içimde tuttum.

"Bana eziyet etmek hoşuna mı gidiyor?" diye sorsam da cevabının evet olduğuna Egemen'in kalıbını basardım.

"Aaa, neden böyle söylüyorsun? Seni yanımda görmek için bahane üretiyorum işte, *aşkım*."

Sırf, sırf ağacın üzerinde onunla "Bana âşıksın," diyerek dalga geçtiğim için benimle uğraşıyordu. Aklı sıra, bana âşık olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. Alayla güldüm.

"Beni yanında ancak bu şekilde tutabileceğini bilmen güzel."

Birkaç saniye sessiz kaldı, yüzünü göremesem de bozulduğuna o kadar çok emindim ki. Bir süre sadece nefes alışverişini duydum, sonrasında "Dediğim gibi," dedi tok bir sesle. "Saat ikide."

Dıt, dıt, dıt...

Gözlerimi sıkı sıkıya yumdum.

Adam istediği şeyi yaptırmak için illa bir yol buluyordu, hatta belki de o yolu bulup ben ona tarif ediyordum. Bozulan moralimle bizimkilere döndüm.

"Bir araba camı ne kadardır sizce?"

Yalnızca kaç gün temizlik yapmam gerektiğini hesaplayacaktım.

"Yani, çok bilmiyorum," diye ağzının içinden geveledi Bahar. "Ama bir araba camıyla bir buçuk milyon liralık arabanın camı arasında fiyat farkı olduğuna eminim."

Bana bir şeyler oluyor, tansiyonum çıktı galiba.

Bir buçuk milyon liralık araba. Tekerleri yüz bin desek, motoru yedi yüz bin desek, koltukları beş yüz bin... Aman Allah'ım!

Cam fiyatlarının arabadan arabaya değiştiğine emin miyiz? Olmayalım, lütfen. Alt tarafı cam, nihayetinde.

"Tamam, neyse!" dedim hızla ayağa kalkarak. "Hiç sormadım sayın."

Duyacağım meblağ beni korkutuyordu. Ömür boyu nezareti temizlemek mi yoksa ömür boyu o nezarette kalmak mı? İki ucu boklu değnek, dedikleri bu olsa gerek.

- 14 -

Önüme konulmuş olan temizlik malzemelerine katıksız bir nefretle bakıyordum. İçi yarısına kadar su dolu olan kırmızı bir kova ve kovanın kenarında asılı olan, biri sarı biri beyaz iki bez vardı. Kovanın hemen yanında ise beyaz saplı bir süpürge.

"Aslında..." dedi temizlik malzemelerini benim yanıma getiren üniformalı polis. "Ben de yardım etmek isterdim." Başımı kaldırarak ona baktım. Birinin yardımını nezaketen olsa bile geri çevirecek durumda değildim. "Fakat başkomiserimin kesinlikle izni yok."

Samimiyetsiz bir şekilde dudaklarım iki yana genişledi.

"Gerek yok, ben hallederim."

Adam bana mahcup bir tavırla baktıktan sonra nezarethanenin kilidini açtı.

"Sana kolay gelsin o zaman, istediğin bir şey olursa üst katta olacağım."

"Şarkı açsam sorun olur mu?"

"Maalesef, yan tarafta sorgu var."

"Benim duyabileceğim kadar, hem..." Umursamazca omuz silktim. "Engin Başkomiser izin vermişti."

Kaşlarını olmaz anlamında bir kez yukarı kaldırdı. "Maalesef."

"Ama başkomiserin izi-"

"Başkomiserim," diyerek lafı ağzıma tıkadı. "Size hiçbir türlü inanmamamız konusunda ciddi bir şekilde uyardı."

Dudaklarım itiraz etmek için aralandı ama yine de tek kelime edemedim. İlk omuzlarım düştü, sonra kaşlarım çatıldı. Tüm keyfim bir anda kaçtı. Adam resmen adımı yalancıya çıkarmıştı.

Ve sen, tümüyle yalan olmuşsun!

Sesinin beynimde yankılanmasıyla dudaklarımı kapayarak büyükçe yutkundum. Bakışlarım sertleşmiş olmalıydı ki, karşımdaki,

benim yaşlarımda olan genç komiser ellerini "Benim suçum yok," dercesine, teslim olur gibi yukarı kaldırdı ve geri geri giderek nezarethaneden çıktı. Ben olduğum yerde kalarak bir süre kendime gelmeye çalıştım.

Tavanların köşelerinde örümcek ağları vardı, yerdeki mermerin rengi zaten belli olmuyordu. Açık mavi renk demir bankın üzerindeki, yarısı yere düşüp yarısı bankın üzerinde kalan battaniyeye bakarken gözlerim kısıldı. Huylanır gibi titredim.

Baştan söylüyorum, o battaniyeye elimi sürmem!

Yerde battaniyenin sürünen kısmı haricinde bir şey yoktu. Parmaklıkların dışarısı, yani benim temizlemeyeceğim alan daha temizdi. Günde bir kere olmasa da, üç günde bir temizleniyor diyebilirdim. Bir tane masa, masanın karşısında iki tane sandalye, masanın üzerinde Atatürk'ün resmi ve Türk bayrağı, duvarın kenarında bir dolap vardı.

İçinde yedek kıyafetlerimin olduğu çantamı o masanın önündeki sandalyeye koydum. Üzerimdeki hırkayı çıkardım. Hava sıcaktı fakat ben zırt pırt ıslandığım için, hasta olmaktan korkarak ince bir hırka giyinmiştim. Saçlarımı gelişigüzel topuz yaparak kovaya doğru yürüdüm.

Başlıyorduk!

◆◆◆

İki saat sonra...

Temizlik sadece güç ve istek gerektiren bir uğraş değildi, kesinlikle zekâ da gerekiyordu. Mesela; ilk önce örümcek ağlarını almalıydınız yoksa saatlerce süpürüp sildiğiniz mermer zemine duvardan bir şeyler düşebilirdi. Bir başka mesela ise; yerleri süpürmeden önce bankı silmeli, battaniyeyi yok etmeliydiniz yoksa yine saatlerce temizlediğiniz yerler kirlenirdi.

Son bir kez yerleri silmeden önce dağılmış olan topuzumu tekrar toplamak için açtım. Başımı öne doğru eğerek saçlarımı yüzümün önüne getirdim. Elimle saçlarımı havalandırıp başımı geriye doğru attığımda onunla göz göze geldim, Engin'le.

Bana bakıyordu, muhtemelen benim onu görmemden önce gelmişti. Yani bana bakmıyordu, beni izliyordu. Onu görünce saçlarımı toplamaktan vazgeçip sadece parmaklarımla daha düzgün şekil verdim.

"Kolay gelsin, demeye geldim."

Tüm bu yorgunluğuma rağmen imalı imalı gülerek başımı salladım.

"Şu imalı tavırlarını kes."

İmalı tavırlarıma sinirleniyordu çünkü bana karşı boş değildi, çünkü benden deli gibi etkilenmeye başlamıştı. Çünkü bana âşık oluyordu ve tüm bunların farkındaydı.

"Sen bana âşık olduğunu kabullenene kadar, kesmeyi düşünmüyorum."

"Ben," dedi ve bana doğru bir adım attı. "Sana âşık değilim." Her kelimesine ayrı bir vurgu yapıyordu. Kendini bana değil de daha çok kendine ispatlamaya çalışıyordu sanki.

İçeri bir polis memurunun girmesiyle saçlarımı geriye attım ve polis memurunun duymaması için Engin'e yaklaşıp kısık bir sesle "Sen," dedim. Gözlerimi gözlerine diktim. "Bana âşıksın."

Dudaklarını aralayıp öfkeli bir nefes verdi.

"Bir kez daha söy-"

Engin'in konuşması yarıda kesildi. Hayır, onu öpmedim, hayır, ağzımı açıp tek kelime etmedim.

Onu susturan, içeri giren komiserin telefonundan çıkan çağrı melodisiydi. Ama ben daha çok, ilahi işaret diye tasvir ediyordum.

Sen ona âşıksın, sen ona âşıksın, sen ona âşıksın, sen ona âşıksın...

Dudaklarım kendiliğinden yukarı doğru kıvrıldığında öfkeli bakışlarını yüzümde gezdirdi ve ben, benim bir suçum yokmuş gibi, ellerimi teslim oluyormuşçasına yukarı kaldırdım.

"Ben bir şey demiyorum."

Benden gözünü ayırmadan, "Nevzat!" dedi gür bir sesle. "Telefonuna bak."

Teşekkürler, Nevzat, teşekkürler!

Nevzat denilen, bundan sonra benim bir numaralı canım polis kankam "Bakıyorum şimdi, başkomiserim," diye telefonu yanıtlayarak dışarı çıktı.

Onun yanından umursamaz bir tavırla geçerek süpürgeyi elime aldım, bir kez daha yerlerin üzerinden geçip evime gidecektim. Attığım her adımla sırtım daha çok ağrıdı. Ve kollarım... Bacaklarım... Parmaklarım dahi... Üst üste ağır bir temizliğe maruz kalmıştım ve bunun tüm suçlusu aynı ortamda bulunduğum bu adamdı.

"Sen buraya neden geldin?" diye sordum. Sonra da cevap vermesini beklemeden süpürge fırçasının üzerine elimi koydum, elimin üzerine de çenemi. "Bana yardıma mı yoksa?"

Kıyamadın mı bana, der gibi söylemiştim.

Alt dudağını yalayarak dudağını ağzının içine doğru çekti. Gözleri yüzümde gezindi, ifadesi ne sert ne sinirliydi fakat mutlu da değildi. Benim gibi en ufak şeye bile kahkahalarla gülen biri için öylesine kasıntı ve anlaşılmaz biriydi ki, bu beni deli ediyordu.

"Nasıl temizlik yaptığını izleyeceğim."

Arkasını dönüp masaya doğru gitti ve kalçasını masanın kenarına yaslayarak kollarını göğsünde birleştirdi. Genişleyen kol kaslarına gözüm kaymasın diye direkt çenemi elimin üzerinden kaldırdım.

"Ne o?" dedim gülerek. "Benimle evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?"

Bu bir evlilik teklifi sayılırdı ama Engin'in sesindeki ton, yüzündeki o ifade benimle alay ettiğini alenen belli ediyordu. Aksini istermişim gibi midem karıncalanmaya başladığında kaşlarımı çattım.

"Senin işin yok mu?" diye gitmesini istediğimi belirttim. Çünkü galiba yavaş yavaş, karşımda duran adama kin ve nefret haricinde bir duygu daha beslemeye başlıyordum.

"Yok, erken bitti."

"Sen de dedin ki, madem işim erken bitti, aşağı inip de Beril'i gıcık edeyim."

Çünkü yaptığı tam olarak buydu, beni gıcık etmek.

Gülerek kafasını eğdi ve bana alttan altan baktı. Koyu kumral saçları alnının üzerinde dağınıktı. Kaşları çatık değildi ama büyük ihtimalle kaşlarını hep çatmasından dolayı alnında çizgi şeklinde iki dik kırışıklık vardı. Yakışıklı olduğunu her ne kadar inkâr etmek istesem de, yakışıklıydı.

"Şey," dedim ilgi odağımı değiştirmeye çalışırcasına. Elimi saçımın arkasına attım, biraz da kaşlarımı çattım. "Burası neden boş?"

Göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü, elleriyle masanın kenarını tutup sırtını kamburlaştırarak bana doğru eğildi.

"Senin için boşalttım."

"Sanırsın, restoranı kapattı."

Süpürgeyi onun kalçasını yasladığı masanın kenarındaki duvar dibine koyup, kovayı da almak için geri gidecekken beni dirseğimden tutarak durdurdu.

"Senin için restoran kapamamı mı istersin?" Benim ona bakmamla birlikte elini dirseğimden çekti fakat sanki hâlâ tutuyormuş gibi kolumda bir ağırlık hissettim. "Kaparım," dedi net bir sesle. Başını bana doğru eğip "Tabii," diye devam etti, dudağında yamuk bir gülüş belirdi ve gözleri kibirle parladı. "Orayı da temizleyeceksen."

Aşk itirafı yapıyormuş gibi tutkulu olan sesi, tenimin karıncalanmasına neden oldu ve bu, ona karşı içimde tuttuğum öfkeyi daha çok büyüttü. Cevap vermeden, onu tamamıyla görmezden gelerek kovayı da masanın kenarına koydum, ellerimi birbirine iki kez vurdum. "Bitti." Bir kez daha yerlerin üzerinden falan geçmeyecektim, yeterdi bu kadar temizlik. Hatta fazlaydı bile ona!

Kaşlarını "Öyle mi?" dercesine oynattı ve kalçasını yasladığı masadan ayırarak, nezarethanenin içine muhtemelen güzel temizleyip temizleyemediğimi teftiş etmek için girdi. İçeri yürüyerek demir bankın üzerine işaret parmağıyla bir çizgi çekti ve ben o sırada kapının üzerinde duran anahtarı fark ettim.

Kalbim hızlandı. Öyle bir hızlandı ki...

Kapıyı sessizce "Başkomiserim," diyerek kapattım fakat kilitlemedim. Omzunun üzerinden bana baktı. Kapının kapalı olduğunu gördü, yine de hiçbir şeyden işkillenmedi, çünkü emindim ki benden böyle bir şey beklemiyordu.

"İyi temizleyebilmiş miyim?"

Sesim nazik, kibar, yumuşak, edalı, tutkulu, iyi diye nitelendirebileceğim her duyguyu barındırıyordu. Amacım, az sonra yapacağım şeyden önce ortamı yumuşatıp odağını değiştirmekti.

"Umut vadediyor."

"Böyle düşünmen beni sevindirdi." Dışarı çıkmak için parmaklıklara doğru bir adım attı, kilidin üzerindeki anahtarı sıkı sıkıya tuttum. Kalbim daha çok hızlandı, midem kasıldı. "Umut vadettiğini düşünmen, yani..." Adımları duraksamadı ama benim bu değişken

tavrımla birlikte çatık kaşlarının altındaki gözleri yüzümde gezindi. Anlamaya çalışıyordu.

Kapıya doğru bir adım daha attı ve tam elini kapının demirine uzattığında, anahtarı çevirdim. Kilit sesinin boş nezarethanede yankılanmasına onun dişlerinin arasından tıslarcasına çıkan "Sakın," sesi eşlik etti. İleri atılarak kolumu tutmaya çalıştı. Çalıştı çünkü ben hızla geriye kaçtığım için sadece elime dokunabilmişti.

Hayatım boyunca sadece tek bir şey izleme şansım olsaydı, onun bu şaşkın, bozguna uğramış ifadesi olurdu. Hiç sıkılmadan geri sarar, tekrar ve tekrar izlerdim.

"Aç şunu!"

Kahkaha atarak başımı iki yana salladım.

"Ha-yır."

"Bak kızım!" dedi ve sanki parmaklıkların arasından çıkabilecekmiş gibi küçük bir adım attı. İlerleyebileceği başka bir adım yoktu. "Hemen aç şu kilidi! Si-" Gözlerini sinirle yumarak, sesli bir nefes aldı. Demir parmaklıklara sardığı eliyle parmaklıkları güçlü bir şekilde sarstı. "Aç!"

Elimi yelpaze şeklinde yüzümün önünde salladım. Her hareketimde anahtarlar birbirine çarpışarak ses çıkarıyor ve benim durmak bilmeyen kahkahama eşlik ediyordu.

"Ne... neyse," dedim kahkahalarımın arasından. "Benim görevim bitti, gideyim artık."

"Önce anahtarı ver." Sesi öylesine öfke ve emir barındırıyordu ki istemsiz gerildim. Gözlerine çok bakmamaya çalışıyordum, eğer bakarsam korkup anahtarı ona vermem olasıydı.

Başımı omzuma doğru yatırarak onun gıcığına gidecek bir şekilde gülümsedim. "Lütfen dersen beeelki." Arabasını musluğun yanına doğru çekmesi için ondan ricada bulunmamı istediği ve benim de ricada bulunduğum ama onun yine de hayır dediği güne gitmiştim.

İntikam soğuk yenen yemektir, Engin Eraslan. Ve ben, Beril Piliç, tarihi geçse bile yerdim.

"Anahtarı ver, dedim sana."

Bağırmadı, sesini bir nebze olsun yükseltmedi fakat her harf sanki "Bunun sonucuna katlanırsın!" dercesine tehdit barındırıyordu. Anahtarlığı parmağımdan geçirerek parmağımın etrafında çevirirken tane tane, "Anahtarı verir misin, lütfen?" dedim.

Durdu, öfkeyle bir nefes aldı ve "Ver anahtarı," dedi, sonra da ekledi. "Lütfen."

"Misin?" diye eksik kalan yeri belirttim.

Çenesi seğirdi, benden ricada bulunuyor olmaktan hazzetmediği ortadaydı. Eh, bu da bana daha fazla haz veriyordu.

"Lütfen, anahtarı bana verir misin?"

Otuz iki diş gülümsedim, ona anahtarı verecekmişim gibi elimi ileri doğru uzattım ve ona doğru bir adım attım. O, elini bana doğru uzatırken de hop, geriye kaçtım.

"Hayır," dedim normal bir ses tonuyla. "Hayır, sana anahtarı veremem," diye ayrıyeten belirttim.

O arabayı musluğa yaklaştıracaktın, Engin Eraslan! Tam tamına kırk bir kova taşımıştım ben o gün. Kırk bir!.. Şimdi istediğin kadar yalvar, anahtarı benden alamazsın.

Dişlerini sıktı ve geriye doğru dönüp demir banka tekme attı. Sinirden kızarmış, solukları hızlanmıştı. Anahtarı vereceksem bile artık vermezdim, bu hâlde dışarı salınması biz canlılar için tehlike arz ediyordu.

"Bunu sana ödeteceğim!"

Küçümsercesine onu süzdüm.

"Sen önce bir çık da oradan, sonra düşünürsün."

"Bak..." Sesli bir nefes aldı. Nezarethanedeki dört adımlık mesafeyi adımladı, sonra tekrar karşıma geldi. "Bak, şimdi şu siktiğimin kilidini açarsan, bu olay hiç yaşanmamış gibi davranacağım."

"Yoo, ben bu anı hiç unutmak istemiyorum."

Bağırıp kimseden onu çıkarması için yardım istemiyordu çünkü rezil olacağının bilincindeydi. Olacaktı da... Ne de olsa, çocuk dediği biri onu içeri tıkmıştı.

Masaya giderek oturdum, masanın kenarına koyduğum ellerimin üzerine vücudumun tüm yükünü bırakırken ayaklarımı salladım. Bir anda eve gitme isteğim sıfıra inmişti, üstelik sanki hiç yorulmamışım gibi bir enerjiyle dolmuştum.

"Eee, anlat bakalım, neden düştün buraya?"

Bana dik dik baktı.

Büyük ihtimalle kilidi açmayacağımı anlayıp, az önce tekmelediği banka bacaklarını aralık bırakarak karizmatik bir tavırla oturdu. Başını duvara yasladı, kollarını göğsünde sıkıca bağladı ve ritimsiz

soluklarını düzene sokmak istercesine yavaş yavaş nefes alıp verdi. Uzun süre ağzını açıp tek kelime konuşmayınca omuz silkerek "Tabii, susma hakkını kullanabilirsin," diye espri yaptım. Ve kendi esprime kendim güldüm, onun tek bir mimiği dahi oynamadı.

"Merak etme, düşündüğün kadar gaddar değilim."

Başını oynatmadan gözlerini kaldırarak gözlerime baktı. Kilidi açıp açmayacağımı bakışlarımdan anlamaya çalışıyordu. Başımı omzuma doğru yatırdım ve tatlı tatlı gülümsedim.

"Bir dahaki çarşamba sana temiz çamaşır getiririm." Cümlemin sonuna doğru kelimelerim, tutamadığım kahkahamdan ötürü abuk subuk çıkmıştı.

Evet, düşündüğünden daha fazla gaddarım, Engin...

Kendi kendime hâlâ gülerken "Yalnız," dedim ciddi ciddi. "Aşkımdan ilk defa biri nezarete düştü."

Bana, beni öldürmek ister gibi baktı. Umursamadım.

"Eee, başkomiserim, bu sefer nasıl bir dava açmayı planlıyorsun bana? Görev başındaki polis memurunu nezarete tıkamaktan mı? Hahaha, hayatımın davası olur. Keşke açsan, viral olurdu."

"İşin gücün bu, değil mi? Tıklanma, saçma videolar, şaka, yalan..."

"Evet."

Direkt kabul etmemle dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şey demedi, hazırlıksız yakalanmıştı. İtiraz etmemi bekliyordu ya da sinirlenip ona saydırmamı...

Sevgili Engin Eraslan, ben senin o ev ve iş arasında geçen monoton hayatında görüp görebileceğin en farklı insanım. Hayatı akışına göre yaşar, risk almaktan korkmaz, aptala yatmaktan çekinmem. Bir gün sinirlendiğim şey, diğer gün beni güldürebilir. Kin tutmam ama bana yapılan hiçbir şeyi de unutmam.

"Burak malı senden hoşlanabildiğimi nasıl düşünebilir ki..." dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. Belki de kendi kendine konuşuyordu fakat ben de duymuştum.

"Beni öptün!" diye bağırmak istiyordum yüzüne karşı!

"Biz öpüştük!" demek istiyordum!

Ama demedim, çünkü onunla öpüşmemize fazla anlam yüklediğimi düşünecek, benimle dalga geçecekti.

"Vallahi bilmiyorum, bize gelip sana şaka yapmamızı istediğinde seni çok iyi tanıdığını, mesleğe başladığınızdan beri hiç ayrılmadığı-

nızı söylemişti. Bu da yaklaşık, on yıl kadar bir süre... Demek ki var bir şeyler."

Sanki hoşlandığı kişi ben değilmişim de, benimle dertleşiyormuş gibiydik. Pek derdini aldığım söylenemez, hatta onu daha çok dertlendirdiğim de açıktı.

"Yeterince gülüp eğlendiysen, aç artık şu kilidi."

O an bir şeyi fark ettim, Engin kilidi er ya da geç açacağımı düşünüyordu. Tamam, onun nezarette ömür boyu kalacağını düşünmüyordum ama yine de birkaç kişi bu olaya şahit olmadan da çıkmasına izin vermezdim.

Asla!

"Kusura bakma," dedim, yalancı bir üzüntüyle dudaklarımı büktüm. "Benim seni çıkarmaya yetkim yok."

"Beril."

"Efendim?"

"Bak, komik değil," dedi ayağa kalkarak. Parmaklıklara doğru yaklaştı. "Uzatma, aç şu kilidi."

"Dediğim gibi, öyle bir yetkim yok." Çantamı omzuma taktığımda bakışları değişti, büyük ihtimalle rezil olacağını bildiği için de ekstra sinirlendi. "Benim artık eve gitmem lazım, seni Allah kurtarsın."

"Beril! Lan! Lan! Siktir! Lan! Sikeyim!" Dışarı çıkıp kapıyı kapatsam da hâlâ onun bağırışlarını duyuyordum. Lavaboya gidene kadar aptal aptal sırıttım. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp turuncu renk bir sıfır kol tişört giyindim. Yüzüme su çarparak o aptal gülümsememin gitmesi için çabaladım.

Islak ellerimi kot pantolonuma bastırarak kuruladıktan sonra cebimdeki anahtarı çıkardım. Elimdeki anahtarı ne yapacağımı düşünürken bakışlarım anahtarın üzerinde dalgınlaştı ve yüzümde sönmeye başlayan gülümseme aniden alevlendi.

Durmadan ama durmadan aklıma, onu kilitlediğimi fark ettikten sonra yüzündeki o şaşkınlık dolu ifadesi geliyordu. O şoke olma durumu... Ne yapacağını bilememe... Rezil olma korkusu...

Elimde anahtarla koridorda yürürken nezarethanenin kapısının önünden geçmiş ve onun bağırtılarını duymuştum.

"Şu siktiğimin kilidini ateşle!" diye bağırıyordu. Muhtemelen birini çağırmıştı ya da biri tesadüfen nezarethaneye inmişti.

"Başkomiserim, yedek anahtarları olması gerekiyor buranın, bi-"

"Anahtarı siktirtme bana, Akif! Şu kilidi ateşle! Zaten sinirliyim!" Çıldırıyordu, resmen çıldırıyordu.

"Başko-"

"Ateşle, şu soktuğumun kilidini!"

Yedek anahtarı beklemeye bile sabrı yoktu, büyük ihtimalle bu sefer ayvayı yemiştim, hatta büyük yemiştim. Benimle öpüştükten sonra dahi nezarethaneleri temizlememi isteyen biri olarak, onu nezarethaneye kilitledikten sonra bana yapacaklarını düşünmek istemiyordum.

İçimde, ömür boyu temizlik yapmak zorunda kalacağıma dair kötü bir his vardı.

Emniyet merkezinden çıkmadan önce kapıdaki görevlinin yanına gittim. Cebime sıkıştırdığım anahtarı çıkarıp görevliye uzatırken "Bu, Engin Başkomiser'in galiba," dedim, son derece masum bir sesle. Masum sesin alt yazısını geçiyorum; onu hiç nezarete kilitleyip anahtarı da cebine atmamış gibi bir ses.

"Nezarette düşürmüş, yerde buldum. Sorguya girdiğinden dolayı kendisine veremedim, siz verirsiniz, değil mi?"

Başında halka şeklinde saçları olup, yarı kel sayılabilecek orta yaşlardaki adam başını sallayarak "Veririm tabii," dedi. Teşekkür ettim ve sanki üzerimdeki tüm yüklerden kurtulmuşum gibi rahat bir nefes vererek evime gittim. Bunu bizimkilere anlatmak için sabırsızlanıyordum.

- 15 -

Mustafa "Lan!" diye kahkaha atarken, dizine eliyle birkaç kez vurdu. Kendini durdurmak ve yorum yapmak istiyor gibi bir hâli vardı ama kahkahasına engel olamıyordu. Başı, vücudunun üst kısmı hatta bacakları dahi oynuyor; tüm vücuduyla anlattığım olaya gülüyordu.

Engin'i nezarethaneye kilitlediğimi öğrendiklerinden beri kendilerinden geçmişlerdi. Hepsi gülüyordu. Kabul, komikti fakat ondan aldığım mesajdan sonra bana o kadar da komik gelmemeye başlamıştı.

Öyle bir kaybol ki izini bulamayayım.

"Na... nasıl?"

Arda eliyle karnını tuttu, karnına doğru eğilerek kahkahalarının arasından kekeleyerek konuşmaya çalıştı.

"Bi... bir daha a... anlat." Bir yandan konuşmaya çalışıyor bir yandan da büyük ihtimalle gülmekten ağrıyan karnını tutarak "Huh, huh," sesi çıkarıyordu. Derin nefesler alması da cabası...

Dudaklarımı yaladım. Olayı hiç de komik anlatmamıştım, Yalnızca "Engin beni kızdırıyordu, ben de sinirlendim, yaptığım temizliğe bakmak için içeri girdiğinde onu nezarete kilitledim," dedim. Bu kadardı.

Komik miydi? Biraz... Tamam, epey... Ama şimdi korkuyordum.

Bana acil sahte pasaport ve para lazım. Hayatımın geri kalanını yurt dışında kanun kaçağı olarak geçireceğim.

"Arkadaşlar," dedim sesimi yükselterek. "Bir şey olmaz, değil mi ya?"

Yalnızca birazcık da olsa motivasyona ve umuda ihtiyacım vardı.

"Yok be," dedi Arda. "Ne olacak ki? Alt tarafı beş on yıl."

Mustafa "Emin misin?" der gibi Arda'ya baktı ve "Babası bakan," diye söze girdi. Bu benim hiç unutmadığım bir ayrıntıydı.

Arda'nın konuşmasına fırsat vermeden, Pınar lafa atıldı. "Rahat müebbet alır."

"Sağ olun ya, sağ olun, gerçekten."

Onlar konuşurken içimde var olan umut parçası da yok oldu. Aslında, hapse girmekten korkmuyordum; bu, kendime çizdiğim sonlar arasında en masumuydu. Kafamdaki senaryolarda Engin her seferinde ansızın beliriyor, "Bunu yapmayacaktın!" diyerek bana yaklaşıyor, sonra üzerimde yaratıcı işkenceler uyguluyordu.

"Bizim," dedi Mustafa, Egemen'e bakarak. "Emniyeti hacklememiz lazım, o kamera kayıtlarına kesin ulaşmalıyız, oğlum! Hayal edemiyorum tepkisini!"

"Hani," dedim dizimi kırıp üzerine otururken. O anı hatırlamamla yüzümde gülücükler açtı. "Anahtarı kilitlersin de tık sesi çıkar ya, Engin onu duyduğunda, yani kilitlendiğini anladığı ilk an var ya... mükemmeldi. Öyle bir şoke oldu ki, öyle bir şoke oldu ki..."

Anlatamıyordum bile.

"Ya, of, anasını satayım, bizim bunu izlememiz lazımdı ya! Mükemmel olay, abi!"

Kesinlikle öyleydi! Her ne kadar Engin'in bana attığı mesajdan sonra korkmaya başlamış olsam bile o anı hatırlayınca tekrar tekrar gülmeye başlıyordum. Hele ki benim gibi, aynı şeye otuz kere gülme potansiyeli olan biri için, esprisi hiç eskimeyecek bir olaydı.

Kahkaha seslerimize kapı sesi de karışınca bir an oturduğum yerde gerildim. Grup olarak eksiksizdik. Herkes bizim evde olduğuna göre, gelen bir yabancıydı. Çok misafirlerimiz gelmediği ve şu an biraz Engin tarafından tehdit altında olduğum için ister istemez gerilmiştim. Kim o, dercesine bakışlarımı bizimkilerin üzerinde gezdirdiğimde onların kaldıkları yerden hâlâ gülmeye devam ettiğini gördüm. Tabii, tehdit altında olan kişi ben olduğum için gayet rahattılar.

Ayağa kalktım. Açıkçası Engin'in geldiğini düşünmüyordum. Engin gelse kapıyı çalmaz, direkt, hani filmlerde gördüğümüz o odun gibi şey var ya, onunla kapıyı kırarak açardı. Belki de ona hiç gerek kalmaz, omzunu birkaç kez kapıya geçirir ve içeri girerdi.

Ondan kapı çalmak gibi medeni bir hareketi beklemiyordum.

Kapıyı açtığımda, her insanın içinde yatan medeni bir insan olduğu kanısına vardım. Karşımda o başkomiser duruyordu ve pek sinirli gözükmüyordu. Daha çok, sinirden delirmiş gibiydi.

"Anahtarı yere düşürmüşüm ben?" dedi kapıdaki görevliye söylediğim şeyi bana iletirken.

Ani bir hareketle kapıyı kapatmaya çalıştım. Çalıştım... Kapatabilmem imkânsızdı. Ayağını kapı aralığına koymuş ve çatık kaşlarının altından öylesine sinirli bir ifadeyle bana bakmıştı ki...

Eve geleli dört saat olmuştu, o dört saatte karşımdaki adamın öfkesi katlanmıştı.

"Sana kaybol derken ciddiydim," dedi.

Konuşmayı unuttum sanki, ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Kapıyı açarak kolumdan tuttu ve beni dışarı doğru çekti. O mu güçlüydü yoksa ben mi aşırı zayıftım, bilmiyordum ama beni dışarı çekerken hiç zorlanmadığını biliyordum.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye sordum. Gözlerim ayaklarıma, Sünger Bob baskılı çoraplarıma kaydı. "Senin yüzünden çoraplarım kirlendi."

Öylesine hüzünlü bir şekilde söylemiştim ki, sanki tek derdim çoraplarımmış gibiydi. Aslında umurumda bile değildi çoraplarım, sadece hedef şaşırtmaya çalışıyordum.

"Senin yüzünden," dedi aynı benim gibi. Fakat sesi hüzünden ziyade öfkeliydi. "Tüm emniyete rezil oldum. Tüm emniyete!"

Üstün rol yeteneğimi kullanarak büyük bir acıyla "Ay, çok kötü olmuş," dedim, sanki onu nezarete kilitleyen, rezil eden bir başkasıymış gibi.

"Hâlâ pişkin pişkin konuşuyorsun ya," dedi ve öfkeli bir nefes alarak konuşmasını yarıda kesti.

Belki korkup geri adım atmam gerekiyordu ya da "Ödeştik," diyerek konuyu kapatmalıydım aslında... Ama kırgındım ona karşı, fazlasıyla kırgındım ve bunun nedeni benimle dalga geçmesi falan da değildi. Öpüştüğümüz hâlde, sanki hiç olmamış gibi davranmasıydı... Tamam, ilk atağı ben yapmış olabilirim ama yine de bana karşılık vermişti ve neredeyse dakikalarca öpüşmüştük. Ben hissettiğim heyecanı, kalbimin şiddetle çarpmasını, midemdeki kasılmaları, tüm organlarımın yerinden havalanacakmış gibi bir hisle çarpılmasını hâlâ, sanki daha yeni olmuş gibi hatırlarken o... O sanki hiçbir şey hissetmemişti.

Çenemi dikleştirerek ona doğru bir adım attım, aramızdaki boy farkından dolayı başımı kaldırmam gerekti.

"Evet," dedim tam olarak gözlerinin içerisine bakarak. "Hâlâ pişkin pişkin konuşuyorum."

Çenesi kasıldı ve ben çenesinin kasılmasının sinirlendiğinden ötürü olduğunu düşünmüyordum. İçimdeki his, bakışlarının dudaklarıma kaymaması için kendisini kastığını söylüyordu.

Ve eğer içimdeki his doğruysa, bunda başarılı olamamıştı.

Gözleri dudaklarıma kaydı, başı varla yok arası bana yaklaştı ya da ben öyle hissettim. Ortamın enerjisi değişti, hava daha bir yoğunlaştı sanki.

"Bu," dedi, dudaklarımda olan bakışlarını gözlerime çıkardı. "İyi bir şey. Pişkin pişkin davrandığını kabul etmen de bir başarı."

"Ben sözümün de yaptığım şeylerin de arkasında duran biriyim," dedim. Bakışlarım istemsiz sertleşti fakat dokunsan ağlayacak kadar da duygusallaştım.

Bakışları tepkimi ölçmek ister gibi yüzümde gezindi.

"Bu laf bana mıydı?"

"Hayır, neden üstüne alındın ki? Yoksa sen yaptığın şeylerin arkasında duramayacak kadar korkak biri misin?"

"Yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşünmesem, tüm dünya karşıma gelse yine bana engel olamaz."

"Yanlış, yani!" diye kendime engel olamayarak, saçma bir şekilde yükseldiğimde dudağının kenarı açık vermemden memnun bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı.

"Konunun ben olmadığımı sanıyordum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp, dişlerimle dilimi ezdim. Konuşmak için dudaklarımı aralasam da ne diyeceğimi bilmediğimden tekrar kapattım. Evet, konu tam olarak oydu. O ve ne istediğini bilmez tavırları... O ve agresif hâlleri... O ve siniri... O ve bana hep temizlik yaptırması... O ve öpüştükten sonra bile temizlik yapmamı istemesi...

"Değilsin," diye itiraz ettim.

Benim uzaklaştığım kadar yakınlaştı. Başını eğerek gözlerini gözlerime dikti. Nefesim sıklaştı ve ben, o bunu fark etmesin diye nefesimi tutmak zorunda kaldım.

"Birine inat olsun diye beni öpmüşken... Benden öpüşmemizin arkasında durmamı bekleyemezsin."

"Ben inat uğruna seni öptüm," dedim. Yalanlamadım onun söylediği şeyi, çünkü tam olarak yalan söylüyor denilemezdi. Arzu mu

Cansu mu, her ne babaannemin bastonu bacaklı kızsa, bizi elleri göğsünde bağlı bir şekilde sinsi sinsi izlerken inat etmiş olabilirdim fakat tek neden de bu değildi. Bilmiyorum, değişik bir şeydi. Bir çekim ya da ortamın enerjisi... Farklı bir şey vardı, tasvir edemediğim. Ne olduğunu benim bile bilmediğim...

"Ya sen?" diye sordum. "Neden öptün?"

Çıkık âdemelması boğazında hareketlendi; yutkundu. Sanki bunu daha önce o da kendi içinde sorgulamıştı. Yanaklarını hafif içe doğru çekti ve onun bu hareketiyle yüz hatları daha da keskinleşti.

"Çünkü," dedi, uzun bir süre sustu. Bir nefes aldı. Sonra daha sert bir nefes alarak, daha yüksek sesle "Çünkü," dedi. "Öpmek istedim, öptüm. Bir nedeni yok."

Öylesine önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibiydi ki sesi, başka bir şey deyip sorgulayamadım. Zaten önemseseydi, öpüştükten hemen sonra nezareti temizlememi istemezdi.

"Sen..." dedim öfkeyle. Boğazımda koca bir ağırlık vardı, gözlerim dolacak diye o kadar çok korktum ki...

"Sen bana âşık olmaktan o kadar çok korkuyorsun ki... Ama korkmakta haklısın, ben senin gibi birine hayatta bakmam."

"O yüzden mi öpüşmemizin arkasında durmamı bekliyordun?"

Duraksadım çünkü takıldığı yerin bu olacağını düşünmüyordum. "Ne korkacağım sana âşık olmaktan," diye hiddetleneceğini düşünmüştüm. Ya da "Sana ne âşık olacağım," diye küçümsemesini.

Gülümsedim.

"Gerçekten bana âşık olmaktan korkuyorsun," dedim kendi kendime konuşuyormuşçasına. Duydu beni. Yüzü büyük ölçüde kasıldı, çenesindeki bir kas seğirdi. Gözleri de alev alevdi.

"Çarşamba," dedi. Konuşmayı değiştiriyordu ya da söylediklerimde doğruluk payının olduğunu bildiği için görmezden geliyordu. "Sorgu odasını temizleyeceksin, şimdiden güzel dinlen."

"Tüm emniyeti bana mı temizleteceksin!"

"Belki... Ancak o zaman zararımı karşılayabilirsin."

"Dikkat et de," dedim tehdit edercesine. "Daha fazla zarara girme."

Dudaklarını bir şey diyecekmiş gibi aralasa da içeriden gelen seslerle birlikte sustu. Bakışları arkama, yarı açık kapıya kaydı.

"Beril." Mustafa'nın sesiydi bu. Kapı yarım aralık olduğundan ve ben kapının içeriden gözükmeyeceği tarafında olduğumdan beni göremedi. Tam ben "Efendim?" diyecekken kapı hareket etti.

Başımı çevirerek Mustafa'ya baktım. O, ilk Engin'i gördü ve yüzündeki tüm kaslar gülmemek için direndi. Yüksek, çok yüksek ihtimalle aklına benim onu nezarete tıktığım gelmişti. Mustafa saniyelik bir süre bana baktıktan sonra kendini toparlayarak yalandan öksürüp ciddi bir ifadeyle Engin'e baktı.

"Allah kurtarmış," dedi Mustafa. "Duyunca çok üzülmüştük." Az önce Engin'le olan konuşmalarımızdan sonra gülemedim bile. "Geçmiş olsun."

Engin'in her saniye yüzündeki kaslar daha çok kasılırken, ses etmeden sadece Mustafa'nın gözlerinin içine baktı. Sonra bana döndü. Gerildim çünkü korkutucu bakıyordu.

"Güzel dinlen," dedi bir kez daha. "Üç sorgu odası var."

Yine olsa yine arabasının camını kırardım fakat bu sefer kameraları akıl eder, daha planlı davranırdım ve kesinlikle diğer camları da kırardım. Cevap vermeme, daha çok itiraz etmeme fırsat vermeden arkasını dönüp arabasına doğru gitti.

Mustafa'yı görmezden gelirken tüm sinirini benim üzerimden çıkarmaya çalışması sinir bozucuydu. Tamam, Mustafa'ya olayı ben anlatmış olabilirdim, tamam, onu nezarete kilitleyen de ben olabilirdim ama onunla dalga geçtiği için Mustafa'ya neden kızmıyordu da bana ekstra iş çıkarıyordu?

Mustafa "Adam beni takmadı lan," diye homurdandığında ona döndüm. O da kavga ederler veya laf dalaşına girerler diye düşünüyor olmalıydı, şayet ben de öyle düşünmüştüm. Biraz düşününce, umursamaması daha kırıcıydı.

◆◆◆

Tüm günüm hatta tüm haftam düşünmekle geçti. Yatakta bir o yana bir bu yana dönerken, en sevdiğim filmi tekrar tekrar izlerken, otururken, bulaşık yıkarken, meyve yerken... Her anım...

Bana âşık olmaktan korkuyordu, bana âşık olmak istemiyordu. Aşktan korktuğunu düşünmüyordum, sorunu bende görüyordu sanki. Belki de aramızdaki yaş farkından dolayı, belki de yaptığım işten

dolayı... Ya da onun kasıntı, sinir bozucu karakterine benim eğlenceli kişiliğimin ters düşmesinden dolayı...

Tüm bu nedenleri, olasılıkları düşünürken moralimi bozacak bir şeyi fark ettim. Onun beni istememesi beni neden hem sinirlendiriyor hem de kırıyordu? Sinirlenmem bir yere kadar mantıklı geliyordu ama ya kırılmak? Neden ona kırılıyordum ki?

Benimle bir ilişki istemeyebilirdi, bu normal bir durumdu ama buna kırılmam pek normal gelmiyordu bana.

Onunla "Bana âşıksın," diye dalga geçerken ben de ona âşık olmaya başlamış olamazdım, değil mi? Hayır, hayır, olamaz! Olamaz! Yalnızca narsist kişiliğim, benden hoşlanmayan bir erkek gördüğü için dumura uğradı. Başka bir nedeni yok! Olmamalı da.

Peki, Allah kahretmesin ki aynanın karşısında saatlerce ne yapıyordum?

Üç sorgu odasını temizleyecektim. Üç... Ve ben utanmasam temizliğe topuklu ayakkabıyla gidecektim. Kendime rahat diye giydiğimi iddia etsem de asla rahat olmayan kısa eteğimi çıkarıp siyah yarım taytımı giydim, onun üzerine de uzun, düz kahverengi salaş bir tişört. Onun için hazırlandığımı, süslendiğimi falan düşünmesini istemiyordum fakat karşısına paspal bir hâlde çıkacak da değildim.

Saldığım dalgalı saçlarımı ellerimle düzelttim. Gözlerimin rengini açığa çıkaracak hafif bir makyaj yaptım. Özensiz gibiydim ama bir o kadar da özenli.

Odamdan çıkıp salona doğru yürürken "Bahar," diye seslendim. Salonda onu göremeyince odasına gittim. Yatağında uzanmış, telefonuyla oynuyordu. Kapıyı açmamla birlikte başını uzatarak bana baktı. "Ben çıkıyorum," dedim.

Sesimi bilerek huysuz tutmuştum.

Üç sorgu odasını temizleyeceğim için heyecanlandığımı düşünsün istemiyordum, çünkü galiba ben biraz heyecan yapmıştım.

"Emniyete mi?"

"Evet."

"Kaç gibi gelirsin?"

"Bugün gelebilmem bir mucize. Üç sorgu odası varmış ve ben üçünü temizleyeceğim. O adamın boş duracağını da sanmıyorum, bir hafta içerisinde yeni bir sorgu odası ayarlamıştır."

"Yok, o kadar da değil, yapmaz."

Kuşkulu sesi gülmeme neden oldu, ben de yapacağını düşünmüyordum ama Bahar tereddütlü konuşunca, dördüncü sorgu odasını ayarladıysa şaşırmayacağımı fark ettim.

Oyalanmadan emniyet merkezine vardığımda, onun odasına ya da direkt sorgu odasına gitmek arasında kararsız kalmıştım. Buraya çok sık geldiğimden artık neyin nerede olduğunu çözmüştüm. Amirin odasından tut temizlik malzemelerin nerede olduğuna kadar, her yere hâkimdim fakat bilmiyormuşum gibi numara yapmak benim için hiç de zor değildi.

Sırt çantamı tek omzuma asıp merdivenleri çıktığımda tam tamına sekizinci basamakta onunla karşılaştım, Engin'le. Beni görünce duraksayacak kadar yavaşladı ama sonra basamaklardan aynı hızla inmeye devam etti.

"Sorgu odaları alt katta."

"Öyle mi?" diye sordum sanki bilmiyormuşum gibi.

Bakışları benim arkamdaki bir noktaya takıldı ve "Sude," dedi. Başımı omzumun üzerinden arkama çevirerek Sude dediği kişiye baktım. Benim yaşlarımdaydı, benden en fazla birkaç yaş büyük. Üzerinde polis üniforması vardı, sarı saçları sıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı.

"Hanımefendiye sorgu odasına kadar eşlik et."

Kız itiraz etmeden "Tamam, başkomiserim," dese de, bakışlarında benim sorgu odasında ne yapacağıma dair bir merak vardı.

Yutkunarak Engin'e döndüm. Neden bana birden soğuk yaptığını anlamıyordum. Tamam, pek anlaşamadığımız bir gerçekti ama şimdi bana karşı takındığı tavır, anlaşamamanın da ötesindeydi.

"Üç sorgu odası var, yan yana hepsi. Temizlik malzemeleri bir numaralı sorgu odasında. Girdiğinde görürsün."

Buraya gelirken ondan hiç böyle bir tavır beklemediğim için hazırlıksız yakalanmış, verecek bir cevap bulamamıştım. Zaten bulsam da söyleyecek fırsatım olmayacakmış çünkü o, benim bir şey söyleyip söylememi umursamadan yanımdan geçip gitti.

Arkamı döndüm ve bana eşlik etmesini istediği kızı beklemeden, hızlı adımlarla basamakları tek tek indim. Sinirliydim. Madem beni görmek istemiyordu, neden beni çağırıyordu? İki üç kuruş para için olmadığına emindim, arabasının kırılan camı sadece bahaneydi.

Engin'in söylediği, zaten benim de bildiğim sorgu odalarına doğru inerken yanımda bana eşlik etmesini istediği kızı hissettim, Sude'yi. Ses çıkarmadan yanımda yürüyordu, bana durmadan dönüp bakıyor, sanki bana bir şey söylemek istiyordu.

"Sorun olmazsa," diye, en sonunda dayanamamış olmalı ki söze girdi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, sorabilirsin."

"Şey... Geçen hafta, Engin Başkomiser'i nezarethaneye kilitleyen kişi sen miydin?"

Dudaklarım gerildi fakat öylesine kısa sürdü ki bu. Sanki her gün birini nezarete kilitliyormuşçasına omuz silktim.

"Evet, bendim."

Kız gülerek kafasını salladı.

"Amirimizin kulağına gitmiş de, bunu kimin yaptığını öğrenmemizi istemişti." Gülerek konuşmasına devam etti. "Engin Başkomiser'imiz sözünü etmemize hiç izin vermediği için, izin verse de kimse konuşmaya cesaret edemediği için bir haftadır herkes meraktan öldü."

Sonra tekrar güldü kız.

"Resmen her sabah amirimiz, 'Kim kilitlemiş, öğrendiniz mi?' diye sorup durdu."

Normal bir zamanda, Engin'in benim onu nezarete kilitlediğimi bir sır gibi sakladığını öğrensem keyiflenirdim ama şimdi sadece dudaklarımda küçük bir tebessüm oluştu ve o küçük tebessüm de keyifli değildi, kız gülümserken ayıp olmasın diye dudaklarımın iki yana gerilmesiydi.

Dar bir koridordan geçip, sorgu odasının önüne geldik. Sude kapıyı açarak benim içeri girebilmem için kenara çekildi.

"Burası sorgu odası, iki ve üç numara da zaten yan yana."

"Tamam."

Beklediğimden büyüktü, ben kutu gibi bir yer olduğunu düşünmüştüm fakat neredeyse bizim evin salonu kadardı. Sude temizlik malzemelerine baktıktan sonra bana içten bir şekilde "Kolay gelsin," diyerek yanımdan ayrıldı. Kafamı sallayarak kuru bir teşekkür ettim, pek kolay geleceğini sanmıyordum.

Sadece sorgu odasını görmek bile yetmişti bana. Aslında çok iş yoktu. Sorgu odasının ortasında yalnızca demir bir masa ve masanın

her iki kenarında sandalye vardı. Sağ tarafı boydan boya siyah filmli camla kaplıydı. Muhtemelen dışarıdan odadan içerisi gözüküyordu, en azından filmlerde öyleydi. Derin bir nefes alarak telefonumu cebimden çıkardım. Bu sefer amiri gelse, şarkı açmamı engelleyemezdi.

Demir masa haricinde hiçbir şey bulunmayan sorgu odasında son ses açtığım şarkı içeride yankılanıyor, böylece ses daha gür çıkıyordu. İlk önce masanın üzerini silip, telefonumu sildiğim yerin üzerine koydum. Sonra şarkıya eşlik ede ede yerleri süpürdüm, sildim.

Yaklaşık bir buçuk saatim birinci sorgu odasında geçmişti, diğer sorgu odasına girdim. Aynı genişlikte bir sorgu odasıydı. Fakat burada, enerjim düştüğü için iki saatim geçmişti. Temizliğin yarısında şarjım bitmiş, telefonum kapanmıştı; müziksiz kalmıştım.

Temizlemem gereken bir sorgu odası kalmıştı ama kendimde sandalyeden kalkacak güç bulamıyordum. Ağlarcasına ayaklarımı yere vurdum, saçlarımı ellerimle dağıttım.

Saat neredeyse akşam dokuza geliyordu, bugün erken gelmiştim bir de. Ayağa kalkıp ağrıyan omuzlarıma ve boynuma masaj yaptım. Bir kasımın fazlasıyla ağrımasıyla inledim, gözlerim doldu. Yerde tepinerek, çığlık çığlığa ağlamak istiyordum.

Kapının ses çıkararak açılmasıyla onu gördüm, hemen omuzlarımdan elimi çekerek yüz ifademi sabit tuttum. Karşısında güçsüz durarak onun benim yorulmamdan zevk almasına izin vermeyecektim.

"Diğer sorgu odası doluymuş," dedi bana hiç bakmadan. "Bugünlük bu kadar yeter."

"İyi," dedim kaba bir sesle. Doğru mu yalan mı söyledi, hiç sorgulamadım, önemsizdi de. Beni temizlik yaptırarak yorduktan sonra, daha fazla yorulmamam için devam etmememi istemesi hiçbir anlam ifade etmiyordu benim için. Telefonumu masanın üzerinden aldım, kapının önünde duran Engin'in omzuna çarparak dışarı çıktım. İlk temizlediğim sorgu odasına gidip çantamı aldım. Geri döndüğümde Engin hâlâ kapının önünde duruyordu. Onu görmezden geldim, sonra da tuvalete giderek üzerimdekileri değiştirdim.

Tek omzuma astığım çanta sanki sabahki ağırlığının beş katı kadar olmuştu. Kendimi taşımakta zorlanıyorken çantayı taşımak daha da zor geldi. Basamakları tek tek, doksan yaşındaki nineler gibi çıktım. Utanmasam, dizlerimin üzerinde durarak her adımda soluklanacaktım.

Dış kapıya yaklaştığımda onu gördüm. Kapının iki adımlık ötesindeydi, saçlarının önü rüzgârın yönü dâhilinde hareket ediyordu. Elleri cebindeydi ve başı da gökyüzüne dönüktü. Yutkunma ihtiyacıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Başını benden tarafa çevirdiğinde sanki hiç duraksamamış gibi yürümeye devam ettim. Kapıdan çıktım ama ilerleyemeden, beni beklediğini gösterircesine önümde durdu.

"Buradan taksi geçmez."

Yanından geçip giderken "Zaten otobüse bineceğim," dedim. Yanımda yürüyerek bana eşlik etmeye başlayınca hızımı arttırdım.

"Durak buraya uzak ve otobüs de her zaman olmuyor."

Olduğu yerde durdu, dirseğimden tutarak beni de durdurdu.

"Seni evine bırakayım."

Gözlerim önce dirseğimi tutan elini buldu, sonra da gözlerini. Kin dolu bakışlarımı ondan ayırmayarak kolumu geri çekerken "Kalsın," dedim sertçe.

"Yorgunsun... yani yorgunsundur, boşa inat etme."

Yürüyecek hâlim yoktu fakat sürünecek olsam bile onun arabasına binmek istemiyordum, binmeyecektim de.

"İstemiyorum dedim, anlamıyor musun?"

"Bak," dedi. "Buralar tenha yerler, tek başına yürümen tehlikeli. Başına benim yüzümden bir şey gelmesini istemiyorum."

"Senin yüzünden başıma gelmeyen kalmadı zaten," diye bağırdığımda bana "Ciddi misin?" dercesine baktı.

"Asıl senin yüzünden benim başıma gelmeyen kalmadı. Arabamı pembeye boyattın, yetmedi, camını kırdın, yetmedi, bir de nezarete..." dedi ve sesli bir nefes alarak konuşmasına devam etmedi. Hatırlayınca tekrar sinirlenmiş gibiydi.

"Çok iyi oldu," dedim. Hatta küçük bir çocuk gibi elimi karnımın üzerine boydan boya sürterek "Oh!" dedim. Gözü seğirdi, uzun bir süre dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak ağzının içinden çıkacak kelimeleri engelledi. Sonrasında sesli bir nefes alıp burnundan kıl aldırmaz bir tavırla konuştu.

"Tekrar etmeyeceğim. Taksi buradan geçmez, durağa sağ salim ulaşırsan bile otobüs hemen gelmez. Bu karanlıkta tek başına olmak istemezsin."

Onun arabasına binmeyi katiyen istemiyordum fakat telefonumun şarjı bitmişti ve ben annem haricinde kimsenin telefon numarasını bilmediğim için telefon bulsam bile kimseyi aramazdım. Bu şartlar altında tek başıma durağa yürüyecek olmak beni gerdi ve dediği gibi, sabah bile gerçekten tenha olan yerleri karanlıkta yürümeye ürktüm.

"Araban nerede?"

Gülümseyecek gibi olsa da gülümsemeden, başıyla ileride bir yeri işaret etti. Bakışlarımı onun işaret ettiği yere doğru çevirdim. Engin'in hareketlenmesini beklemeden arabaya doğru yürüdüm, adımlarım verdiğim karardan dolayı hızlı ve öfkeliydi.

Arabasına yaklaştığımda uzaktan kumandayla arabanın kilitlerini açtı, arabanın sinyalleri yanıp söndü, tık diye bir ses çıktı. Öndeki kapıyı açarak oturup, kafamı direkt koltuğa yaslayıp gözlerimi yumdum. Bütün yol boyunca susacak, tek kelime etmeyecektim. Hatta gözlerimi dahi açmayacaktım. Laf atmayacak, o atarsa bile görmezden gelecektim.

Onun şoför koltuğuna oturmasıyla gözlerimi daha sıkı kapadım, hiçbir şey göremiyor olsam da bana baktığını hissediyordum. "Emniyet kemeri," dedi, takmamı istercesine. Dudaklarım ukala bir tavırla yukarı kıvrıldı, başımı ondan tarafa çevirirken, "Ne o?" dedim hızla, sanki bana laf atmasını bekliyormuşum gibi. "Beni mi düşünüyorsun?"

"Yalnızca çıkan sesten hoşlanmıyorum."

Gülümsemem dudaklarımdan yavaş yavaş silinirken bozuntuya vermemeye çalışarak emniyet kemerini taktım. Egemen'in külüstür arabasından kapı kapanmasa bile ses çıkmadığı için, ses çıkaracağı bir an bile aklıma gelmemişti.

Uzunca bir süre, yaklaşık beş dakika boyunca arabada, dışarıdan gelen seslerden başka ses çıkmadı. Ne o konuştu ne de ben.

Arabayı çok hızlı sürmüyordu ama sanki kafeler sokağından geçerken daha bir yavaşladı ya da bana öyle geldi, bilmiyorum.

"İstersen," dedi Engin. Parmaklarıyla direksiyon simidinin üzerinde gergin bir ritim tuttu. "Sana kahve ısmarlayabilirim."

Ben ona şoke olmuş bir tavırla bakarken o benim cevap vermemi beklemeden "Açsan yemek de yiyebiliriz," diye ekledi. Kabul edeceğimi mi düşünüyordu?

"Ciddi misin?" diye sordum hafif bir alayla.

Benimle dalga geçtiğini düşünmüyor değildim fakat sesi ya da ifadesi eğleniyor gibi değildi. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra başını bir anlığına bana doğru çevirdi ve gözlerimin içine bakarak "Evet," dedi.

Sanki komik bir şey demişçesine güldüğümde kaşlarını çattı.

"Komik olan ne?"

"Seninle kahve içeceğimi düşünmen," dedim anında. Dudaklarını sinirli bir tavırla birbirine sürttü. Alnında derin kırışıklıklar oluştu, ifadesi birden eski, ilk tanıştığımız soğukluğuna büründü.

"'Hayır, istemiyorum,' diyebilirsin, ben yalnızca bir teklifte bulundum."

"O zaman..." dedim yapay bir gülümsemeyle. "Hayır, istemiyorum. Hayır, seninle bırak kahve içmeyi, aynı ortamda bile bulunmak istemiyorum."

Yanaklarını hafifçe içe doğru çekerek arabayı hızlandırdı. "İyi," diye mırıldandı kendi kendine. "Bundan sonra emniyete gelmene de gerek yok."

"Neden?" diye sordum yerimde huzursuzca kıpırdanarak. "Yani camın borcunu ödeye-"

"Gerek yok."

"İyi," diye mırıldandım ben de. Moralim bozulmuştu, bunu da sesime yansıtmış olmalıyım ki araba kullanırken başını omzunun üzerinden çevirerek uzun uzun bana baktı. Gözlerimi kaçırdım.

Artık birbirimizi görmek için bahanemiz yoktu.

Engin bizim eve giden yola dönmeyince yerimde kıpırdanarak, işaret parmağımla yolu gösterdim. "Buradan dönecektik."

"Sapaktan daha rahat gidiliyor."

Sapaktan daha rahat gidilmesi imkânsızdı. Hem yolu uzatıyordu hem de yol genel olarak çukurluydu. Büyük ihtimalle yolu şaşırdı ve belli etmek istemedi.

Ya da!.. Ya da yolu uzatmak için bilerek o yolu seçti. Yani benimle daha fazla vakit geçirmek için... Düşündüğüm bu olasılıkla kalbim hızla çarparken başımı omzumun üzerinden çevirerek ona baktım. İri elleri direksiyonun üzerindeydi. Koyu kumral saçları kaşlarının üzerine doğru uzanıyordu. Gözlerini dikiz aynasına çevirdi. Önüne

döndü, sonra tekrar dikiz aynasına baktı ve bu esnada kaşları bariz bir şekilde çatıldı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Arabayı hızlandırırken gayet sıradan bir şey söylüyormuşçasına "Takip ediliyoruz," dedi.

Arkama bakmak için başımı çevirdiğim an duyduğum silah sesiyle çığlık çığlığa, koltukta iki büklüm oldum.

- 16 -

"Kafanı eğ! Kafanı eğ ve sakın kaldırma!"

Sadece kafamı eğmedim, koltuğun önüne çökerek dizlerimi kendime doğru çektim, kafamı da ellerimin arasına aldım. Koltuğun altı girebileceğim bir genişlikte olsaydı bu korkuyla düşünmeden altına girerdim.

Engin silahını çıkardı, tetiği çekti ve bize art arda kurşun yağdıran adamlara doğru silahını ateşledi. Hem atılan kurşunlardan arabasını sakınmaya çalışıyordu hem de sınırlı sayıdaki mermisinin boşa gitmemesi için isabetli atışlar yapmaya çalışıyordu. İşini kolaylaştırmak için arabayı kullanmayı teklif etmeyi düşündüm ama başımı bir milim havaya kaldırmama laf ediyorken arabasını kullanmama izin vermeyeceğine o kadar emindim ki söylemeye bile yeltenmedim.

Engin bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirdikten sonra telsizden bulunduğumuz yere takviye ekip istedi.

"Arka koltukta çelik yelek var, al onu, üzerine giy."

Dediğini yapmak için olduğum yerde yükseldiğimde eliyle başımın üzerine bastırarak, dişlerinin arasından tıslarcasına "Başını kaldırmadan!" diye uyardı beni. Başımı tamam anlamında salladım, onunla zıtlaşacak bir zamanda değildim.

Elimi uzatarak, zor da olsa çelik yeleği aldım, başka yok mu diye bakmak için başımı hafif uzattığımda Engin tekrar homurdanmaya başladı.

"Burada bir tane var, sen giymeyecek misin?"

"Benim üzerimde var, giy sen."

"Yok, değil mi, yalan söylüyorsun."

"Var dedim sana, giy şunu artık!"

Onun sabırsız çıkan sesiyle ağırlığı neredeyse benim kadar olan çelik yeleği giyindim. Ağrıyan kollarım ve atılan kurşunlara açık he-

def olmamak için çömeldiğim dar alan çelik yeleği giymemi eziyet hâline getirmişti. Zorlukla yeleği kollarımdan geçirip fermuarı kapattığımda Engin'e dönerek "Yakıştı mı?" diye sordum. Gelen kurşunun benim tarafımdaki dikiz aynasını kırmasıyla cevabımı çok net bir şekilde aldım.

Aslında göründüğüm kadar rahat değildim hatta korkudan bacaklarım titriyordu. Sadece ben korkunca ya da heyecanlanınca saçmalardım.

Arkamızdaki arabanın önümüze geçmeye çalışmasıyla Engin arabayı önüne kırdı fakat arkamızda sadece bir araba yoktu; iki araba vardı, hatta belki de üç. Biri bizi sağ taraftan sıkıştırmaya çalışırken diğeri sol taraftan sıkıştırmaya çalışıyordu.

"O kadar övdüğün araban ancak bu kadar mı basıyor?!."

"Üç tekerlekle ancak bu kadar." Kurşun sesiyle araba yalpaladı ve Engin sinirle gülümseyerek "Artık iki..." dedi.

Kafamı kaldırarak arkamızdaki arabalara bakacağım sırada Engin sanki bunu bekliyormuş gibi "Kafanı sok yerine!" diye bağırdı. Solukları hızlandı, bilekleri direksiyonun üzerindeyken silahının şarjörünü çıkararak kalan mermi sayısına baktı, sonra da hiçbir tepki vermeyerek şarjörü geri taktı.

"Köşeyi döndüğümüz an arabayı durduracağım ve sen ağaçların arasına doğru koşup saklanacaksın. Tamam mı?"

"Sen? Sen gelmeyecek misin?"

Araba hızlı bir manevrayla döndüğünde Engin sertçe "Fırla!" diye bağırdı ve ben de bir saniye olsun sorgulamadan, sorgulayamadan ağaçlık alana doğru koştum. Bahsettiği köşeyi bu kadar hızlı döneceğimizi düşünmemiştim.

Silah sesleri bir an olsun kesilmedi, aksine ben geniş bir ağacın arkasına saklanana kadar sıklığını arttırdı. Ağacın arkasına geçip arkamda bıraktığım adama baktım. Arabadan inmişti, dizinden destek alarak yere çömelmiş, silahını kontrol ediyordu. Mermisi bitmiş olmalıydı ki sinirle silahını yere doğru fırlattı, sonra da başını bana doğru çevirdi. Benim durduğumu ve ona baktığımı görünce kaşlarını derince çattı; gözlerinden yayılan sinirini aramızdaki metrelerce uzaklığa rağmen görebildim. Kasılan çenesini "Git," dercesine oynattı.

Arkamı döndüm, tam bir adım atmıştım ki ağaçlık alanda yankılanan kurşun sesi tüylerimin ürpermesine neden oldu. Olduğum yerde duraksadım. Ağzım kurudu, nefes bile alamadım.

Kurşun bana değildi, onaydı.

Tekrar arkamı döndüğümde dört kişi kollarından tutmaya çalışıyordu. Tahminen sekiz on kişiye karşı tek başınaydı.

Arkama bakmadan kaçmalıydım ama kaçamadım.

Onlara doğru titreyen bacaklarımla yürüdüm. Beni fark etmeleriyle birlikte birkaç silahın namlusu bana doğru döndü ve ben namlunun bana dönmesiyle eş zamanlı çığlık atarak arkamı döndüm. Tam tekrar kaçacakken hemen kulağımın yanından, hemen yanından, birkaç milim ötesinden kurşun geçti.

Ellerim teslim olurcasına hızla havaya kalktı, anında yürümeyi bıraktım. Onlara doğru yürürken ne bekliyordum, bilmiyorum fakat galiba hâlâ namlunun ucundaki kişinin Engin olacağını düşünmüştüm. Titreyen bacaklarım, havaya kaldırdığım ellerimle yavaşça onlara döndüm. Her an bayılabilirdim. Her an...

"Teslim oluyorum," dedim duymaları için yüksek sesle. Sesim her ne kadar yüksek çıksa da, korktuğum sesimin titremesinden net bir şekilde belliydi.

"Kız arabadan inmişti. Sevgilisi galiba," dedi içlerinden kel olanı. Adam iri yarıydı fakat sesi öylesine inceydi ki... O sesin o adamdan çıktığına emin olmak için gözlerimi adamın üzerinden ayırmadım. Üzerinde siyah tişört olan adam, eliyle sakallarını sıvazlayarak, kurnaz bir gülümsemeyle Engin'e baktı. Engin ise hareket etmeyi bırakmış, öfkeyle bana bakıyordu. Yemin ederim, o an, adamların silahından çok Engin'in bakışlarından korktum. Belki bir mermiyle ölmezdim fakat o, beni buradan kurtulsak da kurtulmasak da öldürecek gibiydi.

Az önce sakallarını sıvazlayan adam gizemli bir tonda "Sevgilin mi?" diye sordu.

Engin'in benim üzerimdeki sinirli bakışları bariz bir alayla parladı, her bir zerremi aşağılayan bakışları baştan aşağı bedenimde gezindi. Kendimi ucuz bir çöp gibi hissetmekten alıkoyamadım. Yüzünde hâlâ o, beni incelediği sırada takındığı küçümseyici ifadesi varken adamlara dönerek "Sence olabilir mi?" diye sordu.

Engin'den sonra adam da beni saçımdan tırnağıma kadar detaylıca süzdü, hatta öyle bir süzdü ki Engin'in bakışlarının süzmek değil de şöyle bir göz gezdirmek olduğunu anladım. Adam haftalardır fırça değmediği belli olan sararmış dişleriyle genişçe gülümseyip "Neden olmasın?" diye sorusuna soruyla cevap verdi.

Yani evet, neden olmasın? Güzeldim, eğlenceliydim, zekiydim... İster istemez başımı sallayarak, "Neden olmasın?" diyen adama katılırken Engin'in bana dönen bakışlarını hissettim. Adamlar elini bağlıyordu ve o, sanki bağlamalarını kendi istemiş gibi ellerini öne doğru uzatmıştı. Ellerini sıkıca bağladıktan, iki kez kontrol ettikten sonra onu arabaya bindirdiler. Zorluk çıkarmadı hatta sanki ev sahibiymiş gibi rahat davrandı. Engin'in tavrı bir bana mı garip geldi diye adamlara baktığımda, onların da böyle bir durumla ilk defa karşılaştıklarını gösteren şaşkın bakışlarıyla Engin'de bir gariplik olduğu kanısına vardım.

İri yarı adam bana doğru dönerek "Kızı da alıyoruz, Ahmet," dedi.

Ahmet denilen adam beni kolumdan tutarak arabaya, Engin'in yanına bindirdiğinde ben cama doğru hareket ederek Engin'den uzaklaşmaya çalıştım. Onun elini bağlamışlardı fakat benim elim hâlâ bağlı değildi.

"Telefonlarını alın, takip etmesinler bizi."

Engin'in telefonunu cebinden alıp yere atmaları ve ayaklarıyla ezmeleriyle benim gözlerim kocaman açıldı. Benim telefonumu da almak için bana doğru uzandıklarında gerisin geriye kaçtım. Daha bir kere yere bile düşürmediğim telefonumu, ayaklarının altında ezerlerse ben burayı yıkardım.

"Daha yeni aldım telefonumu," dedim. Doğruydu. Gerçekten yeni almıştım. "Taksitleri bile bitmedi."

"Öbür dünyada iletişim için telefon kullanmana gerek olmaz diye düşünüyorum."

Öbür dünya?

Adamın telefonumu alıp, Engin'in telefonuna yaptığı işlemin aynısını yapmasıyla yerimde doğrulur gibi oldum. Arabanın karşı koltuğunda olan adam salak salak sırıtarak bana baktı. İtiraz edemedim, dilimin ucuna kadar gelen tüm küfürleri yutarak Engin'e doğru yaklaştım. Engin de bana doğru başını eğerek samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi.

"Seni eğer onlar öldürmezse ben öldüreceğim, hem de büyük bir zevkle."

Sesindeki sinirli ton, üzerimde kamyon çarpmış etkisi bıraktı. Her türlü ölecek olmak içimi hüngür hüngür ağlama isteğiyle doldurdu.

Karşımızdaki koltuğa üç iri yarı adam oturdu. Ben rahatsızca kendi koltuğumun en fazla üçte birini kullanırken Engin eli bağlı olmasına rağmen rahat bir tavırla ayaklarını açarak oturmuş, kafasını da koltuğa yaslayarak gözlerini kapatmıştı. Az önce kulağımın dibinde bana sinirle tıslarcasına konuşan o değilmiş gibi şimdi uyumaya çalışıyordu.

Bakışlarımı Engin'den ayırıp, karşımda gözlerini benden ayırmadan hayvan gibi bakan adama çevirdim. Benim ona bakmamla birlikte pis pis gülümsedi ve ben de yutkunarak, koltukta Engin'e doğru daha fazla kaydım. Engin ona doğru kaydığımı hissetmiş ve ortada bir sorun olduğunu anlamış olmalı ki gözlerini aralayarak ilk bana, sonra da karşımdaki adama baktı. Aniden kaşlarını çatıp "Hayırdır?" dercesine gözlerini oynattı.

"Yenge güzelmiş."

"Canım, sağ ol," dedim gevşek bir tavırla. Aslında gergindim ama Engin'in izinden gidiyordum. O rahat bir şekilde otururken benim ip üzerinde oturuyormuşçasına gergin olmam okları, pardon, namluları bana doğru çevirebilirdi. Zaten annem hep derdi: "Köpeklerden korktuğunu belli etme, üstüne atlarlar."

Şoför koltuğunun yanında oturan adam, arkaya dönerek beni ayı gibi süzüp bana laf atan adama bir şey dedi. Belki işimize yarayacak şeyler öğrenirim diye dikkatlice dinledim, konuştukları pek anlaşılır değildi. Sanki adamlar birden başka bir dil konuşmaya başlamıştı.

Acaba Engin de dinliyor mu diye gizliden gizliye ona baktım. Gözleri yine kapalıydı, bu sefer kollarını da göğsünde bağlamıştı. Gözüm kolundaki şişen kaslarda oyalandı. Ya spor yapıyordu ya da her yakaladığı suçluyla dövüşüyordu ama illa bir şey yapıyordu. Kaşları hafif çatıktı, uyuyor gibi değil de bir şeyler düşünüyormuş gibi. Fakat bir şeyler düşünüyor olsa bile üzerinde strese dair hiçbir şey yoktu, bizi kaçıran adamlar bile daha stresli gözüküyordu.

Onun rahatlığı bana da bulaştı. Sonuçta kendisi başkomiserdi; yıllarca operasyona gitmiş, büyük ihtimalle birkaç kez de kaçırılmış-

tı. Şimdi kafasında binlerce kaçış teorisi dönüyor olmalıydı: A planı, B, C... İlla kurtulurduk yani, değil mi?

Engin gözlerini aralayarak, önce kendi tarafındaki camdan dışarıya baktı, sonra da benim tarafımdakinden. Muhtemelen nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyordu. Bakışlarını bana kaydırdığında yüzündeki ifade değişmedi, sadece başını iki yana olumsuz anlamda salladı. Sanki, fırsatın varken kaçmalıydın, der gibi...

Haklıydı aslında, neden geri döndüğümü ama en çok da neyime güvenerek döndüğümü bilmiyordum.

Araba harabe bir deponun önünde durdu. Arabadan önce benim karşımdaki adam indi, sonra beni de dirseğimden çekerek hayvan gibi indirdi. Dilimin ucuna kadar gelen küfürleri tek tek yuttum. Engin kimsenin onu indirmesine fırsat vermeden, benden hemen sonra arabadan indi. İndiği gibi bir adam sırtından tutarak içeri doğru yürüttü onu. Ben beni tutan adamın elinden kurtulmak için çırpınırken o, sanki arkadaşlarıyla buluşmaya gelmiş gibi yine hiçbir zorluk çıkarmadı.

Aklımdan "Acaba bana şaka mı yapıyorlar?" diye bir düşünce geçse de Engin'in şaka yapmakla uğraşacak biri olmadığını bilmem, bu tezimi direkt çürüttü.

Bizi getirdikleri deponun köşesinde demir yığınları vardı, yerler kırılmış içki şişeleriyle doluydu. Depo bayağı yüksekti. Alt tarafında hiç cam olmamasına rağmen üstü neredeyse camdan yapılmıştı, tabii onlara cam denilirse. Camların çoğu kırıktı, kırık olmayanlar da o kadar kirliydi ki eğer bazı yerleri kırık olmasaydı cam olduğunu anlamak zor olurdu.

İçeri girdiğimizde Engin'i eli, kolu, ayakları dâhil her yerinden sandalyeye bağlarlarken beni yalnızca elimden ve ayaklarımdan bağlayıp bir sandalyeye oturttular.

Beni oldukça hafife alıyorlardı.

Ben ki, bir oyuncak silahla eli silahlı dört adamı dize getirmiş biriydim.

Ben ki, koskoca başkomiseri nezarete tıkan biriydim.

Beni hafife almakla büyük yanlış yapıyorlardı ve en kısa zaman da bunun farkına varacaklardı. Bileklerimi oynatarak, bağladıkları ipten kurtulmaya çalıştım; boşa bir çabaydı, ip gevşemedi bile. İple

oynamam derimin tahriş olmasına neden olurken, sonunda sesli bir nefes alarak pes ettim, sırtımı sandalyeye yasladım.

"Başkomiserim," dedim gizli bir şey söylüyormuşçasına bir tavırla. Başını omzunun üzerinden çevirerek bana baktığında "Plan ne?" diye sordum.

"Ne planı?"

"Kaçış planı... Nasıl kurtulacağız buradan?"

Otuz iki diş gülümsedi ve gayriihtiyari "Kurtulamayacağız," dedi. Öyle basit, öyle sıradan dedi ki bunu, söylediği şeyi uzunca bir süre zihnimde tartmak zorunda kaldım.

"Ne?"

Kel, iri yarı adamın yanımıza doğru gelmesiyle birlikte konuşmamız yarıda kesildi, Engin önüne dönerek bakışlarını benden ayırdı. Bense hâlâ ona bakıyordum.

Nasıl kurtulamayacağız?

"Ahmet," dedi kel adam. "Donatsana burayı oğlum, misafirlerimizi bekletmeyelim. Ayıp."

Hiç kaçırılmadığım için, kaçırılma adabını bilmiyordum ama izlediğim filmlerde ya da dizilerde hiçbir zaman kaçırılan kişiler için masayı donatmamışlardı. Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi ayırt edemesem de saatlerce temizlik yaptığımı düşünürsek, açıkçası acıkmıştım. Engin yerse ben de yerdim.

Ahmet denilen adam, ameliyathanelere gelen alet masası gibi şeyle içeri girdiğinde yerimden kalkmaya yeltendim. Yalnızca yeltendim; ayaklarım bağlı olduğu için birkaç santim havaya kalkabilmiş, sonrasında sandalyeye geri düşmüştüm.

Midem havaya kalktı, korkudan buz kesildim.

Görebildiğim kadarıyla masanın üzerinde matkap, kerpeten, bıçak, jilet ve adını bilmediğim daha birçok şey vardı.

Ne yani, bize işkence mi edecekler?

Ben bayılırdım. Kısa ve net, benim bir dişimi çekmesine bile gerek yoktu. Bana yaklaştırsa dahi bayılırdım.

"Evet, başkomiserim," dedi. Ayakları aralık bir şekilde Engin'in önünde durdu. Açık konuşmam gerekirse adamın onun önünde durması içimi az da olsa rahatlattı. "O kadar malın heba olmasının hesabının sorulmayacağını mı sanmıştın? Oysaki kaç kere uyarmıştık, bize bulaşma diye."

Engin'in, karşısındaki adamla dalga geçercesine sırıtmasıyla birlikte iri yarı adamın yüzü, bariz bir şekilde kasıldı. Sonra da kendini kontrol etmeye çalışmış olmalı ki, yüzü gevşedi ve dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"O dişlerini tek tek sökerken de böyle gülebilecek misin acaba, başkomiser?"

"Alışığım ben, sen rahat ol."

Ben yanımıza getirdikleri işkence malzemelerinden sonra gerim gerim gerilirken onun hâlâ rahat olmasına anlam veremiyordum.

Hiç mi endişelenmiyordu?

"Sana öyle işkenceler yapacağım ki, ölmek için yalvaracaksın." Sesindeki nefret benim yerimden kıpırdanmama ve adamın dikkatini kendi üzerime çekmeme neden oldu. "Ah," dedi. Sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibi. "Tabii sevgilisini de unutmamak lazım, değil mi cici kız?"

Cici kız?

O ne ya!

Yüzüm iğrendiğimi belli edercesine istemsiz buruştu ve yine şu sıralar refleks olan şeyi farkında olmadan yaptım. Arda gibi, dilimi dışarı çıkararak başımı sallarken "He, he..." dedim.

Arda bu hareketi bize yaptığı zamanlarda sinirleniyor muyduk, hiç hatırlamıyorum ama şu an karşımda duran adam âdeta kırmızı görmüş boğa gibiydi. Yüzü kızardı, bir an kulaklarından duman çıkacağını düşündüm. Adam hızla, Ahmet denilen adamın getirdiği masadan bir kerpeten alarak bana doğru yaklaştı.

Resmen iri yarı bir adamla dalga geçmiştik ve ben, hem daha demin yaptığım hareket için Arda'ya hem de benim bu kadar rahat davranmama neden olduğu için Engin'e küfrettim.

Adamın benim önümde durmasıyla Engin "Ne oldu?" diye sordu. "Beklemediğin bir hareket miydi?"

Adam dudaklarını aralayarak tam bir şey söyleyecekken telefonu çaldı. Telefonunu yanıtlamadan hemen önce "Şanslısınız," dercesine ikimizin de gözlerine baktı, sonra da arkasını dönerek bizden uzaklaştı.

İçeride toplam dört kişi vardı. Ahmet denilen adam gözlerini bize dikmiş, işkence malzemelerinin olduğu masanın hemen kenarında duruyordu. Bize tehditler savuran kel adam telefonla konuşmak için

kırık camların oraya doğru giderken geriye kalan iki kişi de kapının önünde durarak kendi aralarında konuşuyordu. Kalan beş kişi muhtemelen kapının dışında nöbet tutuyordu. Engin tümüyle sandalyeye bağlı olduğu için onu yarımdan sayarsak eğer, dokuz kişiye karşı resmen bir buçuk kişiydik.

Yanımızdaki adam bizden hayli uzaklaşınca Engin başını omzunun üzerinden çevirerek "Bu kadar aptal olduğunu tahmin etmiyordum," dedi.

Muhtemelen geri döndüğüm için böyle düşünüyordu. Eh, ben de çok farklı düşünmüyordum ya...

"Yardımsever diyelim," diyerek olaya farklı bir bakış açısı kazandırdım ama yine de aptal olduğumu düşünüyordum.

"Bakalım, adamlar tek tek dişlerini söktükten sonra bir daha kimseye yardım edebilecek misin?"

Sesli bir şekilde yutkundum.

Adamlar tek tek dişlerimi söktükten sonra mı?..

Dişlerimi söktükten sonra?..

Benim dişlerimi!..

"Sen kendin için endişelen," diyerek kendimi avuttum. "Adamların seninle derdi var, benimle değil."

Sinirle gülümsedi. Gülümsemesiyle gözleri kısıldı; bu da bakışlarının keskinliğini arttırdı.

"Senin sevgilim olduğunu düşünüyorlar." Başını önüne çevirerek, çok normal bir şey söylüyormuşçasına devam etti konuşmasına. "Beni sinirlendirmek için seni kullanacaklar."

Gözlerim endişeyle doldu, kirpiklerim titredi, parmaklarımdan tüm güç kesildi.

"Ne yapacağız?" diye sordum hızla. Bu kadar rahat oturuyorsa illa bir planı vardır. Vardır, değil mi? Olsun...

Engin benimle dalga geçercesine sırıttı ama eğlenir gibi değil de sinirle.

"Yardımlarını hayatım boyunca unutmayacağım. Her ne kadar anlaşamasak da iyi bir kızdın."

Amacı beni korkutmak mıydı? Eğer öyleyse ayakta alkışlıyorum, son derece başarılıydı.

"Ne demek istiyorsun sen?" diye yükseldiğimde Engin başını omzunun üzerinden bana yaklaştırdı ve kulağıma doğru dişlerinin

arasından tıslarcasına "Kaçacaktın, diyorum," dedi. "Kimse seninle ilgilenmiyorken kaçacaktın!"

Başımdan aşağı dökülen kaynar su her yerimi yaktı, korkudan ruhumu teslim edecekken Engin ileriye gittiğini düşünmüş olmalı ki beni yatıştırırcasına "Tamam," dedi. "Korkmanı gerektirecek bir şey yok."

Ah, tamam o zaman.

Dalga geçiyordu galiba benimle, ilk önce deli gibi korkutup sonra da korkulacak bir şeyin olmadığını söylüyordu! Bu ne çeşit bir şakaydı? Hangi kameraya el sallamamız gerekiyordu?

"Demin öyle söylemiyordun!"

Sesim üç yaşındaki çocuğun sesinden farklı çıkmadı ama tavrıma bakılırsa sanki daha büyüktüm.

"Biraz önce dediklerimi unut."

"Neyi unutacağım? Dişlerimi tek tek sökeceklerini mi yoksa öleceğime dair yaptığın imalarını mı?"

"Ölmeyeceksin. Sadece sinirliydim! Hâlâ sinirliyim a-" Alt dudağını dişlerinin arasına alarak çekiştirdikten sonra konuşmasına devam etti. "Ben varken sana bir bok yapamazlar, merak etme. Sadece adamları sinirlendirmemeye dikkat et. Anlaştık mı?"

Konuşmasının sonuna doğru sesi anlayışlı bir hâl aldı, beni sakinleştirmek istercesine sesi yumuşadı. Derin bir nefes alarak, anlaştık anlamında başımı aşağı yukarı salladım. Bana uzun uzun baktıktan sonra "Yaklaş," diye mırıldandı.

Ben anlamadığım için yerimde hiç hareketlenmeden onun gözlerine baktığımda bir kez daha "Yaklaş," dedi.

Neden ona yaklaşmamı istediğini hâlâ anlamasam da dediğini yaptım. Ona yaklaştım, o da başıyla bana doğru yaklaşarak şakağıma dudaklarına bastırdı. Nefesim kesildi. Kalbim küt küt atmaya başladı, midemde hissettiğim kıvılcımlar tüm organlarımı yerle bir etti.

Sanki ayağımdaki ipler çözülmüştü, sanki bir kuş gibi havalanmıştım. Bazı zamanlar elim kolum şimdiki gibi bağlı olmasa da kafesteymişim gibi hissediyordum, şimdi... Şimdi elim kolum bağlıydı, kaçma imkânım yoktu ama hiç olmadığım kadar özgür hissediyordum.

Göz kapaklarımı yavaşça aralayıp ona bakarken, "Bu neydi şimdi?" diye sordum. Dudağımın yukarı doğru kıvrılmasını engelleye-

miyordum, tıpkı kalbimin şiddetle çarpmasını engelleyemediğim gibi.

Hiç, dercesine tek omzunu silkti ve önemsiz bir şeyden bahsediyormuşçasına konuştu. "Korkma diye..."

"Hı, hı," dedim başımı sallayarak.

Bakışlarımı deponun içerisinde gezdirdim, azıcık utanmış olabilirdim. Pekâlâ, onu öperken bile utanmayıp şimdi beni şakaklarımdan öpmesiyle utanmam biraz garipti fakat ciddi ciddi utanmıştım. İyi ki ellerim bağlıydı da, elimi şakaklarıma çıkaramıyordum çünkü ben kendimi bilirim; parmaklarımla onun öptüğü yeri tutar ve alık alık gülümserdim.

Telefonuyla konuşmaya giden adam geri dönüp bize doğru yürümeye başladığında yerimde huzursuzca kıpırdandım. Utanç, heyecan, her şey bir anda silindi, tek bir duygu kaldı: korku.

"Kadir!" diye seslendi adam gözlerini benden ayırmadan. Elindeki kerpeteni bir sağ bir sol eline getirip durdu. Korkutmak istiyorsa, gerek yoktu. Zaten deli gibi korkuyordum, hele ki Engin'in az önceki, öleceğime dair imalarından sonra...

Adam kapıya doğru bakıp "Hadi, eğlenceyi kaçıracaksın!" diye bağırdı. Önüne döndükten sonra, sanki sır veriyormuşçasına kulağıma doğru eğildi. "Onu çağırmayınca kızıyor, biliyor musun?"

"Bana ne!" dememek için dudaklarımı sıkı sıkıya birbirine bastırdım.

Sinirlendirmek yoktu.

Demir kapının gıcırdayarak yan tarafa doğru sürülmesiyle başımı hafif yana doğru eğerek gelen kişiye baktım. Kadir denilen adam olmalıydı. Bir seksen boylarındaydı, tahminen kırklı yaşlarının başında, esmer... Bir kulağı beyaz gazlı bezle sarılı.

"Sonunda gelebildin," dedi gülümseyerek Kadir'e bakarken. Sonra da kerpeteni eline ritimle vurarak Engin'le benim etrafımda bir daire çizdi.

"Kadir," dedi düşünceli bir sesle. "Başkomiser bizim kaç ton malımıza el koydurtmuştu?"

Engin adamın cevap vermesini beklemeden, sanki ona sorulmuş gibi "Dokuz," dedi.

Kafamı Engin'den tarafa eğerek yalnızca onun duyabileceği bir sesle "Keşke kalan dokuz mala da el koysaydınız, başkomiserim," de-

yip başımı kaldırdım ve başımı kaldırdığımda bana bakan, sinirden kasılmış, çatılan kaşları alnında derin yarıklar oluşturmuş adamı gördüm.

Galiba yalnızca Engin duymamıştı...

Adam tek bir adımla yanıma doğru gelip, bağlı olan elimi kaba bir hareketle tutarak beni sandalyeyle birlikte kendisine doğru çekti. Ben çığlık çığlığa karşı çıkmaya çalışsam da pek başarılı olduğum söylenemezdi.

"Ne o, sinirlendiniz mi?"

Engin'in alaylı sesinden sonra adam başını çevirerek Engin'e baktı, ona bakarken de kerpeteni kapayıp açtı. Sanki yapacağı şeyin önceden haberini veriyordu.

"Bakalım, sevgilinin tırnağını çektiğimizde bu kadar sakin kalabilecek misin?"

Gözlerim irice açıldı, aldığım nefes içime oturdu. Adam avucumun içinden tutarak, bileğimde ip bağlı olduğu için iki elim birden hareket ediyordu, iyicene kendine doğru çekti.

Telaşla Engin'e döndüm.

"Bir şey yapsana!"

Eğer A,B, C planı varsa içlerinden birini derhâl pratiğe dökmeliydi yoksa tırnağımdan olacaktım!

Çenesi gerildi, hatta çenesinden bir kasın seğirdiğini gördüm. Korku iliklerime kadar işledi, galiba, galiba tırnağımdan olacaktım çünkü Engin eski rahatlığında değildi.

"Ne yapabilirim!" diye beni azarladı. Aldığı sert soluk, kulağımda yankı yaptı. "Kaçacaktın kızım, sana demedim mi ben!"

Elinde kerpeten olan adam, Engin'in gergin hâlinden zevk almışçasına kahkaha attı. Adam avucumun içinden eliyle sıkıca tutsa da, ben parmaklarımı ve elimi öyle çok hareket ettiriyordum ki, adamın hem elimi tutması hem de tırnağımı çekmesi imkânsızdı. Bunu o da fark etmiş ki "Kadir," dedi. "Gel, elini tut."

Sandalyeden ağlayarak gerisin geriye kaçmaya çalışırken titreyen sesimle "Ya, ben size ne yaptım?" diye sordum. Şu an sadece sesim titremiyordu; ellerim, ayaklarım, parmaklarım... Her bir hücrem...

"Hangi parmağı tutayım, abi?" dediğinde Akif, orta parmağımı çıkaracaktım fakat parmak benim, tırnak benim olunca yemedi.

İri yarı, kafasının üstü kelleşmiş olan adam, eliyle avuç içimden tutarak parmaklarıma tek tek baktı. Sanki manavdan karpuz seçiyordu.

"Imm," diye mırıldandı, sonra da kerpetenin ucunu işaret parmağımın üzerine bastırdı. Kerpetenin demirinin verdiği soğukluk hare hare tüm vücuduma yayıldı, midem ölesiye bulandı.

Akif'in işaret parmağımı öne doğru çıkarması, iri yarı adamın da kerpeteni parmağıma doğru yaklaştırmasıyla kan beynime sıçradı ve ben "Yapma, sakın!" diye bağıra çağıra kaçmaya çalıştım. Bedenim hareket etse de, parmağım Akif'in elinden bir gram bile oynamadı.

"Gel, siktiğimin çocuğu!" dedi Engin öfkeyle. "Gel de benim tırnağımı çek!"

Hak verircesine, abartılı hareketlerle başımı aşağı yukarı salladım.

"Bence de Engin'in tırnağını çekin! Mallarınıza el koyan Engin değil mi? Ne diye benim tırnağımı çekiyorsunuz?"

Korkudan nefes dahi almadan konuşuyordum. Engin acıyı hissetmezdi bile, yani hiç değilse benim kadar hissetmezdi.

Akif denilen adam, dalga geçercesine, olmaz anlamında başını iki yana salladı.

"Cık, senin tırnakların daha hoş."

Bundan sonra tırnaklarımı asla ama asla uzatmayacak, manikür, pedikür, hiçbir şey yapmayacaktım.

"Eğer o kızın tırnağına zarar gelirse, sizi sikip sikip çoğaltırım," dedi Engin dişlerinin arasından.

O dediği şeyi tırnağıma zarar gelmeden yapamaz mıydı?

Adamların ikisi de güldü, hatta içerideki kapının önünde nöbet tutan adamlar da ilgiyle bu tarafa doğru geldi. Engin'in sinirlenmesi, benim korku dolu çığlıklarım hoşlarına gitmiş olmalıydı.

"Tabii, iplerden kurtulabilirsen..."

Engin başını kaldırarak, ateş saçan gözleriyle tehdit edercesine, ona bu sözleri söyleyen adama doğru baktı. Eli ve ayakları, hatta kolları bağlı olsa bile şu an, öylesine güçlü duruyordu ki... "O zaman," dedi. Dudaklarını gülümser gibi birbirine bastırdı. "Beni daha sıkı bağlayın, çünkü ben buradan kurtulduğum gibi ebenize kadar sikeceğim."

Adam, Engin'in iplerden kurtulup kurtulamayacağını ölçmek ister gibi, düğüm attıkları yere baktı. Sonra da açamayacağını düşünmüş olmalı ki küçümsercesine dudaklarını kıvırdı. Eli kolu bağlı

adamdan, dokuz kişi olmalarına rağmen korkuyorlardı. Adam bana yaklaştı. Ağzının kokusunu hissediyordum, normalde burun kıvıracağım bir koku olmasına rağmen sanki duyu organlarım korkuyla çalışmayı bırakmış gibi rahatsız olmamıştım.

Sıfır iğrenme...

Trilyon korku...

"Acıtmayacağım," dedi.

"Teşekkür mü edeyim?" dedim aldığım gür solukların arasından.

"Kötü fikir değil."

Adamın kerpeteni açıp tırnağımın ucunu tutmaya çalışmasıyla birlikte "Bak," dedim. Gözlerimden yaşlar akıyor, sesim titriyor, sırtım kasılıyor... "Engin beni sevmiyor, hatta benden nefret ediyor."

Tırnağımın ucu kerpetenin demirlerinin arasındaydı, o an elimi geri çektiğim takdirde, tırnağım kerpetenin ucunda kalacaktı.

Yalvarırcasına "N'olur," dedim. Gözlerim tırnağımdan ayrılmıyordu, çekeceğim acıyı düşünmek dahi istemezken yaşamak psikolojimi bozabilirdi.

"Bakalım," dedi, başını kaldırıp Engin'e baktı. Sonra dikkatini tekrar tırnağıma verdi. "Seviyor mu sevmiyor mu?"

Kerpeteni eliyle sertçe sıkması ve birden geriye doğru çekmesiyle her yerimle ama abartısız her yerimle çığlık attım. Durmadan, duraksız...

Adam öyle bir çekmişti ki geriye doğru savruldu, hissettiğim acı kulaklarımı uğuldatırken gözlerim karardı, başım döndü.

"Orospu çocukları!"

- 17 -

İçimde çığlık çığlığa ettiğim küfürlerin hiçbirini dışarıya yansıtamadım; korktuğumdan değildi, girdiğim şoktan ve hissettiğim korkunç acıdandı.

Gözlerim sımsıkı kapalıydı. Nefes almıyordum ama göğsüm şiddetle yükselip alçalıyordu. Tırnak etimin havaya kalktığını hissediyordum, tıpkı kanların bileğime doğru süzülmesini hissettiğim gibi.

Etraftaki bağırış sesleri, yalnızca kulağımda koca bir uğultu oluşturdu. Uğultudan tek duyabildiğim şey kalbimin atış sesiydi.

Küt, küt, küt...

Ama şiddetli!

Zamanla dinmesi gereken acı, her saniye şiddetini katlayarak arttırdı. Adam sırıta sırıta geri çekilirken ben acıyı daha az hissetmek için diğer elimle işaret parmağımın en altından sıkıca tuttum.

Hiçbir işe yaramadı. Hamile kadınlar gibi nefesimi dışarı hohladım, yine hiçbir işe yaramadı.

"Bak, canın acıyınca nasıl kuzu gibi oldun," dedi tırnağımı çeken adam.

Kafamı kaldırdım, içimde fokurdayan öfke acımı bir nebze olsun azalttı.

"Buradan kurtulduğumda sana o kuzuyu göstermeyene de Beril Piliç demesinler. Seni adi, piç kurusu, şerefsiz!"

Hırsımı alamadım.

"Orospu çocuğu," diye çığlık çığlığa bağırdım. "Orospu çocuğusunuz siz!" Canımın acısıyla daha da yükseldi sesim. "Tam bir orospu çocuğu, pezevenksiniz! Şerefsizler..."

"Ovv," dedi bana kuzu diyen adam. Şaşırmış gibi eliyle ağzını kapattı. "Kuzunun içinden kurt çıktı."

Yanındakiler sanki komik bir şey söylemişçesine güldüler. Bense o an içimden her saniye başı, orospu çocukları, diye söyleniyordum.

"Yaranı sarmamı ister misin, canım?"

Cevap vermedim, benim yerime Engin tıslarcasına "Senin o canını sikeceğim ben," dedi.

"Pek bir öfkelisin, başkomiser." Adam tek kaşını kaldırarak konuşmasına devam etti. "Bu öfke, sevmediğin biri için fazla değil mi?"

"Ben sana sevmeyi bu iplerden kurtulduğum an göstereceğim."

"Bu iplerden kurtulman imkânsız."

Engin'in gözleri benim parmağıma kaydı, anbean çenesi kasılırken "Kurtulduğumda," dedi, başını kaldırarak adama baktı. Sert çehresi bakışlarının etkisiyle daha bir keskinleşti. Ürkütücü görünüyordu, benim için değil, adamlar için. "Tek tek tırnaklarını yedirteceğim sana."

"Aa, olmaz ki ama, siz şimdiden sinirlenmeye başladınız, hâlbuki biz daha yeni başlamıştık. Çekeceğimiz on dokuz tırnak daha var."

Hızla Engin'e döndüm, Engin ona baktığımı hissetti ama bana bakmadı. Ne yapıp ne edip o iplerden kurtulmalıydı yoksa adamların kafama sıkmalarına gerek kalmadan, bir başka tırnağımı çekmeleriyle ölürdüm. Şakasız, ölürdüm.

Telefonu çalan Kadir, bizden uzaklaşarak telefonunu yanıtladı. Çok uzağa gitmedi, telefondaki adamlar ona bir şey dedi, o sadece "Tamam," dedi ve geri dönerek "Abi, sevkiyat yola çıkmış, yeni malları nereye koysunlar?" diye sordu.

Benim tırnağımı çeken adam, eliyle telefonu ona vermesini işaret etti. Telefonla konuşmadan önce, ne olur ne olmaz diye endişelenerek yanlarımıza gelen iki adama "Siz kapıya," dedi. Giden adamların arkasından bakarken gözüm yere düşen tırnağıma takıldı. Kaşlarım büküldü.

Büyük bir acıyla "Tırnağım... Tırnağım..." diye inledim.

Engin sıkıntıyla iç çekti, sonra da umursamaz bir tavırla başını omzunun üzerinden bana doğru çevirdi.

"Alt tarafı tırnak... Çok düşünme."

Kafamı öyle hızlı kaldırarak Engin'e baktım ki boynumdaki bir damardan koca bir sıcaklık akmaya başladı.

İnanamaz bir tavırla "Alt tarafı tırnak mı?" diye sordum.

"Evet, en kötü ihtimalle bandın ucunu bulamazsın."

"Şaka mısın sen ya!"

Acıdan yerimde duramıyorken, ellerim ayaklarım bağlı olduğu için ayağa bile kalkamıyor olmak zaten hissettiğim acıyı katlıyorken, onun dalga geçercesine "En kötü ihtimalle bandın ucunu bulamazsın," demesi bozulan sinirlerimi iyice hoplattı. Göğsüm hızla yükselip alçaldı. Bakışlarım onun gözlerinin üzerindeyken o, "Sana gitmeni söyledim!" diye yineledi. "Bir kez olsun sözümü dinleyemez miydin!"

Gitmediğim için bana benden daha çok öfkeliydi.

Evet, bence de gitmeliydim! Ama işte, vicdanım elvermemişti.

"Seni yalnız başına mı bıraksaydım?"

"Evet," dedi anında. "Bu adamın ellerindeki silahların senin tuttuğun o su tabancasına benzediğini mi sanıyorsun? Ya da benim git derken seninle oyun oynadığımı mı?.. Arabanın içine ateş açtılar, ateş! Görmedin mi? Hangi akılsız geri döner ya?"

"Şu an ölsen," dedim, alt dudağım titredi. "Üzülmem bile."

Sesim kırgın çıkmıştı, çünkü kırgındım. Onun için geri döndüğüm hâlde bana hâlâ hakaret ediyordu. Üstelik delinin teki tırnağımı çekmiş ve canım fena hâlde yanıyorken...

Önüme dönerek gözlerimi kırık olan cama diktim. Uzaklardan gelen adamların sesinden başka duyduğum tek ses nefes alışverişlerimizdi.

Yorgun bir tavırla harfleri yavaşça birleştirerek "Korktuğunu belli etme," dedi. Refleksle başımı ona çevirecektim ki son anda kendimi tuttum. "Ve onları sakın sinirlendirme."

Hiçbir şey demedim.

"Ben onların dikkatini üzerime çekeceğim, sen mümkün olduğunca konuşmamaya çalış. Tamam mı?"

Nefesini saçlarımın arasında hissediyordum. Başımı çevirerek ona baktım; direkt gözlerime bakıyordu, morali bozuk gibiydi. Hayır, hayır, üzgün... Başını hafif sağa doğru hareket ettirdi. İç çekip "Tamam," dedim kısık bir sesle.

Bu kadar korkarken korkumu nasıl belli etmeyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat diğer tırnaklarım da gitmesin diye, en azından deneyecektim.

Tırnağımı çeken adamın, telefonu dar gelen cebine zorlukla koyarak bize doğru gelmesiyle birlikte yerimde dikleşmeye çalıştım. Burnumun direği sızladı, parmağımda daha farklı bir acı hissettim.

"Evet," dedi sırıta sırıta. "Nerede kalmıştık?"

Engin çenesini yukarı kaldırarak, kinayeyle "Sizin beceriksizliğinizde..." dedi.

Engin'in konuşmasından sonra adam bakışlarını benim parmağıma indirip yalancı bir hüzünle dudaklarını büktü.

"Haklısın," dedi. "Hiç iyi çekememişim. Eti de kalkmış, şimdi ne acır o. Ama merak etme," diyerek masadaki kerpetene uzandı, pis pis sırıttı. "Bu seferki daha iyi olacak."

Dakikalar önce korktuğumu belli etmeyeceğimi söyleyen ben değilmişim gibi başımı korkuyla Engin'e doğru çevirdim. Soluklarım hızlandı, canımın acısı arttı sanki.

"Engin, bir şey yap," dedim titreyen sesimle. "Yalvarırım, bir şey yap!" Yerimde çırpınırken gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Saçımın başımın birbirine girdiğine, dağıldığıma emindim.

"Kusura bakma, Beril," dedi dişlerinin arasından. Boynunda bir damar belirgin bir şekilde atarken elinde kerpeten olan adamı baştan aşağı küçümsercesine süzdü. "Bunlar gibi ciğeri beş para etmez adamların gücü ancak kadınlara yeter. Elim kolum bağlı olduğu hâlde bana bir şey yapmaya çekiniyorlar."

Adamları kendisine doğru çekmeye çalışıyordu ki başarılı olmuştu.

"Öyle mi, başkomiser?" dedi adam onun önüne doğru yürürken. "Senin de mi tırnağını çeksek acaba?"

Engin çenesini dikleştirerek başını karşısındaki adama doğru yaklaştırdı, adamı daha çok sinirlendirmek için "Sende benim tırnağımı çekecek yürek var mı?" diye sordu.

Adam hayli sinirlendi. Engin onu gaza getirmeye çalışıyordu ama zaten adam istediği kıvama çoktan gelmişti. Adamı ekstra sinirlendirmesi kendisinde açılan daha büyük yara demekti, daha çok dehşet demekti. Hiç korkmuyor muydu?

Görmemiş miydi benim parmağımın hâlini? Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabiliyordu?

"Kadir, tut lan şunun elini!"

Kadir denilen adam kaba bir tavırla onun elini tuttuğunda Engin benim gibi çırpınmadı, aksine parmağını uzatarak "Bak, bu tırnağımı çek, uzamış. Hiç tırnak makasıyla uğraşmayayım," dedi.

İşaret parmağıydı...

Sol el...

Aynı parmak...

"Bütün tırnaklarını çekelim de hiç uğraşma tırnak makasıyla."

"Güzel fikir."

Film sahnesi izler gibi olan biteni izliyordum. "Yapmayın, hayır, durun," demek istiyordum, çok istiyordum ama gerçekten dururlar da benim tırnağımı çekerler diye korkuyordum. Sanki ağzımı açsam adamlar bana doğru hareket edecekler, hızla tırnaklarımı çekecekler gibi geliyordu.

Hem Engin değil miydi adamların mallarına el koyan?

Bana "Kaç git," dediğinde arkamı dönüp ona yardıma gelmeseydim zaten tek başına işkenceye uğramayacak mıydı?

Kendimi haklı çıkarmak üzere bütün çabalarım boşaydı; kalbim sızlıyor, vicdanım bana kin kusuyordu. Üzülüyordum, dahası kıyamıyordum, kendime de ona da, ama en çok kendime.

"Hazır mısın, başkomiser?" diye sordu adam.

Büyük ihtimalle gerilmesini istiyorlardı. Engin değil ama onun yerine ben iki kat fazla gerildim, onun yerine ağladım.

Tırnağının ucu kerpetenin kıskacındaydı. Adamın kerpeteni geriye doğru çekmesiyle, tırnağını çekme anını izleyemeye dayanamayarak bakışlarımı Engin'in yüzüne doğru çevirdim. Tırnağını çeken adamdan garip sesler çıktı, Engin'se gözlerini yumarak dudaklarını birleştirdi. Çenesi kasım kasım kasıldı ama bu uzun sürmedi.

Ben artık hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken Engin'in kasılan yüzü mazoşistçe bir gülümsemeyle gevşedi. Gözlerini sanki hiç canı yanmamış gibi benden tarafa çevirdi ve flörtöz bir edayla bana göz kırptı.

Ağlarken yaptığı harekete burnumu çekerek güldüm.

Elini kaldıramadığı için başını eğerek dizlerinin üzerinde duran eline baktı, sahte bir hüzünle "Tüh," dedi. "Bandın ucunu bulamayacağım artık."

Bir yandan ağlıyor bir yandan da gülüyordum. Psikolojim pert olmuştu ve bunun tek suçlusu, yanımda eli kolu bağlı duran adamdı.

Adamlar böyle bir tepki beklemediğinden afallamış, ne olduğunu sorarcasına birbirlerine bakmışlardı. Onlara Engin'in tepkileri komik gelmiyordu çünkü korkmasını istiyorlardı, en azından acı çektiğini görmek... İstediklerini alamadıkları için daha çok hırslandılar, daha çok öfkelendiler.

Kel olan, Engin'le ikimizin tırnağını çeken pislik adam masaya geldi tekrar. Kaşları derince çatıktı. Baştaki alayından eser kalmamış, sadece ama sadece Engin'in acı çekmesine odaklanmıştı.

Eline jilet alarak "Bakalım, acıya ne kadar dayanıklısın, başkomiser?" dedi. Engin'in gözlerinde en ufak korku göremediğinde ise başını ağlayan bana doğru çevirdi. Gözyaşlarım duruldu, sanki adamın aklından geçenleri hissetmişim gibi nutkum tutuldu.

"Senin gibi adamlar," dedi ve bana doğru yürüdü. Arkama geçerek iki elini omuzlarıma yerleştirdi. "Acıyı sadece sevdikleri zarar görünce hisseder, değil mi?"

O beni sevmiyor, diye içimden defalarca geçirdim fakat dışarıya tek bir ses çıkmadı. Çünkü dilim tutulmuştu. Çünkü sesim korkudan içime kaçmıştı.

"Sizin gibi şerefsizler de ancak gücünün yetmediği adamların sevdiklerine zarar verirler."

Eğer biraz olsun kendimde olsaydım o an, Engin'in beni sevdiğini adamlara itiraf ettiğinin farkında olurdum. Fakat fark etmemiştim, büyük ihtimalle Engin de söylediklerinin o anlama geldiğini fark etmemişti.

"En büyük eğlencemiz bu bizim."

"Sizi de eğlencenizi de sikeyim."

Adam bana bakarak beni hayvan gibi süzmüş ve pis pis sırıtarak, imayla "Ona da sıra gelir," demişti. Yüzüne tükürme veya yüzüne kusma arasında gidip geldim o sıra. Korkum değil de, bileklerimde ve ayaklarımda bağlı olan kalın ip kalkmama engel oldu, yoksa kalkar, tırnağımın acısını adamlardan tek tek çıkarırdım.

"Seni falakayı yatırıp sikmeyene de Engin demesinler, amına koyayım!"

"Bak bak," dedi yanından bir milim bile ayrılmayan Kadir'e bakarak. "Sevgilisine zarar gelecek diye nasıl da korktu."

Jileti eni boyunca tutarak ucunu bastırmadan çıplak kolumun üzerinde gezdirdi, tüm tüylerim üşüyormuşçasına diklendi. Jileti benim kolumda gezdiriyordu ama bakışları Engin'in üzerindeydi.

"Ben size bir şey yapmadım," dedim güçsüz sesimle.

Hiç bu kadar ağladığımı hatırlamıyordum, aynı şekilde canımın hiç bu denli acıdığını da hatırlamıyordum. Ben başı çok az ağrısa bile, ağrısı geçene kadar uyuyan insandım; ben kim, tırnağımın çekilmesi kim?

"Ama sevgilin yaptı."

"O benim sevgilim değil, beni sevmiyor, hatta benden nefret ediyor!"

"Yapma ya," dedi adam. Onunla dalga geçtiğimi, kurtulmak için yalan söylediğimi sanıyordu ama öyle bir şey yoktu. Engin gerçekten beni sevmiyordu, gerçekten benden nefret ediyordu.

Acaba öpüştükten sonra bana nezareti temizlettiğini söyleseydim, beni bırakırlar mıydı?

"Yanlış kişiyi kaçırdınız siz, arabasını kaçırsanız daha çok canı yanardı!"

Adam çenesiyle Engin'i işaret ederken "Şu gergin oturuşa bak," dedi. "Tırnağını çektik, gıkı çıkmadı, senin yanına yaklaştık diye nasıl da kasıldı."

Gerçekten baktım ona.

O da bana baktı, göz göze geldik.

Sonra başını benden tarafa eğerek, kulağıma doğru kimsenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı.

"Bana âşıksın, diyen kızı göremiyorum. Nerede?"

Başımı kaldırarak ona sert sert baktım. Canım tatlıydı benim, tırnaklarımı da yerinde seviyordum.

Bu sefer ben ona yaklaştım. Kirli sakalları yanağıma battı, tenimde garip bir his bıraktı. "Sen de âşık olmadığını söylüyordun. Bak," dedim. "Ben dâhil kimseyi ikna edemiyorsun."

Sessizce güldü, bir şey demedi fakat başı varla yok arası bana yaklaştı. O sırada kel adam, huzurumuzu kaçırmak için "Daha değişik şeyler yapalım," diye araya girdi. Elini masanın üzerindeki çeşit çeşit aletlerin üzerinde yavaşça gezdirdi. En sonunda iki parmağının arasında tuttuğu küçük, şeffaf, içinde tuz olan kilitli poşeti havaya kaldırıp salladı.

"Tuz," dedim korkuyla.

Parmağım sızladı, acısını düşünemiyordum. Öldürsün, tırnağıma tuz basacağına kafama sıksın, daha iyiydi.

Adam ve adamın yanındakiler sanki espri yapmışım gibi kahkahalarla güldü.

"Bu elimdeki var ya," dedi paketi gözlerimin önünde sallayarak. "Senin o tüm acını dindirir. Ellerin bağlıyken havalarda uçarsın."

Sonra da her gün o uçtuğum yerden kafa üstü düşer, günden güne erirdim. Sağ ol canım, almayayım.

Kilitli poşeti yerine bırakarak "Bu senin için ödül olur," dedi. Eline tekrar jileti aldı.

Ben alabilirmişim aslında. Çok da şey etmeyelim.

Adam jileti kendi elinde inceleyip "Hm, iyi iyi, keskinmiş," tarzı mırıltılar çıkardı. Amacı beni psikolojik olarak da kesmekti. Korkutmak, hatta korkudan öldürmek... Jiletteki başını hafifçe kaldırdı ve gözlerini oynatarak bana baktı. "Hazır mısın?"

Korktuğumu belli etmemek için tek kelime etmedim, sadece depoda yankılanacak kadar sesli yutkundum.

Adam sanki, ben "Hazırım," demişim gibi "Güzel," dedi ve kolumu kendisine doğru sertçe çekerek daha çok korkmama neden oldu. Çığlık çığlığa bağırdım. Bağlı ayaklarımla itmeye çalıştım. Kolumu çekmek için uğraştım. Sadece sandalye yerinde oynayıp taş zeminde ses çıkardı. Ağladım, deli gibi ağladım.

"Bak, Engin pişmanmış mallarınıza el koyduğu için," dedim. Adamları ikna etmekten ve canımı kurtarmaktan başka hiçbir amacım yoktu. "Zaten pişmandı. Bana söyledi." Sanki üç yaşındaki çocuğu kandırıyordum ama aklıma başka hiçbir şey gelmiyordu.

"Özür dileyecekti sizden! Zararınızı da karşılar! Arabası... arabası bir buçuk milyon! Onu alın!"

"Şşş," dedi susmamı istercesine. "Acıtmayacağım."

Göz göre göre tenimi jiletleyecek olan adam, acıtmayacağını söylüyordu. Allah'ın delisi.

Jileti yavaş yavaş koluma doğru yaklaştırdı. Nefesimi tutarak sırtımı geriye doğru yasladım. O sırada eli tırnağımın olmadığı yere değdi ve ben çifte acı yaşadım. Hem tenimde çizgi hâlinde şerit çeken jiletin hem de tırnağımın acısını...

İki acı katlanarak kulağımda uğultu oluştururken "Orospu çocuğu," diye haykırdım.

Öyle bir acıydı ki, parmaklarımı oynatmaya dahi korkuyordum. Öyle bir acıydı ki, damarlarımı kesmişti sanki. Sıcak sıvının, vücudumdan ayrıldığını hissediyordum. Nefessiz kalışımı... Gözlerimin yandığını, boğazımda koca bir ağırlığın oluşmasını...

Dünyayla tüm bağlantım kesildi. Zaman durmadı, can çekişti. Saatin tik tak sesi, kesilen kolumun üzerinde attı.

Benim ağlayışlarım, iç çekişlerim, sesli soluklarım haricinde dışarıdan sesler geldi. Ben pek umursamadım açıkçası, hatta hiç umursamadım ama benim kolumu jiletleyen o manyak adam umursadı ve yanında duran diğer manyak adama "Ne yapıyor onlar?" diye sordu.

"Yemek yiyeceklerdi, abi."

"Bizi niye çağırmıyorlar lan, kurt gibi açım!"

Gitsin diye dua edecek gücüm bile kalmamıştı ama gideceklerini anladığımda az da olsa rahat bir nefes almıştım.

Zıkkım yesin!

Boğazında kalsın da ölsün!

"Atıf, sen sonra yersin, ne olur ne olmaz, bunların yanında dur."

Benim kolumu delik deşik etmişlerdi, tırnağımı çekmişlerdi, etim kalkmış ve ortada benim bile baktığımda midemin bulanmasına neden olan kanlı bir görüntü oluşmuş ama onlar, hiç etkilenmemiş gibi aç karınlarını doyurmaya gitmişlerdi.

Acımasız oldukları kadar midesizlerdi.

Adamlar çıktıktan saniyeler sonra Engin başını bana doğru yaklaştırarak "Sakın dizini oynatma," dedi ve ben tabii ki refleksle dizimi oynattım. Gözlerim direkt dizime kaydı. Adam jileti dizimin üzerine düşürmüştü, ben de düşürdüm düşürecektim.

"Onu alabilir misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim direkt. "Hayır, alamam. Bir tırnağım yok, bir kolum dirseğimden bileklerime kadar jiletle kesik. Elimi kolumu oynatıp nasıl alayım onu?"

"Alırsın," dedi sakin bir sesle. "Sana güveniyorum."

"Pek güvenilecek biri değilimdir," dedim ama aksine yavaş bir şekilde jilete uzanmaya çalıştım. Parmaklarımın en ufak hareketi canımın acısını katlıyordu. Kesilen kolum sızlıyor ve kesilen yerden tüm bedenime koca bir sıcaklık yayılıyordu.

"Canım çok yanıyor." Sesim titremişti.

"Hani," dedi Engin. Burnumu çekerek sırtımı eğip elimi jilete doğru yaklaştırdım. "Âşık değilim diyordun ama ben dâhil kimseyi ikna edemiyorsun, demiştin ya..."

Başımı salladım, demiştim. Az önce...

"Belki de haklısındır."

Jilete uzanan ellerim titredi, kalbim deli gibi hızla atmaya başladı. Bir anlığına canımın acısını bile hissetmedim.

"Belki gerçekten sana âşık olmuşumdur ve her geçen gün sana daha çok çekiliyorumdur..."

Başımı çevirerek ıslak gözlerle ona baktım. Gözleri, gözlerimin üzerindeydi ve dalga geçiyor gibi görünmüyordu. Söylediklerinde son derece ciddiydi.

Bir şey diyemedim, onun reddetmesine o kadar çok alışmıştım ki şimdi bana âşık olduğunu itiraf etmesi sarsmıştı beni. Bakışları parmaklarımın arasında tuttuğum jilete kaydı. "Rahat ulaşabildiğin yerden ipi kes," dedi. Sesi kontrollüydü, az önce bana aşkını itiraf etmemiş gibi. Başımı salladım fakat canımın acısından bunu başarabilecek miydim, emin değildim. "Biraz hızlı olman gerekiyor."

Tekrar başımı salladım.

Jileti rahat hareket edebileceğim bileğime yakın bir yerden keserken, "Jileti yanlamasına bastır," dedi.

Dediğini yaptım, ip yavaş yavaş kesilirken ben canımın acısını görmezden gelmeye çalışıyor, bunu da "Engin bana âşıkmış, bana çekiliyormuş," diye içimden geçirerek yapıyordum.

"Biraz daha sert bastır."

Jileti daha iyi tutmak için parmaklarımı oynattığımda jilet, uyuşmuş eklemlerimin arasından yere düştü. Şoke olmuş bir şekilde dudaklarım aralandı, olduğum yerde kaskatı kesildim.

"Sorun yok, sorun yok," dedi Engin. "Kestin yeterince. Ellerini birbirinden sertçe ayırırsan kopacak zaten."

Dediğini yaptım. Yapmaz olaydım.

Yara yerlerimin hepsi sızladı. Öyle bir sızladı ki sanki aynı acıyı tekrar yaşamışım gibi, yine de pes etmedim. Motivasyon kaynağım, eğer buradan kurtulamazsak daha çok canımın yanacağını biliyor olmaktı. Eğilerek elimi iki yana ayırdığımda bu sefer ip koptu.

Canım acımasına rağmen otuz iki diş sırıttım.

"Harikasın," dedi Engin başımın üzerinden öperek. Sonra tekrarladı. "Harikasın!"

Gülümsemem genişledi; ilk defa beni övüyordu.

"Şimdi yerden jileti alıp kolumdaki ipi kes, hadi."

Gergin bir tavırla, kapıda duran adama baktım. Adam gülümseyerek telefonla biriyle, büyük ihtimalle sevgilisiyle konuşuyordu. Adama çaktırmadan jileti yerden aldım. Adam hareketimi hissetmiş gibi bana döndü, dik dik baktı, ben de ona dik dik baktım. Benden gözlerini ayırdı, bu sefer Engin'e baktı. Engin'in iplerini kontrol etti. Kollarım iki yandaydı ama beni bağladıkları ip dizlerimin üzerinden sarkıyordu. Eğer Engin'e baktığı gibi dikkatli bir şekilde bana baksaydı yakalanmam an meselesiydi.

Adam her şeyin yolunda gittiğini düşündüğünde bakışlarını bizden ayırdı. Birkaç saniye sonra adamın tekrar bize bakmayacağından emin olduğumda Engin'in kolundaki ipi kesmeye başladım. Yarısını bile kesmeden Engin elini sertçe çekerek ipi kopardı. Sonra jileti benim elimden alarak, adamı kontrol ettikten sonra diğer tarafındaki ipi kesti. İp diyorum ama halattan bir farkı yoktu. Halat kadar sağlam, halat kadar dayanıklıydı.

Kısık bir sesle "Seni kurtardım, farkında mısın?" diye sordum. Sırtını geriye yasladı, başını omzunun üzerinden çevirerek bana baktı.

"Bugün şans senden yanaydı."

"Şans benden yana mıydı?" dedim şaşkın bir tavırla. "Kolumda koca bir kesik var!"

"Onlarda daha büyüğünü açacağım." Gözleri koyulaştı. Ellerini sanki hâlâ bağlıymış gibi bedeninin yanında tutarken başını kaldırarak, telefonla konuşan adama baktı.

"Birader, baksana bir!"

- 18 -

Kapının önünde bize göz kulak olması için bıraktıkları adam, Atıf, Engin'in ona seslenmesiyle birlikte telefonu kulağından uzaklaştırmadan, çatık kaşlarıyla, başını "Ne var?" dercesine bir iki kez oynattı.

"Gelsene bir."

Adamın kaşları daha derinden çatıldı. Telefonun karşısındaki kişi ona bir şeyler söylüyor ama o dinlemiyor, dikkatli bir şekilde Engin'e bakıyordu. Adam bize doğru temkinli birkaç adım atarken telefonda konuştuğu kişiye "Ben seni sonra arayacağım, Hande," dedi.

O an Engin ağzının içinden "Bok ararsın," diye homurdandı. Sadece ellerindeki ipler çözüktü, ayakları hâlâ sandalyeye bağlıydı ama o bir nebze olsun kurtulamayacağımızı düşünmüyordu.

"Ne vardı?" dedi adam. Yaklaşmaya çekinerek üç dört adım uzağımızda dikildi. Aralarında en geç olanı Atıf olmalıydı; yirmi üç, taş çatlasın yirmi beş yaşındaydı. Dışarıda karşılaşsak onun barajı geçtiği için üniversiteye giden, ağzından ve zihninden karı kız lafı eksik olmayan biri olduğunu düşünürdüm. Belki kendimi zorlarsam cumadan cumaya camiye gittiğini düşünürdüm, annesinin lafından çıkmayan, annesi ne derse yapan biri olduğunu düşünürdüm, her şeyi düşünürdüm ama birini kaçırıp onlara işkence edenlerle bir olduğunu düşünmezdim.

"Yaklaş!" dedi Engin. Adamın gözleri Engin'in kolundaki iplere kaydı, bağlı olup olmadığına emin olmak istiyordu. Engin kopan yeri dirseğinin altında saklıyordu, adamın oradan bakarak iplerden kurtulduğunu görmesi neredeyse imkânsızdı ama yine de Engin'in aldığı risk çok fazla değil miydi? Ne de olsa ayakları hâlâ bağlıydı. Ya tam kurtulamadan adam onu belindeki silahıyla vurursa ya da sese diğerleri gelirse?..

Adamın eli belindeki silaha gitti ve benim kaburgalarımın üzerine dehşet bir yük bindi. Engin'in suratına baktım hemen, onun rahat olması az da olsa endişemi yatıştırdı. Adam namluyu Engin'e doğru tutarak, gerginliğini belli eden bir sesle "Burada söyle!" dedi.

Engin başını benden tarafa eğdi, yüzünde serseri bir sırıtışla beni kastederek "Duymaması gerekiyor," dedi. Adamın arada kalmışlığı anında kayboldu, yüzünde ukala bir gülümseme oluştu.

"Hıı." Hâlâ elindeki silahı indirmemişti ama eli gevşemiş, silahı Engin'in göğsüne doğru inmişti.

Adam bir adım attı, iki, üç ve tam yaklaşıp Engin'e doğru eğildi ki Engin adama sert bir kafa geçirdi, dirseğiyle de koluna vurarak elindeki silahı yere düşürdü. Bundan sonrası her şey ağır çekime alındı, deponun içindeki toz bulutları dahi. Adam sendeleyerek yere düştü, silah da ondan birkaç metre uzağına. Silahı almak yerine eli refleksle oluk oluk kan akan burnuna gitti, tüm yüzü saniyeler içinde kızardı.

Engin adamın yere düşmesini fırsat bilerek oyalanmadan ayağındaki ipleri çözdü. Gözleri yere düşen silahın üzerindeydi. Adamın da bakışları silaha kaydı ve yerinden kalkmadan, dizlerinin üzerinde emekleyerek silahı eline alıp hızla ayağa kalktı. Başta dengesini bulamamış, olduğu yerde bir o yana bir bu yana gidip gelmişti ama sonra ayakları yere sağlam basmış, silahı tutan eli sıklaşmıştı.

Engin sanki namlunun ucu ona dönük değilmiş gibi rahat bir tavırla ayağa kalktı, ayakkabısının üzerine düşen ipe tekme attı. Başını her iki yana doğru eğerek esnetti. Sanki bir boks müsabakasındaydılar, sanki hakem düdüğü çalmadan adam ona atılmayacaktı. Adamın şimdi ya da bir saniye sonra silahını ateşlemeyeceğini bilemezdik, bilemezdi. O zaman neden bu ortamda sadece elinde silahı olan adamla, ayakları bağlı ama gram umursamayan ben korkuyorduk?

Resmen bizi kaçıran kişi, Enginmiş gibiydi.

Adam "Ge... gelme!" diyerek titreyen parmaklarıyla tetiği çekerken Engin adamın ona doğru tuttuğu silaha tekme attı. Ben gözlerimi sımsıkı kapadım, kollarımı kendime çektim. Tetiği çekilen silah, günler önce kolumda patlamıştı benim, hâlâ onun korkusu üzerimdeydi.

Neyse ki bu sefer sadece depoda silahın yere düştüğünü belli eden tok bir ses çıktı.

Adam silahın yere düşmesiyle yardım istemek için dudaklarını aralamıştı ki Engin kemikli iri eliyle adamın elmacık kemiğine yum-

ruk attı. Kafası geri düşen adamın, bir eliyle ense kökünden kavradı, diziyle karnına art arda üç kez tekme attı. Yüzü kusacakmış gibi buruşan adam, elleriyle kendini savunmaktan başka bir şey yapamıyordu ama kendini savunabildiği de söylenemezdi.

Adam yere düşecekken Engin son hamlesini yaparak kolunun, bileğine yakın kısmıyla boynuna vurarak adamı bayılttı.

Vay canına!

Vay canına!

Vay canına!

Az önce izlediğim sahne karşısında dilim tutuldu, ağzım kurudu. Bakışlarım hayran hayran Engin'in üzerindeyken Engin bayılttığı adamın cebinden telefonunu çıkardı. Birini arayarak bulunduğumuz yerin konumunu verdi, kısa bir konuşmanın ardından telefonu kapayıp yerdeki adamın göğsüne doğru fırlattı ve bana doğru baktı.

Ona nasıl bakıyordum, bilmiyordum fakat Engin'in bakışları bana kaydığında yüzünde gülümser bir ifade oluştu, kaşlarını hafifçe kaldırarak ukala bir tavırla bana yaklaştı, önümde diz çöktü. Kalbim öyle şiddetle atmaya başladı ki... Kaçırılmıştık, adamlar tırnağımı çekmişlerdi, koluma koca bir çizik atmışlardı ama ben... Ben...

Ayaklarımda bağlı olan ipi çözerken başını kaldırdı ve son derece karizmatik bir tavırla göz kırparak "Etkilendin mi?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım, şu zamana kadar hiç nefes almamışım gibi. Belki de almadım, bilemiyorum. Aklım hâlâ az önce şahit olduğum sahnedeydi. Ona cevap vermek yerine bakışlarımı kaçırdım.

Etkilenmedim.

Âşık oldum!

Hem de fena hâlde...

Ayağımdaki ipi çekip kenara doğru itti, diz çöktüğü yerden kalktı ve benim de ayağa kalkmam için elini uzattı. Tereddütlü bakışlarım elinde gezindi ama sonra çok geçmeden elini tuttum. Kalkarken beni hafiften kendine doğru çekerek kulağıma doğru "Hafta sonu seni yemeğe çıkaracağım," dedi.

Sormamıştı bile, kabul edeceğime emindi.

"Seninle hiçbir yere gelmem," dedim.

Canımı seviyordum, tıpkı tırnaklarımı yerinde sevdiğim gibi. Kolumdan akan kan durmuştu, hatta kabuk bağlarcasına pıhtı pıhtı olmuştu fakat yine de acısı hâlâ tazeydi, hele parmağım. Parmağım...

Bakamıyordum bile. Tırnağımın bitişiğindeki etim kalkmıştı, zorla çekildiği için kökünden akan kanın haddi hesabı yoktu.

Engin, tişörtünün ucunu eliyle iki yana ayırarak yırtarken ben onun ne yaptığını anlamak istercesine kaşlarımı çattım. Çatık kaşlarım, çıplak kalan tenini görmemle büküldü ve bakışlarım yumuşayarak onun yüzüne çıktı.

Çelik yelek konusunda bana yalan söylemişti.

"Yokmuş," dedim fısıltı hâlinde çıkan sesimle. Neyden bahsettiğimi anlamak istercesine bana baktı, sonra anlamış olmalı ki bir şey demeden, yırttığı kumaşı koluma yaklaştırdı.

İrkilerek geri kaçtım.

"Acısını azaltacak, merak etme," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerim anında doldu, yanağıma doğru birkaç damla gözyaşı aktı. Başımı hızla iki yana sallayarak "Acımıyor zaten," diye yalan söyledim.

Normalde bu kadar kötü rol yapmazdım, sadece canım fazla yanıyordu. Çok fazla...

"Tamam, acımıyor," diyerek tekrarladı beni. Bir eliyle elimin altından tuttu, diğer eliyle kumaşı kesik olan yerin üzerine koydu.

Başını kaldırarak gözlerime baktı, ben de ona bakana kadar öylece durdu; kirpiklerimi kaldırarak ona baktım. Yüzünde garip bir ifade vardı. "Benimle yemeğe çıkmayacaksın yani?" dedi sorarcasına.

Güldüm.

Şu an bile yemeğe çıkmamız konusundaki ısrarcılığını düşünüyordum ki, Engin'in aniden koluma sardığı kumaşı sıkmasıyla birlikte ağzımın içinden edepsizce küfrettim. Aldığım sesli ve sık soluklar başımı döndürdü.

Dişlerimi uzunca bir süre, çenemin ağrıdığını hissedene kadar sıktım. Sonra o keskin acı yavaş yavaş hafifledi. Hâlâ acı vardı ama eskisi gibi, durup sadece acımı düşüneceğim kadar baskın değildi.

Kendime gelmemi beklemeden "Şimdi senden bir şey istiyorum," dedi Engin, iki eliyle yanaklarımdan tuttu. İlk defa bana bu kadar ciddi bakıyordu. Adamları tuzağa çekmemi isteyeceğini düşündüm; o, adamların yanına giderken benim onu korumamı isteyeceğini düşündüm hatta bayılttığı adamın kıyafetlerini giyerek adamların arasına karışmamı isteyeceğini düşündüm, çok şey düşündüm ama

o sadece "Ben dışarı çıkacağım ve sen de içeride benim gelmemi bekleyeceksin," dedi.

Başımı olmaz anlamında iki yana salladım.

"Hayır, hayır, beni tek bırakma."

"Bir şey olmayacak, söz veriyorum."

Başparmağıyla yanağımdaki yaşları sildi, ben tekrar başımı salladım. Şımarıklık değildi, gerçekten korkuyordum.

"Lütfen," dedim inler gibi.

Dudaklarını birbirine bastırıp başını aceleci bir tavırla deponun kapısına doğru çevirdi. "Eğer ben çıkmazsam onlar içeri girecek ve elimdeki avantajı kaybedeceğim. O zaman seni de koruyamam. Çıkmalıyım."

Açıklama yapmasından ziyade, "Otur oturduğun yerde, bir de seninle uğraşmayayım!" demesini beklemiştim. Onun bana olan bu yaklaşımı ağlama isteğimi dürtüklediyse de tamam dercesine başımı salladım. Saçlarım yüzümün önüne geldi, birkaç tutamı dudağımın kenarına yapıştı. Engin parmağıyla dudağımın kenarına yapışan tutamı yavaşça ayırdı.

"Ya gelmezsen," dedim endişeyle.

"Geleceğim, geleceğim çünkü hafta sonu yemeğe çıkarmam gereken bir kadın var."

Dışarıda eli silahlı sekiz adam durmuyormuş gibi gözlerim ışıldadı, kaşlarımı "Öyle mi?" dercesine flörtöz bir edayla yukarı kaldırdım. Bakışlarını yüzümde gezdirdi, o da benden farklı değildi. Elini yanağımdan ayırmadan önce başparmağıyla yanağımı sevdi, geri çekilirken "Dışarı çıkma!" diye uyardı beni.

Göz kapaklarımı açıp kapayarak onayladım onu, silahın tetiğini çekerek omzunu kapının yanındaki duvara yasladı. Muhtemelen dışarıdaki sesleri dinlemek için kulağını kapıya tuttu. Sonra da elini kapının sürgüsüne attı ve dışarı çıkmadan son bir kez bana "Sakın," dercesine baktı.

Gözlerimi bayılttım.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattı, o gidince olduğum yerde dönüp durdum. İlk silah sesi, Engin'in çıkmasından iki üç dakika sonra gelmişti. Sonrasında art arda gelmeye başladı. Bir, iki, üç, dört, beş, altı... Sayamadığım kadar...

Tek duam, hepsini atan kişinin Engin olmasıydı ve bu mümkün değildi. İllaki bir yerden sonra mermisi bitecekti.

Silah sesleri durulana kadar hop oturdum hop kalktım. Kim vuruldu acaba, kaç kişi kaldı, Engin iyi mi?..

Silah sesleri artık gelmemeye başladı. Sessizlik art arda gelen silah seslerinden daha çok korkutmuştu beni. Hepsi vurulmuş muydu, yoksa Engin mi vurulmuştu? Yakalanmış mıydı? Öyleyse ben de yakalanmıştım. Kapıya doğru yaklaştım, hangi ara nefesimi tuttum bilmiyorum ama tutmuştum işte. Dışarıdan kimin sağ kaldığına dair fikir yürütebileceğim hiçbir ses çıkmıyordu.

Elim kapının sürgüsüne gitti.

Hayır, çıkmamalıydım! Çıkmamalıydım. Bu sefer cidden çıkmamalıydım, Engin'i dinleyip, burada o gelene kadar beklemeliydim.

Yapamadım. "Ya gelemezse?" ihtimali bir fare gibi beynimi kemirdi, üzerimde yarattığı şüphe deniziyle beni boğdu.

Sürgüyü araladım. Tam o sırada, Engin'le göz göze geldim. Alnında boncuk boncuk terler vardı, koyu kumral saçları kaşlarının altına doğru inmiş, alnında dağılmıştı.

Başını olumsuz anlamda sağa sola sallayarak, kolundan tuttuğu adamı içeri sokup yere fırlattı. Ciddi anlamda fırlattı... Adam ellerinin üzerine düşse de çok geçmeden kendini geriye atarak sırtının üzerine uzandı. Dudaklarının kenarından ve burnundan kan akıyordu. Sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi eli göğsünün üzerinde, yüzü buruşmuş, uzun süre koşmuş gibi "Heh, heh," diye inliyordu.

Ben çok hümanist bir insanım; herkes el ele barış içinde yaşasın, tüm insanlar gülücük saçsın, falan filan... Ama o an içimde öyle karanlık duygular hissettim ki, sanki programlanmış robot gibi hareket edip, yerdeki, tırnağımı çeken adama doğru yürüdüm. Yürüdüm ve tam elini tuttuğu yerin üzerine, göğsüne bastım.

Adam koca bir haykırış kopartarak yan dönerken ben dengemi sağlamak için kollarımı iki yana doğru açıp düşmemeye çalıştım. Düşmedim ve bunun tek nedeni beni kollarının arasına alıp tutan adamdı: Engin.

Ellerimi düşmemek için boynuna doladığımda başına değen kolum sızladı ve ben "Şerefsiz ya," diye çığlık çığlığa bağırdım.

"Şşş, sakin." Beni adamdan uzağa götürdü. Gözlerimin içine bakıp ciddi bir edayla "Sen karışmıyorsun," dedi. Kaşlarını da, sözünü dinlememi buyur eder bir tavırla çattı.

Dışarıda ne yaptı, ne etti diye sorgulamadım hiç. O kurtulmuştu, ben kurtulmuştum, biz kurtulmuştuk. Önemli olan buydu. Ah, önemli olan bir şey daha vardı; o da artık canımın acısının intikamını alabilecek olmamdı.

"Ne demek, karışmıyorsun?" dedim inanamaz bir şekilde sinirle gülerek.

Anladın, dercesine "Öyle..." dedi.

"Nasıl öyle ya, tırnağımı çekti bu! Resmen tırnağımı çekti!"

Beni dinlemeden adamı kaldırıp sandalyeye oturttu, gevşek ya da sıkı olmasına önem vermeden ipi iki üç kez bağladı. Büyük ihtimalle işkenceyi daha rahat yapmak için adamı oturtmuştu çünkü adam dik durmakta bile zorlanıyordu.

Az önce Engin'in bana "Sen karışmıyorsun," dediğini görmezden gelerek "İşkence mi yapacağız?" diye sordum. Adamın ayaklarını bağladığı gibi ellerini birbirine vurarak yerden kalktı.

"Polisler işkence yapmaz."

Sorun yok, dercesine onu kolundan ittim, elime hemen çaprazımızda duran kerpeteni aldım ve "İyi," dedim. "Ben polis değilim."

Yaralı olmayan kolumdan "Beril," diyerek tutup ona dönmemi sağladı. "Sen uzak duruyorsun." Bana doğru yarım adım atıp başını eğdi, tam olarak gözlerime bakarken "Seni de bağlamak zorunda bırakma beni," dedi. Elimden kerpeteni aldı.

"Hah!" diye sahte bir gülüşle arkamı döndüm.

Nasıl ya?

Nasıl, ben işkenceden saf dışı bırakılıyordum? Üstelik onu iplerden kurtaran kişi de bendim, ben!

"Uzak falan durmayacağım! Benim tırnağımı çekti o adam!"

"Ben de onunkini çekeceğim, merak etme."

"Aynı şey değil," diye bir kez daha itiraz ettiğimde bana öfkeyle baktı.

"Eğer biraz daha ısrar edersen ekip gelecek, ikimiz de yapamayacağız. O yüzden uslu dur."

Dik dik gözlerine baktım, ifadesinden hiç taviz vermedi. Az önce kapıdan çıkmadan önce beni yemeğe götüreceğini söyleyen adam de-

ğilmiş gibi, bakışları bir an olsun yumuşamamıştı. Onu ikna edemeyeceğimi anladığımda sinirle saçlarımı savurarak arkamı döndüm.

Adam "Baş... başkomiser," dedi ağır ağır. Konuşmakta zorlanıyordu.

Duvara sırtımı yaslayarak onlara baktım. Adam oturduğu yerden iyicene kaymıştı, bakışları merhamet dilenircesine Engin'in üzerindeydi.

"Kaburgamı kırdın zaten," dedi adam, yerinde toparlanarak geriye gitmeye çalışırken. Gidemedi, hatta daha da fazla yayıldı. "Polise ver beni, ambulans çağırın."

"Polis burada ya," dedi Engin, geri çekilip ellerini iki yana açarak kendini gösterdi. "Polis burada." Şu hâliyle fazla karizmatik gözüküyordu. Benim kolumu sarmak için yırttığı tişörtü bile ona farklı bir hava katmıştı.

"Şimdi," dedi. "Seninle bir oyun oynayacağız. Ben sana soru soracağım ve sen her yanlış cevap verdiğinde bir tırnağın gidecek." Başını eğerek adamın gözlerinin içine "Anlaştık mı?" dercesine baktı. "Cevap vermediğin her on beş saniye için de bir diş..."

Adam hırlarcasına, başını olmaz anlamında salladı; hareket etmesiyle yüzü hayli buruştu, göğsündeki acı artmış olmalıydı.

"İlk soru... Beril'in," dedi hiç bana bakmadan. "En sevdiği renk ne?"

İsmimin geçmesiyle kaşlarım çatıldı.

"Bir," dedi Engin. Süre başlamıştı. "İki, üç..."

Adam omzunun üzerinden başını çevirip bana baktı. Dudaklarının kenarındaki kan kurumuş, çenesine doğru yayılmıştı. Düşünür gibi, üzerimdeki renklerden bir ipucu aramaya çalıştı.

Komikti.

Doğru söylese bile, tabii ki de doğru olduğunu söylemeyecektim ve bence bunu Engin de biliyordu. Biliyordu ki topu bana atmıştı...

"Dokuz, on, on bir..."

Engin saymaya devam ederken adam başını Engin'e doğru çevirerek "Pembe," dedi. "Pembe."

Eğer Engin'e sinir olmasaydım adamın verdiği yanıta gülerdim. Eh, bir de adam benim tırnağımı çekmiş olmasaydı...

"Yanlış." Belki Engin'i sinir ederim diye doğru cevap olarak da "Gülkurusuydu," dedim.

Beklediğimin aksine sinirlenmedi, sadece "Yanlışmış," dedi adama. Elini tutarak avuç içine aldı ve adamın tüm bağırtılarına rağmen acımadan tek hamlede tırnağını çekti.

İri yarı olan adam, o an resmen tereyağı gibi erircesine sandalyede kaydı. Kendi tırnağımın acısını hissettim. Ben kâğıt kesiğine bile yara bandı yapıştırırdım. Diken battığında doktora gitmişliğim bile vardı.

Tırnağımı çeken adamları hiçbir türlü unutmayacak ve affedemeyecektim. Bugünü her geçen yıl hatırlayacak, başıma bu gelmişti diye anlatacak, anlatacaktım.

Adam dişlerinin arasından sesli nefesler alırken "O da pembe değil miydi!" diye bağırdı.

"İkinci soru... Beril'in göz rengi?"

Adam bu sefer hızla başını çevirerek bana baktı, sorunun bilebileceği türden olduğunu düşündüğünden gözlerini gözlerime dikti. Rahat rahat bakması için adamın yanına gittim, gözlerimi irice açarak "Bak," dedim.

Adam acıdan dişlerini sıkıyor, gözlerini durmadan sıkıca kapayıp açıyor, başka bir acı çekmemek için ilgisini sorduğumuz soruya vermeye çalışıyordu.

"On üç, on dört..." Engin tam on beş diyecekken adam "Okyanus mavisi," diye bağırdı. Detaya inmesiyle gülmemi durduramadım. "Hayır," dedim yine. "Mavi."

Adam korka korka titreyen parmaklarını yumruk yaptı. Engin'in tırnağını çektiği parmağı, pantolonuna sürtmüş olmalı ki dişlerini sıkarak küfretti ve "Haksızlık yapıyorsunuz!" diye bağırdı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Kaçırdığı, kaçırdığı yetmezmiş gibi tırnağını çektiği, derisine derin bir çizik attığı bizden adil olmamızı mı bekliyordu? Komik.

Engin adamın tırnağını tekrar çekti. Başta bana "Sen karışmıyorsun," demişti fakat ben karışsam bile adamın tırnağını çekemezdim. Sadece "Bak ne oldu? Şimdi yalvarsana!" diye adamı küçümser, hakaret üstüne hakaret eder, belki de birkaç tekme atar, kolunda aynı bana açtığı gibi bir kesik açardım.

Engin biraz daha adamın üzerine gitti, adamın hissettiği acı arttı ama sesi zaman geçtikçe daha kısık çıkmaya başladı. Zaten sonuna doğru da sayıklar gibi fısıldadı ve bayıldı.

"Nasıl, için soğudu mu?" Adamda küçük bir kesik açmama bile izin vermezken içimin soğumasını bekliyor olamazdı, değil mi? Hele

ki o adam gözünü dahi kırpmadan benim tırnağımı etimden ayırmışken ve hâlâ acısı tazeyken...

Benden bir cevap alamayacağını fark ederek konuyu değiştirdi.

"Bizimkiler gelir birazdan, kolun acıyor mu? Parmağın?.."

Yine ona cevap vermeyerek deponun içinde nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm, arkamdan geldiğini ayak seslerinden anlayabiliyordum. "Beril," dedi, önüme geçerek adım atmamı engelledi. "Acıyor mu?"

Acıyor tabii.

Ne saçma soruydu? Tırnağımı çektiler, kolumu jiletle kestiler! Yok, acımıyor.

Bir kez daha sorusuna yanıt vermediğimde, "Küstün mü yoksa çocuk gibi?" dedi ve ben başımı hırsla kaldırıp "Yeter artık ya!" diyerek onu omzundan ittim. Bedenen savrulmadı ama vurduğum omzu geriye doğru gitti. "Gerçekten yeter artık! İkide bir çocuk diyorsun bana, konuşmayacağım artık seninle."

Tekrar onu itecektim ki dirseğimden tutarak beni kendine çekti. Göğsüm göğsüne çarptı, saçlarım ikimizin arasında takılı kaldı, birkaç tutamı da Engin'in omzuna doğru elektriklendi.

"İyi," dedi boğuk bir sesle. Yüzünü bana doğru yaklaştırdı. "Konuşmayız biz de."

Cümlesi biter bitmez dudaklarımızı birleştirdi, bir süre olduğum yerde hareketsiz kaldım. Sonrasında sağlam olan elim yanağına çıktı. Belimden sıkıca çekerek beni kendisine bastırdı, kolumu boynuna doladım. Kesik olan yerin acımasıyla dudaklarımın arasından boğuk bir inleme kaçsa da geri çekilmedim. Hareketleri daha çok sertleşti, benimle birlikte yürüyerek kalçamı masaya yasladı. Sırtımdaki eli bel çukuruma doğru ilerlediği an sürgünün çekilme sesi geldi.

Ondan hızla ayrılarak, nefes nefese içeri giren kişiye baktım. Düzeltiyorum; kişilere...

"Baskına gelmiştik... ama biz... isterseniz..." dedi içeri ilk giren kişi. Ne diyeceğini ve ne yapacağını kestiremiyor olmalıydı, tıpkı benim gibi. Elimi saçlarıma atarak bakışlarımı kaçırdım.

Engin adamın konuşmasını görmezden gelerek "Ambulans geldi mi?" diye sordu. İçlerinden biri başını sallayıp "Geldi, başkomiserim," dedi. "Kapının önünde."

Engin'in bakışları bana kaydı, başıyla kapıyı işaret ederek "Hadi, pansuman yaptıralım sana," dedi. Elini belime attı, dokunduğu yer-

den tüm vücuduma sinyal yayıldı. Zamanıymış gibi heyecanlanmaktan kendimi alıkoyamadım. Beni dışarı doğru yönlendirdi ama o benimle gelmek yerine polis memurlarıyla konuştu. Yanından geçip giderken duyabildiğim tek şey, adamın birinin el arabasının üzerinde olduğuydu.

Kapının önüne kadar gidip onun yanıma gelmesini bekledim. Girişteki araba yolunda üç ambulans vardı, dışarısı oldukça kalabalık ve gürültülüydü. Acil tıp teknisyenleri, yaralıları, belki de cesetleri sedyeyle ambulansa taşıyordu. Etraf savaş alanı gibiydi. Kırık tahtalar -bizi getirdiklerinde de kırık olmalıydı- deponun duvarına yaslanmış demirler, tuğlalar... Bir kenarda tepe şeklinde toplanmış çimento yığınları.

Engin'in nerede kaldığına bakmak için arkamı döndüğümde anında gözlerimiz buluştu, birkaç saniye bakıştık, sonrasında konuştuğu adama döndü. Adamın omzuna elini koydu, bir şeyler söyledi ve omzuna bir iki kez vurduktan sonra benim yanıma geldi.

Boş olan ambulanslardan birine doğru, hiç konuşmadan yan yana yürüdük. Ben tek kapısı olan ambulanstan içeri girdim, Engin ise ambulansın kenarına omzunu yaslayarak, sedyeye oturan bana baktı. Neden içeri girmediğini anlamamıştım ama çok sorgulamadan ambulanstaki hemşireye döndüm.

Hemşire kızıl, küt saçlıydı. Dudağının altında hızması vardı, kaşının üzerinde de küçük bir kelebek dövmesi. Ben oturduğum yerde hemşireye doğru kaydığımda, hemşire kibarca "Geçmiş olsun," diyerek, Engin'in sardığı bezi üstten kaldırdı. Dişlerimi sıktım, acımadı ama yine de acır diye kastım kendimi.

"Dikiş atılması gerek."

"Ya parmağım," diyerek, hâlâ titreyen parmaklarımı kadına doğru uzattım. Ben parmağıma bakamadım ama parmağıma bakan hemşirenin ifadesini saniye saniye izledim. Yüzü buruşacak gibi oldu ama büyük ihtimalle onu izlediğimin farkında olduğu için kendini tuttu.

"Parmağına da dikiş atılması gerekiyor, ben şimdi mikrop kapmasın diye pansuman yapacağım."

Derin bir iç çektim. "Tırnağım tekrar çıkar, değil mi?"

Kızıl saçlı hemşire beni yatıştırırcasına "Çıkar, çıkar," dedi. İçime az da olsa su serpildi, elimin tersiyle yanağımdaki ıslaklığı sildim.

"Ben şimdi size ağrı kesici iğne vuracağım, rahatlayacaksınız."

Şu an tek ihtiyacım olan şey belki de ağrı kesici iğneydi. Hemşirenin işini kolaylaştırmak için yan döndüm, Engin'le gözlerimiz kesişti tekrar. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Bakışları ifadesiz diyemezdim ama bana nasıl baktığını da tarif edemezdim. Tek söyleyebileceğim şey; yine kendi kendine bir sorgu içinde olduğuydu.

Hemşirenin benim pansumanımı bitirmesiyle "Engin," diyerek onu çağırdım. "Gel, sana da pansuman yapılsın."

Vurdumduymaz bir tavırla "Ne gerek var?" diye kestirip attı. "Yara bandı yapıştırsam yeter."

Gözlerimi bayılttım. Tırnağını çektiklerinde "Bandın ucunu bulamayacağım," diye dalga geçen adamın, yarasını ciddiye almasını beklemek benim hatamdı.

Hemşire "Olmaz öyle," dedi. Bakışları parmağına indi. "Kötü duruyor, size de pansuman yapalım."

Başını dışarıda işini yapan polis memurlarına doğru çevirirken "Gerek yok," dedi.

"Eğer iltihap kaparsa..."

"Kapmaz," diyerek hemşirenin sözünü kestiğinde "Engin," diye araya girdim. "Hemşire Hanım gerek olduğunu söyledi ya, niye uzatıyorsun?"

Sesim bir tık agresif çıkmıştı. Şu an tırnağının acımıyor olması gibi bir durum söz konusu olamazdı, benim de tırnağımı çekmişlerdi hatta ondan önce çekmişlerdi ama ağrı kesici vurulana kadar, en ufak esintiden bile etkilenerek acıyordu.

Benim ısrarımla dudağının kenarı ukala bir sırıtışla hafif yukarı kıvrıldı. "Hm." Eliyle ambulansın kapısından destek alıp içeri girdi. "Hemşire Hanım söylediyse..."

Yalancı.

Bariz bir şekilde ben ısrar edince gelmişti. Hatta ısrarlarımdan memnun olmuş, bunu hareketlerine yansıtmıştı. Kendisi de farkındaydı.

Hemşirenin Engin'e "Biraz daha yaklaşabilir misiniz?" demesiyle ben tamamen kalkıp ona alan sağlayacakken Engin elini benden tarafa atarak bana doğru kaydı. Eli belimde değildi fakat kolu sırtıma temas ediyordu. Dip dibe diyebileceğimiz bir yakınlıktaydık.

Ve benim rahatsız olduğum tek konu, kalbimin çılgınca atmasıydı.

Doktorun bakışları Engin'in benim kolumu sarmak için yırttığı tişörtünden gözüken baklavalarına kaydı. Benim bile bakmamak için zor tuttuğum karnına alenen bakınca üzerime gereksiz bir sinir bindi. Yansıtmamak için gözlerimi kaçırarak başka bir yere odaklandım.

Ne gerek vardı ki pansumana, bir yara bandı yapıştırsa da olurdu yani.

Hastaneye gittik, ben yine ilk bulduğum sedyeye yığıldım, Engin işlemleri halletti. Geçen seferkinden başka bir doktor geldi. Ağrı kesici iğneden sonra öyle çok mayıştım ki, dikiş atmadan önce "Beni bayıltsanız olmaz mı?" diye soramadım. Doktor ne dese ikiletmeden ama yavaşça yaptım.

Bir ara Burak geldi, bana bir şeyler söyledi. Ne dedi hatırlamıyorum, muhtemelen hâl hatır sordu. Engin ondan arabasının anahtarını aldı. Burak gitti, Engin'in yanına başka bir adam geldi, adam yaşça büyüktü.

Gelen adam bana sanki bilimsel bir deneymişim gibi baktı, ben de ona bir denek gibi baktım. Elim ayağım bağlıyken şimdikinden daha rahat hareket ediyordum. Durumum hakkında endişelenecek hâlim bile yoktu.

Kuruyup kabuk kabuk olan dudaklarımı dilimle yaladım. Kolum ve ellerim yanarken, diğer her yerim üşüyordu. Doktor koluma dikiş attığı sırada başımı sedyeye gömdüm. Tenimde oluşan baskı haricinde bir şey hissetmiyordum, birkaç dakika sonra o baskıları da hissetmemeye başladım.

Işıklar söndü.

Soluklarım belli bir düzene oturdu.

Ne kadar süre geçti, bilmiyorum ama benim uykuya dalmam için bir dakika dahi yeterdi, birinin kolunu sırtımın altından geçirdiğini hissettim. Kirpiklerim açılacakmış gibi titreştiğinde "Şşş," dedi bir ses. "Uyu sen."

Dediğini otomatikman yaptım. Zaten şu an tekrar kaçırılıyor olsam dahi uykuma devam edecek kadar yorgundum. Alnımı tişörtüne sürttüm. Ellerini sıklaştırarak beni daha sıkı tuttu, kucağında rahat tutabilmek için de bir kez zıplattı. Bir elim kendi göğsümdeyken diğer elimi onun göğsüne yerleştirdim. Sonra... sonrasında hiçbir şey hatırlamıyorum.

- 19 -

"Acaba bir hocaya mı okutsak? Kurşun falan döken tanıdığımız vardı bizim."

"Saçmalama Arda ya!"

"Ne saçmalama, kızın başına gelmeyen kalmadı son bir ayda."

Uyku ile uyanıklık arasında bir yerdeyken başımın dibinde çıkan sesli fısıltıları duyabiliyordum ama yine de göz kapaklarım sanki kuvvetli bir yapıştırıcıyla yapışmış gibi birbirinden ayrılmıyordu.

"Eli ayağı rahat durmuyor ki!"

Benden bahsediyor olmalıydılar.

"Ve çenesi..."

Homurdanarak yan döndüm ve anında elektrik çarpmış gibi sırtüstü dönüp ağız dolusu inledim. İnledim, inledim... Acı bedenimi terk etse de kesik kesik inlemeye devam ettim.

"Ne oluyor? İyi misin?"

Değildim. Tırnağımı çekmişlerdi, kolumu derince kesmişler, yeni aldığım, son model, hâlâ taksitlerini ödediğim telefonumu kırmışlardı. Ve tüm bunlar rüya değildi. Uyumuş uyanmış; parmağımda bir bandaj, kolumda sargı beziyle kalkmıştım. Beni uyandıran, kurduğum alarm değil, dün neler olduğunu merak eden arkadaşlarım olmuştu.

Yani her şey yaşanmıştı.

Bahar "Eğer açsan kahvaltı hazır," dedi. Büyük ihtimalle ruh hâlimi fark etmişti ve beni sorularıyla bunaltmak istemiyordu. Aç mıydım değil miydim, bilmiyordum fakat yemek yediğim takdirde kusacağımı biliyordum. Başım kazan gibiydi, ağrı boynumdan şakaklarıma kadar uzanıyordu. Şiddeti, parmağımla çizebileceğim kadar belirgindi.

"Yemeyeceğim, midem bulanıyor."

Mustafa dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak, parmaklarını dudaklarının üzerinde agresif bir şekilde dolandırdı. Arda komodinin

üzerine oturmuş, dirseği dizlerinin üzerindeyken yumruk yaptığı eli çenesinin altındaydı. Bahar hemen yanımda, parmakları saçlarımda; Pınar dimdik karşımda, ayakları hafif aralık, kolları göğsünde, beni izliyordu. Egemen ise ayak ucumda, hafif kamburlaşan sırtıyla bana doğru eğilmişti.

Bana bir şey sormamak için kendilerini zor tutuyor gibiydiler. Olanları benim ağzımdan deli gibi dinlemek istediklerine emindim ama ruh sağlığımı düşünüyor olmalıydılar ki sıcağı sıcağına olay hakkında soru sormaktan kaçınıyorlardı.

"Susadım," dedim. Yatakta geri çekilerek sırtımı yatağın başlığına yasladım. Onların ne yapacaklarını bilmeyen telaşlı tavırları hoşuma gitmişti. Pek birbirimize göstermediğimiz yüzümüzdü bu, genellikle her şeyi dalgaya alırdık.

Tabii Engin'e şaka yapmadan önce bizim büyük sıkıntılarımız ex sevgili, dost kazığı, büte kalma, ay sonunu getirememe, borçtu...

Ondan sonra ise; etimin içinden mermi geçmesi ya da ne bileyim, tırnağımın kerpetenle çekilmesi, derimin jiletle birbirinden ayrılması...

Resmen acıda boyut atlamıştık.

Engin, hayatıma âdeta beni parçalara ayırmaya yeminli bir bomba gibi düşmüştü. Tamam, ben onun hayatına ona şaka yaparak dâhil olmuş, aramızda bir husumet başlatmış olabilirdim ama nihayetinde benim tırnağım çekilmişti!

Mustafa elinde koca bir su bardağıyla içeri girdi, dudaklarının üzerinin ıslaklığından anladığım kadarıyla gelmeden önce o da sudan içmişti.

"Al, güzelim," diyerek uzattığı bardağı parmaklarımın arasına alarak küçük yudumlarla suyu yarısına kadar içtim. Daha fazla içemeyeceğimi gösterircesine yüzüm buruştu ve bardağı tekrar Mustafa'ya uzattım.

Arda "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Tırnağı çekilen biri nasıl hissederse öyle."

Konuşmamın sonlarına doğru sesim fazlasıyla titredi. Kalktığımdan beridir üzerimde agresiflik vardı. Tüm hücrelerim sanki dün gece çektiğim işkenceyi hatırlatmak istercesine sızlıyordu. Benim konuşmamdan sonra kimseden ses çıkmadı, yalnızca alıp verdikleri solukları duyabildim. En sonunda Arda mükemmel içli bir "Of!" çekti ve ben o saatten sonra her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım.

Engin'in beni evime bırakmak için ısrarlarını -bir tık abartmış olabilirim-; arabaya atılan kurşunları -bir tık abartmış olabilirim-; Engin'in bana kaç dediğini ama benim bir anlık gafletle geriye dönmemi, silahların bana çevrilmesini -bir tık abartmış olabilirim- ve o an hissettiğim korkuyu, depoya kaçırılışımızı, bizi bağladıklarını, tırnağımı çektiklerini -bir tık abartmış olabilirim-; Engin'in bana "Boş ver, en kötü ihtimalle bandın ucunu bulamazsın," dediğini -burada herkes gülmüş ve tırnağımızın gerçekten ne işe yaradığını bulmaya çalışmışlardı-, sonra adamların onun da tırnağını çektiğini ama onun sanki canı yanmamış gibi çapkınca sırıtarak bana göz kırptığını ve "Tüh, bandın ucunu bulamayacağım artık," dediğini; sonrasında kolumu jiletle kestiklerini -bir tık abartmış olabilirim- ve jileti iki bacağımın arasına düşürdüklerini, benim alıp elimdeki ipi kesmemi, Engin'i kurtarmamı -bir tıktan fazla abartmış olabilirim-, Engin'in dokuz adamı birden haşat ettiğini, tırnağımı çeken adama yaptığımız işkenceyi...

Yarım saat kadar, her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Sözümü bir kez olsun kesmemişlerdi, yalnızca ben duraksadığımda "Eee?" diyerek beni konuşmaya tekrar teşvik etmişler ve ben de kaldığım yerden anlatmaya devam etmiştim.

"Kızım, sen kaçtın madem, neden geri dönüyorsun?!."

Gözlerimi devirip yatağa tekrar uzandım ve bacaklarıma inmiş pikeyi boynuma kadar çektim. O kadar şey anlattım; jiletle ipi kestiğimi, Engin'i kurtardığımı... ama onların takıldığı tek nokta neden geri döndüğümdü. Bu, sınavdan doksan dokuz alan kişinin "Bir puanımı nereden kırdınız, hocam?" diye sorgulamasıyla eş değerdi.

"Bak Bahar'a," dedi Mustafa. Eliyle yanı başımda duran Bahar'ı göstererek devam etti konuşmasına. "Tehlikeli bir anda, anında bayılıyor."

Bahar dâhil hepimiz gülmüştük buna.

Bahar'ın silahları gördüğü gibi bayılması ve benim vurulduğum hâlde bayılmamam... Onu bunu bırakın, tırnağımın çekildiği an bile bayılmamıştım. Cidden bayılmamıştım. En kısa zamanda bilim insanlarının beni incelemesi gerekiyor, ileride çıkacak virüsler için muhtemelen bende bağışıklık vardır.

Bahar gülmüş olsa da "Kadını vuracaklardı, ne yapsaydım?" diyerek kendini savundu. Pek savunamamıştı ama neyse.

"Kanka, senin bayılmanın kadına hiçbir faydası yok ama yine de sen bilirsin," dedi Mustafa gülerek. Bahar da düşününce Mustafa'ya hak vermiş olmalı ki, sonradan o da güldü.

Benim üzerimdeki ölü toprağını atana kadar havadan sudan sohbet ettik. Dün geceyi unutmamış olsam da kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım, ta ki Pınar'ın sorusuna kadar.

"Ee, sen Engin'le yemeğe çıkmayı düşünüyor musun?"

"Ben," dedim, işaret parmağımla göğsüme iki kez vurdum. "Sence ben, o adamla yemeğe çıkar mıyım? Evime bırakacak diye tırnağımdan oldum. Üstelik bana nezarethaneyle sorgu odasını temizletti!"

"Bence de çıkma," dedi Mustafa gayet net bir sesle.

Biraz şey oldum açıkçası. Şey...

"Değil mi, aynen."

"Siz zaten birbirinize göre değilsiniz," dedi Bahar. "Olmazsınız yani."

"Bence de olmayız," diye yatakta yükselerek abartılı bir tepki verdim. Kendi kendimi ikna etmeye çalışıyor olabilirdim. Ne yapmaya çalıştığımı ben de tam olarak bilmiyordum.

"Seni Burak'ın kardeşine yapalım," dedi Pınar. "Yakışıklı çocuk, eğlenceli, seninle de flört etmeye çalışıyor."

"Tipim değil," dedim burun kıvırarak. Eğer Mert'e şaka yaparken kullandığımız elektrikli motor gerçek olsaydı, gövdem ikiye ayrılmıştı o an. Bunu bile bile Mert'le flört etmezdim.

"Bu arada," dedi Bahar kelimeleri uzatarak. "Başkomiser dün, senin için 'Kendisini iyi hissettiği zaman ifade vermeye merkeze gelsin,' dedi. Bir de her gün pansuman yaptırmaya gitmen gerekiyormuş."

İçimdeki meraka engel olamayarak "Başka ne dedi?" diye sordum.

"Bu kadar. Başka bir şey söylemedi."

"Hm," diye mırıldandım.

Beni düşünüyor olması içten içe hoşuma gitmişti fakat arkadaşlarıma çaktırmamaya çalışıyordum çünkü yüzyılın dalgasını geçerlerdi. Üstelik bunu yalnız başlarına yapmaz, Engin'in olduğu bir ortamda abartılı kaş göz hareketleriyle, Engin'in de çakacağı bir şekilde yaparlardı, biliyordum.

Sağlam olan parmaklarımla başımın önünü kaşıdım.

Her ne kadar belli etmesem de arkadaşlarımın "Engin'le olmazsınız siz," demelerine takılmıştım. "Çok yakışırsınız," demelerini beklerdim, daha doğrusu isterdim. Beni cesaretlendirmelerini, "Hoşla-

nıyorsan, âşıksan, bir şeyler hissediyorsan duygularının peşinden git," demelerini, Engin'e doğru beni iteklemelerini...

Ama onlar beni resmen Engin'den uzaklaştırmak istiyorlardı, buna Bahar da dâhil.

Tam olarak nedenini bilmesem de tahmin etmek zor değildi; Engin'le tanıştıktan sonra başıma gelenlerden dolayı olmalıydı. Tamam, bu son olay, benim bile atlatamayacağım kadar trajik ve korkunçtu. Ama atlatmak isterdim. Engin'le bir şansımızın olmasını, en azından denememizi... Fakat bende böylesi bir cesaret yoktu. O cesaret dün, o depoda tırnağımdan olurken kaybolup gitmişti.

Yine de istiyordum işte. Korksam da tedirgin olsam da onunla bir şeyler yaşamak istiyordum.

"Benim işe gitmem gerekiyor," dedi Egemen. Bir restoranda garsonluk yapıyordu, işe gireli neredeyse bir hafta olduğundan kaytarmak istemiyordu. Git, dercesine başımı salladım. "Bir şey istiyor musun benden?"

"Yok."

"Emin misin, istediğin bir şey varsa utanma, söyle."

Utanmayacağımı biliyordu, bu yüzden bir kez daha "Yok," dediğimde ısrar etmedi. Ben de tekrar yattım yatağa.

Dinlen sen, diyerek beni yalnız bıraktılar. Dün geceyi üzerimden atamadığım belli bir şekilde öğlene kadar uyuduğum hâlde, tekrar uyudum. Ne kadar uyudum bilmiyorum ama kapı sesine uyandım, yine de bizimkilerin olduğunu düşünüp, Bahar'ın da kapıyı açacağını bildiğimden yataktan kalkmadım. Birkaç dakika sonra odanın kapısı açıldı.

Bahar elindeki kargoyu göstererek "Sana gelmiş," dedi. Kaşlarım çatıldı ve uyku mahmuru, benim bile anlayamadığım sesler çıkardım.

Dün yaşadıklarım bana ağır gelip hafızamın bir kısmını silmiş olmalıydı, çünkü bir şey aldığımı hatırlamıyordum. Hatta almadığıma emindim.

Bahar kutuyu bana vermeden önce evirip çevirdi. Üzerinde yazan isme bakarken gözleri kısıldı, kaşları çatıldı. Tekrar bana dönen bakışları şaşkındı.

"Engin göndermiş."

Kaşlarım hayretle havalandı, dudaklarımın arasından bir "Aa," nidası çıktı. Bahar'ın sesi zihnimde tekrar döndü.

Engin göndermiş.

İnanmıyordum.

Sırtımı yatak başlığından ayırarak "Açsana," dedim. Kargoyu parmağım ve kolum acımasın diye temkinli açmaya çalışırsam Engin'in bana ne aldığını sabaha anca görürdüm.

Bahar kutuya sarılan bantları açarken ben, ona araba hediye ettiğim zamana gitmiştim. Bana, "Sen tümüyle yalan olmuşsun," dediği zamana... Ona olan kırgınlığımı hâlâ dün gibi hissediyordum. Az değil, günlerce kendimi sorgulatmıştı sözleri.

Bahar kendi kendine konuşarak "Telefon mu bu?" dedi. Kargo poşetini yırttığı gibi telefon kutusu açığa çıktı. "Oha, harbiden telefon almış!"

Kutuyu açmadan önce içime dolan merak, onun aldığı şeyi gördüğümde yerini koca bir öfkeye bırakmıştı. İstanbul'da aramızda yarım saatlik mesafe bile olmadığı hâlde bana kendi gelip vermek yerine kargoyla göndermişti. Üstelik en küçük not bile yoktu.

Sinirle dudaklarımı yalayıp gülümsedim.

Telefonum kırıldığı için bana telefon hediye ederek, ondan etkilenmemi mi bekliyordu? Eğer öyleyse çok beklerdi, zira şu an oldukça sinirliydim.

Normalde yarın ifade vermeye gitmeyi düşünüyordum ama gözüm öyle bir kör oldu ki, başımın ağrısını dahi önemsemeyip üzerimi değiştirerek evden çıktım.

Ben ona hediye olarak ucuz bir pembe araba almış ve onu bile gidip masasının üzerine teşekkür notu ile bırakmışken o... O koca telefonu bana kargoyla yollamıştı. Tabii elden verirse almayacağımı biliyordu.

Elimdeki kutuyla emniyet merkezinin merdivenlerini tek tek çıktım. Onun odasının olduğu koridora geldiğimde elinde kahveyle karşıma çıktı, birkaç saniye bocaladım. Beni görmeyi beklemiyor olmalıydı ki yüzünde şaşkın bir ifade oluştu ama kendini toparlaması uzun sürmedi.

Benim açımdan ters giden bir şeylerin olduğunun farkındaydı, muhtemelen bunun bana gönderdiği telefondan kaynaklandığını da biliyordu çünkü telefon kutusu elimdeydi. Başıyla odasını işaret etti, ondan önce "Kahve içer misin?" diye sordu. Cevap vermeden odasına gittim, ses etmeden peşimden geldi.

Odaya girdiğim gibi "Hediyelerden hoşlanmam," dedim.

Yalan söylüyordum. Tek amacım benim onun için aldığım arabaya verdiği tepkiyi, ona hatırlatmaktı. O gün beni nasıl kırdığını, bana söylediklerini hatırlatmaktı.

Sen tümüyle yalan olmuşsun.

Hatırladı mı hatırlamadı mı, bilmiyorum. Hatırlayıp önemsememiş olabilirdi, belki de doğruları söylediğini düşündüğünden ortada bir sorun görmemişti.

Elimdeki telefon kutusunu işaret ederek "Bu bir hediye değil," dedi. "Telafi..."

Daha bir delirdim.

"Ne telafisi? Ya da hangi birinin telafisi? Bana yalancı demenin mi, beni öptükten sonra bana nezarethaneyi temizletmenin mi yoksa tüm bunlar yetmeyip bir de sorgu odasını temizletmenin telafisi mi?"

Sesli bir nefes aldı ve çok basit bir şeymiş gibi "Benim yüzümden kırılan telefonunun telafisi," dedi.

İtiraz etmek için dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söylemeden tekrar kapandı, yalnızca dudaklarımın arasından "Hı," tarzında bir ses döküldü.

Engin'in sessiz kaldığı o beş saniyede, beni kıran, üzen ve sinirlendiren her şeyi ortaya sermiştim. Aslında çok daha fazlası vardı ama o an aklıma gelmemişti. İyi ki de gelmemişti.

"Yine de," dedim çenemi dikleştirerek. Kendi kendimi bozduğum cümlelerimi görmezden gelmeyi seçmiştim. "İstemiyorum."

"Zıtlaşmaya gerek yok, benim yüzümden telefonun kırıldı ve ben de bunu telafi ediyorum. Olay bu kadar basit."

"Bence senin her şeyi basitleştirme gibi bir huyun var."

"Beril," dedi ciddi ciddi. Kaşları çatıldı. Gözlerini sanki bende bir değişiklik arar gibi yüzümde gezdirdi. Sonra gözleri gözlerime çıktı ve uzun uzun baktı. "Ne oluyor?"

Aslında bu onunla benim her zamanki hâlimizdi. Tanıştığımızdan beri bir laf dalaşı, üste çıkma, altta bırakma... Ama kaçırıldığımız zaman sanki tüm taşlar yerinden oynamıştı. Engin bana olan ilgisini belli etmeye başlamış, hatta beni hafta sonu yemeğe davet etmişti. Ölüm korkusuyla desem, değil. Orada tek korkan ben; tek korkmayan, sanki misafirliğe gitmiş gibi davranan ise oydu.

"Bir şey olduğu yok," diye tersledim onu.

"Emin misin?" Sesi yumuşamıştı. Eğer benimle bu ses tonuyla konuşmaya devam ederse hiç iyi şeyler olmazdı.

Başımı evet anlamında salladım. "Başka bir şey demeyeceksen ifade vermeye gideceğim."

Durdu, durdu. Ellerini kumral, kısa sakallarından geçirdi, sonra saçlarından. Söylemek istediği bir şey varmış gibi duruyordu. Birkaç saniye konuşmasını beklesem de konuşmadı. Ben de bıkkın bir nefes alarak arkamı döndüm, kapının kolunu indirdim ve tam odadan çıkacaktım ki "Beril," diye seslendi. "Özür dilerim."

"Hangi biri için?" dememek için kendimi çok zor tuttum ama hangi biri içindi?

"Beni öpmen yanlıştı," dedi gergin bir sesle. Tüm bedenimle ona döndüm, içimde tuhaf bir sızı dolanıyordu. O kadar şey yapmıştı bana ama tek pişman olduğu şeyin benimle öpüşmesi olması gerçekten kırıcıydı.

Dilimi dişlerimin arasına aldım, gözlerim doldu dolacaktı.

"Sana karşılık vermem de," diye devam etti konuşmasına. "Yani," diyerek bir iç çekti, ellerini kaba bir tavırla saçlarının önünden geçirdi. "Yanlış olan, saçma bir inat uğruna olmasıydı. Biri görsün diye beni öpmemeliydin, ben de bunu anladığım hâlde sana karşılık vermemeliydim."

Kısa bir süre sessiz kaldı.

"Öpüştükten sonra bana karşı bir beklentiye gireceğini düşünmemiştim, düşünseydim de o an, arabamın camını kırdıktan sonra bunu önemser miydim, bilmiyorum ama kırıldığın için, seni kırdığım için üzgünüm."

İlk sargılı koluma, sonra da bandajlı parmağıma baktı.

"Başına benim yüzümden gelenler için de üzgünüm."

Dünü kastediyordu. Kolumun jiletlenmesini, tırnağımın koparılmasını...

"Dün olanların seni korkuttuğunun farkındayım," dedi ve ben sanki bunu demesini bekliyormuşum gibi titredim. Gözümden bir damla yaş yanağıma doğru süzüldü.

Canım çok yanmıştı, yanmaya da devam ediyordu ve ben Engin'le bir ilişki içerisine girersem bunların daha fazlasını yaşamaktan korkuyordum. Dahası Engin'in de yaşamasından korkuyordum.

Ona bağlandıktan sonra yanıma yara almış bir şekilde gelmesi, belki de hiç gelememesi... Düşüncesi bile tüylerimi ürpertirken, henüz çok geç olmamışken devam etmek istemiyordum. İstememeliydim!

"Beril," diyerek bana yaklaştı, elimi ellerinin arasına aldı. "Sana zarar gelmesine izin vermem. Seni canım pahasına korurum."

Elimi çekmedim.

"Peki, senin canın?" diye sordum. Dudaklarında yamuk bir sırıtış oluştu, başparmağı elimin üzerini hafifçe okşadı.

"Endişen buysa eğer, bana kolay kolay bir şey olmaz."

"Ama bana bunun için bir güvence veremezsin."

"Sen bana verebilir misin? Bugün, şimdi, buradan çıktığında eve sapasağlam gidebileceğine?.. Ya da yarın sabaha uyanabileceğine?.."

"İkisi farklı şeyler, Engin. Bir insan işe giderken 'Acaba bugün bana araba çarpacak mı?' diye endişe etmez ama sen her işe gittiğinde ben 'Başına bir şey gelecek mi?' diye endişeleneceğim."

Gülümsedi fakat eğlenir tarzda bir gülümseme değildi bu, sanki bir farkındalık vardı gülümsemesinde.

"Olmazmış zaten," dedi. Yüzünde katı bir ifade vardı. Ama gözleri... Gözleri çok başka bakıyordu. "Ben şehit olduğumda dahi, arkamda güçlü durup benimle gurur duyan bir kadın isterim. En az benim kadar, mesleğimden gurur duyan bir kadın..."

"Ya sen?" diyerek öfkeyle göğsünden ittim onu. Duyduklarımla anında sinirim nüks etti. "Sen bazen, cidden çok çekilmez biri oluyorsun. Mesleğinden gurur duymadığıma dair tek kelime çıkmadı ağzımdan. Sadece korkuyorum! Eğer polis olmayı sen seçtiysen, ben de sevgilim olacak kişinin mesleğini göz önünde bulundurma hakkına sahip olabilirim, elbette!"

Bunun gurur duyup duymamakla alakası yoktu. Sadece ben bu endişeyle, acıyla baş edebilecek kadar güçlü biri olduğumu düşünmüyordum.

Dirseğimden kavrayarak dibime kadar girdi, sert soluklarını yüzümde hissediyordum. O da en az benim kadar sinirliydi.

"Bunu beni öpmeden önce göz önünde bulundursan olmuyor muydu? 'Âşıksın, âşıksın,' diyerek beni kendine çekmeden önce! Kaçtığın hâlde geri dönmeden önce! Şimdi mi bulundurman gerekiyor? Sana adım attığım zaman mı?.."

"O zaman tüm tırnaklarım yerindeydi, başıma bunların geleceğini düşünmemiştim!"

"Eğer sana kaç dediğimde sözümü dinleseydin şimdi de tırnakların yerinde olacaktı!"

"Ama sen olmayacaktın!"

Her ikimizin de göğsü, aldığımız nefeslerle hızla yükselip alçalıyordu ve şu an biz yine bir öpüşmenin kıyısında sallanıyor gibiydik... Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde bakışlarımız yoğunlaşmıştı. Ortamın havası değişti ve biz görünmez bir güç tarafından birbirimize çekildik.

"Sadece..." dedi, başını bana yaklaştırdı. Kemerli burnu, burnumu teğet geçti. "Deneyelim... Yapamazsan ayrılırız."

Ona bakarken korkumu yansıtırcasına kirpiklerim titreşti, başımı kaçırdım. Gözlerim dolmuştu. Yutkunmak istiyordum fakat boğazımdaki koca düğüm yutkunmamı engelliyor ve ağlama isteğimi daha çok tetikliyordu.

"En azından bir yemeğe çıkalım."

Israrı karşısında başımı tekrar ona doğru çevirdim, Engin'den beklediğim bir tavır değildi bu.

"Sadece bir yemek," dedim yutkunarak.

Hafiften gülümsedi, başını salladı ve "Sadece bir yemek," diye onayladı beni. Kalbimde oluşan deprem, kaburgalarım dâhil tüm organlarımı harabeye çevirdi.

"Bunu da alıyorsun," dedi. Avuç içimi açarak telefon kutusunu elime verdi. Ben tam itiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki kaşlarını çatarak bana baktı ve bir kez daha "Alıyorsun," dedi. "İster kullan ister çöpe at."

Başımı salladım, bir adım geriye doğru giderek aramıza mesafe koydum çünkü her an öpüşecek gibiydik.

"O zaman," dedim bir adım daha geri giderek. Her ne kadar dudaklarımdaki gülümsemeye engel olmaya çalışsam da beceremedim. Gülümsedim, o da gülümsedi.

"O zaman," diyerek benim cümlemi devam ettirdi. "Cumartesi akşam yedide..."

Ben bana yapılan iyi ya da kötü şeyleri kolay kolay unutan biri değildim. Nasıl olurdu da bana yaptırdığı temizlikleri, söylediklerini hemencecik unuturdum; kalbim böylesine tekler ve ona bakarken içim giderdi, anlamış değildim.

Sadece o yemeğe gitmek istiyordum.

Ne de olsa bir yemekti.

En fazla ne olabilirdi ki?

- 20 -

"Sadece bir yemek," diyen Beril'e göre şu an fazlasıyla heyecanlıydım ve bu kesinlikle Engin'le yiyeceğimiz yemeğin "sadece bir yemek" olmadığını gösteriyordu. Yemekte giyeceğim elbiseyi günler öncesinden seçmiştim, hatta yetmemiş, ne olur ne olmaz diye internetten bir elbise daha sipariş vermiştim.

Beni götüreceği yer hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kuru fasulye, pilav da yiyebilirdik, köri soslu tavuk da... Ondan her ikisini de beklerdim.

Ortamdaki beyazın içindeki tek pembe olmamak için ona mesaj attım.

Beril: *Gideceğimiz yer neresi?*
Engin: *Sürpriz.*
Beril: *Pekâlâ, nasıl giyinmeliyim o zaman? Bir ipucu ver.*
Engin: *Soğuk olur, kapalı giyin.*
Beril: *Hava durumunu sormadım.*
Beril: *Nasıl bir yere gideriz, diye sordum.*
Beril: *Yani demek istiyorum ki, kuru fasulye, pilav mı yeriz yoksa köri soslu tavuk mu? Ona göre giyineceğim.*
Engin: *Giydiği kıyafetin rengine göre iç çamaşırı giyinenleri duymuştum da, ilk defa yediği yemeğe göre kıyafet seçeni duydum.*
Engin: *Gerçekten garip birisin.*
Beril: *Sadece gideceğimiz yer şık mı değil mi diye öğrenmek istemiştim.*
Beril: *Ama boş ver.*
Beril: *Pijamalarımla geleceğim.*
Engin: *Sıkıntı yok, her hâlinle göz alıcısın.*

Saatlerce aynı mesajı tekrar tekrar okuyup durdum. Her okumamda midem kasılıyor, dudaklarımda geniş bir gülümseme oluşuyordu.

Aynen Beril, sadece bir yemek!

Aynen, aynen!..

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Ben bu gıcık adamdan nasıl bu kadar etkilenebilmiştim ya? Hangi yaptığım temizlikte? Arabasını yıkarken mi? Nezarethaneyi temizlerken mi? Yoksa sorgu odasını temizlerken mi? Ne zaman, hangi ara, nasıl?..

Yemek teklifini kabul etmemeliydim, beni resmen tongaya düşürmüştü. Ona karşı olan duygularımın farkında ve karşı koyamayacağımı düşünüyor, iki güzel lafa tav olacağımı... Ah! Şu an durum onun düşündüğünden farklı görünmüyor.

Ben, Beril Piliç, göz göre göre iki güzel lafa tav oluyordum.

Ellerimi gergin bir şekilde saçlarımdan geçirerek ayağa kalktım, parmağım artık eskisi kadar acımıyordu ama hâlâ tırnağımdaki o boşluk hissi duruyordu. İçeri girdiğimde Pınar'la Bahar'ı birbirleriyle konuşurlarken buldum. Televizyon açıktı ama ikisi de seyretmiyordu.

Yerdeki kirlenti alarak geniş L koltuğun üzerine bıraktım ve onların çaprazındaki tekli koltuğa oturdum. Her ikisinin de bakışları bana dönüktü, "Ne var?" dercesine kaşlarımı kaldırarak onlara baktığımda Pınar "Nihayet odandan çıkabildin," dedi.

"Başım ağrıyordu biraz, yemek yediniz mi siz?"

"Yedik, seni çağırdık, gelmedin."

"Hiç kalkasım yoktu ya," dedim koltukta gerinerek. Şu sıralar yataktan kalkarken çok fazla zorlanıyordum. Üzerimde hep bir miskinlik vardı.

Kapının çalmasıyla herkes birbirine kapıyı kim açacak diye baktı, en sonunda ben ayağa kalktım.

Kargom gelmişti: üç gün önce aldığım siyah elbise.

Aslında yeni bir elbiseye hiç gerek yoktu fakat kendimi "sadece bir yemek" için fazla özenirken buluyordum. Acaba saçımı nasıl yapsam; makyajım nasıl olmalı; hangi ayakkabı, çanta; elbise mi etek mi?..

Evet, sadece bir yemek.

İlk defa bir erkekle randevuya çıkıyordum, bu yüzden belki de böyle özeniyordum kendime. Daha önce erkek arkadaşlarımla yemek yemiştim ama onlar sadece arkadaşımdı. Engin ise... Arkadaşım olamayacak kadar anlaşamadığım, düşmanım olamayacak kadar da etkilendiğim adamdı.

Düşününce heyecanlanmam ve kendime özen göstermek istememem son derece normaldi ama olmaması da gerekiyordu.

Siyah dizlerimin bir karış üzerinde biten, üç dört santim uzunluğunda yırtmacı bulunan askılı elbiseyi üzerime giyindim. Tüm vücut hatlarımı ortaya sermişti. Hafif de olsa ayva göbeğim açığa çıkmıştı fakat sorun edeceğim kadar kötü durmuyordu. Hatta bana kalırsa iyi bile görünüyordu. Ev topuzu yaptığım saçlarımı açarak, ellerimle iki yana dağıttım.

Aynanın karşısında, nasıl durduğuma baktıktan sonra yorumlamaları için bizim kızların yanına, salona gittim.

"Nasıl olmuşum?"

İkisinin de gözleri fazlaca kalçamda dolanıyordu ve bu bende kalçamı kapama isteğini tetikliyordu. Tamam, kızların yanında sorun olmazdı ama ben bu elbiseyi Engin'le çıktığım yemekte giyinmeyi planlıyordum.

"Ateş ediyorsun," dedi Pınar.

Koridordaki boy aynasının karşısına geçtim.

"Sizce sadece bir yemek için fazla mı abartılı?"

"Sadece bir yemek için fazla abartılı ama Engin'le sadece bir yemek için ideal bence." Bahar'ın konuşmasıyla iki adım atarak salonun girişinden ona baktım. Kaşlarım sorgularcasına havalandı.

"Engin'le olunca değişen şey ne?"

"Sen," dedi Pınar'la Bahar aynı anda.

"Ne alaka ya?" dedim agresif bir tavırla. "Çok ısrar etti, diyorum, kabul etmeseydim bırakmazdı peşimi. Yoksa onunla yemeğe çıkmaya meraklı değilim."

Yalan. Külliyen yalan.

İki sözümden üçü yalan.

"Beril, duygularını bizden saklamana gerek yok, aşkım. Salak değiliz, her şeyin farkındayız, biz başına bir şey gelmesinden korktuğumuz için senin Engin'le bir ilişkinin olmasını istemiyorduk ama seviyorsan... Sana engel olacak ya da seni yargılayacak değiliz."

Beni yargılayacaklarını hiçbir zaman düşünmedim, sadece Engin'e o kadar laf söyledikten sonra ondan etkilendiğimi söylemek çok da kolay değildi.

"Bu arada," dedi Pınar. "Gece kulübünde sizi yan yana gördüğüm zaman diyecektim ama aynı arabayla dönmediğimiz için söyleyemedim. Felaket yakışıyorsunuz." Tüm parmaklarını başparmağıyla birleştirerek mis işareti yaptı ve abartarak, bir kez daha "Felaket," dedi.

"Ben yapamam onunla," dedim. Dudaklarımı yaladım, stresle saçlarımı geriye doğru attım. "Adam polis, her gün işe gidecek. Yarım saat geç gelse, 'Bir şey mi oldu acaba?' diye korkacağım, muhtemelen de emniyeti ayağa kaldıracağım. Sonra da o beni ayağa kaldıracak," dedim sonunda gülerek. "Yani olmayız..."

Her ne kadar böyle konuşsam da aksini söylemelerini istiyordum, bu yüzden uzun uzun baktım onlara.

"Senin için çok kolay olacağını düşünmüyorum ama, bence tüm bu korkularına değecek bir aşk yaşayacaksın. Hikâyeniz sıradan başlamadı ve sıradan gitmiyor."

Gülümsedim.

Benden başka kim, para karşılığında şaka yaptığı adama âşık olurdu ki?

"Bence yarın gideceğin 'sadece bir yemek'ten sonra, devam edip etmeyeceğinize karar ver," dedi Pınar.

Cevap vermedim.

Sadece elimi kalçalarımın üzerine koyarak kendi eksenimin etrafında döndüm ve elbisemi tekrar onlara gösterdim.

"Yarın bunu giyiyorum, o zaman?"

Konuyu değiştirdiğimin farkında olsalar da tekrar açmadılar.

Pınar'ın dediği gibi yapacaktım, yarınki yemekten sonra, bizden olup olmayacağına karar verecektim.

◆◆◆

Kırmızı ruju bir kez daha dudaklarıma sürdüm. Heyecandan dudaklarımı kemirdiğim için, Engin gelene kadar en az üç kez rujumu yenilemiştim. Bunda yediye bir saat kala hazırlanmış olmamın da etkisi vardı.

Mesaj geldi.

Engin: *Kapıdayım, seni bekliyorum.*

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak ayağa kalktım. Midem büzülmüş, düğüm düğüm olmuştu. Bir an elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırmıştım. Engin için bu kadar heyecan yaptığıma kendim bile inanamıyordum.

Ellerimi yelpaze yaparak, sakinleşmek için yüzümün önünde salladım. Onun karşısına otuz iki diş sırıtarak çıkıp keyiflenmesini

istemiyordum. Daha ondan çıkarmam gereken, temizlikten sırtımın ağrımasının ve üç gün yatak döşek olmama sebebiyet veren üşütmemin acısı vardı...

Elbisemden bir karış kısa olan siyah ceketimi üzerime geçirdim. Krem renkli, topuklu ayakkabılarımı giyindim, çantamı alarak kapıdan çıktım.

Engin kalçasını arabasının kaportasına yaslamış, kollarını göğsünde bağlamış, öylece uzaklara bakıyordu. Dış kapıyı kapattığımda, çıkan sesle bakışları bana döndü. O beni baştan aşağı süzerken ben de onu aynı şekilde süzdüm.

Göğsünde bağladığı kollarını yavaşça bedeninin iki yanına doğru indirdi, kalçasını arabadan ayırarak bana yaklaştı. Üzerinde siyah gömlek vardı, altında ise siyah kumaş pantolon. Bugün ikimiz de birbirimizden habersiz, siyahlara bürünmüştük.

"Bu kıyafet kuru fasulye, pilava mı yoksa köri soslu tavuğa mı özel?" Hafif eğlenir tarzda sormuştu.

Omzumdaki saçlarımı geriye doğru attım. Sadece "Çok güzel görünüyorsun," dese olmaz mıydı?

"Şimdilik, sana özel olmadığını bilmen yeterli."

Kaşları "Öyle mi?" dercesine havalandı, dudaklarını muhtemelen gülümsememek için birbirine bastırdı fakat engel olamadı. Dudakları hafif de olsa yukarı doğru kıvrıldı. İçim bir hoş oldu, karnıma doğru koca bir sıcaklık yayıldı, kısa bir anlığına nefes bile alamadım.

"Pekâlâ," dedi benimle zıtlaşmayacağını belirterek. "Öyle olsun." Başıyla arabayı işaret etti. "Hadi, geç, daha fazla üşüme."

Şu an onunla yemeğe çıkıyor olmak fazla garip geliyordu. Hâlâ vücudumun ona verdiği tepkilere yabancıyken, kabullenemiyorken üstelik... Derin bir nefes alarak arabanın kapısını açtım, arabaya bindim. O da bindi. Kemikli ellerini direksiyonun üzerine koydu. Başını çevirerek bana kısa bir bakış attıktan sonra arabayı çalıştırdı.

"Arabanı yaptırmışsın," dedim bir sohbet konusu açarak. Sessiz kalmak daha fazla gerilmeme ve içimde depreşen hislere kulak vermeme neden oluyordu. Bu yüzden, saçma da olsa tüm gün konuşacak, hiç susmayacak ve onun da susmasına izin vermeyecektim.

"Üç gün oldu yaptıralı."

"Hmm."

"Senin parmağın nasıl, kolun?"

"Şu an iyi ama bana neden pansuman yapılacağı zaman bu kadar acı çekeceğimi söylemedin? Bilseydim gitmezdim. Sanki tırnağımı tekrar çektiler; öyle çok acıdı ki!"

O acıyı tekrar hissetmişim gibi parmağım sızlamış, olduğum yerde titremiştim. Engin, arabayı sürerken başını benden tarafa çevirdi.

"Gitmeseydin mikrop kapma ihtimali vardı," dedi bilmiş bilmiş. Bakışlarımı onun parmağına çevirdim. Benim parmağım hâlâ bandajlıyken onda sadece yara bandı vardı.

"Sen pansuman yaptırdın mı?" diye sormamla yanaklarını içe doğru çekti. Yaptırmamıştı; adımın Beril, soyadımın Piliç olduğuna nasıl eminsem pansuman yaptırmadığına da öyle emindim. Korktuğundan da değil üstelik; gerek görmemişti.

"İltihap kaparsa elin bile kesilebilir, farkındasın, değil mi?" diye sordum hayret edercesine.

Dudaklarını rahat bir tavırla, "Bir şey olmaz," dercesine oynattı.

"Kapmadı."

"Ama kapabilirdi."

"Ama," dedi, başını omzunun üzerinden bana çevirdi ve kaşlarını havalandırdı. "Kapmadı."

Normalde bu kadar yakışıklı mıydı, bilmiyordum fakat şu an gözüme fazlasıyla yakışıklı geliyordu. Kumral saçları, avcı yeşili gözleri, keskin yüz hatları...

Başımı hızla, kendimi ondan korumak amacıyla başka yöne çevirdim.

Unutma, diye fısıldadım kendi kendime, sana bilmem kaç tane su dolu kova taşıtarak arabasını yıkattı. Unutma! Arabasını bir bezle saatlerce sildirdi. Unutma! Unutma!..

Gittiğimiz yere kadar havadan sudan sohbet ettik, kavga etmeden, didişmeden. Aslında bu yemeğin ikimiz için de kötü geçeceğini düşünüyordum. Birbirimize yaptığımız şeyleri hatırlatacağımızı; onun "Sen benim arabamı Çingene pembesine boyamıştın," diye bana kızacağını, benim de "Hayır, gülkurusuna," diyerek onu daha çok kızdıracağımı ve günün sonunda, bizden olmayacağına karar vererek evlerimize dağılacağımızı...

Sahil kenarında lüks bir restoranın önünde durduğumuzda kaşlarım havaya kalktı. "Hm," dercesine, arabadan inmeden önce çok kısa bir anlığına ona baktım. Yüzünde ukala bir sırıtış belirdi.

Yan yana içeri girerken, başını eğerek kulağıma doğru fısıltıyla "Seni ilk buluşmada sokak satıcısında pilav yemeye götüreceğimi düşünmemiştin, değil mi?" diye sordu. Odaklandığım tek şey boynuma vuran sıcak nefesiydi. Başımı kaldırarak, titreyen kirpiklerimle onun gözlerine baktım. Yutkundum, daha doğrusu yutkunmak zorunda kaldım.

"Götürseydin şaşırmazdım."

"Şaşırmayacağını," derken burnundan nefes alarak güldü. "Ben de fark ettim."

Rezervasyon yaptığımız masaya oturduğumuzda garson, menüleri getirdi. "Somon yeriz diye düşünmüştüm," dedi Engin ciddi bir tavırla menüyü incelerken. Başını kaldırmadan, yalnızca gözlerini oynatarak bana baktı. "Ama senin giydiğin kıyafete uygun olur mu, bilemiyorum."

Belki de gözlerindeki o eğlenir ifadeye sinir olmam gerekirdi ama gram sinirlenmedim, aksine beni gülümsetti.

"Somon yerim," dedim menüyü garsona geri uzatarak. Onun elbisem üzerinden bana takılmasını görmezden gelmiştim. Siparişleri verdik, siparişlerimiz gelene kadar kendimizden bahsettik. Dün gece acaba ne konuşuruz, sohbet ilerler mi, sıkılır mıyım, diye bir sürü şey düşünsem de şu an saatlerce sussak bile sıkılmayacağımı düşünüyordum. Çok farklı bir histi.

Liseye ve üniversiteye giderken hoşlandığım iki üç kişi olmuştu. Onların yanındayken, onlarla konuşurken hiç böylesine bir heyecan tattığımı hatırlamıyorum. Kalbimin sesinin kulaklarımda yankı yaptığını, midemin kavrulduğunu...

Bıçak ve çatalı parmaklarımın arasına alarak somonu küçük parçalara, fazla kibar bir şekilde ayırıyorken bana "Ne zamandır bu şaka işleriyle uğraşıyorsunuz?" diye sordu. Gözlerim somonun üzerinde hesap yaparcasına takılı kaldı ve aldığım nefes eşliğinde "İki üç yıldır," diyerek yuvarlak bir cevap verdim ona.

Üniversite son sınıfta "Hadi, böyle bir şey yapalım," diye bir işe kalkışmıştık ve bu yüzden okulum da bir yıl uzamıştı.

"İlk kimin aklına geldi böyle bir şey yapmak?"

"Benim."

Dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını havalandırdı ve "Şaşırmadım," dedi. Sesinde eğlenir bir ton vardı, üstelik dudakları da hafiften yukarı kıvrılmıştı.

"Neden şaşırmadın?" Çatalı tabağın kenarına bırakarak dirseklerimi masanın üzerine yasladım ve ellerimi çenemin altında birleştirdim.

Dudaklarını birbirine sürttü. Muhtemelen nasıl bir yanıt vermesi gerektiğini düşünüyordu, çünkü verdiği bir yanlış cevapla çantamı alıp çıkmam olasıydı.

"Eğlenceli bir kişiliğe sahipsin."

Öyle mi, dercesine baktığımda başını hafifçe aşağı doğru eğdi. "Yani bunun tümüyle yalan olan kişiliğimle bir alakası yok?" diye sordum. Şu ana kadar sinirli değildim ama kendi kurduğum cümle beni tekrar o güne götürmüştü.

Kızdığımı anlamış olmalı ki, çatalını benim yaptığım gibi tabağın kenarına bırakarak suyundan içti ve bardağını masaya bırakırken "Başta senden hiç hoşlanmıyordum," dedi.

"Hatta sana kin doluydum fakat sonrasında... Alakasız bir şekilde aklıma gelmeye başladın. Her pembe rengini gördüğümde, arabamı yıkatmaya gittiğimde, arabama bindiğimde, durup dururken... Sana karşı nefretten başka bir şeyler hissetmeye başladığımın farkına vardığım ilk an, bizden olmayacağını düşündüğüm için kendimi frenlemeye çalıştım. O gün," dedi ve sesli bir nefes aldı. "Seni karşımda görene kadar, sana karşı hissettiklerimin iki güne geçeceğine emindim."

Bu bir itiraf mıydı?

Bana karşı bir şeyler hissettiğini anlamıştım ama nefret mi aşk mı hoşlanma mı, çözememiştim.

"Beni karşında gördüğünde ne oldu?"

"Basit bir hoşlanmadan daha fazlası olduğunu anladım."

Bu yüzden mi, o gün bana o kadar şey saymıştı? Millet âşık olduğunu anladığında peşinden koşar, adam beni peşinden kovuyordu.

"Yani bana âşık oldun?" dedim gülerek. Bakışları gözlerimde gezindi, yüzü duygularını anlamama geçit vermeyecek kadar ifadesizdi.

Başını evet dercesine, aşağı yukarı salladı.

"Benimle oyun oynamıyorsun, değil mi?" diye sordum. İçimi buz gibi bir soğukluk kapladı, yüreğime bıçak kesikleri atıldı. Düşüncesi bile korkutmuştu. Bana olan duygularını görebilmek için daha dikkatli baktım gözlerine.

"Oyun mu?"

"Arabanı boyadığım ya da seni nezarethaneye kilitlediğim için beni kendine âşık edip, sonra terk etmeyi falan mı planlıyorsun?"

Alay edercesine güldü.

"Otuz üç yaşımdayım Beril, sence böyle çocukça şeylerle uğraşmak için yaşlı kalmıyor muyum?"

Otuz üç, diye mırıldandım kendi kendime. Aramızda on yaş vardı. Genç gözüküyor diyemezdim, otuzlu yaşlarının hakkını veriyordu. Kumral kirli sakalı, koyu kumral saçları, durmadan çattığı kaşları, köşeli çenesi ve keskin yüz hatları onun otuzlu yaşlarının başında olduğunu fazlasıyla belli ediyordu.

Her ne kadar bana kızım deyip durduğu için ona amca ve baba demiş olsam da onu hiç yaşlı görmemiştim, hatta hakkında bilgi toplamak için onu takip ettiğimde, tişörtünü kafasından sıyırmasıyla gördüğüm kaslarından fazlaca etkilenmiştim. Belki de daha öncesinde...

Dosya zarfının içinden kayan fotoğrafı elime aldığımda...

"Evet," dedim başımı sallayarak. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, sesim büyük ölçüde kısıldı. "Yaşlı kalıyorsun."

"Öyle bir söyledin ki," dedi hafif bir muzırlıkla. Gülümser gibi olsa da, canını sıkan bir detay var gibiydi. "Senin yanında yaşlı kaldığımı düşünüyormuşsun gibi."

"Kalmıyor musun?" diye sordum açık açık.

"Kalmıyormuşum ki şu anda benimle yemek yiyorsun," dedi kibirle. Öyle mi, dercesine kaşlarımı kaldırsam da karşılık olarak hiçbir şey söyleyemedim, çünkü haklıydı!

Yine de altta kalmamak için, "Belki ben yaşlılardan hoşlanıyorum?" dedim.

"Benden hoşlandığını itiraf etmen iyi oldu."

Keşke altta kalsaymışım.

Dilimi dişlerimin arasına alarak sıkıca ısırdım, dışımdan da sanki bilerek itirafta bulunmuşum gibi gülümsedim.

Tabağın kenarına bıraktığı çatalını kendini beğenmiş bir gülümsemeyle parmaklarının arasına aldı. O yemeğine kaldığı yerden devam ederken ben sudan koca koca yudumlar aldım.

İtiraf etmem gerekirse eğer, yemekte eğlenmiştim. Sohbeti güzeldi, birbirimizle atışmalarımız da güzeldi. Olmasaydı keşke. Yemekten zevk almasaydım, onun gözümde çıktığı yer, kalbimde kaplama-

ya başladığı alan birden yok olsaydı, en sonunda "Bu muymuş benim etkilendiğim adam?" diye burun kıvırsaydım...

Yediğimiz bu yemekten sonra, onu arkamda bırakamazdım. Bıraksam bile durmadan iş yerine gider, hatta yan yana gelebilmek için suç bile işlerdim. Onu şimdi istemesem, reddetsem yarın deli gibi pişman olur, öteki gün yanına gider, onunla flört etmeye çalışırdım. Kendimi biliyordum. Kendimi çok iyi biliyordum.

Arabayla beni evin önüne bıraktığında, kapıyı açmadan önce birkaç saniye bekledim. Başı bana dönüktü, ona bakmasam bile hissediyordum. Kalbim deli gibi atıyordu, bense ona doğru dönmekte tereddüt ediyordum.

Yutkundum, hafifçe gülümseyerek başımı ona doğru çevirdim.

Kaşları çatık değildi, gözleri sinirle parlamıyordu ama keskin yüz hatlarının, ifadesinde bıraktığı bir sertlik vardı.

"Beril," dedi tok bir sesle, konuşmam için zemin hazırlamak istercesine. Arabanın içi fazla mı sıcaktı yoksa kalbim fazladan kan pompalayarak tüm damarlarımı enerjisiyle ısıtmış mıydı?

Benim konuşamadığımı anlamış olmalı ki "Bir daha görüşür müyüz?" diye sordu.

Cevabımı düşünmedim, söylerken bir gram tereddüt etmedim. Eve gittiğimde, yatağıma yatıp başımı yastığa koyduğumda da söylediğimden pişman değildim.

Görüşürüz, demiştim ona. Gülümsemişti ve "Güzel," dercesine başını hafifçe aşağı doğru eğmişti. O andan itibaren direksiyondaki parmakları sıklaşmış, arabanın içini garip bir hava kaplamıştı. Kalbim imkânı varmışçasına daha fazla atmış, nefeslerim sıklaşmış ve ben tekrar ama daha hızlı bir şekilde "Görüşürüz," diyerek arabadan inmiştim.

Şimdi bakışlarım tavana kilitli, içimde taze bir heyecan, damarlarımda karıncalanma, bugünü ve daha öncesini düşünüyordum. Ona kırgın olduğum tek konu, bana "Sen tümüyle yalan olmuşsun," demesiydi. Arabasını yıkatması, nezarethaneyi temizletmesi ya da yaptırdığı, söylediği onca şey için ona kırgın veya kızgın değildim. Çünkü hıncımı sıcağı sıcağına almıştım ondan.

Sesli bir nefes aldım, yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Çığlık atar gibi bir sesle başımı yastığıma sürttüm.

Engin'le resmen bir ilişkiye başlamıştık.

- 21 -

"Bu Mert'le yemek nereden çıktı?" diye sordum, Mustafa tarafından gelen emrivakiye karşılık.

"Yüz bin kutlaması yapacağız," dedi Mustafa. Mert'e yaptığımız şaka YouTube'da yüz binden fazla izlenmişti. Yüklediğimiz videolar genellikle benzer sayılarda izleniyordu, tabii Engin Eraslan'ın videosu hariç. Onun videosunu yüklediğimiz gibi, video gündeme ilk sıradan girmiş, izlenmeler ve tweetler havada uçuşmuştu.

"Mert istedi," diye daha açıklayıcı bir açıklama yaptı Egemen.

"Nerede yapacağız, yine Engin'in ailesinin evinde bir şeyler yapacaksak ben gelmem."

Sesim istemsiz sert çıkmıştı.

Engin Eraslan benden görüşme sözünü kapmış, sonrasında ise sanki aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi davranmıştı.

Sadece bir kez, o da dün gece epey geç saatlerde *"Nasılsın?"* diye mesaj atmıştı. Bu onunla yemek yedikten üç gün sonra attığı ilk mesajdı.

Başta cevap vermemiştim ama sonrasında, *"Uyuyor olmalısın,"* yazdığında dayanamamış, *"Uyumuyorum,"* diye cevaplamıştım. Benim bilerek onu beş dakika beklettikten sonra cevap vermeme tezat oluşturacak şekilde anında görmüştü mesajımı ve birkaç saniye içerisinde *"Yazıyor"* ibaresi gözükmüştü.

"Ne yapıyorsun?"

Üç gündür ne aramış ne de mesaj atmış, görüşmek için hiçbir istekte bulunmamış, ben yediğimiz yemeğin kurduğum bir hayal olduğuna inanmaya başlamışken o, üç gün sonra bana *"Ne yapıyorsun?"* diye mesaj atmıştı.

Sanki yemeğe çıkmak için beni ikna etmeye çalışan kendisi değilmiş gibi...

"Yatıyorum, uyuyacağım şimdi, iyi geceler," yazıp göndermiştim. "Uyuma, konuşalım," demesini beklemiş olsam da *"Tamam, iyi geceler,"* yazmıştı.

"Yok ya, Kalyan'a gideriz," dedi Mustafa. "Yemeği biz ısmarlayacaksak mekân da bizden olur."

"İyi o zaman, herkes geliyor mu?"

"Evet."

Evde kös kös oturarak ondan mesaj bekleyeceğime, bizimkilerle ve Mert'le yemeğe çıkardım. Üstelik içimden bir ses, Engin'in yemekte Mert'in olmasından çok hoşlanmayacağını söylüyor, bu da beni yemek için istekli hâle getiriyordu.

Telefonumun çalmasıyla hemen ekrana baktım. İnsan birinin aramasını bekleyince hep tetikte bekliyordu.

Engin Eraslan...

Sanki ona günlerdir aramıyor diye sinirli olan ben değilmişim gibi kalbimin atışı inanılmaz bir şekilde hızlandı. Heyecandan telefonumu elime alarak ayağa kalktığımı sonradan, Mustafa'nın ve Egemen'in bana dönen sorgulayıcı bakışlarından fark etmiştim.

"Engin," dedim, sesimi tekdüze bir tonda tutmak için epey çaba harcadım. Sanki araması umurumda değilmiş gibi omzumu kıvırdım. "Ben de annem arıyor sanmıştım," diyerek, neden heyecanlanıp ayağa kalktığımı kıvırmaya çalıştım.

Telefonu açmayacak olsam da kendi odama gittim. Neden gittim, bilmiyordum, sadece gittim işte. Telefonu açıp onunla konuşmayı deli gibi istiyordum ama bir taraftan da, üç gündür bir kez mesaj atıp onda da fazlasıyla ilgisiz davrandığı için biraz burnu sürtsün istiyordum.

Telefon uzunca çaldı, açmadım.

O da bilerek açmadığımı anlamış gibi mesaj attı.

"Kapıdayım."

Yüzümde kocaman gülümseme oluştu, hemen odamın camından kapının önüne baktım. Kalçası beyaz arabasının kaportasına yaslı, bir ayağı diğer ayağından daha önde, telefonuna bakıyordu. Başını kaldırıp tam olarak benim odamın penceresine baktı. Metrelerce öteden göz göze geldik, sadece bakışmamız bile midemi kasıp kavuracak kadar etkiliydi.

Başını "Gel," dercesine oynattı.

"Bana ne!" dercesine omuz silktiğimde kaşları çatıldı, bir kez daha başıyla aynı işareti yaptı. Ben de aynı şekilde, gelmeyeceğimi belirtircesine tekrar omuz silktim.

Gitmeyecektim!

Başının telefonuna indirdi, saniyeler içinde bana mesaj attı.

"Ne diye gelmiyorsun, kızım?"

Sinirle bir soluk aldım, öyle bir sinirle aldım ki beynimdeki nöronlarımın hareketini dahi hissettim. Üzerimde ne var ne yok bakmadan, saçlarımı düzeltmeden direkt kapıyı açarak dışarı çıktım. Asansörden değil merdivenlerden indim, dış kapıyı açtım ve dış kapının açılma sesiyle Engin başını bana doğru çevirdi.

Dudaklarında az da olsa hoşnut bir gülümseme vardı.

Kapıyı kapatarak ona doğru yaklaştım, adımlarım sinirli olduğumu belli edercesine sertti.

Milletin sevgilisi "aşkım", "canım", "bir tanem", "balım" der; benim sevgilim bana "kızım" diyordu!

"Ben senin kızın falan değilim," dedim, net ve bir daha söylememesi için oldukça kaba, öfkeli bir tavırla.

"Değilsin," dedi hiçbir itirazda bulunmadan.

"Bana sakın," dedim, işaret parmağımı onun göğsüne iki üç kez vurdum. "Ama sakın, bir daha da 'kızım' deme."

Her kelimemin altına üstüne vurgu yaptım.

Oldukça uysal bir şekilde "Tamam," dedi.

Hemen kabullenmesini beklemediğim için anlık bir afallama yaşadım ama sonrasında kendime gelip, "Eğer bir daha kızım dersen," diye tehdit savurdum.

"Demem," dedi net bir sesle, bir adım bana doğru yaklaştı. "Sen neden çağırdığımda gelmek istemedin?"

Ciddi bir soru muydu bu, yoksa gerçekten beni üç gün arayıp sormadığı için ona kızgın olduğumu anlayamamış mıydı?

Bakışlarımı yüzünde, en çok da avcı yeşili gözlerinde gezdirdim.

Ciddi bir soruydu bu, gerçekten de anlamamıştı.

Aramasını bekliyormuş gibi bir tavır takınmak istemiyordum fakat beni üç gün boyunca hiç aramamasını normalleştirecek de değildim.

"Sen neden üç gün boyunca bir kez aramayıp, sonrasında hiçbir şey olmamış gibi gelip beni yanına çağırıyorsun?" diye sorusuna hem cevap vermiş hem de ona başka bir soruyla dönmüştüm.

Sanki aramasını beklemem hoşuna gitmiş gibi dudaklarını yalayarak gülümsedi, köşeli çenesini saran koyu kumral sakalları gülümsemesiyle yanağındaki gamzesinde toplandı. Kalbim küt küt attı, küt küt. Öylesine şiddetli, öylesine can alıcı...

İçime derin bir nefes çekme ihtiyacı hissetsem de kendimi tuttum, aldığım sık ama kısa nefeslerle soluklarımı düzene sokmaya çalıştım fakat bu, sanki içimdeki heyecanı depreştirdi.

"Görevdeydim üç gündür," dedi. "Telefonumu elime alamıyorum." Anladığım kadarıyla o görev hâlâ devam ediyordu.

"Ne görevi?"

"Gizli görev," dedi anlatmayacağını belirtecek bir düzlükte. Gözlerim açıldı, muhtemelen göz bebeklerim genişledi ve sanki sır verecekmişçesine ona yaklaştım. Çok değil, sadece bir adım...

Fısıldayarak "Söz veriyorum, kimseye söylemem," dedim. Komiğine gitmiş olmalı ki güldü, aramızda kalan bir adımlık mesafeyi kapatarak kulağıma doğru eğildi.

"Olmaz... Yasak," dedi, aynı benim gibi fısıldamıştı. Ben ona doğru fısıldadığımda ne hissetmişti, bilmiyorum ama benim tüm tüylerim havaya kalkmıştı ve kalbim yerinden çıkacakmışçasına atmaya başlamıştı.

Aralık olan dudaklarımı kapayarak yutkundum ve başımı kaldırarak ona baktım. Başı bana doğru eğik olduğu için yüzlerimiz çok yakındaydı hatta burnum onun yanağına teğet geçmişti.

Yüzlerimiz varla yok arasında birbirine yaklaştı, bunu fark ettiğim an gerilsem de yerimden hiç canlanmadım. Sonra... Sonra eğilerek yanağıma dudaklarını değdirdi. Kirli sakallarını yanağımın üzerine hissettim, sanki daha çok hissetmek istercesine gözlerim kapandı, dudaklarımda engelleyemediğim bir gülümseme oluştu.

"Yarın bir şeyler yapalım." Sesi hâlâ kısık çıkıyordu, eklemem gerekirse kısık sesi daha karizmatik çıkıyor ve beni daha çok etkiliyordu.

Başımı onaylarcasına aşağı yukarı sallayacakken, aklıma Mert ve bizimkilerle yiyeceğimiz yemek geldi.

"Olmaz, Mert'le yemeğe çıkacağız." Bilerek bizimkilerin olacağını söylememiştim çünkü biraz Mert'le ikimizin yemek yiyeceğini düşünüp kıskanmasını istedim. Bir de tepkisini merak ettiğimi söyleyebilirdim.

"Ne alaka, Mert'le yemek?" diye sordu oldukça kaba bir tavırla.

"Yüklediğimiz video yüz bin izlendi, bu yüzden kutlama yemeği gibi bir şey yapacağız."

Öfkeli bir nefes aldı, sonra da "Eee?" dedi. "Hâlâ bir alaka bulamadım," dercesine bir tavrı vardı. "Gitsin sizinkilerle yesin yemeğini," dedi.

"Hep birlikte yiyeceğiz."

Hep birlikte yememiz bile onu gram etkilemedi. "Onlar birlikte yesin, biz seninle baş başa yiyelim."

Sert değildi ses tonu, hatta Engin'in kulvarına göre yumuşak bile sayılabilirdi.

"Olmaz."

Kaşlarını çatıp bir adım geri çekildi.

"Beril," dedi tane tane. "Mert'le birlikte yemek yemeni istemiyorum."

Yüzümde keyifli bir gülümseme oluştu, başımı yana doğru yatırırken "Sen beni kıskanıyor musun?" diye sordum.

"Kıskanmam gereken bir neden mi var?"

"Bilmem," diye harfleri uzatarak omzumu kıvırdım. "Yakışıklı çocuk."

Ukala bir tavırla gülümsedi.

"Çocuksa sıkıntı yok."

Kendinden emin oluşu benim "Sen de bana çocuk diyordun. Hatırlatırım," dememle sekteye uğradı. Hâlâ kendinden emin olduğunu düşünsem de ima ettiğim şey, sinirini bozmuş olmalı ki çenesi kasıldı. Kaşları alnında derince çatıldı ve daha net, itiraz istemeyen bir tonda "Yarın benimle yemeğe çıkıyorsun, yoksa..." dedi.

Devam etmedi, sadece sinirle bana baktı.

Çenemi dikleştirerek "Yoksa?" dedim.

"Yoksa... Burak'ın bir kardeşi olmaz."

"Bu, Burak'ın sorunu."

Onun beni Mert'ten kıskanması, ki bence kıskanmakta haklıydı çünkü çocuk alenen bana yürüyordu ve bunun o da farkındaydı, oldukça hoşuma gidiyordu.

"Beril," dedi öfkeli bir tonlamayla. Nefes alıp verdi, bakışları yüzümde gezindi ve "Neyse, tamam," diye ekledi. Âdemelması aşağı yukarı hareketlendi. "İstediğinle yemek ye." Burun kıvırdı. "Seni benim için özel bir yere götürecektim..."

Güldüm.

"Yalan söylüyorsun," dedim. Sesim oldukça net çıkmıştı, çünkü kendimden oldukça emindim fakat yüzünde mimik oynamaması ve bana gayet ciddi ciddi bakması beni şüpheye soktu.

Eğer benim kadar iyi bir yalancı değilse, doğruyu söylüyor gibi duruyordu.

"Ben yalan söylemem," dedi. Agresif çıkmıştı sesi, muhtemelen yalan söylediğini iddia etmem sinirine dokunmuştu. "Her öfkelendiğimde, her kendimi kötü hissettiğim zaman gittiğim bir yer var, birlikte oraya gideriz diye düşünmüştüm."

Merak duygusu bir fare gibi tüm hücrelerimi kemirdi. Bizimkileri satamazdım, ayrıca Engin'e ısrarla gelmeyeceğimi söyledikten sonra "Geleyim bari," diyerek sözümden dönemezdim.

Üstelik tek amacının beni meraklandırmak olduğuna da emindim.

Yine de onunla gitmek istiyordum, baş başa yemek yemek. Konuşmak, belki sessizce oturmak, film izlemek...

◆◆◆

Hiçbirini gerçekleştirememiştim, çünkü Mert ve bizimkilerle birlikte yüz bin tıklanmayı kutlama yemeğine gitmiştim. Son ana kadar, kendimden her an "Ben yemeğe gelmeyeceğim, Engin'le buluşacağız," demeyi bekliyordum. Ama işi inada bindirmiş, geri dönmemiştim.

Şu an üzerinde envaiçeşit yemek olan dikdörtgen bir masada, üzerinde 100k yazan, masanın tam ortasındaki pastayla bakışıyordum. Engin'in beni götüreceği yeri merak etmekten iştahım da kaçmıştı.

Sohbete kendimi veremiyor, bulunduğum yerden gram zevk alamıyordum ki bu, arkadaşlarım yanımdayken ilk defa oluyordu.

"Beril?" dedi Bahar. Ayağıyla masanın altından bacağıma vurdu ve başıyla Mert'i işaret ederek "Sana soruyor," diye ekledi.

"Hı," dedim, oturuşumu düzelterek. Tekrar sormasını, onu dinlemediğimi belli etmeden nasıl isteyebilirdim? Birkaç saniye geçtikten sonra "Dalmışım ya," dedim. Saçlarımı sırtıma doğru attım. "Ne diyordun?"

"Engin'le nasıl gidiyor, diye sordum."

Onun ismini duyduğumda dudaklarımda istemsiz gülümseme oluştu. İçim bir hoş oldu. O sıra bana doğru bakan altı çift gözü hissettiğimde yutkunarak, dudaklarımdaki gülümsemeden kurtulmaya çalıştım.

Mert, anladım, dercesine başını salladı.

Mustafa da hafif alayla gülerek "Anlaşılan, gayet iyi gidiyormuş," dedi. Sesinde bundan memnun olmadığını belirten bir ton vardı. Ne Engin, Mustafa'yı ne de Mustafa, Engin'i seviyordu, nedenini hiçbir şekilde bilmiyordum. Muhtemelen yıldızları uyuşmamıştı.

"İyi," dedim tasdikler gibi. Sonra da, belki Engin hakkında birkaç şey öğrenebilirim diye "Sen Engin'i ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını "Bilmem," dercesine kıvırdı Mert. "Kendimi bildim bileli o var etrafımda. Hatta Eren'le ergenliğimiz Engin yüzünden travmatik geçti. Durmadan dayak yiyorduk, ne abimden ne de babamdan Engin'den yediğim yumruğu yedim."

"Eren, İrlanda'da yaşayan kardeşi mi?" diye sordu Egemen.

"Egemen ve hafızası" der, susarım. Eren'in İrlanda'da yaşadığı unuttuğum bir ayrıntıydı, hatta Eren diye bir kardeşi olduğunu hatırladığım da pek söylenemezdi.

"Evet."

Pınar "Peki, niye dövüyordu sizi?" diye sorduğunda Mustafa, göğsünde bağladığı kollarını çözerek gayriihtiyari oturuşunu düzeltti. Yemek öncesi Pınar'la Mustafa arasında bir şeyler geçmiş olmalıydı ki tüm yemek boyunca Pınar oldukça sessiz, Mustafa da hiçbir şey olmamış gibi bir tavra bürünmek istercesine fazlasıyla aktifti. Yine de üzerinde bir gerginlik olduğu, Pınar'a bakmamaya çabaladığı belli oluyordu.

"Ergenliğimizi biraz hızlı yaşadık," dedi mahcup bir tavırla. "Hatta Eren bu yüzden İrlanda'da dedesinin yanında kalıyor."

"Ne yaptınız?" diye sordum merakla. Anlatır mıydı, bilmiyordum ama sormasam içimde kalırdı, zaten ben sormasam da illa bizimkilerden biri sorardı.

"Zararlı maddeler kullandık." Sanki o zamanlarına geri dönmüş gibi ürperdi. "O sıralar Eren de ben de çok baskı altındaydık. Eren özgür takılmayı seven biri, biraz da serseri. Babası bakan olduğu için, Eren'i örnek bir genç yapmaya çalıştı. En azından kendi ismine leke gelmemesi için çabaladı. Ekrem amca harbiden on numara adamdır, babamdan çok severim. İşine fazlasıyla önem veriyor, elinden gelenin fazlasını yaptığına şahidim, kefil dahi olabilirim. Onun yaptığı işte açık bulmaları imkânsız... İşte," dedi, omuz silkip devam etti. "Onda bulamadıkları açıkları ailesinde aradılar. Bu da Ekrem amcayı despot bir babaya dönüştürdü. Bazı babaların çocukları olmak zor." Gülümser gibi oldu. Sırtını sandalyeye yasladı ve "Anlattıklarım aramızda kalsın," diye ekledi.

Başımı salladım.

"Bizden sır çıkmaz," dedi Mustafa.

"Peki," dedim saçlarımı kulağımın arkasına iterek. "Engin daha önce nişanlanmış. Neden nişanı bozduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Bir Egemen hafızasına sahip değildik ama biz de işimize gelen şeyi aklımızda tutabiliyorduk işte.

"Onu biz de çok anlamadık ya, bir hafta mı ne nişanlı kaldılar. 'Çok arıyor, ilgi bekliyor diye ayrıldım,' demişti. Zaten kızla, annesi istedi diye nişanlanmıştı, âşık falan değildi yani."

Kaşlarımı "Öyle mi?" dercesine kaldırdım.

Engin yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Hem de böyle taş büyüklüğünde yağan doluya...

Ben ilgi arsızı biriydim.

Öyle böyle değil...

Sevdiğim kişiye şımarmaya, sevdiğim kişi tarafından şımartılmaya bayılırdım.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle birlikte bakışlarım anında masanın üzerine duran telefonuma kaydı. Engin'den gelmişti mesaj, bu bile kalbimi titretmeye ve ortamdan tümüyle soyutlanmama yetmişti.

"Eğer seni götüreceğim yere gelmek istiyorsan son beş dakikan. Eve girdiğim an, bir daha dışarı çıkmam."

Bir saniye olsun düşünmeden ayağa kalktım, sandalyemin üzerine astığım çantamı elime alarak "Ben gidiyorum," dedim. Kısa bir vedalaşma faslından sonra üzerimdeki elbiseyi düzelterek çantamı çapraz bir şekilde taktım.

Restorandan çıktığım an hafif esen meltem tenimi yaladı, saçlarımın birkaç tutamını geriye doğru savurdu.

Telefonumu iki elimin arasında tutarak ona *"Neredesin?"* diye mesaj attım, saniyesinde yanıtladı.

"Başını kaldır."

Dediğini yaptım. Karşımdaydı, üç dört metre uzağımda. Üzerinde kol kaslarını ve bazı dövmelerini gizlemeyen siyah bir tişört vardı, altında da siyah kot pantolon. Kumral saçları ve köşeli yüz hatlarına, siyah o kadar çok yakışmıştı ki bu görüntüyü sindirmek için yutkunmak zorunda kaldım.

Bana bakarken dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

Geleceğimden bir an bile tereddüt etmemişti, bunu gözlerindeki ifadeden büsbütün anlayabiliyordum.

- 22 -

Adımlarım duraksayacak kadar yavaşladı. Onun tongasına düşerek arkadaşlarımın yanından kalktığım için pişman olsam da içeri girmeyecek kadar geç kaldığım için bu pişmanlığımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Becerip beceremediğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Attığım her adımla dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyordu. Sinirimi bozuyordu bozmasına ama kızamıyordum; kalbim daha hızlı atıyor, ondan daha çok etkileniyordum ve bu da iyiden iyiye delirmeme neden oluyordu.

Onun karşısına geçtiğimde hiç istifini bozmadan bana bakmaya devam etti. Eli siyah kot pantolonunun cebindeydi, sırtı hafif kambur, bir ayağı diğer ayağından daha önde...

Omzumun üzerindeki saçlarımı tek eliyle sırtımın arkasına itip kalçasını arabasının kaportasından ayırdı, iki ayağının üzerine sağlam bastı. Sırtını dikleştirmesiyle aramızdaki mesafe de azaldı. Neden bilmiyorum ama yutkunmak zorunda hissettim kendimi.

"Güzel olmuşsun," dedi. İltifat eder gibi değil de, sanki normal bir konu hakkında bana bir şey söylermiş gibiydi. Öyle sıradan, öyle ruhsuz...

"Sağ ol," dedim aynı onun gibi ruhsuz bir tavırla, hatta belki biraz da döver gibi. "Sen nereden öğrendin burada olduğumu?"

Cevap vermekten kaçarak "Zor olmadı," diye mırıldandı, sonrasında başıyla arabasını işaret etti. "Gidelim mi?"

Başımı tamam anlamında aşağı yukarı salladım. Beni kendisi için özel bir yere götüreceğini söyledikten sonra neresi olduğunu kafamda kurmaktan artık saçmalamaya başlamıştım, ki şu andan sonra öyle bir yer olduğunu da sanmıyordum. Engin sırf beni meraklandırarak, birlikte vakit geçirmek için önüme yem atmış, ben de sazan gibi atlamıştım.

Arabada kendi tarafına geçerken "Hadi o zaman, bin," dedi eğlenir tonda. Onun ağına düşmem konusunda bir imada bulunmasa da, kendi içinde eğlendiği çok açık belliydi. Sinirle dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsemeye çalıştım. O, arabanın kendi oturacağı tarafındaki kapısını açtığında ben hâlâ olduğum yerde, hareket etmeden duruyordum. Göz göze geldik; dudakları gülümseyecekmiş gibi gerildi ama gülümsemedi, yanaklarını içe doğru çekti, böylelikle keskin yüz hatları daha da belirginleşti.

Bakışlarımı kaçırarak arabaya bindim. Elini direksiyona atıp "Nasıl geçti?" diye sordu.

Ne, nasıl geçmişti?

Başımı çevirerek ona baktığımda "Yemek," diye bir vurgu yaptı. Onu ektiğim için hafif de olsa bir sinir sezdim sesinde. İtiraf etmem gerekirse bu, bozulan moralimi yerine getirecek kadar sevindirdi beni. Oturuşumu düzelttim.

"Güzeldi, seni ekmeme değdi."

"Güzel olan neydi? Yemekler mi, mekân mı, yoksa?.."

Yoksa Mert mi?

"Doğru düzgün bir şey yemedim, mekân da zaten her zaman gittiğimiz yerlerden biri..."

Sorusunun cevabını almış olmalı ki "Öyle mi?" dercesine kaşlarını kaldırdı. Uzunca bir süre bir şey sormadı, hatta konuşmadı ama aksine, söyleyeceği bir şey varmış gibiydi.

Muhtemelen, "O yüzden seni çağırdığım için geldin, değil mi?" diye alay edecekti benimle. Ya da "O kadar keyifliydi madem, gelmeseydin," de diyebilirdi. Ne diyecekse desin hoşuma gitmeyeceğine emindim, bu yüzden konuşmaması benim için çok daha iyiydi.

Sessiz geçen araba yolculuğumuzun sonunda Engin, "Geldik," deyip arabayı istop ettirdi. Arabanın içinde başımı eğerek, geldiğimiz yere baktım. Atölye, depo tarzında bir binaydı. Tam olarak nasıl bir yere geldiğimizi anlamamıştım çünkü tabelayı okuyamıyordum, daha öncesinde bu tarz bir yere gelmediğime de emin olduğumdan fikir de yürütemiyordum.

Arabadan indiğimizde direkt tabelaya baktım ve alayla karışık bir şaşkınlıkla gülümseyerek "Cidden mi?" diye sordum.

Tepkimi yersiz bulmuş olmalı ki omuzlarını silkti.

"Kabul et, aptalca bir kutlama yemeğinden çok daha yaratıcı bir yer."

Gözlerim sadece "Poligon Arena" yazan yere odaklıydı. Beni meraklandırdığı, yemek boyunca konsantrasyonumu bozduğu şey bir poligon muydu yani?

"Hı, hı," dedim alay edercesine. Beni kızı değil de kankası olarak görüyor olabilirdi, aksi takdirde kim, sevgilisini ikinci buluşmasında poligona götürürdü ki?

Acaba sevgili değil miydik?

Değil miydik yoksa?

Olabilir miydi böyle bir şey?

Her şeyi yanlış mı anlamıştım? Belki de Engin konuşmalarının nereye gideceğini, ne ima ettiğini anlamayacak kadar öküz biriydi. Olabilirdi.

Gergin bir şekilde dudaklarımı küçük küçük ısırdım.

Şimdi sevgili miydik, değil miydik? Yoksa yalnızca flört edip öpüşüyor muyduk?

İçeri girdiğimizde etraf yutkunma sesimin duyulabileceği kadar sessizdi. Tavanda belirli bir düzen hâlinde gömülü olan beyaz ışıklar, mermer zemini aydınlatıyordu. Oturma yerleri ve yiyecek içecek otomatı haricinde, görebildiğim bir şey yoktu.

Engin'e dönerek "Niye kimse yok?" diye sordum.

"Senin için kapattırdım."

Alayla güldüm ve son derece imalı bir tavırla "Ne o," dedim. "Yoksa burayı da mı bana temizleteceksin?"

Her ne kadar sorarken ciddi olmasam da, zaman geçtikte içimi bir tilki kemirdi durdu. Yapar mı yapardı...

"Yok, sana silah kullanmayı öğreteceğim."

"Keşke isteyip istemediğimi bana sorsaydın."

"İstiyor musun?"

"Evet."

"Ee, o zaman problem ne?" dedi ve yürürken omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı.

"Problem, beni buraya getirdikten sonra bunu sorman olabilir mi? Sadece bir fikir..."

"Sana 'Poligona gidelim,' desem meraklanıp gelecek miydin? Sadece bir soru..."

"Hayır."

"O zaman?" diyerek lafı ağzıma tıkadı. Kendi lafımla altta kaldığım için sinirlendim, yine de belli etmemeye çalıştım.

Her yer gri, siyah ve beyaz üçlemesiyle doluydu. Tavan haricinde her yer griyle boyalıydı. Yerler siyah mermerle çevrili ve öylesine temizdi ki tavandan yansıyan ışıklarla ayna görevi görebilirdi.

Dar bir koridordan geçerek, nispeten daha soğuk bir yere gittik. Üzerimdeki krem renkli diz üstü, hafif de olsa göğüs dekoltesi bulunan bir elbise ve gözlerimi açığa çıkaran koyu göz makyajımla burayla oldukça tezattım. Gri renkli, sıra sıra dizilmiş dolaplardan biri kırmızı, diğeri siyah olan iki kulaklık çıkardı.

Bana hangisini vereceğini sorgulamadan, kırmızı kulaklığa doğru uzandım. Anında parmaklarını açarak kulaklığı elime bıraktı, sonra da koridordan geçerek, hep dizilerde gördüğüm o yere girdik. Bölme bölme olan atış yerlerine...

Kulaklığı takarak saçlarımı düzelttim ve ellerimi birbirine sürterek "Eee, ne yapacağız şimdi?" diye bağırdım. Bağırdığımı çok sonra, onun buruşan yüzüyle fark etmiştim.

Parmağıyla kulaklığı arkama doğru iterek boynuma düşürdü. Sonra da silahı bana uzattı. Tam dudaklarını aralayarak konuşacaktı ki ben "Biliyorum, biliyorum," diyerek konuşmasına izin vermedim. "Gez, göz, arpacık."

Artistliğim Engin'in "Hangisi göz?" diye sormasına kadar sürdü.

Büyükçe yutkundum, fakat biliyormuş gibi de silahı elime alarak "Buu," diye mırıldandım ve takip edemeyeceği kadar hızlı birkaç hareketle silahın üç farklı yerine dokunarak "Gez, göz, arpacık," dedim.

"Bilmiyorsun, değil mi?" diye sırıtıp başını iki yana olumsuz anlamda salladı. "Gez, göz, arpacık, nişan alınırken söylenen bir tabir. Oradaki göz kendi gözümüz, silahın herhangi bir yeri değil."

Rezil olmuştum, neyse ki bu ilk rezil oluşum değildi.

Silahı elimden yavaşça aldı. "Gez," dedi ve silahın köşesi gibi bir yeri parmağıyla gösterdi. "Bu 'u' şeklindeki çıkıntı, görüyor musun?" Silahı bana doğrultarak parmağını çıkıntının üzerinde tuttu.

Bana bir şey öğretmeye çalışırken çok, çok fazla yakışıklı oluyordu.

"Evet," dedim ciddiyetle.

"Bu 'ı' şeklindeki çıkıntı da," dedi parmaklarını silahın ucundaki bir çıkıntıya götürerek. "Arpacık."

Başımı anladım der gibi salladım.

"Nişan alırken bu 'u' şeklindeki çıkıntının içinden, üst üste getirilen 'ı' çıkıntısını ve hedefi görmelisin."

Yine anladım der gibi başımı salladım ve silahı elinden alarak, metrelerce uzaktaki hedef tahtasına doğru uzattım.

Beni "Kollarını kırma," diye uyardı. Agresif bir tavırla "Karışmasana," diye kızdım ona. "Ben küçükken okçuluk kursuna gitmiştim."

"Yay tutmadığının farkındasındır umarım."

Omzumun üzerinden başımı çevirerek ters ters baktım ona. Alenen benimle dalga geçiyordu ama kızmamam gerekirdi, demin dalga geçmesi için tüm malzemeyi ona kendi ellerimle vermiştim.

Yine de o benimle dalga geçilmeyeceğini görecekti. Ben, Beril Piliç'tim, istediğim her şeyi yapar ve o hedefi de on ikiden vurmayı bilirdim.

Onun dediği gibi yaptım, kollarımı uzattım, tek gözümü kırparak u şeklindeki çıkıntıdan ı şeklindeki çıkıntıya isabet aldım ve o yay şeklindeki şeye bastım. Çıt diye küçük bir ses çıktı. Galiba ateşlenmemişti çünkü kulaklığı bile takmadığım hâlde, ateşlenen bir silahtan sadece cılız bir çıt sesi çıkmayacağını biliyordum.

Omzunu kirişe yaslayarak kollarını göğsünde bağladı, bakışlarını benim üzerimde gezdirerek çenesiyle silahı işaret etti. "Tetiği çekmedin."

Sahte bir şekilde gülümsedim.

Şu an hem kendime hem ona aşırı sinirliydim, gizleyemeyecek ve gizlemeye yeltenmeyecek kadar aşırı.

Kırk yıllık "Arka Sokaklar" izleyicisi olduğumdan tetiği çekebileceğimi sanmıştım fakat tetiği çekmek, diziyi izlemek kadar basit bir olay değilmiş, neredeyse kımıldatamamıştım bile. Bakışlarımı ona çevirdim, silahı almak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Muhtemelen benim pes edip ona vermemi bekliyordu.

Bir şey demeden silahı ona uzattım. Tek bir hareketle, zorlanmadan tetiği çekip silahı geri verdi. Omzunu bile duvardan ayırmamıştı.

Bugün her şeyim fazla ters gidiyordu ve ben de bu tersliği o hedef tahtasını on ikiden vurarak üzerimden defedecektim. Silahı iki elimle tutarak biraz geriye doğru gittim. Kollarımı kırmadım, her şeyi anlattığı gibi yaptım ve tam silahı ateşleyecektim ki Engin kulaklığı kulaklarıma taktı.

Başımı çevirip ona bakmamak için kendimi fazlasıyla kasmak zorunda kalmıştım. Sesli bir nefes alarak hedefe odaklandım.

Yapabilirdim, yapabilirdim, yapmalıydım...

Gözümü kısarak hedefe tamamıyla kilitlendim ve tetiğe bastım. Silahı ateşlerken ne bekliyordum, bilmiyordum ama düşecek kadar geriye doğru savrulmamı ve Engin'in beni tutmasını beklemiyordum.

Ben şaşkın bir tavırla gözlerimi iri iri açarak "Ne oldu öyle?" diye sorduğumda o güldü ve "Fizik kuralları," dedi. "Momentum falan, hiç duymadın mı?"

Ben genellikle derslerde "İşlediğimiz konular gerçek hayatta nerede karşımıza çıkacak?" diye sorgulayan o kitledendim, fakat işte, olup olmadık yerlerde çıkabiliyordu.

Doğrularak ondan uzaklaştım, üzerimi ve saçlarımı düzelttim. Geriye doğru gitmemle başımdan kayan kulaklığı boynuma indirdim.

Engin düğmeye basarak, vurduğum hedef tahtasını yaklaştırdı. Ben garip bir heyecanla vurduğum hedef tahtasına bakarken Engin "Boşuna sevinme," dedi. "Vuramadın."

Küçümsercesine ona baktım.

"Sen öyle san."

Hedef tahtası yavaş ve ses çıkararak bize doğru gelirken, ben gözlerimi ayırmadan hedef tahtasında delik olan bir yer arıyordum. Gözlerimi kâğıtta gezdirdim, gezdirdim ve gezdirdim.

Tertemizdi, tıpkı kalbim gibi...

Atamadığımı anlamış olsam da, gözlerimi kâğıttan ayırmıyordum.

"Sana yay tutmadığını söylemiştim."

Başımı hızla ona çevirdim, kaşlarım sinirle çatıldı.

"Elimde bir adet silah varken oldukça cesursun," dedim onu tehdit edercesine. Omzunu yasladığı duvardan ayırarak bana doğru yaklaştı.

"Neyse ki nişan almakta fazla yeteneksizsin."

Beni mi küçümsüyordu o?

"Aramızda on beş santim var ya da yoktur, seni vurmam için nişan almama gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Tehdit ediliyorum galiba, ne yapsam, şikâyet dilekçesi mi yazsam hemen?"

Gülümseyerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve vücudumun tüm yükünü sağ ayağımın üzerinde topladım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" diye sordum. Kaşlarım çatık olsa da, sinirli gözüktüğümü sanmıyordum, ki sinirli değildim zaten.

"Birazcık."

Şimdi gel de kız kızabiliyorsan.

Sesli bir nefes alarak tekrar önüme döndüm ve Engin'in bastığı düğmenin yanındaki düğmeye basarak hedef kâğıdını geri gönderdim.

"Bir kez daha deneyeceğim."

Dümdüz, dik bir şekilde dururken başımı hafifçe omzuma doğru eğdim. O sırada Engin hareketlendi. Yanıma geldi, çok yanıma. Ayağıyla sağ ayağımın arkasını öne doğru hafifçe itti, yan tarafıma geçerek kolumu biraz yukarı doğru kaldırdı, elimin üzerinden tutarak silahı kavrayışımı değiştirdi. Kokusu tüm hücrelerime sızarken ben gözlerimi kapamamak için zor tutmuştum kendimi, ondan bu kadar çabuk etkilenmem haksızlıktı.

"Şimdi ateşleyebilirsin," diyerek geri çekildi ve omuzlarımın üzerinden tuttu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sadece hedefe odaklanmaya çalıştım, arkamda onun varlığını hissederken bunu yapmak hiç kolay olmasa da...

Tetiğe bastığımda yine geriye doğru savrulmuştum ama pek gitmedim, sırtım Engin'in göğsüne sertçe yaslandı. Kaslarını hissediyordum, nefes alışverişini... Tümüyle...

"Vurdun bu sefer," dedi.

Onunla zıtlaşmaya o kadar çok alışmıştım ki, "Hayır, vurmadım," diyecekken kendimi son anda tuttum, yavaş yavaş geri çekilerek biraz da olsa uzaklaştım ondan ve kırmızı butona basarak, vurduğum ya da vuramadığım hedef tahtasının yaklaşmasını sağladım.

Bakışlarım yaklaşan kâğıttaydı ama neredeyse tüm ilgim Engin'deydi. Onun kokusunda, varlığında, çekiciliğinde...

Kâğıt yaklaştı, evet, üzerinde bir delik açılmıştı fakat çizginin dışındaki beyaz olan yerde... Hedefi vuramamış olsam da, bence kâğıda isabet ettirmem de başarılıydı. Engin de öyle düşünüyor olmalıydı ki "Kâğıdı vurabilmen de güzel," dedi.

Öyle...

Birkaç atış daha yaptık, ben hiçbirinde hedefi bulamadım ve her seferinde "Of! Dikkatimi dağıttın, sesli nefes alıyorsun, öksürme, konuştuğun için olmadı," diyerek tüm suçu onun üzerine yıktım.

Her ne kadar şansızlığım tüm gün boyunca üzerimde olsa da eğlenmiştim.

Poligondan çıktığımızda hava hayli kararmıştı, üstelik uykum da gelmişti. Arabaya bindiğimde başımı koltuğa yaslayarak gözlerimi kapattım. Uyursam uyurdum.

Engin'in arabayı çalıştırmasıyla gözlerimi aralayarak ona baktım.

"Uykun mu geldi?" diye sordu. Başımı aşağı yukarı salladığımda "Uyu istersen," dedi. Bu sefer de başımı hayır anlamında salladım.

Poligonun otoparkından çıktığımızda başımı koltuğa yaslı bir şekilde ona doğru döndürdüm. "Engin," diye mırıldandım.

"Hm?"

"Uyuyacağım galiba."

Bana bakarak güldü, dişleri gözüktü, gözleri kısıldı ve ben hayran hayran baktım ona.

"Tamam, uyu."

Gözlerimi kapattım fakat uyuyamadım, o "Uyu," dediği için mi bilemiyorum ama uykum bir anda kaçıp gitti. Oturuşumu düzelterek ayaklarımı kendime doğru çektim. Ayakkabılarım arabanın koltuğuna değmiyordu fakat Engin sanki teyit etmek için ayaklarıma baktı.

"Uyumayacak mısın?"

"I ıhh."

Gözleri yoldayken gülümsedi, o gülümseyince ister istemez ben de gülümsedim.

"Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi. Parmaklarıyla direksiyon simidinin üzerinde gergin bir ritim tuttu. "Bana kendini, aileni anlatsana biraz..."

Oturuşumu düzelttim, ne anlatabilirdim ki ona?

"Annem Trabzon'da yaşıyor, babamı ben küçükken kaybettim."

Bana baktığını hissetsem de ona dönüp bakmadım, gözlerim parmağımdaki bandajdaydı.

"Başın sağ olsun."

Başımı salladım, konu hakkında başka bir şey söylemedim. "Mimarlık mezunuyum."

"Neden kendi mesleğini yapmıyorsun?"

"İTÜ'de okudum ben, hem fakülteyi kazanırken hem de bitirirken deli gibi çalıştım. Hayatımda bir sürü fedakârlık yaptım, kendime yeterli vakit ayırmadım, en basitinden derslerimde geri kalırım diye sevgili bile yapmadım... Mezun olduğumda başvurduğum her yer o kadar saçma bir şekilde dönüş yaptı ki bana... Biri tecrübeli eleman istediği için beni istemedi, biri beni hayvan gibi çalıştırmak istedi, diğeri sanki sadaka veriyormuş gibi maaş teklif etti..."

Güldüm. "Şöyle söyleyeyim sana," diye devam ettim konuşmama. "Okul harçlığımı çıkarmak için yazın markette çalışırken asgari ücret alıyordum, mezun olduğumda başvurduğum şirket bana asgari ücretin yarısı kadar maaş teklif etti. Öyle ücra, vasat bir şirket de değildi üstelik, girmek için can attığım bir yerdi."

Nasıl konuştuğumu bilmiyordum fakat sinirli olduğum sesime yansımış olmalı ki, Engin gözlerini yoldan ayırıp kısa bir anlığına bana baktı.

Omzumu silkerek, umurumda değilmiş gibi "Onlar kaybetti," dedim.

Güldü ve beni tasdikler gibi başını salladı.

"Sen anlat biraz da," dedim.

Duraksadı, okun ibresinin ona döneceğini hiç tahmin etmemiş gibiydi. Başını sağa sola yatırdı ve öylesine bir sesle "Doğma büyüme buralıyız," dedi. "Babam savunma bakanı, an-"

"Annen çalışmıyor, ablan İnci evli ve bir kızı var. Erkek kardeşin İrlanda'da yaşıyor."

Kaşlarını çatarak bana baktı, onun hakkında bu kadar bilgiyi ne zaman ve nasıl öğrendiğimi anlamaya çalışıyor gibi bir hâli vardı.

"Sana şaka yapacağımız zaman aileni de biraz araştırmıştık," diyerek merakını giderdim.

"Madem," dedi, tepkimi ölçmek ister gibi uzun uzun yüzüme baktı. "Ailem hakkında bu kadar şey biliyorsun, boşa gitmesin. Babama şaka yap."

"Ne?" Sesim çığlıktan farksız çıkmıştı, arabanın içinde olduğumuzu varsayarsak sesim daha cırtlak çıkmıştı.

"Hafta sonu yüz yüze de tanıştırırım sizi."

"Ne?" dedim bir kez daha. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Sen ciddisin," dedim gülerek. Her ne kadar ciddi olduğunu söylesem de, "Salak mısın, Beril, tabii ki şaka yapıyorum," demesini bekliyordum hâlâ.

Desene! Şaka yapıyorum, desene.

"Ciddi misin?" diye sordum, emin olmak için.

"Evet," dedi gayet olağan, rahat bir tavırla.

Sustum, daha doğrusu susmak zorunda kaldım. İtiraz etmek için dudaklarım aralanıyordu ama ne diyeceğimi bilmediğinden tekrar kapanıyordu.

Babasına şaka yapmak da nereden çıkmıştı? Ayrıca ben Engin'in amacının babasına şaka yapmamızla sınırlı olmadığına emindim.

"Sence fazla hızlı gitmiyor muyuz?" diye sordum gergin bir tavırla.

Güldü ve bana baktı.

"Bana, beni daha hiç tanımadığın hâlde şaka yaparken, babama şaka yapmanı istemem niye hızlı gittiğimiz anlamına geliyor, anlamadım."

Beynim yandı.

Galiba ben her şeyden farklı anlam çıkarıyordum, fakat, yani, ne bileyim...

"Yaparız da," dedim. O rahatsa ben on kat daha rahattım, en azından rahat olmalıydım. Ne de olsa şaka yapılmasını istediği kişi onun babasıydı. "Parasıyla."

Ağzının içinden "Daha önce hayatımda hiç bu kadar saçma bir şeye para vermedim," diye homurdandı.

"Merak etme," dedim ona güven verircesine. "Sana tanıdık indirimi yaparım."

Arabasını yıkatması artı yüz lira, hayır, hayır, artı iki yüz. Öpüştükten sonra nezarethaneyi temizletmesi yüz lira, sorgu odası yüz, "Tümüyle yalan olmuşsun," demesi beş yüz, tırnağımı çeken adama işkence yapmama izin vermemesi üç yüz...

Hemen kafamda küçük bir hesap yaparak, normalde alacağımız ücretin yüzde elli yetmiş beş fazlasını Engin'e söyledim. Parayı duyduğunda şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirse de itiraz etmeden kabul etti. İtiraz etseydi bana durmadan "kızım" demesini de paraya çevirerek, alacağımız ücretin üzerine ekleyecektim.

"Bizimkilerle konuşurum, muhtemelen hafta sonu boşlardır. O zamana bir akşam yemeği?.."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Aslında bu sefer gözlem sırası Arda'daydı," diyerek onun nabzını tutmaya çalışsam da anında kaşlarını çatarak bana baktı.

"Arda'yı ailemle tanıştırıp, tercihlerim hakkımda şüpheye düşmelerini mi istiyorsun?"

Güldüm, aslında komik olabilirmiş.

"Pekâlâ," dedim en sonunda kabul ederek. Alt tarafı ailesiyle bir yemek yiyecektik zaten, ne olabilirdi ki?

- 23 -

"Bu işte bir iş var, haberin olsun. Bak, buraya yazıyorum," diyerek, orta sehpaya uzanıp parmağını masaya bastırdı Pınar. "Bu adam parmağına yüzüğü 'Çok yakıştı,' diyerek takar, siz evlenirsiniz de senin haberin olmaz."

Beni iyiden iyiye korkutmuşlardı. Ben "alt tarafı yemek" diye kendimi rahatlatmaya çalışırken bizimkiler dört bir yandan üzerime geliyorlardı. Engin öyle birden babasına şaka yapmamızı isteyince, ben de hiç normal bir şey düşünmemiştim fakat daha dün bir, bugün ikiydi.

Hemen evlilik düşünecek hâli yoktu ya? Yoktu, değil mi? Ben daha yirmi üç yaşımda, arkadaşıyla millete şaka yaparak geçinen bir kızdım. Evlilik, şu an hayatımda hiç düşünmediğim kadar geri plandaydı.

"Ya of, saçmalamayın," dedim, artık bu sohbetten sıkıldığımı bariz bir şekilde belli ederek. "Tamam, ben de ilk başta öyle düşünmüştüm de, değil. Bence babasına gıcıklığına şaka yapmamı istiyor. Hem Mert neler anlattı, zamanında çok kısıtlamış onları. Bu yüzdendir..."

"He, he," dedi Pınar, aynı Arda'nın yaptığı gibi başın sallayıp dilini dışarı çıkararak. Ben en son bu hareketi yaptığımda, tırnağımdan olmuştum. O günden sonra da dilimi dışarı çıkarırken bile iki kez düşünüyordum.

Yine içime kurt düşürmüşlerdi; eğer Engin'in aklında evlilik teklifi fikri yoksa da benim saçma sorularımdan sonra olacak ya da Engin, evlilik meraklısı bir kız olduğumu düşünüp benden uzaklaşacaktı.

"Bahar, Allah aşkına, sen de bir şey söylesene," diyerek, üçlü koltukta uzanan ve tuzlu krakeri yavaş yavaş kemiren Bahar'a döndüm.

"Bence de normal değil, ya bu adam ciddi ya da seninle büyük oyun oynuyor."

Ağlarcasına güldüm.

"Hangisi daha kötü, benimle hemen evlenmek istemesi mi yoksa benimle hiç evlenmek istememesi mi?"

"İkisi de birbirinden kötü," dedi Pınar.

"Bence de," diye katıldım ona. "Ne yapmalıyım?"

Pınar, ne yapmam ve nasıl geride kalmam gerektiğine, onu bu fikirden nasıl uzaklaştıracağıma dair birçok fikir üretti.

Engin'den hoşlanıyordum, onu seviyordum ve ona âşıktım. Bu bir gerçekti. Sırf benimle evlenmek istiyor diye, kendimden uzaklaştırmak için onun nefretini kazanamazdım ve Pınar'ın verdiği öğütler onun nefretini kazanmamdan başka hiçbir işe yaramazdı.

Her şeyi zamana bırakacaktım.

Okları üzerimden almak için Pınar'a "Sen anlatsana," dedim, Mert'le çıktığımız kutlama yemeğinde Mustafa'yla olan gerginlikleri aklıma gelince. "Geçen yemekte neden sessizdin?"

Birden morali bozulur gibi oldu, aralık olan dudakları kapandı.

"Canım sıkkındı," dedi kestirip atarcasına. Aramızdaki en kapalı kutu Pınar'dı. Özel hayatını paylaşmayı, daha çok duygularını paylaşmayı sevmezdi. Ağzından zorla bir şey alabilirdik, bugüne kadar Mustafa'ya olan ilgisini bize bir kez bile açmamasının nedeni de buydu.

"Neden?" diye sordum.

"Hiç, öyle işte."

"Mustafa'nın da canı sıkkın gibiydi," dedim.

Alay edercesine güldü, dudaklarındaki o gülüş buruk bir tebessümle sonlandı. O an içim cız etmişti, çünkü gözleri de dolar gibi olmuştu ve ben Pınar'ı ilk kez bu hâlde görüyordum.

"Aksine, ben en çok onun eğlendiğini düşünüyorum."

"Sizin aranız niye bozuk?" diye araya girdi Bahar, uzandığı yerden doğrularak, oturur vaziyete geçmişti.

"Bozuk değil," dedi Pınar, gergin bir sesle. Ayağa kalktı, mutfağa giderken garip bir ses tonuyla "Bozuk olacak kadar aramız yok," diye mırıldandı. Anında Bahar'la göz göze geldik, Pınar mutfağa gittiğinde ben Bahar'ın yanına oturdum ve fısıldayarak "Ne iş bunlar?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Mustafa'ya sormak lazım."

Mustafa'nın Pınar'dan daha çok şey anlatacağı kesindi. Pınar'dan laf almaya kalksak, ters tepeceğine emindim. Bu yüzden üzerine gitmedik, konu orada, tekrar açılmak üzere kapandı.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle kalktığım koltuğa geri gidip, gelen mesaja baktım.

Mesaj Engin'dendi.

Engin: *Bizimkilerle konuştum.*

Mesajı okuyarak odama gittim, yatağa uzandım. Bir mesaj daha geldi.

Engin: *Cumartesi akşam yemeğine bizi bekliyorlar.*

Beril: *Onlara ne dedin?*

Engin: *Kız arkadaşımla tanıştırmak istediğimi söyledim, annem zaten çok sevindi.*

Beril: *Kötü hissettim biraz ya, ne de olsa babana şaka yapmak için bilgi toplamaya ailenin evine yemeğe geliyorum agdgsdgs.*

Beril: *Bir an ajan gibi hissettim kendimi.*

Engin: *İnan, hiç kötü hissetmene gerek yok. Cumartesi altı gibi seni almaya gelirim, şimdi işim var, sonra görüşürüz.*

Elimde telefonla kalakaldım.

"Kötü hissetmene gerek yok," sözü ne anlama geliyordu?

Artık en masum şeylerden bile tonlarca anlam çıkarmaya çalışıyordum, delirmeme az kalmıştı.

◆◆◆

Zaman hızla akıp geçti... Heyecanla, Engin'le telefonla konuşmakla, biraz mesajlaşmakla, arkadaşlarımla sahilde gezinmekle...

Günlerden cumartesiydi.

Saat beşi elli yedi geçiyordu, akşam beşi.

Yarım saattir baktığım boy aynasında kendimi tekrar inceledim. Üzerimde beyaz bir crop ve koyu pembe renkli, uzun blazer ceket, altımda ise İspanyol paça kot pantolon vardı. Saçlarımı düzleştirmiş, sağ tarafımdaki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmıştım. Hafif, fazla hafif bir makyaj yapmıştım. Sade ama göz alıcı görünüyordum.

Ceketin kollarını dirseğime kadar çektim ve saçlarımı geriye doğru attım. Heyecandan, durduğum yerde terliyordum.

Telefonuma gelen mesajla irkilerek portmantonun üzerindeki telefonumu elime aldım.

"Kapıdayım."

Çantamı alarak dışarı çıktım. Bahar, ben geç kalırım diye Pınarlara kalmaya gitmişti; benim başıma gelenlerden sonra, şu sıralar yalnız başına kalmaktan korkuyordu. Benim korkmam gerekirken...

Dış kapıyı arkamdan kapayarak, Engin'in beyaz arabasına doğru yürüdüm. Kapısını açıp arabaya bindim. Göz ucuyla bana bakarak arabayı çalıştırdı. Günlerce yemekte ne giyeceğimi düşünmüş ve saatlerce de bu yemek için hazırlanmıştım fakat o yalnızca üstünkörü bana bakmış ve hiçbir yorumda bulunmamıştı.

"Pembe ceketi, beni sinirlendirmek için özel olarak mı seçtin?"

"Seni sinirlendirmek gibi bir amacım olsaydı, saçlarımı dahi pembeye boyardım. Sevdiğim için giyindim, senin sinirleneceğini düşünmemiştim."

"Sinirlenmedim," dedi, zaten pek sinirli durmuyordu ama yine de tuhaf göründüğü bir gerçekti. "Sadece," dudaklarını birbirine bastırıp burnundan bir nefes aldı. "Neyse, boş ver, çok yakışmış."

Sağ ol ya, gerçekten, sağ ol.

Ailesinin evine gelene kadar tek bir kelime dahi konuşmadım, eve geldiğimizde ise kapıyı sertçe açıp, sesli bir şekilde çarparak kapattım. Engin'in o sıra bana bir bakışı vardı ki... Cereyan yaptı, dememek için zor tuttum kendimi.

Birkaç adım attığımda, yanıma gelerek başını eğdi.

"Bir daha bana olan sinirini, arabamdan çıkarma."

Senin arabanı...

"Sana sinirlenmedim. Dayımın arabasının kapısı zor kapanıyordu, bunu da bir an ondan sandım."

Dayımın arabası yoktu ama bunu Engin'in bilmesine de gerek yoktu.

"Kesin öyledir, canım," dedi bana inanmadığını belli ederek.

Bir an boş bulundum ve "Canım mı?" diye tekrar ettim. İçimi kavuracak kadar güzel gülümsedi, tüm sinirim akıp gitti, o da bariz bir şekilde neşelendi. Elini sırtıma koydu, beni evin kapısına doğru yönlendirirken "Hadi, geç," dedi yumuşak sayılacak bir tonda.

Yürürken "Canını sıkan bir şey mi var?" diye sordum en sonunda. Arabaya bindiğimden beri gergin duruyordu, aklına takılan bir şeylerin olduğu barizdi. Benimle bir alakası var mıydı, bilmiyordum fakat bir şey vardı işte.

Sesli, derin bir nefes aldı. Elini kumral saçlarının arasından gelişigüzel geçirdi.

"İşle alakalı," dedi bir şey olduğunu kabul ederek.

"Gizli görev mi?"

Eliyle sırtıma hafifçe vurarak, "Sen takma kafana bunları," dedi. "Önemli bir şey değil."

"Tamam," diye mırıldandım. Çelik dış kapının önüne geldiğimizde tam Engin zile basmak için elini uzatmıştı ki kolundan hızlıca tuttum. Heyecan tüm iliklerime kadar beni sararken ve soluklarım hızlanmışken "Dur," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak, anlamaya çalışırcasına gözlerini üzerimde dolaştırdı.

"Ne oldu?"

"Çok heyecanlandım ben, kesin saçmalarım, başka zaman gelelim."

Benim arkamı dönmemle omuzlarımdan tutarak, beni yatıştırmak istercesine "Merak etme," dedi. Sesi fısıltıdan farksızdı. "Sen her zaman saçmalıyorsun."

Başımı kaldırarak ona sert sert bakarken, omuzlarımla itip ellerinden uzaklaştım. "Teşekkür ederim, gerçekten ya, içimi rahatlattın."

Onu umursamayarak, zaten düzgün olan saçlarımı ve ceketimi elimle düzelttim. Sanki karşımda Engin'in ailesinden herhangi biri varmış gibi gülümseyerek ve "a-e-o-ü" diyerek ses kontrolü yaptım. "Merhaba," dedim, öksürdüm ve bir kez daha "Merhaba," dedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Engin, son derece şaşkın ve endişeliydi. Onun aksine gayet rahat bir tavırla omuz silktim.

"Sesimi kontrol ediyorum... Tamam, hadi, gidelim."

Kendi kendine homurdanarak zile bastı. Çok geçmedi, yirmi saniye içerisinde kapı açıldı; muhtemelen geldiğimizi biliyorlardı, kapının önündeki güvenlik haber vermiş olmalıydı.

Umarım... umarım kapıda konuştuklarımızı duymamışlardır.

Bakışlarım önce, kapıyı açan küçük kız çocuğunu buldu. Kızın gözleri direkt Engin'in üzerindeydi, tek ayağını arkaya doğru kaldırarak başını omzuna doğru eğdi. Sarı saçları iki yandan örgülüydü. Üzerindeki çiçekli elbiseyle benden süslü gözüküyordu.

"Dayı," dedi yüksek sesle, sondaki "ı" harfini uzatarak.

Engin ona doğru koşan kızı eğilerek kucağına almış ve "Dayısının güzeli kapı da mı açarmış?" demişti. Bu sırada ben elimi kolumu he-

yecandan nereye koyacağımı bilemiyor, Engin'in beyaz gömleğinin arkasından sıkıca tutuyordum.

"Hoş geldiniz!" Başımı kaldırarak, salondan kapıya doğru gelen, ellili yaşlarının sonunda olan kadına baktım; annesiydi, fotoğraflarından biliyordum.

"Hoş bulduk," dedim gülümseyerek. Annesinin arkasından genç bir kadın geldi kapıya doğru, bu da ablasıydı: İnci. Ve yanında gelen de eşi...

İnci'nin üzerinde zümrüt yeşili, omuzları vatkalı, abartılı olmasa da göğüs dekolteli elbise vardı. Kahverengi saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı ve inanılmaz çekici görünüyordu. Dışarıdan olayla alakasız biri gelse, Engin'in kız arkadaşının İnci olduğunu sanabilirdi.

Ben koyu pembe blazer ceket giyip harika göründüğüm için "Acaba abartılı mı oldu?" diye düşünsem de, demek ki siyah düz elbiseyle gelsem evin hizmetçisi gibi görünecektim.

"Asiye ben. Engin'in annesi," diyerek bana oldukça sıcakkanlı bir tavırla elini uzattığında "Biliyorum," dedim. Pot kırmıştım galiba. Engin'e doğru bakarak "Engin çok bahsetti sizden," dedim.

Neyse ki sıvamakta üstüme yoktu.

Kadının yüzünde koca bir gülümseme oluştu.

"Engin bizden bahsetmez genellikle, demek ki çok yakınsınız..."

Gülümsedim, gülümsemek zorunda kaldım.

"Hoş geldiniz," dedi Engin'in savunma bakanı olan, şaka yapacağımız babası. "İçeri gelsenize, orada, kapı eşiğinde kalmışsınız."

"Ah, evet," dedi Engin'in annesi. "Kusura bakma kızım, Engin ilk defa bizi kız arkadaşıyla tanıştırmak istedi, bu yüzden heyecanlıyız."

Gülümsedim.

"Siz mi ben mi?" dememek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Gülümsemekten artık yanağımdaki kaslar seğiriyordu. Ayaklarım titriyor ve ellerim heyecandan terliyordu. Normalde utangaç biri değildim fakat ilk defa, âşık olduğum adamın ailesiyle tanışıyordum. Üstelik babası savunma bakanıydı.

"Beril," dedi Engin'in annesi. "Açsınızdır, isterseniz direkt yemeğe oturalım."

"Benim için fark etmez, Asiye Hanım, siz-"

"Şimdilik 'Asiye teyze' diyebilirsin bana, hanım çok resmî."

Gülümseyerek söyledikleri karşısında ben de gülümsedim ama içimden üç buçuk atıyordum. "Şimdilik Asiye teyze diyebilirsin," derken ne demek istemişti?

"Bana da 'Ekrem amca' de."

Onaylarcasına başımı salladım. İçeri doğru yürürken, gergin bir tavırla parmaklarımla oynuyordum.

İnci abla "Buraya geç istersen, Berilciğim," dediğinde başımı salladım ve itiraz etmeden oturdum. Engin de yanıma oturdu, kucağına da yeğenini aldı. Sevimli gözükmek için Engin'in kucağındaki kıza doğru döndüm ve "Merhaba," dedim inceltiğim sesimle. "Biz seninle tanışmış mıydık?"

Sorum karşısında dik dik bana bakıyordu, Engin'in bakışlarını üzerimde hissedince başımı kaldırarak ona baktım. Göz göze geldik ve o an küçük kız döver gibi "Hayır," dedi. Başımı tekrar kıza doğru eğdim.

"O zaman, tanışalım mı?" diyerek elimi uzattım. "Ben Beril."

Elini uzatmayınca, Engin, kucağındaki kızı kollarının arasındayken dürttü. Kız somurta somurta elini bana doğru uzattı. "Ben de Alya Eraslan Gök."

Bir on boyunda, yedi yaşındaki kız benden güzel tanıtmıştı kendini...

"Çok memnun oldum," dedim tatlı sayılacak bir tonda.

Gözlerini kısarak, umursamaz bir tavırla başını salladı, benim aksime tanışmamızla ilgili memnuniyetsizliğini başarılı bir şekilde yansıttı.

Önüme döndüm, masaya oturan herkesin bakışları benim üzerimdeydi neredeyse. Yalnızca Ekrem amca, masaya konulan yemeklere bakıyordu, bizi beklerken hayli acıkmış olmalıydı.

Ellerimi sandalyenin kenarına koyarak sandalyeden destek aldım. Asiye teyzenin bakışları ve İnci ablanın durmadan süzmesi, bunu kızı da yapıyordu, diken üstünde oturuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Engin, başını bana doğru eğerek fısıltıyla "Ailem insan yemiyor," dedi. Bakmadım ama gülümsedi sanki, hissettim. "Gerilmene gerek yok."

Yemekler yenmeye başladıktan sonra, herkesin ilgisi yavaş yavaş başka yere kayınca rahatlamıştım.

"Beril," dedi İnci abla. "Sen üniversite okumuş muydun?"

"Evet, mimarlık mezunuyum."

"Çalışıyor musun?"

"Hayır," dedim su bardağını elime alarak. "Yani mimarlık üzerine çalışmıyorum, arkadaşlarımla para karşılığında şaka videoları çekerek sosyal medyaya yüklüyoruz."

Kaşlarını havalandırdı, anladığını belli edercesine. Herkes ama yemekteki herkes, buna Ekrem amca da dâhil, bana bakıyordu. Yaptığım iş onlara garip gelmiş olabilirdi.

Ekrem amca salataya batırdığı çatalı ağzına yaklaştırmışken yiyemeyeceğini anlayarak elini aşağı indirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Bana bakarken kaşları hafifçe çatılmıştı sanki.

"İnsanlara şaka mı yapıyorsunuz?" diye sordu emin olmak istercesine.

Başımı evet anlamında salladım.

"Bir seferinde milletvekiline de yapmıştık, Gökalp Bey'e."

"Gökalp Arslan'a mı? Hatırlıyorum! Hatırlıyorum!" dedi gülerek. "Asansör şakası, değil mi?"

"Evet," dedim gülümseyerek.

"O zaman Engin'in arabasını pembeye boyayan da sizdiniz?"

Başımı çevirerek Engin'e baktım. Sırtını geriye doğru yaslamış, bir eli gayet rahat bir tavırla masanın üzerindeyken diğeri benim sandalyemin üzerindeydi.

Benim yerime Engin "Evet," diyerek yanıtladı babasını.

Ekrem amca çatalını batırdığı salatayı ağzına attı, ağzının içinde çevirdi, çevirdi ve yuttu.

"Aslen nerelisiniz?"

"Trabzon." Ekrem amca hakkında bilgi toplamaya gelen kişi ben miydim yoksa Ekrem amca mı benim hakkımda bilgi almaya çalışıyordu, bilinmezdi fakat Ekrem amcanın benim hakkımda bilgi sahibi olduğu çok netti.

"Ailen n-"

"Baba," diye uyarırcasına söze girdi Engin. "Bence bu kadar soru yeter, kız yemeğini yiyemedi."

"Yiyorum ben," diye mırıldandım kendi kendime.

"Kusura bakma kızım," dedi Ekrem amca. "Engin bize pek bir şey anlatmadığı için merak ediyoruz."

"Yok, sorun değil, istediğinizi sorabilirsiniz."

Her ne kadar sordukları soruların benim için sorun olmayacağını söylesem de başka soru pek sorulmamıştı. Yemek boyunca havadan sudan konuşmuştuk ve ben gitgide daha çok açılmıştım.

Beklediğimin aksine sıcak bir aile ortamı vardı. Ekrem amcayı mesela, Mert'in anlattıklarından sonra hiç böyle sevecen beklemiyordum. Asiye teyze de öyleydi, şüphesiz benimle tanıştığına en çok memnun olan kişi oymuş gibiydi. Gördüğü ilk andan beri fazla sıcakkanlı davranıyordu.

Ablası ise beni pek sevmemişti. Ben de onu pek sevmemiştim. Kızını zaten ayrı sevmemiştim, o da beni sevmemişti. İnci ablanın eşi hakkında ise nötrdüm, belli başlı zamanlarda fikrini belirtmek dışında sohbete dâhil olmamıştı, bu yüzden onu pek tanıyamamıştım.

Yemeklerden sonra salona geçtik, yarım saat kadar da salonda oturduktan sonra İnci abla çay getirdi, yanında da pasta. Sohbet ederek çayları içtik. Benim iyiden iyiye uykum geldiğinde Engin'e bakarak "Gidelim," dercesine kaşlarımı oynattım.

Saatine baktı ve dudak hareketleriyle "Biraz daha kalalım," dedi. O sırada İnci ablasıyla göz göze geldim. Çaktırmadan, hızlıca "Biraz daha otursak ya, Engin," diyerek, sanki kalkmamızı isteyen kişi Engin'miş gibi rol yaptım.

Engin birden benden böyle bir tepki beklemiyor olmalıydı ki uzun süre bana baktı.

Asiye teyze, "Kalsaydınız ya oğlum, biraz daha," dediğinde Engin gülümser gibi oldu. "Yok, anne, kalkalım biz. Geç oldu, değil mi *Beril*?"

"Beril" derkenki ses tonu fazla imalıydı.

"Evet, geç oldu," diyerek onu tasdikledim.

"Tamam, o zaman, nasıl isterseniz. Bundan sonra zaten daha sık görüşürüz."

Bana bakarak konuştuğunda ben de gülümseyerek, "Öyle," dercesine başımı salladım.

"Bundan sonra zaten daha sık görüşürüz," derken ne demek istemişti? Engin ve Engin'in ailesi beni fazlaca korkutuyordu.

Her an parmağımda bir yüzük, üzerimde beyaz bir gelinlik olabilirmiş gibi geliyordu.

Evden çıkıp arabaya binene kadar normaldim fakat arabaya bindiğimizde derin bir nefes verdim. Sanki okyanusun dibinden çıkmı-

şım gibi... Engin başını bana çevirerek "Nasıldı?" diye sordu. Hafif de olsa gülümsüyordu.

"Hayal ettiğim kadar korkunç geçmedi," dedim.

Güldü.

"Yalnız," diyerek saçlarımı geriye attım. "Benim baban hakkında bilgi toplamam gerekirken baban benim hakkımda bilgi topladı."

Sadece güldü, bir şey demedi. Ben komiklik olsun diye dememiştim, ağzını arıyordum. Çünkü gerçekten, hızla evlilik yoluna gidiyormuşuz gibi bir hâlimiz vardı. Ailesiyle tanışmıştım, annesi bana resmen geliniymişim gibi muamele yapmıştı, İnci desen tam bir görümce gibiydi, babası... Koskoca savunma bakanı, "Bana 'Ekrem amca' de," demişti.

Bilemiyordum.

Çok normal bir durum değildi.

"Ailemi sevdin mi?" diye sordu Engin, bakışlarını kısa bir anlığına yoldan çevirerek bana baktı.

"Dürüst olayım mı sana?"

"Her zaman."

Sesli bir nefes aldım ve konuşmadan önce birkaç saniye bekledim.

"Ekrem amca, beklediğimden sevimli biriydi ama yine de, her an bana kızacakmış gibi hissettim. Annen, Asiye teyze çok tatlı biri ama o da beni korkutuyor. Sanki seninle evlenmem için bana para teklif edecekmiş gibi bakışları var."

"Doğru hissetmişsin," diyerek güldü Engin. "Annem yedi senedir beni evlendirmeye çalışıyor, seni görünce kaçırmak istememiştir."

Ben onun gibi gülemedim, çünkü komik gelmekten ziyade korkuttu beni.

"Ben evlilik düşünmüyorum," dedim birden. Çünkü tam olarak evlilik yoluna gidiyormuşuz gibi geliyordu. "Yani, düşünüyorum tabii de, şimdi değil. Çok, çok erken daha."

"Hayırlı işler pek uzatılmaya gelmez, Beril," dedi ciddi bir sesle. Yani "Ben evlenmek istiyorum," demek istedi, "Ben evlilik düşünüyorum," demek istedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bu bir evlilik teklifi sayılır mıydı? Eğer öyleyse direkt mi hayır demeliyim yoksa onu kırmamak için yavaşça mı?

"Daha dün birbirimizi yiyorduk," dedim. "Daha dün bana şımarık, ağzı bozuk, yalancı kız çocuğu olduğumu söylüyordun."

Arabayı kenara çekerek bana döndü.

"Sana karşı hislerimi net bir şekilde açtığımı düşünüyordum."

"Evet, nettin ama... Daha birbirimizi tanımıyoruz, Engin. Sense hemen benimle evlilik düşünüyorsun."

"Ne yani, seni tanıyınca sana karşı hissettiklerim azalacak mı?"

Farklı bir bakış açısıydı, ne diyeceğimi, nasıl karşı çıkacağımı bulamayacağım kadar farklı... Düşününce, aslında çok mantıklı değil miydi?

Yemin ediyorum, ikna olma sürem iki saniye.

"Ben yemek yapmayı beceremem," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. "Sabah erken de kalkamam. Biraz dağınığımdır, bulaşık yıkamaktan da hiç hazzetmem."

"Ne o?" dedi başını oynatarak. "Beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, bil diye söylüyorum," diyerek omuz silktim. "Evlenince 'Bu nasıl yemek!' deme diye."

"Bu," dedi, kaşlarını havaya kaldırdı. Bakışları yüzümde uzun uzun gezindi. "Evlilik teklifimi kabul ettiğini mi gösteriyor?"

Kaşlarım çatıldı.

"Ben bir evlilik teklifi göremedim."

Güldü ve başını salladı.

Ben az önce... Cidden... Ne yapmıştım?

◆◆◆

Uyuyamıyordum. Günlerdir tek gram uyku uyuyamıyordum. Aklımda yalnızca Engin'le arabadaki konuşmamız dönüp duruyordu. Korkuyordum ama bir o kadar da heyecanlıydım.

Geleceğini hesaplayan, o hesaplara göre yaşayan biri olmamıştım hiç. Ansızın bir karar verip tatile çıkardım, ansızın bir karar verip iş kurardım. Hep ansızın...

Fakat şimdi evlilik... Ansızın veremeyeceğim kadar radikal bir karardı. Geri dönüşü elbette vardı ama öyle kolay da değildi.

Yine de düşününce, ilkokul arkadaşlarımın neredeyse hepsi evlenmişti.

"Beril, sende bir hâller var," dedi Bahar. "Kaç gündür..." Durdu, düşündü ve kafasında net bir tarih buldu. "Cumartesinden beri..."

İnce detaya da ayrı bir vurgu yaparak devam etti konuşmasına. "Başkomiserin ailesiyle tanıştığından beridir düşüncelisin, gerginsin, heyecanlısın..."

Onlara arabada Engin'le aramızda geçen konuşmadan bahsetmemiştim, doğrusu kimseye bahsetmemiştim, çünkü verecekleri tepkiyi kestiremiyordum. Daha kendimi bile bu fikre alıştıramamışken başkalarının yorumlarını duymak ve onlardan etkilenmek istemiyordum.

Vereceğim karardan dolayı ileride pişman olacaksam bile, bu ben istedim diye olmalıydı, başkaları istedi diye değil.

"Ekrem amcaya nasıl bir şaka yapacağımızı düşünüyorum durmadan, ondandır."

"Emin misin?" dedi. Bakışlarını üzerimde hissediyordum, bundan dolayı da başımı yukarı kaldırmıyordum ki onunla göz göze gelmeyeyim. Çünkü Bahar anlardı, tanıyordu beni.

"Evet," dedim ve anında "Hadi," diyerek ayaklandım. "Hava kararacak, daha mutfak alışverişi yapmadık."

Soluklanmak için oturduğumuz ama bir türlü kalkamadığımız banktan kalkarak alışveriş merkezine girdik. Mutfak alışverişi haricinde her şeyi yaptık, alakasız bir şekilde bir sürü kıyafet denedik, ben saçlarımı ucundan kestirdim, Bahar dip boyası gelmiş saçlarını tekrar kestane rengine boyattı...

"Kahve mi içsek bir yerde?" dedim telefonumu kot pantolonumun cebine koyarak.

"Olur," dedi Bahar. "Sen gir bir yere, ben para çekip geliyorum."

"Tamam, ben şuraya otururum," diyerek karşımızdaki kafeyi çenemle gösterdim. Bahar işaret ettiğim kafeye bakarak başını salladı, sonra bankalara doğru yürüdü, bense kafeye girdim.

Kendime oturacak yer bakınırken tanıdık bir yüz görmemle birlikte olduğum yerde duraksadım. Engin... Onu görmemle dudaklarımda oluşacak gülümseme, yanındaki kadını fark etmemle daha oluşmadan silindi. Göğsüm sıkıştı, bir an nefes dahi alamadım.

Yanındaki sarışın kadınla neredeyse dip dibeydiler. Bir kolunu kadının sandalyesinin arkasına atmıştı, diğer kolu masanın üzerindeydi. Yanındaki kadın ona bir şey söylediğinde, çapkın bir edayla başını kaldırarak kadına baktı. Tüm bedenim buz tuttu.

Masanın üzerindeki elini kaldırarak kadının gözlerinin önündeki saçlarını kulağının arkasına doğru itmesiyle buz tutmuş bedenimde bir yangın başladı. Her yerim, aynı anda kesilerek parçalara ayrıldı.

Gözlerim dolmak ister gibi sızlarken boğazımda koca bir düğüm oluştu. Ağır geldi, yutkunamadım ve yutkunamadığım her saniye o düğüm gittikçe daha da büyüdü. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum, öyle ki normal Beril olsa gider, o kızı da Engin'i de doğduğuna pişman ederdi.

Hiç yoktan evlilik sokmuştu aklıma, hayaller kurdurmuştu, bana güven vermişti, şimdi verdiği her şeyi fazlasıyla geri almıştı. Çırılçıplak kalmıştım, bir o kadar savunmasız.

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken o, muhtemelen hesabı istemek için başını benim olduğum tarafa doğru çevirdi, bakışlarımız birleşti, o çapkın gülüşü yüzünden yavaş yavaş silindi. Beni gördü, beni fark etti, yine de kalkıp gelmedi. Gelmek ister gibiydi ama yanındaki kadından vazgeçememişti.

Birini kaybettim, bari diğeri elimde kalsın mantığı mıydı bu?

Başını garsona çevirerek hesabı istedi. Bu kadar mıydı yani? Bu kadar mıydı? Sadece anlık bir duraksama, çenesinin kasılması, yüzündeki gülümsemenin kaybolması mıydı?

Ne açıklama yapmaya çalışmış ne de içinde bulunduğu durumdan utandığını gösteren bir harekette bulunmuştu.

Ben orada ondan bir açıklama, en azından bir özür beklerken, ki bununla hiçbir şeyi değiştirmezdi, hayatta affetmezdim, o hiçbir şey yokmuş gibi yanındaki kadına geri döndü.

Beni kestiği yerlerden kasırgalar koptu, her bir parçam dört bir yana dağılırken ben gittim onun yanına. Bir açıklama beklediğimden ya da istediğimden değil, bana oynadığı oyunun hakkını vermek için.

Binlerce skor önümdeydi, binlerce yara almıştım ama son kalan canımla, bana yaptığını yanına bırakmayacaktım.

- 24 -

İkisinin bulunduğu masanın tam karşısında durdum. Engin'in benim geldiğimi fark ettiğini biliyordum ama başını hemen kaldırmadı. Bana ya da yanındaki kadına söyleyeceği yalanları hesaplıyor gibi bir hâli vardı.

En sonunda sesli bir nefes alarak başını kaldırdı, gözlerimin içine baktı, bende ne gördü bilmiyorum ama ben onda hiçbir şey görmedim. Gözlerinin yansımasında bile yoktum, belki de hiç olmamıştım.

Arabasını pembeye boyadığımız için mi benimle oynamıştı? Yoksa ona söylediğim laflardan sonra gururunu kurtarmak için mi? "Âşıksın, âşıksın," diye onunla dalga geçtiğim için bana "Asıl âşık sensin, aptal," mı demeye çalışmıştı? Öyleyse aptaldım. En büyük aptal bendim.

Yutkundu. Âdemelmasının boğazında zorlukla kaydığını görmüştüm. Düşündüğümün aksine, utanıp gözlerini kaçırmıyordu benden, hatta ısrarla gözlerimin içine bakıyordu.

"Sen," dedim, devam edemedim. Neredeydi o hırçın kız? Neredeydi kuyruğuna bastığında tırnaklarını çıkaran o kız? "Sen, gerçekten!.."

Ayağa kalktı, kalkmadan önce de yanındaki kadına "Sevgilim, bir dakika," dedi. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerim doldu, kalbim parçalara ayrıldı. Beni dirseğimden tutarak kenara doğru çekmeye çalıştı ki konuşacaklarımızı sevgilisi duymasın.

Kolumu ondan "Sakın!" diyerek kurtarırken dişlerimin arasından sinirle "Sakın bana dokunma!" diye devam ettim.

"Yine mi sen kızım?" dedi bıkkın bir tavırla. "Alt tarafı bir kez öpüştük!"

Kaşlarım hayretle havalanırken "Ne?" dedim saf bir şaşkınlıkla. Ne diyordu bu adam? Sevgilisi anlamasın diye gözümde daha ne ka-

dar alçalacaktı? Bana karşı hiç mi bir şey hissetmiyordu, beni kaybetmekten hiç mi korkmuyordu? O kadar mı değersizdim gözünde?

"Sen, hayvan herifin tekisin!" diye göğsünden ittim onu. "Hani benimle oyun oynamıyordun?" Kafedeki bakışların bize döndüğünü hissettim, sesimin haddinden fazla yüksek çıktığının farkındaydım fakat engelleyemiyordum.

"Beril," dedi ve bir kez daha bileğimden tutmaya çalıştı. Geriye adımladım.

"Bir de bana aptal gibi evlilik hayalleri kurdurdun ya sen!"

Yanındaki kadın alay edercesine güldüğünde bakışlarım kadına kaydı ve o zaman aşk, nefret, kırgınlık, her şey bir olup uçtu; yerine sadece gururum kaldı. Engin'in ayaklarının altına aldığı gururum...

"Komik mi?" diye sordum kıza doğru bağırarak, cevap vermeyip dışarıdaki kokuşmuş bir çöpe bakar gibi yüzünü buruşturdu. Alay, sinir karışık bir şekilde gülerek kıza doğru adımlamıştım ki Engin "Boş yere olay çıkarma," dedi uyarırcasına.

"Olay çıkarma mı? Sen ciddi misin ya? Gerçekten, ciddi misin, beni ailen-"

"İyi ki bir öptük seni, amına koyayım," diyerek kolumdan tutup, elini ondan kurtarmama izin vermeksizin dışarıya doğru çekiştirdi beni.

"Bırak beni," diye bağırdım, bir yandan da kolumu ondan kurtarmaya çalışıyordum.

Beni kafeden değersiz eşya gibi çıkarırken ben onun karşısında ağlamamak için kendimi kasıyordum, öyle ki artık kaslarım titremeye başladı. "Beril," dedi köşeyi döndüğümüz gibi. Yumuşak tuttuğu ses tonu beni kendime getirdi, hızla uzaklaştım ondan.

"Şşş," dedi. "Sadece gizli görevdeyim."

Sesi fısıltıdan farksızdı ve ben, yüzeye çıkmakla dibe batmak arasında gidiyordum. Ona inanmaya öylesine hazırdım ki, ikinci kez sorgulamadım bile. Yalan mı değil mi diye düşünmedim. O an bana, "O kadın babam," dese bile inanırdım.

"Sen," dedim. Cümlemin devamını getirmeden önce bir süre bekledim, sinirden, ne yapacağımı bilmediğimden kelimeleri toparlayamıyordum. "Sen daha bana bir kez bile sevgilim demedin."

Dirseğimden tuttu, ben kolumu kaçırdım. Bir adım attı bana doğru, ben geriye giderek sırtımı duvara yasladım.

"Beril, yapma böyle, gitmem gerekiyor, aklım sende kalmasın, bir tanem."

Başımı kaldırarak, dolu gözlerimle ona baktım.

"Ya, sen bana ne yaptığının farkında mısın az önce?!. Sen beni ne hâle düşürdüğünün farkında mısın? Nasıl hissettiğimin farkında mısın?"

Bir şey demedi, yaklaştı ve sarıldı. O sarılınca ben ağlamaya başladım, bir yandan da kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Çenesini saçlarıma sürttü ve "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim sevgilim, şu iş bitsin, anlatacağım her şeyi sana."

Saçlarımın üzerinden öptü, öptü, öptü... Birkaç kez daha öptü, sonra geri çekilerek yanaklarımı ellerinin arasına aldı. Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Şimdi gitmem gerekiyor," dedi boğuk bir sesle. "Toparla kendini, eve git. İşimi hallettiğim gibi geleceğim yanına."

Bakmıyordum bile ona, hâlâ ağlıyor, kesik kesik nefes alıyor, arada sırada burnumu çekiyordum.

"Tamam mı?" diye sordu, yanağımda duran ellerini oynatarak.

Tek kelime etmedim, Engin de sesli bir şekilde iç çekerek yanaklarımı tutan ellerini yavaşça çekti ve kafeye geri döndü. Engin gittiğinde duvar kenarına çökmemek için zor tuttum kendimi.

"Beril?"

Bahar'ın endişeli sesini duyduğumda, bu sefer sesli ağlamaya başladım, direkt gelip sarıldı, bir yerime bir şey olup olmadığına baktı.

"Ne oldu?"

"Gidelim şuradan," dedim pürüzlü çıkan sesimle. Yoksa ben içeri girip o kadını da Engin'i de içtikleri kahvede boğacaktım.

Bu nasıl bir işti ya?

Bu nasıl bir işti?

Sevgilim başka bir kadınla flört ediyordu, başka bir kadına dokunuyordu, başka bir kadının ağzının içine düşüyordu ama ben gizli görev diye kızamıyordum! Tepesine binip hesap soramıyordum! Üstelik o sarışın, benimle dalga geçercesine gülerken!..

Bahar'la alışveriş merkezinden dışarı çıktığımızda, otoparkın yanından geçerken Engin'in daha yeni yaptırdığı arabasını fark ettim. Engin'den hıncını çıkaramadığımdan asabileşen adımlarım arabasını buldu. İlk tekerleğine tekme attım, sonra çantamla camına birkaç kez vurdum. Alarm çalmaya başlasa da ben tekerine tekme atmaktan vazgeçmedim.

"Beril," diyerek beni kollarımdan tuttu Bahar.

Göğsüm hızla yükselip alçalıyordu, avuç içim yanmıştı, terlemiştim. Sonuna doğru ağlarcasına alçalan sesimle "Geri zekâlı ya," dedim. "Beni yanından çöpmüşüm gibi kovdu. Görevdeymiş. Kadına sevgilim dedi, parmaklarını yanaklarında dolaştırdı, güldü..."

"Görevdeymiş, aşkım."

"Görev diye yatsın mı kadınla yani, ne biçim görev bu ya!?"

Hâlâ titreyen ellerimle saçlarımı geriye doğru attım. Düzensiz, hızlı soluklarım başımı ağrıtmaya başlamıştı. Durup sakinleşmeye çalıştım. Kaç saniye ya da kaç dakika sürdü bu, bilmiyorum fakat Engin'in arabasının yanında uzunca bir süre hareket etmeden kaldım.

Engin'le o kadını dip dibe gördüğümde hissettiklerimi hâlâ üzerimden atamamıştım, uzun bir süre de atabileceğimi sanmıyordum.

Bahara dönerek "Öpüşmüşler midir?" diye sordum. Anlık yatışmaya başlayan sinirlerim tekrar nüks etti, geri dönecekmişim gibi arkamı döndüm ama sonra tekrar önüme dönerek otobüs duraklarına doğru hızla yürüdüm. Çok değil, bir saniye daha orada dursaydım kafeyi basıp, o kızın saçlarından tutarak gülen yüzünü içtiği kahveye bulayacaktım. Engin'in ise parmaklarını... O kadına dokunan parmaklarını... kıracak, gülen yüzüne okkalı bir tokat atacaktım.

Mutfak alışverişi yapmak için evden çıkıp, sadece mutfak alışverişi yapmayıp geri dönmüştük. Ben direkt odama gitmiş, yatağıma uzanmıştım. Yeni yeni kendime gelmeye başlamıştım, üzerimden o ilk anın yıkıcı etkisi gitmişti, yıkılmışlık ve sinir yerini yeni bir sinire ve meraka bırakmıştı.

Görev için ne kadar ileri giderlerdi?

Kusura bakmasın ama karı kızla yatıp, "Görev bu, operasyon bu, işim bu," diyerek yanıma gelemezdi. Gelmesindi.

O kadar ileri gitmezlerdi, görev bile olsa, yani bu görevden çıkardı, suça girerdi. Girer miydi, yaparlar mıydı böyle bir şey? Yapmazlardı. Yapmasınlardı.

Ne ara bilmiyorum ama Engin'e söylene söylene uyuyakalmışım, kalktığımda saat on buçuktu ve telefonumda Engin'den gelen ne arama ne de mesaj vardı. Yanıma da gelmemişti, hâlâ o kadınla işi bitmemişti, anlaşılan.

"İti an çomağı hazırla" mı yoksa "İyi insan lafın üstüne gelir" deyimi mi yerinde olur, bilmiyorum, kapı zili çaldı. Gidip kapıyı açmadım ama Bahar açtı ve çok sürmeden Engin benim odama geldi.

Kapının açılıp kapandığını duysam da kafamı kaldırıp bir kez olsun bakmadım ona. Yanıma geldi, yatağımın kenarına oturdu, onu görmemek için saçlarımı önüme aldığımda birkaç saniye sonra önüme aldığım saçlarımı geriye doğru çekmeye çalıştı. Çalıştı diyorum çünkü "Bana dokunma, demiştim sana," diyerek ittim onu. Sadece bedeninin üstü benim vurduğum yöne doğru yalpaladı.

"Beril, görev olduğunu söyledim sana."

"Bana başka şeyler de söyledin," dedim bastıra bastıra. "Mesela, 'Alt tarafı bir kez öpüştük!'"

Derin bir nefes aldı ve yatakta oturuşunu değiştirerek bana yakınlaştı, ben hiç istifimi bozmadım.

"Kadının çakmaması için... Biliyorsun."

"Bilmiyorum," dedim, sonra da bir kez daha "Bilmiyorum," diye yükseldim. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Bir gün önce, benimle evleneceğini söyleyen adam bir gün sonra başka bir kadınla sarmaş dolaş."

"Ben istemedim görevi," dediğinde "Bir de isteseydin," diyerek sözünü böldüm. Bu hareketim sinirini bozmuş olmalı ki gözlerini sakinleşmek ister gibi kapayıp açtı.

"Beril," dedi, zorlama bir anlayışla. "Normalde Erdal'a verilmişti görev, fakat kadın bana yanaşınca benim üzerime kaldı." Benden bir tepki bekler gibi duraksadı, gözleri yüzümde gezindi, bense sadece ona baktım.

Sonra aniden, birden "Öpüştünüz mü?" diye sordum. Ses tonum an bana bile yabancı geldi.

"Hayır."

Yine bir tepki bekledi benden, ben ise ona tepki vermek yerine sanki öpüşüp öpüşmemelerinin hiçbir önemi yokmuş gibi bir tavır takındım.

"Geçen hafta bizim ekipten birinin on yedi yaşındaki kızı kaçırıldı, bu yüzden operasyonu ahlak şubeyle bir yürüttük. Başta Nevzat Amir, görevi Erdal'a vermişti ama kız bana sulanınca görev otomatikman bana geçti."

"Buldunuz mu kızları?"

"Evet, sapasağlam bulduk."

Ben uzunca bir süre susunca Engin omzunu omzuma değdirerek "İyi miyiz?" diye sordu. Alay edercesine dudaklarımı kıvırdım. Bu sefer benimle göz teması kurmak için başını eğdi, kaşlarını çatarak gözlerimin içine baktı ve vurgulayarak tekrar "İyi miyiz?" diye sordu.

Aksi bir sesle "Hayır," dedim. Her ne kadar aksi bir tavır takınmış olsam da sesim soğuk çıkmamıştı, aksine ilgi bekliyormuşum gibiydi. Kaşlarını havalandırdı, az da olsa yüzünü bana yakınlaştırdı. İstemsiz nefesimi tuttum.

"Bence iyiyiz."

Sadece başını hareket ettirerek bana yaklaştı, burnu yanağıma değip geçti ve kalbim boğazımda atmaya başladı.

"İyiyiz, iyiyiz."

Kaşlarımı daha fazla çatarak "Bir daha," dedim. "Kızlarla yakınlaşacak görevler alma."

"Tabii, amirime 'Sevgilim izin vermiyor, bana böyle görevler vermeyin,' derim."

Onun alaylı konuşmasının aksine ben gayet ciddi bir tavırla "Senin demene gerek yok, ben söylerim," dedim.

Başta şaka yaptığımı sanmış olmalı ki gülümsemesi genişledi ama genişleyen gülümsemesi benim ciddi bir tavırla ona bakmam ve bir kez olsun gülümsememle azalarak yok oldu.

"Sakın, sakın böyle bir şey yapayım deme. Zaten zorunda kalmadıkça bu tarz görevler almıyorum."

"İşte, ben de zorunda kalma diye amirinle konuşacağım."

Alay, sinir, biraz da hayretle güldü.

"Ben senin bu kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum."

"Ben de senin bu tarz görevleri sevdiğini bilmiyordum."

O sırada kapı zili çaldı, görmesem de gelenlerin bizimkiler olduğunu biliyordum çünkü kendilerine has gürültüleri vardı. Engin de gelenlerin bizimkiler olduğunu anlamış olmalı ki sahte bir tavırla gülümseyerek ayağa kalktı.

"Şöyle düşün, ben de arkadaşlarını sevmiyorum ama senin için onlara katlanıyorum."

Durdum, düşündüm.

Söylediklerinin tercümesi, "Bu tarz görevleri sevmiyorum ama işimi sevdiğim için katlanıyorum"du.

"Arkadaşlarım sana ne yaptı da onları sevmiyorsun?"

"Hiç anlatmayayım istersen," dedi hafif sinirle. O an gözlerinin önüne, arabasının pembeye boyanmış hâlinin geldiğine yemin edebilirdim.

"Arabanı pembeye boyadıkları için onları sevmiyorsan, benden nefret etmen gerekir herhâlde. Fikir benden çıktı çünkü."

"Yanlış sularda yüzüyorsun, Beril. Bu, arkadaşlarınla aramızı yapmaz, aksine seninle de aramızı bozar."

Ayağa kalkarak "Ya, öyle mi?" diye sorduğumda ansızın belimden çekti beni. Ellerim göğsünün üzerine konduğunda nefesim sıklaşmaya başlamıştı bile. En son ne konuştuğumuz aklımdan çıktı, aklımdaki tek şey elimin altındaki sıcak, kaslı göğsü ve yüzüme esen ferah nefesiydi.

"Öyle," dedi gayet rahat bir tavırla. "Onları koruma bana."

"Onlar benim arkadaşım."

"Evet, maalesef, farkındayım." Gülecek gibi olsam da gülmedim. Çenesindeki kirli sakallarını yanağıma sürttü, o gıdıklanma hissini midemde hissettim. "Arkadaşların olsalar dahi bu saatte evinde ne işlerinin olduğunu anlamış değilim."

Başımı kaldırarak yarım ağız güldüm.

"Senin bu kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum."

"İyi, öğrenmiş oldun." Eliyle belimden hafifçe sıkarak "Şimdi sorumun cevabını alabilir miyim?" diye sordu.

"Senin için geldiler," dedim omuz silkerek. Kaşları çatıldı, muhtemelen dalga geçtiğimi sandı. "Babana yapacağımız şakayı konuşacaktık."

"Bu saatte?.." diye sorduğunda ben ona cevap veremeden, Mustafa içeriden "Beril," diye seslenerek beni çağırdı. Çok büyük ihtimalle, sırf Engin'e gıcıklığına beni çağırıyordu.

"Evet, bu saatte... Senin uykun geldi herhâlde, istiyorsan gidebilirsin."

Ben odadan çıktığımda Engin bir müddet daha odamda kımıltısız bir şekilde durdu, daha sonra hareketlendi ve arkamdan salona geçti. Hiçbir çekingenlik belirtisi göstermeden, tekli koltuğa gayet rahat bir tavırla oturarak bizimkilere, çoğunlukla Mustafa'ya dik dik baktı. Saatler öncesinde bir kadınla iç içe değilmiş gibi beni arkadaşlarımdan mı kıskanıyordu? Ben ne yapayım o zaman? Kadının yanağında gezinen parmaklarını ne yapayım mesela?

Yatışan sinirlerimi tekrar alevlendiriyordum. Kendimi tanıyorsam bu, uzunca bir süre böyle devam edecekti.

"Kahve ya da çay ister misiniz?" diye sordum, bizimkilere ve Engin'e yönelik. Normalde bizimkilere sormazdım, onlar da sormamı beklemezlerdi zaten; mutfağa gider, istediklerini alır, yapar, yerlerdi. "Kola da vardı," diye ekledim.

"Artık yok," dedi Pınar. "İçtim de."

Mustafa başını Pınar'a doğru çevirmemek için zor tutmuştu sanki. Aralarındaki garip hava hâlâ devam ediyordu ve ikisi de bize hiçbir şey anlatmıyordu.

"Çay alabilirim," dedi Engin. Bizimkiler de çay istedi, bir an "Hadi, o zaman, yapın da içelim," diyecek olsam da, ev sahibi olduğumu hatırlayıp, ayıp olmasın diye kalkıp mutfağa giderek çay yaptım.

Geri döndüğümde Engin'le Egemen sohbeti ilerletmişti. Fenerbahçe'nin ismi geçtiğinden, anladığım kadarıyla futbol hakkında konuşuyorlardı. Mustafa telefonuna bakarak onlarla alakasız bir şekilde otururken Pınar ilgili bir şekilde Engin'le Egemen'in konuşmalarına katılıyordu. Arda ise uyudu uyuyacaktı.

Engin telefonunu çıkardı ve "Numaranı ver, ben sana haber veririm," dedi. "Pazar akşamı korudaki halı sahada yapıyoruz maçları."

Egemen numarasını Engin'e verirken Mustafa başını kaldırarak "Maç mı?" diye sordu. Uykusu açılan Arda dahi tamamen Engin'in vereceği yanıta odaklanmıştı.

Engin, Mustafa'yı duymazlıktan gelerek benim ona uzattığım çayı aldı.

"Ne zaman? Biz de gelelim."

"Yer yok," dedi Engin. Yer olsa da söylemeyeceğine emindim. Mustafa da bunun farkında olmalıydı ki üstelemedi ama sinirlerinin bozulduğu da bir gerçekti.

"Boş ver," dedim Mustafa'ya dönüp. "Biz de bovlinge gideriz hafta sonu." Engin'in bana dönen öfkeli bakışlarını hissediyordum, yine de dönüp bakmadım, zaten ona hâlâ sinirliydim.

Birkaç saniye geçtikten sonra "Ben Egemen'e saat kaçta olacağını söylerim," dedi. "Bir dakika dahi geç kalırsanız ancak top toplarsınız."

◆◆◆

Maça bizimkileri katarak kendi topuğuma sıkmıştım. Ben Engin'i mi yoksa arkadaşlarımı mı destekleyecektim? Neden aynı takımda değillerdi?

Kapı zilinin çalmasıyla hızlı bir şekilde spor ayakkabılarımı giyindim. Arabanın ön koltuğunu kaparak Mustafa'nın yanına otururken, çok geçmeden Pınar ve Bahar da geldi. Engin'in geleceğimden haberi yoktu, olsaydı ya gelmeme izin vermezdi ya da evden o almak isterdi.

Saçlarımı dikiz aynasından kontrol ettim. Normalde pasaklı biri değilimdir fakat şu son zamanlarda kendime baktığım kadar kimseye bakmamışımdır. Durmadan süsleniyor, ağzına kadar dolu olan giysi dolabımı hiçbir türlü yeterli görmüyor, Engin'in yanına giderken her zaman en güzelini giymek istiyor, saçlarımı tıpkı bugün Pınar'a yaptırdığım gibi başkalarına yaptırıyordum.

Arkadaşlarımın "Sen sevgili yapınca çok değiştin," demelerine kızmıştım, fakat galiba haklılardı.

"Sen kimi destekliyorsun?" diye sordu Mustafa arabayı çalıştırarak. "Bu ne saçma soru?" der gibi baktım ona ve "Tabii ki sizi," diye ekledim. Aferin dercesine başını sallayıp dikiz aynasından arka koltukta oturan Bahar'a baktı. Sonra da Pınar'a...

"Siz, kızlar?"

Bahar "Sizi tutuyoruz tabii," diyerek Pınar'ın yerine de cevap verdi. "Şüphen mi vardı?"

"Senden değil de, ne bileyim, Pınar'a belli olmaz diye sorayım dedim."

Pınar alaylı bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı, sonra da bir şey demeden başını camdan dışarıya çevirdi, Mustafa da onu bir dakikaya yakın süre dikiz aynasından izledi. Cevap vermemesine bozulmuştu ama çaktırmamaya çalışıyordu.

"En son o da sizi tutuyordu," diye mırıldandı Bahar. O da Pınar'ın ve Mustafa'nın değişen havasını fark etmişti, zaten fark etmemek de imkânsızdı.

"Arkadaşlarımı," dedi Pınar. "Arkadaşlarım" kelimesine üstün bir vurgu yapmıştı. "Satacak biri değilim."

Pınar'ın imasından sonra anında Bahar'la göz göze geldik.

Mustafa anladım dercesine kaşlarını havalandırdı, dudağının köşesi de serseri bir sırıtışla yukarı kalktı. Pınar'ın onları tutması mı yoksa yaptığı ima mı, bilmiyorum ama bir şey Mustafa'nın çok hoşuna gitmişti, orasını biliyorum.

Yol boyunca Mustafa dikiz aynasından Pınar'a bakıp dursa da, Pınar gözlerini yola dikmişti. Gözlerini yoldan ayırmamasının tek nedeninin Mustafa'yla göz göze gelmek istememesi olduğuna emindim.

Aralarında geçeni az çok tahmin ediyorum; Pınar ona hislerini açmıştı ya da bir şeyleri ima etmişti, Mustafa da ona kanka diyerek ilişkilerinin önünü kesmişti. Bu tam Mustafa'lık hareketti, yalnız benim anlamadığım kısım, Mustafa neden Pınar'la bu kadar ilgiliydi.

Halı sahaya geldiğimizde kimseyi beklemeden arabadan indim. Her ne kadar hızlı inersem ineyim, indikten sonra, sanki zoraki getirilmişim gibi ağır ağır halı sahaya doğru yürüdüm. Ağır yürüyüşüm, yeşil, ince demirlerin arasında top sektiren Engin'i görmemle durakladı. Sahanın üzerindeki beyaz ışıkların aydınlattığı kumral saçları, topu ayağında her sektirişinde havalanıyordu ve ayağını her topa vurduğunda bacak kasları dalgalanıyordu.

"Hâlâ bizi mi tutuyorsun?"

Mustafa'nın sesiyle yerimde sıçramamak için zor tutmuştum kendimi, onu izlerken öylesine dalmışım ki hazırlıksız yakalanmıştım.

"E... evet, tabii"

Teklemiştim, ağzım da kurumuştu. Normalde yalan söylerken bu kadar amatör değildim.

Mustafa başını inanmadığını belli edercesine sallasa da hiçbir yorumda bulunmayarak soyunma kabinlerine doğru yürüdü. Ben de sahaya, Engin'in yanına gittim. Attığım ikinci adımda Engin'in bakışları benden tarafa döndü, sonra tekrar ayağında sektirdiği topa döndü ve tekrar bana. Kaşları çatıldı, topu fazla artistçe bir tavırla geriye doğru attı. Kalbim hızlandı, hızlandı, hızlandı...

Engin top sahasından çıkarak yanıma geldi. Saç dipleri terlemişti, bu da onda fazlaca etkileyici duruyordu. Belki de ondan etkilenmek için bahane arıyordum.

"Senin ne işin var burada?"

"Sevgilime tezahürat yapmaya geldim."

Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Arkadaşlarınla aynı takımda olmadığımızı biliyorsun, değil mi?"

Biliyorum, dercesine başımı salladım ve heyecanla "Sana tezahürat bile hazırladım," dedim ikna olması için. Aslında hazırlamamıştım ama ayaküstü akrostiş yazma yeteneğim vardı. "Bak, dinle."

"Engin dağları deldi!
Niye, niye, niye?
Gelsin Beril, rahat rahat diye!
İz bıraktı her yere!
Niye, niye, niye?"

Soy ismiyle devam edecektim ki, Engin'in attığı kahkahalar devam etmemi engellemiş, benim de yüzümde bir gülümseme oluşturmuştu.

"İsmime yazılmış ilk akrostiş," dedi. Hâlâ gülüyordu.

"Beğendin mi?"

Evet anlamında bir iki kez başını salladı ve "Sen sayısal okumuştun, değil mi?" diye sordu. İlk başta, söylediğinin konuyla ne alakası olduğunu çözemedim, sonrasında aklıma, sayısal seçerek bu yeteneğimi ziyan ettiğimi düşünmüş olması geldi.

"Evet," dedim.

Zaten sayısal okuyanların çoğunun edebiyatı iyi oluyordu.

Egemen'in yanımıza gelmesiyle Engin ve Egemen erkeklere özgü bir şekilde tokalaştılar. Aralarında "Defansta kim var?" gibi sorular ve forvete, ofsayta dair konuşmalar geçince burun kıvırarak Mustafaların yanına gittim.

Mustafa beni gördüğü gibi, belki de otuzuncu kez "Hâlâ bizi destekliyorsun, değil mi?" diye sordu. Gülerek "Tabii," dedim, aksi mümkün değilmiş gibi.

Hayat beni İlker Ayrık olmaya zorluyordu...

Mustafa'ya da ayaküstü bir tezahürat hazırlayacaktım ki, Engin'in bana baktığını hissettim. Başımı çevirerek ona baktığımda yanılmadığımı anlamıştım. Belki onun yanından haber vermeden ayrıldığım için, belki de Mustafa'dan hoşlanmadığı, benim de onun yanından ayrılarak Mustafa'nın yanına gittiğim için kaşları çatılmıştı.

Ve tam o an gözlerimin önüne o kadınla kafedeki görüntüleri düştü. Kadının yanağında dolaşan parmakları, bana bir hiçmişim gibi davranması... Sonra da "Abartıyorsun, Beril," sözleri...

İçimdeki hırsa yenik düştüm. Parmak uçlarımda yükselip Engin'in gözlerinin içine bakarak Mustafa'yı yanağından öptüm. Mustafa'nın başının şaşkınca bana döndüğünü fark etsem de gözlerimi Engin'den ayıramıyordum.

Hareketsizdi... Verdiği tek tepki, metrelerce öteden görebildiğim kadarıyla çenesinin kasılmasıydı. Egemen ona bir şey anlatıyordu ama o dinliyor gibi gözükmüyordu. Yalnızca benim gözlerime bakıyordu ve bu, az önce yaptığım hareketten dolayı inanılmaz pişman hissetmeme neden oluyordu.

"Ayıp ettin adama," dedi Mustafa, Engin'e bakarak. Mustafa da öyle deyince, daha çok pişman oldum. Onun normalde "İyi yaptın, oh!" diyerek diğer yanağımdan öpmesi gerekiyordu. Yani benim tanıdığım Mustafa öyle yapardı. Ya da ben öyle yapmasını beklerdim. En azından o zaman vicdanım bu kadar rahatsız olmazdı.

Engin bize doğru adım attığında, Mustafa bizi yalnız bırakmak için Baharların yanına doğru yürüdü.

"Neden gözlerimin içine bakarak böyle bir şey yaptın?"

"Benim ne hissettiğimi anla diye."

Dudaklarını birbirine bastırarak yapay bir şekilde sırıttı.

"Sana gelip adamakıllı görev olduğunu anlattım. Neden böyle davrandığımı da... Dosya gizli olduğu hâlde sana detay bile verdim. Eğer senin ne hissettiğini anlamasaydım bunların hiçbirini yapmazdım!" Ellerini saçlarından geçirerek birkaç adım uzaklaştı benden, sonra önüme geldi. Göğsü hırsla yükselip alçalıyordu. "Hesap ver-

mekten nefret etsem de sana bu konuda izin verdim. Gelip gönlünü de aldım! Aldım!.."

Sustum.

Çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Yüzü ifadesizleşirken "Ne yapalım, biliyor musun?" diye sordu.

Bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Kötü bir şey olduğuna, söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğine emindim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona kırgın bir şekilde bakarak "Ayrılalım mı diyeceksin?" diye sordum.

Ben onları, dip dibe kafede görmüşken bile ayrılalım dememiştim. Eğer gerçekten ayrılmak isterse... Yazık ederdi bize.

"Sadece," dedi, bir nefes alıp verdi. "Sen şu olayı unutana kadar, seni anlamam için saçma şeyler yapmayana kadar ara verelim."

"Unutacağımı düşünüyor musun?"

"Unutacaksın."

Hissizce gülümsedim. "Hayır, unutmayacağım," dedim, biraz olsun tereddüt yoktu sesimde. Rüzgârla yüzümün önüne gelen saçlarımı hırsla kulağımın arkasına sıkıştırırken devam ettim konuşmama. "Senin ara vermeni de unutmayacağım."

Daha başka bir şey demeden yanından geçip gidecekken dirseğimden tuttu.

"Beril, bitmedi, biliyorsun, değil mi? Ne zaman rahatlamış hissedersen o zaman tekrar başlarız, daha güzel. Tamam mı?"

Kolumu ondan kurtararak "Bitti, ben seninle bir daha hiçbir şeye başlamam," diye yükseldim. "Sen seninle alenen yatmak isteyen kızla sarmaş dolaş, yan yana otururken sorun yok, parmaklarınla kadının yanağını okşarken sorun yok, ama ben arkadaşımı yanağından öpünce sorun oluyor!"

"Asıl sorun, bunu benim gözlerimin içine bakarak yapmandı, Beril! Salağı oynama bana."

"Ne var, biliyor musun, sana az bile yapmışım."

"Öyle mi?" dedi bana doğru adımlayarak. Sesi sertleşmiş, yüz kasları fazlasıyla kasılmıştı.

İstifimi bozmadan "Öyle," dedim. Öyleydi de. Benden ayrılmak için bahane arıyor olduğunu bilseydim, hiç başlamazdım bu ilişkiye.

"Daha fazlası ne oluyor? Benim seni anlamam için daha ne kadar ileri gideceksin?"

"Sen o kadınla ne kadar ileri gittin ki, korkuyorsun bu kadar?"

Güldü ama bariz bir öfkeyle.

"O kadınla aramızda hiçbir şey geçmedi."

"Geçmediği hâli, kafede sarmaş dolaş olmanız, elini kadının parmaklarında dolaştırman mı? Evet, evet, hiçbir şey geçmemiş."

"Beril, sinirlerimi bozuyorsun."

"Git, o zaman, gitmeye meraklısın zaten."

Bana baktı, uzun uzun baktı, baktı ve başını salladı. Benimle uğraşmak istemezmiş gibi "Haklısın, bitsin," dedi. Başka bir şey demedi, benim dememe de fırsat vermeyerek arkasını dönerek uzaklaştı benden. Dudaklarım titredi, gözlerim doldu. Olduğum yerde kalakaldım.

Dudaklarımı yalayarak ellerimi saçlarımın önünden geçirdim ve ona sırtımı döndüm, yanağıma düşen bir damla yaşı görmesin diye. Göğsüm titredi. Ben de bitti demiştim ama onun bitti demesi, sanki her şeyi hepten söküp atmıştı.

Ben anlamıyordum, anlayamıyordum.

Madem bu kadar kolay sonlanacak bir ilişkimiz vardı, o zaman niye bana evlilik hayalleri kurdurmuştu? Benim aklımın ucunda bile yokken, onunla neden evlilik düşünmeye başlamıştım ben?

Yanağımdaki yaşları silip bizimkilerin yanına gittim. Gülümseyerek, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım ama olmadı. Yapamamıştım. Ellerim yumruk oldu, içimde süregelen tüm duyguları bastırmaya çalıştım. Kızgınlığımı, öfkemi, kırgınlığımı...

Pınar yanıma geldiğinde "Ne konuştunuz öyle hararetli bir şekilde?" diye sordu.

"Ayrıldık," dedim. Bir ilişkinin sonu. Üç hece...

Bakışları benden muhtemelen Mustafa'ya doğru dönecekti ki, benim ayrıldığımızı söylememle bana bakmaya devam etti. "Ciddi misin?"

"Evet," dedim. Umurumda değilmiş gibi omuzlarımı silksem de şu an ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Normalde eve giderdim, burada durup onu izlemezdim fakat üzülüp gittiğimi ya da

buraya onun için geldiğimi düşünmesin diye kaldım. İnadına kalacaktım. İnadına!..

Bakışlarım halı sahadaydı. Bana bakmıyordu; gözleri Mustafa'nın üzerindeydi. Pınar'ın neden ayrıldığımıza dair sorduğu soruları geçiştirdim. Maç başladığında Engin bakışlarını benim olduğum tarafa çevirdi, gidip gitmediğimi öğrenmek istemiş olmalıydı. Göz göze geldik ve ben hiç ona pas vermeden kollarımı göğsümde bağladım. Sanki alelade birine bakıyormuşum gibi başımı bizimkilere doğru çevirdim.

İlk yarı bittiğinde maç sıfır sıfırdı, bizimkiler çok iyi oynuyordu, Mustafa hariç. Mustafa oynayamıyordu çünkü Engin, Mustafa'nın ayağına top gelmesini bekliyor, hatta bence topun ona gitmesine bilerek olanak sağlıyor, sonra da sert bir şekilde müdahale ediyordu. Bunun sonucunda neredeyse Mustafa hep yerde oluyor, serbest atış yapılıyordu.

Hakemin ara vermesiyle herkes su şişelerine giderken Mustafa el işaretiyle beni yanına çağırdı. Mustafa'nın yanına gitmeden önce Burak'ın Engin'e bir şeyler söylediğini duymuştum. Muhtemelen maçtaki, Mustafa'ya karşı olan tavrını soracaktı.

"Siz orada ne konuştunuz da bu adam bana böyle dalıyor?" Nefes nefese konuşmuştu. İçmesi için elimdeki su şişesini ona uzattım. Su şişesini kafasına dikti.

"Hiç, ayrıldık sadece."

İçtiği suyu püskürterek bana baktı, boğazına kaçmış olmalı ki üç dört kez öksürdü. Elinin tersiyle ağzını silerken "'Hiç, ayrıldık sadece,' mi?" diye sordu ve bir adım geri giderek, önce sol, sonra da sağ ayağını bana göstermek için kaldırdı. "Dizlerime bak, ne hâle getirdi."

Ben onun kanayıp pıhtı olmuş diz kapaklarına bakarken o "Neyse," diyerek bir nefes aldı. "Pınar'ı çağırsana yanıma, 'Önemli bir şey söyleyecekmiş,' de."

Başımı sallayarak Pınar'ın yanına gittim, Mustafa'nın çağırdığını söylediğimde sevindi ama bunu hiç belli etmeyerek, umursamaz bir tavırla onun yanına gitti. Bahar'a bakındım; Burak'ın yanındaydı. Bir köşede konuşuyorlardı. Saniyelik olsa da gözüm Engin'e kaydı; arkadaşlarıyla konuşuyordu.

Yalnız başıma kalmıştım. Bu da, Engin'e olan kırgınlığımı arttırmıştı. Buraya onun için gelmiştim, onu izlemek için. Hiç de böyle geçeceğini düşünmemiştim. O gol atacak, attığı golü bana hediye edecekti...

Mola bitene kadar telefonda gezindim, kafamı bir kez olsun kaldırıp kimseye bakmadım. İlk Pınar yanıma geldi, sonra Bahar. İkisinin de yüzü gülüyordu.

Maç başladığında ben hâlâ telefona bakmaya devam ediyordum. "Ne yapıyor bu ya?" dedi Pınar, öfkeyle. Başımı kaldırarak halı sahaya baktım. Mustafa yine yerdeydi, dik bakışları da Engin'in üzerindeydi. Maç devam etti. Engin'le aynı lacivert formayı giyen adamlardan biri topu Engin'e attı. Engin topu aldığı gibi kaleye gitmek yerine Mustafa'nın önünden geçti. Onun hamle yapmasını bekliyordu. Maç, top Engin'in ayağına gittiği gibi bireyselleşiyordu ve belki de bu yüzden Enginlerin takımı tek bir gol bile atamamıştı.

Mustafa topu almaya çalışsa bile, Engin rahat bir çalımla onu geçmiş, topu kaleye doğru göndermişti. Kaleci, Engin'in Mustafa'ya karşı oynamasını bekliyor olmalıydı ki, gelen topa hazırlıksız yakalanıp ters köşe olmuştu.

Gol olmasıyla neredeyse tüm arkadaşları Engin'in üzerine gitti. Engin'in, attığı gol gram umurunda değilmiş gibiydi. Gözleri benden tarafa döndüğünde ben hızla bakışlarımı kaçırdım. Bir daha da ona bakmadım.

Maçın sonlarına yaklaşıldığında skor hâlâ bir sıfırdı ve bu da karşı tarafı daha çok hırslandırmıştı.

En son Mustafa topu karşı takımdan birinin ayağından aldı, önünde Engin vardı. En mantıklı hamle topu tekrar kaleciye göndermekti. Fakat Engin'in tüm maç boyunca ona uyguladığı fiziksel şiddete sinirlenmiş olmalı ki sert bir hamleyle onu geçmeye çalıştı. Sadece çalıştı... Çünkü Engin, Mustafa'nın ayağındaki topu almış, yanından geçerken de omuz atarak onu yere düşürmüştü. Mustafa düştüğü gibi kalktı ve "Ne yapıyorsun oğlum sen, sabahtan beri?" diyerek Engin'i göğsünden itti.

"O eline koluna sahip çık!"

"Çıkmazsam ne olur?!."

Engin'in, ne olacağını gösterircesine Mustafa'nın yakalarından tutarak kafasını onun kafasına gömmesiyle birlikte herkes onların olduğu yere toplandı. Benim görüş alanım kapanınca onlara doğru yürüdüm. Mustafa eli burnunda, aşağı doğru eğilirken Arda, Engin'in yanağına yumruğunu geçirdi. Bizim Arda... Engin'den deli gibi korkan Arda...

Maçta bizimkiler hariç herkes Engin'in tanıdıklarıydı, muhtemelen de hepsi polisti. Yani olası bir kavgada bizimkilerin hiçbir şansı yoktu. Engin, Arda'nın kendisine yumruk atmasıyla birlikte gözlerini kapayarak sakinleşmeye çalıştı. Sakinleşmemiş olmalı ki, Arda'nın sol elmacık kemiğine yumruk attı.

Egemen "Ne oluyoruz ya!?" diyerek ayırmaya çalıştığında Mustafa hırsla "Bırak, Ege," dedi. "Beril, siktiri çeki buna, hazmedemiyor."

Mustafa... O şeyi Engin bana çekmiş olabilir...

Mustafa burnundan akan kanı elinin tersiyle silerken bana sinirle bakıp "Sana bu piçle takılma demiştik," dediğinde Engin kimsenin kendisini tutmasına fırsat vermeden Mustafa'yı tellere dayayarak boğazını sıktı. Birkaç kişi Egemen'le Arda'yı tutarken diğerleri Engin'in elinden Mustafa'yı kurtarmaya çalışıyordu.

"Bir daha söyle o dediğini!"

"Piç!"

Mustafa'nın tükürürcesine söylediklerine karşılık boğazını bırakıp elmacık kemiğine doğru art arda yumruk attı.

Ondan sonrası ise tam bir hengâme.

Ne bizimkileri tutabiliyorlardı ne de Engin'i.

Yerimde korkudan titremeye başladım, Engin o kadar sinirliydi ki gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Üstelik bana olan hıncını Mustafa'dan çıkarıyordu ve buna sebep olan kişi de bendim.

Polisi arayalım desek, neredeyse hepsi buradaydı zaten. Engin'in yanına doğru gitmeye çalıştım. Atılan bu yumrukların biri bana isabet etseydi, kuşkusuz bitkisel hayata girerdim.

"Engin, dur artık!" Beni duymadı, belki de duymazlıktan geldi. Fakat Arda beni duymuş, "Konuşma şununla, Beril!" diye kükremişti.

Biri Arda'yı kavgadan ayırmak için karnından tutup, resmen sürükleyerek dışarı çıkarmaya çalıştığında Arda, "Bırak, abi, lütfen, sana vurmak istemiyorum," diyerek adamdan kurtulmaya çalışıyordu.

Etrafıma bakındım. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Olmalıydı...

Bahar'ın endişeyle onlara bakındığını gördüm, bir şey yapmak istiyor ama aralarına girmeye de korkuyordu. Yanına gittim.

"Bahar, bana bir şey oluyor," dedim cümlemin sonuna doğru kısılan sesimle. Bakmadı bile bana, ama duydu beni. Sendeliyormuş gibi yaptım ve Bahar'ın bluzuna tutunarak kendimi yere bıraktım.

"Beril! Beril!"

Gözlerimi kapayarak nefesimi tuttum.

Bayılma numaramı yaparken Bahar'ın dikkatini çekmemin tek amacı, onun çığlık atarak herkesin dikkatini çekeceğini bilmemdi. Öyle de oldu. Topluca ayak seslerini işitmiştim bile. "Ne oluyor?" tarzında soruları da...

Kulaklarımı tüm seslere kapayıp sadece yüz ifademi sabit tutmaya odaklandım. "Bu dünyada en çok neyi becerirsin?" diye sorsalar, şüphesiz "Bayılma numarası yapmayı," derdim.

Başım bir dizin üzerine konuldu, muhtemelen Engin'in diziydi bu. "Beril," dedi yumuşak bir tonda. Yanağıma, sanki vurmaya kıyamıyormuş gibi hafifçe, bir iki kez dokundu. O sırada biri geçerken saçıma bastı, ben hissettiğim acıdan dolayı yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Yaptığını beğendin mi?" diye sordu Mustafa, nefes nefese olduğundan sesi kesik çıkmıştı. Hatta biraz da kısık...

Engin onu umursamadan "Baksanıza, içeride kolonya falan var mı?" dedi. "Biri de su getirsin. Hepiniz niye toplandınız, amına koyayım, nefes alamayacak kız."

Birkaç saniye geçti, Engin bizimkilere "Benim bilmediğim bir hastalığı falan yok, değil mi?" diye sordu.

Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.

"Yok."

"Numara yapıyor olmasın?" Egemen'in Bahar'ın kulağına doğru sessizce konuşmasını ben de duymuştum çünkü Bahar tam yanı başımdaydı. Engin'in duymamasını umuyordum. Eğer şüphelenirse anlardı, ne de olsa onun güveninkiler kadar keskin gözleri olduğunu duymuş, duymakla da kalmayıp bizzat şahit olmuştum.

"Daha önce bayıldığı olmuş muydu?"

Bahar bileklerimi ovalarken gergince konuştu. "Benim bildiğim, ilk."

Egemen ima dolu sert bir sesle "Nasıl korktuysa!" dedi. Gözlerim kapalıydı, onları görmediğim hâlde bu lafları söylerken Engin'in gözlerinin içine baktığına emindim.

"Kes sesini!"

"Düzgün konuş!"

Tekrar alevlenecek olan kavga hiç tanıdık gelmeyen bir sesin "Deodorant buldum sadece," demesiyle söndü.

Deodorant...

Beni gerçekten bayıltmak için harika bir çözümdü.

"Bende parfüm var," dedi biri, galiba, eğer deodorant olmazsa diye. Ya da deodorant oluyorsa parfüm haydi haydi olur diye...

"Su yok mu hiç, oğlum! Su, su! Gelmiş, deodorant diyor!"

Biri Engin'e su uzatmış olmalı ki kolu hareketlendi, başım dizinde hafif de olsa kaydı. Yanı başımda çimenli zemine dökülen suyu hissettim. Engin elini ıslatıyor olmalıydı.

"Direkt yüzüne mi vursak suyu acaba?" dedi içlerinden biri.

O an "Öyle olmaz, çek vur silahla," dememek için zor tuttum kendimi.

"Beril," dedi Engin, elinin tersini boynumda gezdirdi. Yanaklarıma hafifçe vurup ismimi sayıkladı. Başıma kötü bir şey gelmeden, birileri bana parfüm koklatmadan ya da kafamdan aşağı suyu boşaltmadan göz kapaklarımı titreştirerek gözlerimi yavaşça araladım.

İlk onu gördüm.

Bana bakan avcı yeşili gözleri...

Gözlerimi ondan kaçırdığımda aldığı sesli nefesi saçlarımın arasında hissettim. "İyi misin?" diye sordu yumuşak tutmaya çalıştığı sesle.

Asıl "İyi misin?" diye ben sormalıydım. Elmacık kemiğindeki hafif kızarıklık ilerleyen zamanlarda kendisini morluğa bırakacak gibiydi. Kaşının kenarı patlamıştı, dudağının kenarı da kan toplamıştı.

Engin bu hâldeyse bizimkileri düşünmek istemiyordum.

"İyiyim," diye mırıldandım tekdüze bir sesle. Parmaklarını yüzümün kenarındaki saçlarımda gezdirdi.

"Hastaneye gidelim mi?"

Biz ayrıldık, Engin, farkında mısın?

"Gerek yok, iyiyim."

"O zaman evine bırakayım."

Kahve içmeye de gelirsin, değil mi? Ev dağınık ama, onu ne yapacağız?

Sinirli bir nefes aldım, az önce "Ara verelim, Beril," diyen kendisiydi. "Haklısın, bitsin," diyen de kendisiydi, şimdi neydi bu ilgi? Bayıldım diye miydi?..

Olduğum yerde kımıldadığımda Egemen "Beril, iyi misin?" diye sordu. Engin'i "İyiyim," diye geçiştirirken Egemen'e bilerek "Başım ağrıyor," dedim. Cevabımla birlikte Engin'in saçlarımın arasında gezinen parmakları duraksadı, ben de Mustafa'nın kalkmam için uzattığı elini tutarak ayağa kalktım.

Engin de kalktı. Oradan uzaklaşmama fırsat vermeden, bileğimden tutarak bir kez daha "Evine bırakayım seni," dedi. Gel benimle, dercesine çıkmıştı sesi.

"Egemen'le gideceğim."

Orada bulunan herkes bizi izliyordu ve ben tarafımı belli ederek onu iş arkadaşlarının önünde reddetmiştim. Engin gibi biri bunu gururuna yedirememiş olmalı ki bir kez daha ısrar etmedi. Bıraktı bileğimi, "İyi," dedi ağzının içinden. Yüzü o eski ifadesizliğine büründü. "Dikkat et kendine."

Ve beni arkasında bırakarak soyunma kabinlerine doğru yürüdü. Ondan sonra bizimkiler de üzerini değiştirmek için kabine gitti. On dakika sürmedi, Engin içeriden tek başına çıktı. Bana gelişigüzel bir bakış atarak, en ufak duraksama yaşamadan arabasına bindi.

Çok da şey, yani...

Engin gittiğinde biz de çok durmadan oradan ayrıldık, eve gittik. Pınar, Mustafa'nın kaşına pansuman yaptı, çünkü Mustafa yapmasını istedi. Hemen hasta psikolojisine girmişti. Egemen tekli kanepede yayılarak oturmuş, telefonuna bakıyordu; Arda ise çoktan üçlü koltuğa uzanmış, hatta uykuya bile dalmıştı.

"Eli de ağırmış," dedi Mustafa. Pınar'ın, pamuğu dudağının kenarına sürmesiyle acı dolu bir şekilde inledi. Sonra da başını Egemen'e çevirerek "Yalnız," diye mırıldandı. Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "İyi dayak yedik he."

Kendi söylediği şeye gülerken, bir yandan muhtemelen acıdığı için dudaklarını sabit tutmaya çalışıyor, bir yandan da elini acıyan karnına bastırıyordu.

"Adam içinden geçti, hâlâ gevşek gevşek gülüyorsun," dedi Egemen. Onun komiğine gitmemiş olmalıydı. Zaten Egemen pek kavga eden bir tip değildi, hatta kavgaya karıştığına ilk kez şahit olmuştum. Mustafa da onun aksine haftada bir kavga edip gelirdi. Onun için bu, heyecan bile sayılabilirdi.

Pınar dudağının kenarına büyük ihtimalle bilerek pamuğu bastırarak "Yeter bu kadar," dediğinde Mustafa mızmızlanarak "Sol kaşıma pansuman yapmadın," dedi.

Şu an Engin'in hiçbir pansuman yaptırmadan yatağında uzandığına emindim. Kaşının kenarı patlamıştı ama umurunda olacağını sanmıyordum, yara bandına bile gerek görmezdi.

Sesli bir nefes aldım, onu düşünmek istemiyordum.

"Bunun acısını babasından çıkarmamız yok mu?" dedi Mustafa, göz ucuyla da bana baktı. Babasına yapacağımız şakayı kastettiğini sonradan anlamıştım, anladığımda da pek tepki verememiştim. Engin'den parayı peşin almıştık, hatta aramızda bölüşmüştük bile. Çoğunun parayı yediğine emindim.

Emin olmadığım tek şey hâlâ, onun babasına şaka yapıp yapmayacağımızdı.

Bitmişti çünkü her şey; öyle demişti en son.

◆◆◆

Kavganın ardından bir hafta geçmişti ve bu bir hafta boyunca Engin ne yanıma gelmiş ne aramış ne de en ufak bir mesaj göndermişti. Ben artık aramızdaki her şeyin gerçekten bittiğini düşünmeye başlamıştım ki telefonuma bir mesaj geldi.

Engin'den...

"Babama şaka yapacaktınız?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, mesaj attığında eskisi gibi heyecanlanamadım çünkü kırılmıştım ona. Bir özür bile dilememişti, özrü bırak, aramamıştı.

Şimdi de, babasına yapacağımız şakayı bahane ederek mesaj atıyordu.

Şakanın ya da babasının umurunda olduğunu sanmıyordum.

Parasını geri vermeyi teklif edebilirdim, geri veremeyecek olsam bile, "Yok sana şaka maka," diyerek engelleyebilirdim. Ya da hiçbir

şey yokmuş gibi, normal bir şekilde, şaka yapmamız için bize gelenlerle konuşur gibi konuşabilirdim onunla.

Beril: *Artık şaka yapmamızı istemezsiniz, diye düşünmüştüm.*
Engin: *-siniz?..*
Beril: *?*
Engin: *Hâlâ istiyorum, Beril.*
Beril: *Bizim için fark etmez, daha aramızda konuşmadık. Yapacağımız şaka belli olunca sizi bilgilendiririz.*
Engin: *Bu ne resmiyet?*
Beril: *Anlamadım.*

Anlamamış değildim, sadece salağa yatıyordum. Onunla eskisi gibi olacağımı düşünmüyordu, değil mi, üstelik bir özür bile dilememişken.

Engin: *İlk tanıştığımızda dahi böyle resmî konuşmuyordun.*
Beril: *Söyleyeceğiniz başka bir şey var mıydı?*
Engin: *Yok.*
Beril: *İyi günler.*
Engin: *Size de.*

Cevap yazmadım, bu tavrımın onu inanılmaz sinirlendirdiğini biliyordum. Zaten bildiğim için onunla bu tarz konuşmuştum.

Bir hafta ses seda çıkarmayıp, tam onu aklımdan ve kalbimden söküp atmaya çalıştığım an mesaj atıp benden ne gibi bir tepki bekliyordu acaba? Ona "İyi ki yazdın, seni çok özledim," dememi mi? Öyleyse çok beklerdi.

Yine de, itiraf etmem gerekirse mesaj attığı için mutluydum. Onu ne zaman, nasıl benimsediğimi bilmiyordum fakat o yokken inanılmaz sıkılıyordum. Bu, can sıkıntısı gibi de değil; kırgınlık, kızgınlık, her şey boşmuş gibi bir his.

Onunla yollarımız bir şakayla başlamıştı ve ilk aramızın bozuluşunu bir şakayla devam ettiriyorduk. İlk şaka yapmayı ben tercih etmiş olsam da, ikincisini o istemişti. Benimle bir olup, başka birine: babasına...

Telefonumu çıkararak Whatsapp grubumuza mesaj attım.

Beril: *Engin, babasına şaka yapmamızı istiyor.*
Mustafa: *AFGHSFHDFGHDGFHDGFH*

Mustafa: *Seninle konuşmak için babasını öne atıyor.*
Pınar: *Bakana yazık ya, sizin aranızda kaynayacak.*
Arda: *fdgsdfgsdfg*
Beril: *Ekrem amca yemek yemeye bayılıyor.*
Beril: *Onun hakkında tek izlenimim...*
Mustafa: *İki dakikada adamı çözmüşsün, kanka.*
Arda: *Erkeklerin yüzde doksan dokuzu zaten yemek yemeyi seviyor.*

Başka bir şey yazmadan telefonumu kapadım, gelen bildirimlerden anladığım kadarıyla kendi aralarında konuşmaya devam etmişlerdi.

İki gün boyunca eve kapandım, sadece bir kez, Bahar dışarı çıktığında ekmek almak için dışarı çıktım. Günlerimi evde, Engin'in babasına yapacağımız şakayı düşünerek geçirdim, bir de Engin'i.

Engin, şaka yapmamızı istediğinde ters cevaplarımdan sonra bir daha mesaj atmamıştı. Ben atmadan da atmayacaktı, emindim.

Kapının kilidinin açılmasıyla birlikte oturduğum yerde hafifçe doğruldum, Bahar'ın geldiğini görünce de tekrar geri yaslandım. Nefes nefese içeri girdi. Kestane rengi, sabah düzleştirdiği saçlarını omzunun arkasında eliyle topuz yaptı, yaptığı topuz her adımında açıldı.

"Ya, bu tuvaletlerin tabelalarını neden farklı yapıyorlar, anlamıyorum! Erkekler tuvaletine giriyordum, adam beni gördü, gülerek 'Burası erkekler tuvaleti,' diyor. Utançtan yerin dibine girdim."

Onun tek nefeste öfkeyle konuşmasıyla aklıma düşen fikir, heyecandan yerimden etti beni. "Buldum," dedim çığlık atar gibi. Bahar garip garip baktı bana. "Bakana yapacağımız şakayı buldum."

"Ne?"

"Bak şimdi, tabelaları değiştireceğiz ve Ekrem amca erkekler tuvaleti diye kadınlar tuvaletine girecek. Kabine girdiği gibi de içeriden kadın sesleri gelecek. Yan kabinlerine falan da kadınlar girecek."

Bahar anında bana uyum sağladı, hayal ediyormuş gibi güldü.

"Adam kabinden çıkamaz."

"Olay da orada zaten," dedim tekrar yerime otururken. Dizlerimi geriye çektim, yüzümde bir gülümseme oluştu. "Ekrem amcanın tepkisini aşırı merak ediyorum."

Keyfim yerine gelmişti. En azından şakanın heyecanına kapılıp Engin'i daha az düşünüyordum. Hemen o gün bizimkilerle buluşup, yapacağımız şakanın ayrıntılarını konuştuk. Tüm boşlukları tamamladık, tek bir şey hariç. Ekrem amcanın alışveriş merkezine gitmesi... Bize onunla alışveriş merkezine gidecek ve ona tuvalete gitmesi için içine müshil koyduğumuz yemeği yedirecek biri lazımdı.

Engin olmazdı; karışmak isteyeceğini düşünmüyordum. Kaldı ki ben de istemezdim onun karışmasını. Ablası en iyi seçenek gibi duruyordu.

Son olaylardan sonra bizimkilerden hiçbiri Engin'le konuşmak istemediğinden, ablasının telefonunu istemek ve planımıza ablasını katmak bana kalmıştı.

Akşama doğru, işten çıkış saatine göre ona yazdım.

Beril: *Ekrem amcaya yapacağımız şakayı ayarladık ama sizden birinin yardımına ihtiyacımız var. İnci abla yardım etse sizin için ya da İnci abla için bir sorun olur mu?*

Engin: *Bakana amca diye hitap edip, benimle sizli bizli mi konuşacaksın gerçekten?*

Beril: *Soruma cevap vermediniz?*

Engin: *Beril, saçmalıyorsun.*

Beril: *Tamam, biz başka bir şekilde halletmeye çalışacağız.*

Engin: *0536* *** ** **

Beril: *Teşekkür ederiz.*

Engin: *Rica ederim.*

Cevap vermedim, birkaç dakika geçti ve Engin tekrar mesaj attı.

Engin: *Nasıl gidiyor?*

Engin: *Yapacağınız şaka?..*

Beril: *İyi gidiyor.*

Engin: *Hm...*

Engin: *Nasıl bir şey yapmayı düşünüyorsunuz?*

Beril: *Şaka hakkında önceden bilgi vermiyoruz.*

Engin: *Bana da mı?*

Beril: *Sizin ayrıcalığınız nedir?*

Engin: *Tamam, Beril, boş ver, gerçekten.*

Engin: *Görüşürüz sonra.*

Cevap vermeyerek konuşmadan çıktım. Benimle konuşmaya çalıştığı anlaşılıyordu, tıpkı benim ters yapmama sinirlendiğinin anlaşıldığı gibi. Ama onun aksine ben sinirli değildim, kırgındım ona. Bana bir hafta mesaj atmadığı ve aramızdaki ilişkiyi birden bitirmek istediği için... Normalde bu kadar üzerinde durmazdım fakat bana evleneceğimizi ima ederek yaklaşıp, hatta doğrudan söyleyip, babasına yapacağımız şaka bahanesiyle beni ailesiyle tanıştırıp, sonra da ilişkimizden sanki iki günlük bir şeymiş gibi, hiçmiş gibi vazgeçmesi... Kırıcıydı işte. Sadece kırıcı.

Telefonumu parmaklarımın arasında döndürdükten sonra, Engin'in verdiği numarayı aradım. İnci ablaya Ekrem amcaya yapacağımız şakayı anlattım, tabii şaka yaptırmak isteyenin Engin olduğuna en başta vurgu yaparak. Her söylediğimden sonra kahkaha atarak "Ay, harika, ne güzel, muhteşem, çok iyi," diye araya girdi.

Alışverişi ayarlayacağını söyledi, hatta telefonu kapatmamızdan yarım saat sonra, alışveriş merkezinin ismini ve iki gün sonra saat kaçta orada olacaklarını yazdı.

İki güne kameraları ayarladık, mağazanın sahibiyle konuştuk, İnci ablayla tekrar telefon konuşması yaparak planın bir kez daha üzerinden geçtik.

Ben hariç herkes şaka için heyecanlıydı, ben ise gergindim.

- 25 -

◈

Şaka günü...
Yer: Eriston AVM
Operasyon: Asıl şimdi sıçtı!

Alışveriş merkezine giriş yapıldı.

Korumalar devre dışı bırakıldı.

Bakan, içinde müshil olan yemeği yedi.

Son olarak bakanın tuvalete giriş yapması bekleniyor.

"Kızım, ben bir tuvalete gideyim, sen bekle beni."

Ekrem amcanın ayağa kalkmasıyla birlikte İnci, saniyelik de olsa istemsiz kameraya doğru baktı. Heyecanlanmıştı, bunu fazlasıyla yansıtıyordu. Neyse ki Ekrem amca şüphelenmemişti, tuvaleti geldiğinden muhtemelen gözü şu an kimseyi görmüyordu.

Kameralardan Ekrem amcanın tuvalete doğru gidişini izlerken iki dakika olmadan İnci abla yanımıza geldi; yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Gitti mi?"

Tam o sırada Ekrem amca "erkekler tuvaleti" yazan tabelaya bakarak içeri girdi. Mustafa, o girdiği gibi kapıdaki tabelayı değiştirdi. Ekrem amca kabine girene kadar içeri kimseyi almadık. Kabine girdiği gibi de Pınar'la Bahar aynı anda konuşarak içeri girdi.

Ekrem amca, kemerini açacakken kız seslerini duymasıyla kaşlarını çatarak, sanki görebilirmiş gibi kapıya baktı. Sonra, herhâlde yanlış duyduğunu düşünmüş olmalı ki kemerini açmaya devam etti.

Hepimiz gerildik.

Pantolonunu indirmesi, görmek istediğimiz bir manzara değildi.

Pınar, içeri girenlerin kadın olduğundan Ekrem amcanın şüphesi kalmaması için "Bahar," diye seslendi. Bahar'a seslenmiş olsa da

gözleri Ekrem amcanın bulunduğu kabindeydi. "Peçete yok burada, senin yanında var mı?"

Ekrem amcanın kasılan yüzü kameralardan bile çok net belliydi. Kemerinin üzerinde olan eli donakaldı, bakışları beyaz kapının üzerine sabitlendi, dudakları da aralandı.

Elleri bedeninin her iki yanına doğru inerken, eğilerek kilidin deliğinden dışarıyı görmeye çalıştı, hepimiz hep bir ağızdan kahkahayı patlatırken Ekrem amcanın ecel terleri döküyormuş gibi bir hâli vardı.

Pınar, Ekrem amcanın olduğu kabine doğru yürüyerek kapıyı çalıp, "Dolu mu?" diye sorduğunda Ekrem amca gerisin geriye yürüdü ve klozeti kapatarak üzerine oturdu. Bu da yetmemiş olmalı ki, onu görmemeleri için ayaklarını havaya doğru kaldırdı.

Ve biz artık gülmekten yerlere yatmaya başladık. Kesinlikle abartmıyorum, Arda kafasını masaya vura vura gülüyordu.

Ekrem amca yanıt vermeyince, Pınar tekrar kapıyı çaldı ve bir kez daha "Dolu mu?" diye sordu. Ekrem amca kravatını gevşeterek, başını kabinin duvarlarında gezdirdi; can havliyle kendine bir çıkış yolu aradı. Cebini yokladı, muhtemelen telefonunu arıyordu fakat İnci abla, kimseyi aramasın diye "Kocamı arayacağım," diyerek babasından telefonu almış ve geri vermemişti. Tabii, kimin aklına gelirdi ki kızlar tuvaletinde kapana kısılacağı?

Pınar, ses gelmeyince, kilitli olduğunu bildiği hâlde kapıyı açmaya çalıştı, sonra da "Allah Allah," diye mırıldandı. "Kapı kilitli ama içerideki de hiç ses çıkarmıyor."

Ekrem amca eliyle saçlarını geriye doğru taradı; stresli olduğu her hâlinden belli oluyordu.

"Bahar, kapıdaki görevliye sorsana, tuvalet neden açılmıyor diye. Hayır, arızalı da yazmıyor üstünde, kapıyı açsınlar bari."

Ekrem amcanın kapıya doğru bir bakışı vardı... bir bakışı vardı, anlatamam. O çaresizliğini, stresini iliklerime kadar hissettim ve sanki ben kabinde kapana kısılmışım gibi gerildim. Biraz zaman geçti, Ekrem amca tuvaletin her köşesine baktı. Bir çıkış yolu bulamamış olmalı ki içeride birinin olduğunu anlatmak istercesine hafifçe öksürdü.

Pınar gülümseyerek "Aa, içeride biri varmış," dedi, bir kez daha kapıyı tıkladı ve kapıya doğru başını yaklaştırarak "İyi misiniz?" diye sordu.

Ekrem amca iki elini yelpaze şeklinde açarak yüzünün önünde salladı.

"İyi misiniz?"

Ekrem amca konuşmaktan başka çaresi olmadığının bilincinde bir şekilde sesini incelterek *"İyiyim,"* dedi. Sesi, dişisine kur yapan iguanaların sesi gibi çıkmıştı.

Hepimiz kahkaha atarken Pınar ve Bahar oyunu bozmamak için elleriyle sıkıca dudaklarını kapadılar.

Koskoca bakanın bu hâle düşmesi...

Pınar kahkahasını bastırdıktan sonra "Emin misiniz?" diye sordu. "Sesiniz biraz şey gibi..."

Ekrem amca sesini bir kez daha incelterek *"İyiyim, sesim böyle benim,"* dedi, bir yandan da kravatını gevşeterek yakasından çıkardı. Elinin tersiyle alnını sildikten sonra derin derin nefesler almaya başlamış olmalı ki göğsü gözle görülür bir şekilde yükselip alçalmaya başladı.

Bir ara Ekrem amcanın sağlığından endişelendim.

Pınarlar "Tamam, o zaman," diyerek kapının önünden uzaklaştılar ve tuvaletten çıkıyormuş gibi kapıyı açıp kapadılar.

Ekrem amca kulağını kapıya yaslayarak, ses var mı yok mu diye uzun bir süre dinledi. Sonra da dudaklarını birbirine bastırarak kilidi çevirdi. Kapıyı açıp bizimkilerle karşılaşmasıyla birlikte, sanki kabindeymiş de bizim kızları kandırıyormuş gibi incelttiği sesiyle kadınsı bir çığlık attı.

Biz artık gülmekten nefessiz kalmıştık.

Ekrem amca *"Pardon,"* dedi, başta ince, sona doğru kalın çıkan bir sesle. "Yanlış girmişim." Bizim kamera şakası yaptığımızı söylememize fırsat vermeyerek, kaçarcasına tuvaletten çıktı. Tuvaletten çıkar çıkmaz da hızlı adımlarla üst kata, İnci ablayla en son oturdukları kafeye gitti.

Şimdi işin en zor kısmındaydık işte. Ekrem amcaya şaka yaptığımızı kim ve nasıl söyleyecekti?

Herkes susup birbirine bakmaya başladı, özellikle İnci abla hiç olaya karışmamış gibi, ellerini saçlarından geçiriyor; ciddi bakışlarla, merdivenleri çıkan babasını izliyordu.

"Şaka yaptığımızı kim söyleyecek?" diye sordu en sonunda Egemen.

Yutkundum. "Bence söylemeyelim, böyle bir şey yaşandı sansın."

Herkes bir an güldü, gülmelerinin nedeni benim söylediklerim değil, gözlerinin önünde beliren Ekrem amcanın çırpınışlarıydı. Emindim...

"Saçmalamayın," dedi Mustafa. "Bu videoyu sosyal medyaya yüklemeliyiz, yarata-"

"Babam hayatta paylaşmanıza izin vermez," dedi İnci abla, Mustafa'nın sözünü keserek.

Benim videoyu yayımlamak en son dert ettiğim şeydi, şu an sadece Ekrem amcanın ona şaka yaptığımızı söylediğimizde vereceği tepkiyi düşünüyordum.

"En azından şansımızı deneriz," dedi Bahar. Ben ve İnci abla hariç herkes videoyu yayımlamayı dert etmişti.

İnci abla, giydiği siyah ekoseli ceketinin yakalarını düzelterek "Babama şaka yaptığınızı hanginiz söyleyecek?" diye sordu.

Yaptığınızı?..

Hanginiz?..

Yapacağımız şakayı anlattığımızda "Ay, harika, ne güzel," diyerek coşkuyla karşılayıp, mekânı ve saati ayarlayıp şakaya ortak olurken, şimdi alakası yokmuş gibi kenara çekilmesine sinirlenmemek elde değildi. İçimden bir ses, her şeyin yine benim üzerime kalacağını söylüyordu.

"Bizde genellikle Beril söyler, şaka yaptığımızı ama..." dedi Mustafa ve bana bakarak devam etti konuşmasına. "Eğer Ekrem amcadan, Engin'in babası diye çekiniyorsan Egemen de söyleyebilir şaka yaptığımızı."

Kaşlarım çatıldı. Ben niye Ekrem amcadan, Engin'in babası olduğu için çekinecektim ki? Engin kimdi?

"Çekinmemi gerektirecek bir şey yok, söylerim, ne olacak?"

İnci abla "Söyle, o zaman," dediğinde ben sanki elimde pimi çekilmiş bombayla kalakalmış gibi hissettim. Hareket edemedim, konuşacakmış gibi dudaklarım aralandı ama bir şey söyleyemedim.

Ne yani, ben mi söyleyecektim?

Ama yok, ben yapamam... Iı ıhh, yok, ben, hayır...

"Evet, söyle o zaman," dedi Mustafa, İnci ablayı onaylayarak.

Başımı çevirerek ona dik dik baktım ve "Söylerim, tamam," dedim.

İnci abla varken sözümden dönemezdim.

Kameralardan Ekrem amcanın nerede olduğuna baktım; en son İnci ablayla oturduğu kafeye varmış, masaya da oturmuştu. Garsondan su istemiş olmalı ki, garson ona su getirmiş, Ekrem amca da suyu nefes almadan içmişti. Artık boğazı stresten ne kadar kuruduysa...

Engin mi açıklasaydı acaba? Ne de olsa o istemişti şaka yapmamızı...

"Babam beni arıyor herhâlde, hadi, gidelim o kalkmadan."

Başımı salladım fakat gitmek için hiçbir eylemde bulunmadım, ta ki benim önden çıkmamı bekliyorlarmış gibi hep birlikte gözlerini bana dikmelerine kadar. Adımlarım olabildiğince yavaştı. O hâlde bile en önde ben yürüyordum. Kimse önüme geçmiyordu; hatta yanımda bile yürümeyerek, resmen arkama saklanıyorlardı.

Asansöre ilk binen bendim, yani kapıya en uzak kalan taraftaydım fakat hepsi birden benim önden inmem için asansörde bir koridor açtılar. Asansörden indim, diğerleri de benim arkamdan indi.

Önde ben olmak üzere kafeden içeri girdiğimizde Ekrem amcayı kravatını düzeltirken gördüm, neredeyse geri dönecektim. İlk bizimkilere, sonra da İnci ablaya baktım. Hadi, dercesine başlarını oynattılar. Bir adım attım, sonra ayakkabımı bağlayacakmışım gibi yere eğildim. Kimse ileriye geçmedi, herkes orada durdu, benim düzgün olan ayakkabı bağcığımı bağlamamı bekledi.

Ağlayacak gibi oldum.

Hiçbir türlü kaçışımın olmadığının farkındaydım, kendi elimle kendimi yakmıştım. Sesli bir nefes alarak kendimden daha emin bir şekilde yürümeye başladım.

Toplu bir şekilde içeri girmemizden dolayı dikkat çekiyorduk, Ekrem amca da çok geçmeden bizi fark etti. Gözleri ilk beni gördü, sonra İnci ablayı. Bana baktı, İnci ablaya baktı, sonra tekrar bana baktı. Kaşları çatıldı. Hâlâ hiçbir şey anlamamıştı.

Keşke anlasaydı, "Her şey şaka mıydı?" deseydi. Sonra da "Allah sizi ne yapmasın," diyerek gülseydi ve konu kapansaydı. Keşke...

Ekrem amcanın kaşları çatılırken ben İnci ablayla göz göze geldim; babasına bakmak yerine bana bakıyordu. O bile Ekrem amcanın

tepkisinden korkarken ben kimdim ki? Ben neydim ki?.. Dünyadaki milyarlarca insandan herhangi biri...

Yutkundum. Ekrem amca "Beril?" dedi, beni görmenin verdiği şaşkınlıkla. Yalnız benim ismimi söylemişti, çünkü İnci abla hariç kimsenin ismini bilmiyordu. Eh, bir de ben en öndeydim, diğerleri resmen arkama saklanmışlardı.

"Şey, Ekrem amca," dedim, başka da bir şey demedim. Diyemedim.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu, bu sırada bakışları da bizimkilerin üzerinde gezindi.

"Engin dedi," diye söze başladım. "Engin istedi, Engin gelip sana şaka yapmamızı söyledi. Ben olmaz desem de, Engin 'Bir şey olmaz,' dedi. Aslında biz yapmak istemiyorduk ama Engin çok ısrar etti. Engin dedi yani. Engin..."

"Engin hariç hiçbir şey anlamadım," dedi. Tuvalette sesini inceltirken ses tellerini zorlamış olmalıydı ki sesi boğuk çıkıyordu.

Durdum, yutkundum ve saçımı kulağımın arkasına attım.

Her şeyi bir anda söyleyecektim.

"Engin bizden, size şaka yapmamızı istedi ve biz de size tuvalet şakası yaptık."

Ekrem amcanın az önce yaşadığı sahneler gözünde canlanmış olmalı ki yüzü dalgalandı. Önce, ne kadarının şaka olduğunu anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı ve "Anlamadım," dedi bir kez daha.

"Tuvaletin tabelasını değiştirdik, tuvaletteki kabinin kapısını tıklayan kızlar Pınar ve Bahar'dı," dedim arkamda kalan Pınar'la Bahar'ı elimle işaret ederek. Ekrem amca, bizim kızlara daha dikkatli baktı; kaşları çatıldı.

"Kimin fikriydi bu şaka?" diye sordu, herkes bana baktığında ben direkt kendi paçamı kurtarmak için "Engin'in," dedim. "Engin'in fikriydi."

İnanmamış gibi uzun uzun baktığında "Yani o istedi," diye belirttim "Ama öyle genel bir fikir, herkesin yani, tek benim değil."

Başını salladı, derin bir nefes aldı.

"Neyse," dediğinde, Mustafa "Yayımlayabilir miyiz videoyu?" diye sordu.

"Videoya da mı aldınız?"

Ekrem amcanın gözleri öyle bir açıldı ki korkudan bir adım geri gittim, muhtemelen şu an gözlerinin önünden, ayaklarını kaldırması, sesini inceltmesi geçiyordu.

"Biraz," dedi Mustafa da. Direkt evet demeye yüreği yetmemişti. "Yayımlamayalım biz, o zaman."

"Sakın böyle bir şey yapmaya kalkışmayın çocuklar, hoş şeyler olmaz."

Ekrem amcanın üstünkörü tehdidiyle kimse, bir kez daha "Yayımlayalım," demeye cesaret edemedi. Normalde şaka yaptığımız kişiyi yüreklendirir ve "Ne olacak?" dercesine yağ çekerdik fakat Ekrem amcanın başka bir havası vardı, itiraz kabul etmeyecek bir havası.

◆◆◆

Beril: *Video gönderildi.*
Engin: *Açılmıyor.*
Beril: *Herkeste açılıyor.*
Engin: *Ama bende açılmıyor, merak ettim, izlemeye geliyorum.*
Beril: *İnci ablada da video var.*

Mesajım iletildi ama Engin görmedi, muhtemelen yola çıkmış, geliyordu. Bedenimi istemsiz o tanıdık heyecan sardı. Onu özlemiştim, bunu itiraf edeceğim hiç aklıma gelmezdi ama evet, onu özlemiştim. Yine de kuyruğumu dik tutuyor, ona yüz vermiyor ve soğuk yapıyordum. Çünkü gerçekten kırmıştı beni.

Onu asla affetmeyecektim, asla!

◆◆◆

Yataktan kalkarak boy aynasının karşısına geçtim, saçlarımı düzeltim. Altımdaki eşofmanı çıkararak siyah, yarım taytımı giyindim, üzerime de turuncu bir sweatshirt. Örülü saçlarımı açarak salık bıraktım. Sanki evde böyle duruyormuşum gibi özensiz fakat bir o kadar da özenli ve güzel görünmeliydim. Engin'in gözlerini kör etmeli ama onun için hazırlandığımı belli etmemeliydim.

Engin telefonla aradığında çağrıyı birkaç saniye bekletip yanıtladım. Kapıdayım, dedi direkt. Sana da merhaba, Engin.

Gözlerimi devirerek telefonu kapattım. Oyalana oyalana ayakkabılarımı giyinerek dışarı çıktım. Onu görmemle birlikte duraksaya-

cak gibi olsam da çenemi dikleştirerek yürüdüm. Kalbim hızla atıyor, midem kasılıyordu.

"Videoyu İnci ablaya atmıştım." Sesim istediğim kadar soğuk çıkmamış olsa da, bir gideri vardı.

"Biliyorum, buraya geldiğimde gördüm mesajını."

"Kesin," diye mırıldandım ağzımın içinden. Sessiz sessiz konuşsam da duyduğunu biliyordum, duyması için de bilerek söylemiştim zaten.

Kaşları çatıldı, yine de herhangi bir cevap vermeyerek "İzletmeyecek misin videoyu?" diye sordu. Telefonumu almak için elimi cebine soktum ve o an ensem kasıldı. Ayakkabılarımı giyerken telefonumu portmantonun üzerine koymuştum, Engin kapıda olduğunu söylediğinde de almak hiç aklıma gelmemişti. Çünkü aklımda sadece onun gelişi vardı, neden geldiği değil.

Durdu, telefonumu evde unuttuğumu anlamış gibi dudakları serseri bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı.

"Tabii, sen benim geldiğimi öğrenince heyecandan, ne için geldiğimi unuttun."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve dik dik baktım ona, sonra da arkamı dönerek eve gittim. Telefonumu alıp tekrar yanına döndüm. Ben heyecanlanıyor olabilirdim ama onun bunu yüzüme vurması, hele ki aramızdaki ilişki bitmişken hiç etik değildi.

Videoyu açıp telefonu ona uzattığımda genişçe gülümseyerek telefonu elimden aldı. Telefonumu evde unutmam oldukça hoşuna gitmişti. Oysaki ben evden çıkarken kimliğini bile unutan insandım, çok da şey yapmamak lazımdı.

Videoyu başlatmadan önce geriye doğru adımlayarak, kalçasını arabanın kaportasına yasladı ve bana baktı.

"Sen izlemeyecek misin?"

Eve geldiğimden beri videoyu belki de milyonuncu kez izlemiş olsam da izlemek için Engin'in yanına yaklaştım ama çok değil. Aramızda neredeyse yarım santim vardı, onun gibi kalçamı kaportaya da yaslamamıştım, dik bir şekilde öylece duruyordum.

Kolunu uzatarak elini sırtıma attı, beni kendisine doğru çekti.

"Gözükmez öyle," dedi. Kolum göğsüne değiyordu. Şu an bayağı yakındık, üstelik kolu sırtıma dolanmış, eli de omzumun üzerindeydi.

Videoyu başlattı. Ben sadece onun hızlı atan kalp atışlarına odaklanmıştım, bir de kokusuna. Başımı kaldırarak onun tepkilerini izlememek için kendimi zor tutuyordum ya da tutamıyordum. Ekrem amcanın bizimkiler gelince klozete oturarak ayağını kaldırmasıyla Engin kahkaha attı, ben de onun gülmesini izlemek için başımı kaldırarak ona baktım.

Yutkundum, yutkunmak zorunda kaldım. Fazla etkileyiciydi, fazla yakışıklıydı.

"Ayaklarını kaldırdı," dedi gülerek. Benim de yüzümde bir gülümseme oluştu, ama o an komik geldiği için değil de Engin gülüyor diye. Devam etti video. Ekrem amca sesini değiştirerek tuvaletin dolu olduğunu söyledi. Engin tekrar bir kahkaha attı, bu seferki daha uzun ve daha kalbimi yerinden eder tarzdaydı.

Kahkahalarının arasından "Sesini mi değiştirdi o?" diye bana bakarak sordu. Gözlerimi kaçırıp "Evet," dedim. Sesim pürüzlü çıkmıştı.

En son Ekrem amcanın bizimkilere yakalanıp kadın gibi çığlık atmasıyla birlikte Engin, zaten video başladığından beri durduramadığı kahkahasını, bu sefer gerçekten hiç durduramadı. Video bitti ama hâlâ gülmeye devam etti.

Başını havaya kaldırarak güldü, güldü, uzunca güldü. Boğazındaki âdemelması ve çene hatları iyicene belirginleşti.

"Çok iyiydi," dedi. Başını eğerek bana baktı. Hâlâ ara ara gülüyordu. "Gerçekten çok iyiydi."

Kibirli bir edayla ona baktım.

"Tabii, benim fikrimdi."

"Bu işlerden anlıyorsun," dediğinde zoraki bir şekilde gülümseyerek, onun yanından az da olsa uzaklaştım.

"Yalan benim işim, ne de olsa."

"Haksızlık yapıyorsun kendine, bunlar küçük, pembe şakalar."

Kaşlarım "Öyle mi?" dercesine havalandı. "Oysaki gıcık adamın teki bana, tümüyle yalan olduğumu söylemişti."

"Gıcıkmış, gerçekten."

"Evet, öyleydi."

Gülümsedi, rüzgârdan yüzümün önüne gelen saç tutamlarını parmağıyla kulağımın arkasına itti. Elini uzaklaştırmadan, parmaklarının tersini yanağımın üzerinde gezdirdi.

"O gıcık adam seni seviyor." Gözlerini gözlerime dikti, kalbim duracak gibi oldu. "Seni iki gün göremeyince tüm keyfi kaçıyor."

"Keyfi yerinde olsaydı ara vermek istemezdi."

"Beril," dedi sesli bir nefes alarak. "Özür dilerim, o an fazla sinirliydim... Haklı haksız önemsemiyorum, ben ya da sen önemli değil. Sadece seni özledim ve artık seni görmek için bahane üretmek istemiyorum."

Yani, buraya gelmesinin tek nedeni bendim. Video sadece bir bahaneydi.

"Bir şey demeyecek misin?"

"Baban şaka hakkında bir şey dedi mi?"

Konunun epey dışına çıkmamla kaşları çatıldı ama yüzünde sert bir ifade oluşmadı. Bir elini cebine koyarak "Seni nereden bulduğumu sordu," dedi.

Bu ne demekti?

Umarım Engin'in bu kadar eğlenceli bir kızı nereden bulduğunu merak ediyordur.

"Sen ne dedin?"

"Tuvalette bulmadığımı, korkmaması gerektiğini söyledim."

Güldüm, o da güldü.

"Ayrıldığımızı biliyorlar mı?"

"Bilmiyorlar."

"Neden?"

"Çünkü barışacağız."

"Ben barışacağımızı sanmıyorum."

"Neden?" diye sordu ciddi bir tavırla.

"Çünkü... senin pek barışmak istediğini düşünmüyorum."

Kaşlarını çatarak, söylediğimi saçma bulmuş gibi yüzünü buruşturdu ve "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu.

"Barışmak isteseydin gönlümü almak için, en azından, yani hiç değilse elinde çiçekle gelirdin," diye konuştuğumda, bir şey düşünüyormuşçasına alnı kırıştı.

"Çiçek alsaydım sana," dedi, birkaç saniye bekledi ve "Barışır mıydın benimle?" diye devam etti konuşmasına. Omuz silktim.

"En azından bir şansın olurdu."

Bir şey demedi, yalnızca uzun uzun baktı bana, sonra da arabasının arka koltuğunun kapısını açarak eğildi. Kaşlarım çatılmış hâlde

onun ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Çiçek almış olamazdı, değil mi?

Engin'in eline aldığı çiçek buketiyle doğrulmasıyla gözlerim genişçe açıldı.

Yok artık!

Daha neler!

Engin'in çiçek almasını hiç beklemiyordum, çünkü o biraz şeydi... şey işte... öküz.

Gözlerim hâlâ buketin üzerindeydi, uzanıp almak için hiçbir hamlede bulunmuyordum. Bunun tek nedeni de hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamamamdı.

"Alacak mısın?" diye sordu. Çiçek uzatıyormuş gibi değil de, sanki telefon numaramı kaydetmem için telefonunu uzatıyormuş gibi tutuyordu buketi. Fakat ayrıntılara pek takılmadım.

Çiçek alması, bunu düşünmesi bile yeterliydi. En azından Engin'in klasında biri için yeterliydi.

Buketi elime alarak "Sen bana çiçek mi aldın?" diye sordum.

"Evet.

"Sen?" dedim sorgularcasına. "Bana?"

Kaşlarını çattı ve elini bana doğru uzatarak "İstemiyorsan geri ver," dedi. Buketi arkama doğru saklayarak geriye adımladım. Başımı da iki yana salladım.

Gözlerimi tekrar bukete çevirdim.

"Niye hepsinden var?"

"Hangisini sevdiğini bilmiyordum."

"Aslında," dedim gülümseyerek. "Papatya severim ama bunlar da çok güzel." Buketi göğsüme doğru bastırdım.

"Beğendin yani," dedi bana doğru yaklaşarak. Gözlerimi her çeşitten olan çiçeklere çevirdim. O sırada gözüme güllerin arasına sıkışmış not ilişti. Notu elime alırken gülümsemem genişledi.

"Yaaa, not da mı yazdın?"

"Not mu?"

Sanki haberi yokmuş gibi tepki vermesiyle birlikte kaşlarım çatılsa da pek sorgulamadım, "Muhtemelen yazdığı notu onun yanında okumamdan çekiniyor," diye düşündüm. Gülümsedim ve gülümsemem notu okumamla birlikte yüzümde donakaldı. Notu bir kez daha, fakat bu sefer onun da duyması için sesli okudum.

"Nice yıllarımız olsun, Asiye'm..."

Açıklama beklercesine Engin'e baktığımda, yüzünde yakalanmanın vermiş olduğu dumura uğrama hâli oluştu.

"Babam, anneme yaptırmış, bana almamı söylemişti. Sen de çiçek deyince..."

Bir şey demedim, diyemedim. Aslında denilecek çok şey vardı fakat ben eğer konuşmaya başlarsam susamazdım. O yüzden çiçek buketini sertçe onun göğsüne bastırdım, çiçekleri refleksle tuttu.

Ben arkamı dönerek eve doğru yürüdüğümde arkamdan bir kez "Beril," diye seslendi. Yaptığı öküzlüğün farkındaydı ki peşimden gelmedi. Gelmesindi de zaten. Resmen babasının annesi için aldığı çiçeği bana kakalamaya çalışmıştı.

Aptal!

Onun sana çiçek alacağına nasıl inandın?

Aptal!

- 26 -

"Bir de diyor ki 'Hangi çiçeği sevdiğini bilmiyordum.'"

Bahar karnını tutarak gülerken bir elini beni durdurmak istercesine öne doğru uzattı. "Dur... Dur, Allah aşkına, gülmekten karnım ağrıyor."

"Komik değil, Bahar," dedim somurtarak. "Resmen babasının annesine yaptırdığı çiçekleri bana kakalamaya çalıştı." Sinirle ellerimi saçlarımdan geçirdim. "Bir de yaptığı savunmaya bakar mısın? Ben 'Çiçek alırsam affederdim,' demişim. 'Çiçek alırsan belki affederdim,' dedim. 'Babanın annene aldığı çiçeği bana ver,' mi dedim?"

Bahar kahkahalarının arasından "Tamam... Sakin ol," dedi kesik kesik. Aklıma geldikçe sinirleniyordum ve durmadan aklıma geliyordu.

Kapı zilinin çalmasıyla, hâlâ gülen Bahar'a ters ters bakarak kapıyı açtım. Açar açmaz lacivert yelekli biri "Beril Piliç siz misiniz?" diye sordu.

"Evet," dediğimde elindeki papatya buketini bana doğru uzatarak "Bunlar size," dedi. Adamın uzattığı buketi almadan önce birkaç saniye bukete baktım. Kimden geldiğini biliyordum ve bu, beni sevindirmek yerine sinirlendiriyordu.

Yine de buketi aldım, adama teşekkür ederek içeri girdim. Papatyaların arasına konulmuş notu açıp okurken istemsiz gerildim. Engin bana bir daha çiçek alır mıydı, bilmiyordum ama eğer alırsa, bundan böyle notları hep gerilerek okuyacaktım, emindim.

"Tamam, kabul, eşeklik yapmış olabilirim ama sadece elimdeki fırsattan yararlanmak istedim. Özür dilerim, Beril. Bak, cidden seni seviyorum, affet beni."

Notu okurken gülümsememek için dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. Notta sıfır romantiklik vardı ama deli gibi de kanım kaynamıştı.

Hemen telefonumu çıkararak ona mesaj attım.

Beril: *Ekrem amcaya teşekkür ettiğimi söylersin, papatyalar çok güzel.*
Engin: *Ben aldım.*
Beril: *Bir de almasaydın!*
Engin: *Almasaydım bunun hep lafını yapardın.*
Beril: *Bunun lafını zaten ömür boyu yapacağım, emin olabilirsin.*
Beril: *Hiçbir papatya dünkü rezilliğini unutturamaz.*
Engin: *Hm... Ömür boyu...*

Sadece gülümsedim, itiraf etmem gerekirse takıldığı yer hoşuma gitmişti, yine de bir şey yazmadan mesajlaşmadan çıktım. Elimde buketlerle içeri girdiğimde Bahar anında, durmuş olan kahkahasına devam etti. Papatyaların kimden geldiğini o da biliyor olmalıydı.

"Engin mi göndermiş?" diye sordu, her ne kadar cevabından emin olsa da.

Başımı sallayarak onayladım.

"Not var mı, baktın mı?"

"Baktım, baktım, sen merak etme."

Papatyaları nereye koyacağımı bulmak için etrafıma bakınırken telefonum çaldı, elimdeki buketi kanepenin üzerine bırakarak arayan kişiye baktım.

Asiye teyzeydi.

Emin olmak için ekrana uzun uzun bakarken, ağır bir şekilde başımı Bahar'a doğru çevirdim.

"Engin'in annesi arıyor."

Gerilmiştim, neden arıyordu ki şimdi beni?

"Çiçeğini sormasın?"

Aklımın ucuna dahi gelmeyen ihtimal, o an oldukça mantıklı gelmiş, beni korkutmaktan ileriye götürmemişti. Artık telefonu açmak için daha fazla gergindim. Ama ayıp olmasın diye tüm o gerginliği bir kenara atarak çağrıyı "Efendim?" diyerek yanıtladım.

"Merhaba Berilciğim, ben Asiye, Engin'in annesiyim."

"Biliyorum, Asiye teyze, numaranızı kaydetmiştim. Nasılsınız?"

"İyiyim kızım, bu akşam memleketten komşularımız gelecek, onun hazırlığını yapıyorduk." Ne diyeceğimi bilmediğimden sessiz kaldığımda Ayşe teyze konuşmasına devam etti.

"Diyorum ki, sen de gel akşam. Uzun zamandır görüşememiştik, iyi olur."

Ayşe teyze "Bundan sonra zaten daha sık görüşürüz," derken cid-diymiş.

"Aslında çok isterim fakat," dedim ve hızlıca bahane üretecektim ki Ayşe teyze bana fırsat vermeden "O zaman bahane istemiyorum," dedi. "Akşam Engin'e söylerim, seni alır. Görüşürüz."

Sadece kısık bir sesle "Görüşürüz," diyebildim. Ne olduğunu bile anlayamamıştım. Akşam yemeğe davet etmiş, davetini de kendi kendine kabul etmişti.

"Ne dedi?"

Başımı kaldırarak Bahar'a baktım. Telefon hâlâ kulağımda duruyordu.

"Yemeğe çağırdı."

Engin'le aramızın gelgitli olmasının yanı sıra, Ekrem amcaya yaptığımız şakanın üzerinden sadece bir gün geçmişti ve ben kesinlikle Ekrem amcayla aynı masada oturmaya hazır değildim.

Değil aynı masada oturmak, aynı ortamda bulunmaya bile hazır değildim.

◆◆◆

Engin: *Kapıdayım.*
Beril: *Odamdayım.*
Yazıyor...
-Çevrimiçi-
Yazıyor...
Engin: *Komik değildi.*
Engin: *Gelmeni bekliyorum.*
Beril: *N'apim?*
Engin: *Acele et.*

Hiç de acele etmedim, Ayşe teyze akşam yemeğine çağırmıştı ama Engin daha dört olmadan beni almaya gelmişti. Neden bu kadar erken gittiğimizi anlamıyordum, anlamadığım bir başka şey de Engin'in beni hiçbir şey yokmuş gibi gelip evimden almasıydı.

Biz ayrılmıştık, bunun farkında değil miydi?

Düzleştirdiğim saçlarımı omzumun arkasına iterek aynada kendime baktım. Parlatıcı rujum dudaklarımı olduğundan dolgun gösteriyordu. Hafif göz makyajım ve beyaz ten rengime oldukça yakışan, gülkurusu renginde kalın askılı elbisemle her zamanki gibi güzel gözüküyordum.

Evet, bugün için gülkurusu elbisemi özellikle seçmiştim, Engin'i sinir etmek için tüm tuşlara gelişine basıyordum.

Engin: *Seni bekliyorum sevgilim.*

Bir mesaja ne kadar çok bakılıyorsa o kadar çok baktım.

Sevgilim...

İkinci kez bana sevgilim diyordu; ilkinde ayrılığın eşiğindeydik, ikincisinde ise ayrıydık.

Son bir kez aynaya bakarak, çantamı aldım ve dışarı çıktım. Onu yarım saat kapıda bekletmeyi düşünürken bir sevgilim lafına tav olduğuma inanamıyordum.

Dışarı çıktığımda Engin'i arabasının yanında telefonla konuşurken gördüm. Demir kapının çıkardığı sesten dolayı bana döndü. Telefon kulağındaydı fakat beni incelerken hiç de karşı tarafı dinliyormuş gibi gözükmüyordu.

Bana doğru gelirken "Tamam, sonra görüşürüz," diyerek telefonunu kapattı, cebine koydu. Alıp verdiği nefesi hissedecek kadar yakınımda durduğunda, yüzünü görmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım.

"Güzel olmuşsun."

"Siz akşam yemeklerini beşte mi yiyorsunuz, neden bu kadar erken gidiyoruz?"

"Yemekten önce birlikte vakit geçiririz, diye düşündüm."

"Kötü düşünmüşsün."

"Beril, yapma böyle, bir tanem," dedi yanağımdan tutarak. Hareketsiz bir şekilde durdum. "Kızmakta çok haklısın, gerçekten haklısın ama arabamda bir çiçek varken, sen de isteyin-"

"Sana sadece bu yüzden kızgın değilim."

Durdu, başka hangi nedenden kızgın olduğumu biliyordu. Konuşmadan önce çenesi gerildi ve aldığı nefes eşliğinde "Beril," dedi. Yapma, der gibi.

"Bana evlilikten bahseden sen değilmişsin gibi, ilk kavgamızda ayrılalım istedin."

"Ara verelim de-"

"Aynı şey, Engin."

"Değil, Beril, en azından benim için değil. Sen beni anlayana kadar sadece bir süre görüşmeyecektik ve bu, sinirle söylenmiş bir sözdü. İki dakika sonra, seni yalnız başına gördüğümde yanına gitmek için çıldıracağımı bilemezdim ya da eve gitmek için benim yerime arkadaşlarını tercih etmenin beni delirteceğini de..."

İki yanağımdan tutarak bana yaklaştı.

"Özür dilerim, tamam mı? Eşeğim ben, affet beni."

Eşeğim ben, dediğinde dudaklarım kıvrıldı ama hemen eski hâline çevirdim.

"Ama sen de o kadınla yakınlaşmamızın görev olduğunu bildiğin hâlde fazla üzerime geldin, kabul et."

Hayır dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdiğimde yalandan kaşlarını çattı, biraz daha yaklaştı bana. Göğsü göğsüme değiyordu artık.

"Kabul et," dedi bir kez daha.

"Hayır."

"Edeceksin, ben az önce neler neler kabul ettim."

Eşek olduğunu kabul etmesinden bahsediyordu, güldüm ve şımarıkça kaşlarımı çattım.

"Benim üzerine gelmemiş hâlim buydu, Engin. Bence evlilik fikrini bir kez daha gözden geçir."

"Sen karşımda bu kadar güzel ve tatlıyken, bir şeyleri gözden geçirmek pek mümkün olmuyor."

"Hm..."

Taklidimi yaparcasına o da "Hm..." diye mırıldandı. Kirpiklerim titredi ve midemde akılalmaz kasılmalar başladı. Kalbim zaten küt küt atıyordu. Yanağımı okşarken öpecekmiş gibi dudaklarıma yaklaştı ama öpmeden durdu öylece. Öpsün diye bekledim.

"İzin var mı?" diye sordu, bakışları ilk dudaklarıma indi, sonra da gözlerime çıktı. Bir şey diyerek onaylamasam da parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onun dudaklarıyla birleştirdim. Duygularını itiraf eden taraf yalnız o olsa da, özleyen kişi sadece o değildi; ben de özlemiştim, hem de benim bile tahmin edemeyeceğim kadar çok.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında Engin beni kendine çekip sarıldı, soğuk havaya tezat oluşturacak şekilde sıcak göğsü öyle iyi hissettirdi ki, saatlerce bu şekilde ayakta dursak şikâyetçi olmazdım. Elini sırtımda dolaştırdı, derin bir nefes alarak "Hadi," dedi. "Üşümüşsün, arabaya geç."

Üşüdüğümü, Engin söylediğinde fark ettim, onun yanında kendimden bile soyutlanıyordum.

Arabaya bindik, yavaş sürmesinin yanı sıra yolu da uzattı. Eğer annesi "Nerede kaldınız?" diye Engin'i aramasaydı yol daha çok uzar gibiydi. Arabayı evlerinin önüne park ettiğinde inmek yerine gergin bir tavırla Engin'e baktım.

"Ekrem amca bir şey der mi bana?"

Rahatlatmak istercesine gülümsedi.

"Tüm suçu bana atmışsın zaten, birine bir şey diyecekse bana der. Korkma."

Dudaklarımı yalayarak arabanın kapısını açtım, hâlâ korkuyordum. Ekrem amcaya şaka yapmamızın üzerinden sadece bir gün geçmişti, şimdi yaptığımız şakayı gözüne sokar gibi evine yemeğe gelmiştim. Karısı davet etmişti, sonra da karısı kabul etmişti ama sonuç olarak ben de gelmiştim.

Dış kapıya doğru yürürken Engin elini belime attı, başını hafifçe bana doğru eğerek, kısık bir sesle "Gerilmene gerek yok," dedi.

Tamam.

Zile bastı. Az da olsa katlanan elbisemi düzelttim, saçlarımı geriye attım. O sırada kapı açıldı, İnci abla, Engin'e belli belirsiz baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi ve "Hoş geldiniz," dedi.

İnci ablanın da orada olacağını bilmiyordum. Onu görmek beni bir anlığına rahatlattı fakat hemen sonrasında, yaptığımız şakayı Ekrem amcanın gözüne iyicene soktuğumuzu düşünüp bir kez daha gerildim.

"Hoş bulduk."

İnci abla çıkardığım ceketimi almışken bana doğru yaklaştı ve "Annem, Nihal teyzelere babama yaptığımız şakayı izletmiş," dedi. Tüm kanım bedenimden çekildi, olduğum yerde öylece duraksadım. "Göz göze gelmemeye çalış."

İnci abla bombayı elime verip içeriye doğru yürüdü, bense başımı dış kapıya doğru çevirip, "Acaba kaçsam çok ayıp olur mu?" diye düşünmeye başladım.

Engin, neden duraksadığımı sorgularcasına bakıp "Hadi," dercesine başını oynattı. Başımı hayır anlamında iki yana salladım. O da sabırsız bir şekilde "Hadi," dedi. Dudaklarım büküldü ve sanki silah zoruyla hareket ediyormuşum gibi ayaklarımı sürüye süreye Engin'in yanına gittim.

"Beni sakın içeride yalnız bırakma."

İçeriye doğru attığım her adımla gerginlikten ağlama isteğim artıyordu. Tam salona girdiğimizde, Engin elimi tutup "Seni hiçbir yerde yalnız bırakmayacağım," diye fısıldadı.

Eğer siyah deri koltukta beyaz gömleği ve kravatıyla oturan Ekrem amcayla göz göze gelmeseydim Engin'in söylediği şeyden etkilenebilirdim. Gülümsemeye çalıştım ama öyle çok kasmışım ki kendimi, yanak kaslarımın seğirdiğini hissettim.

Asiye teyze büyük bir coşkuyla "Hoş geldiniz," diyerek bana sarılırken Engin'in elini bırakmak zorunda kaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Sanki birden pazarda babasının elini bıraktığı için kaybolmuş, etrafına korkak bakışlar atarak babasını arayan üç yaşında bir kız çocuğu olmuştum. Benliğimi sarıyordu, farkındaydım ve bu hiç de yavaş ilerlemiyordu. Korkutuyordu, korkuyordum ama bir o kadar da heyecanlıydım.

Asiye teyze sırtıma koyduğu eliyle beni misafirlerin yanına doğru ilerletirken omzumun üzerinden Engin'e doğru baktım. Nasıl acınası baktıysam, güler gibi oldu ama gülmeyerek Ekrem amcaların oturduğu yere doğru gitti. Ekrem amcanın yaşlarında, beyaz gömlekli bir adamla el sıkıştı, bense saç telimden olmayan tırnak ucuma kadar beni inceleyen kadınların arasına girdim. Doğrusu, girmek zorunda kaldım.

Asiye teyze "Beril," diye tanıştırdı beni. "Engin'in kız arkadaşı." Bir ara gelinim der diye korkmadım değil.

"Hoş geldin," dedi Asiye teyzenin yaşlarında olan bir kadın. Asiye teyze "Memleketten komşularımız gelecek," deyince ben Anadolu kadını beklemiştim. Karşımdaki kadın son derece modern giyinen, şehirli bir kadındı. Kadının üzerinde, dizlerinin bir karış altında biten, hafif yırtmaçlı siyah bir etek ve siyah beyaz çizgili bir gömlek

vardı. Aslan yelesi saçları kabarık bir şekilde omzunun biraz altında bitiyordu.

Engin'in çevresiyle benim çevrem son derece alakasızdı.

Eğer evlenirsek düğünümüzde kültür karmaşası yaşayacağımız bir gerçekti.

Gülümseyerek "Siz de hoş geldiniz," dedim. Bu gibi durumlarda ne yapılacağı, ne konuşulacağı hakkında hiç bilgim yoktu. Misafir geldiğinde genellikle odama kapanır, zorunda kalmadıkça misafirliğe de gitmezdim.

"Nihal," dedi Asiye teyze, kadını tanıtarak. "Memleketteki kapı komşumuzdu, gidip gelirdik birbirimize."

"Ece," dedi yanındaki genç kadını göstererek. Asiye teyzenin Ece diye tanıttığı kızın bir kalçası vardı, öyle ki gözlerimi aşağı indirerek kalçasına bakmamak için zor tutuyordum kendimi. Benim üç katım kadardı, her şeyiyle dolgun bir kadındı. Göğüsleri, basenleri... Üstüne yapışan leopar desenli bir bluz giymişti, altına da dizlerinde biten kalem etek. Kadının yüzü, gözleri, hatta hiç bana göre olmasa da vücut hatları fazla göz alıcı ve dikkat çekici duruyordu.

Ece, Asiye teyzenin kendisini bana tanıtmasıyla gülümsedi, ama o kadar göstermelik, zoraki bir gülümseyişti ki bu. Ondan kötü enerji almaktan kendimi alıkoyamadım.

"Küçükken Engin'le İnci'nin peşinden oyun oynayalım diye az koşmamıştır," dedi Asiye teyze gülerek. Ece'nin de hoşuna gitmişti ki güldü, bu sefer oldukça samimi ve bana gözdağı vermek ister gibi. Gram eğlenmedim ama Asiye teyzeye ayıp olmasın diye zorlukla gülümsedim.

"Öyle mi?" diye sordum, kaşlarım havalandı, içimde yer edinen kıskançlıkla baş başa kaldım.

Kırmızı ruj sürdüğü dudaklarıyla "Evet," dedi Ece. Saçlarını düzleştirmiş, tepesinde sıkıca atkuyruğu yapmıştı. Şu hâliyle Engin'den büyük gözüküyordu.

En son Asiye teyze, yanlarındaki çıtı pıtı, benim yaşlarımda olan kızı "Ceren," diyerek tanıştırdı. Onun hakkında da birkaç şey söyledi ama benim aklım Ece'de kaldığı için pek dinleyemedim.

Tanışma faslı bittikten sonra, daha oturmadan Asiye teyze "Herkes acıkmıştır, yemeğe geçelim isterseniz," dedi. Ekrem amca anında ayağa kalktı, çok acıkmıştı belli ki.

"Alya nerede?" diye sordum, İnci ablaya bakarak. Merak ettiğimden ya da eksikliğini hissettiğimden sormamıştım, amacım sadece buraya daha önce geldiğimi belli etmek ve Engin'in ailesine hâkim olduğumu göstermekti.

"Ellerini yıkıyordu, gelir şimdi."

Gülümsedim.

Masaya oturduğumuzda Alya merdivenlerden pıt pıt indi. Yine oldukça süslüydü. Sarı fırfırlı elbisesi, unicorn desenli tacı ve evde olduğumuz hâlde elinde tuttuğu beyaz çantasıyla Engin'e doğru "Dayı," diyerek koştu. Engin direkt yanına gelen yeğenini dizinin üzerine oturtarak yanağından öptü.

Alyacığım, canım, ben de geldim.

Az önce annesine Alya'nın nerede olduğunu sorarken aile bireylerine hâkim olduğumu belli etmiştim fakat Alya yalnızca dayısıyla ilgilenerek, aile bireylerinin bana çok hâkim olmadığını göstermişti.

Alya, ben de geldim.

Alya?

"Beril yengen de geldi, gördün mü sen?"

Yenge mi?

Genişçe gülümseyerek Alya'ya baktım, o da bana baktı. Yüzünde tek bir mimik oluşmazken, ağzının içinden kuru bir şekilde "Hoş geldin, Beril," dedi.

Bana kısaca yenge diyebilirsin.

"Alya, kızım, gel benim yanıma. Dayın rahat yesin yemeğini."

"Sorun olmaz, kalsın," dedi Engin.

Ekrem amca masanın en başında, çok az sesini duyduğum yaşlı adam çaprazında, Engin onun karşısındaydı. Engin'in yanında İnci abla oturuyordu, onun karşısında da ben. Benim yanımda ise Ece...

Yanımda oturduğu için görüş alanıma yalnızca, sandalyeden taşan kalçası giriyordu. Bakışlarının nerede olduğunu görememek sinir bozucuydu.

"Çiçekler çok güzelmiş," dedi Ece, masanın ortasında beyaz vazoya konulmuş çiçeklere bakarak. Çiçeklerin varlığını yeni fark etmiştim.

Engin'in bana aldığını söyleyerek verdiği çiçeklerdi bunlar.

Hangisini sevdiğimi bilmediğinden çeşit çeşit aldığını söylediği çiçekler...

Bakışlarım Engin'e kaydı; bana bilerek bakmıyordu. Kaşları ciddi bir edayla çatık, Ekrem amcayı dinliyor ya da dinliyormuş gibi yapıyordu.

"Ekrem yaptırmış bana, yıl dönümümüz diye."

"Hm, Engin'in bana gönderdiği çiçeklere benziyor," dedi Ece. Refleksle ona doğru döndüm; bana bakmıyordu, gözleri doğruca Engin'in üzerindeydi. Engin'in de bakışları ondaydı ama sonra bakışlarımı hissetmiş olmalı ki bana baktı. Uzunca bir süre bir şey diyemedi. Ya hangi ara Ece'ye çiçek aldığını hatırlamaya çalışıyordu ya da ne zaman aldığını çok net hatırladığı çiçeği, bana nasıl izah edeceğini düşünüyordu.

Engin cevap vermedikçe masada gerilim dolu bir sessizlik oluştu ve oluşan bu sessizliği Ekrem amca "Asiye, bana sürahiyi uzatır mısın?" diyerek bozdu. Ben hâlâ bir açıklama beklercesine bakışlarımı Engin'den ayırmazken o, elindeki su bardağını masanın üzerine bırakarak Ece'ye doğru döndü.

"Hangi çiçek?"

Evet, Ece, hangi çiçek?

"Orkidelerden bahsediyorum."

"Gülle orkideyi nasıl benzettin?" diye sordum direkt. Takıldığım yer kesinlikle burası değildi ama eğer takıldığım yeri belli edecek bir şey söylersem Engin'le aramızı bozmak isteyen kızın ekmeğine yağ sürmüş olacaktım.

"Renk olarak..."

Her renkten gül vardı bukette zaten, biri illaki tutardı.

"Bir yanlışlık olduğunu söylemiştim," dedi Engin. Kendileri yanlışlıkla çiçek vermeye çok alışık, belli.

Alay ve sinirle karışık bir şekilde gülümseyerek, masanın altından Engin'in bacağına vurdum fakat Engin'den çıkmasını beklediğim ses Ekrem amcadan çıktı. Ben hiç çaktırmadan çorbama gömüldüm. Hızlı hızlı çorbayı kaşıklarken bakışların Ekrem amcaya döndüğünü hissetmiştim, Ekrem amcanın bakışlarının da bana...

"Masanın ayağına vurdum."

Canım Ekrem amcam beni satmamıştı, satsaydı ne yapardım, bilmiyordum. Muhtemelen Engin'in ayağıydı, diyerek sıyrılmaya çalışırdım. İkna edici olmazdı ama Engin, "Ben yanlışlıkla vurdum," diyerek öne atardı kendini, biliyordum.

"Biliyorum, ben sadece benzediği için söyledim."

"Gereksizdi," dedi Engin, muhtemelen benim moralimi bozduğunu anlamıştı. Bu yüzden ters yapıyordu. Ama gerçekten gereksizdi.

Gülle orkideyi benzetmek şöyle dursun, masada kız arkadaşı varken ona nispet yaparcasına, yanlışlıkla da olsa çiçek gönderdiğini belirtmesi saygısızcaydı. Yanlışlıkla olmasa da yanlıştı.

"Oğlum, ekmeği uzatsana."

Sen de ne yedin, Ekrem amca!

"Yanlışlık olmuş," dedi Asiye teyze ortamı yatıştırmak için. "Önemsiz bir şey, boş verin."

Ya, canım Asiye teyzem, bir kez daha "Önemsiz bir şey," der misin, lütfen?

"Aynen, önemsiz," dedi Ece. Bozulmuştu, farkındaydım ama belli etmemeye çalışıyordu. İlerleyen zamanlarda yemek sessiz geçmişti. Asiye teyzeler aralarında konuşmuş, Ceren durmadan mesajlaşmış; ben Engin'e arada kötü kötü bakmış, Ece'yi ise görmezden gelmiştim.

Başka çarem yoktu, eğer üzerine gidersem Engin'in ailesine uslanmaz karakterimi belli edecek, çizgimden çıkacaktım.

Ben çayımı bitirdiğimde Engin "Kalkalım mı, hayatım?" dedi. Ortam, masada konuşulan çiçek mevzusundan sonra soğumuş, bir daha da ısınmamıştı. Muhtemelen Engin de bunu fark ettiği için erken kalkmak istemişti. İyi ki de istemişti.

Başımı salladığımda ayağa kalktı, Asiye teyze oturmamız için dil dökse de pek ısrarcı olmadı. Kısa bir vedalaşmanın ardından evden çıktık. Arkamızdan kapı kapandı, arabasına doğru bir iki adım attık ve ben sinirle ona döndüm.

"Ece'ye yanlışlıkla nasıl çiçek gönderiyorsun, çok merak ediyorum."

Engin bana bakmadan önce eve doğru baktı ve ellerini cebine atarak "Bizimkiler camda," dedi. "Ece de yanlarında, buraya bakıyorlar."

"Ya?" dedim, kaşlarım havalandı ve onlara bakmak için arkamı dönecektim ki Engin "Bakma," diye uyardı. Başımı sallayarak ona yaklaştım.

"Saçlarımı geriye doğru at."

Anlamak istercesine kaşlarını derince çatarak bana baktı. "Yanağımı da okşa." Kaşları daha derin çatıldı ama hemen sonra neden yaptırdığımı anlayarak gülümser gibi oldu.

Eliyle saçlarımı yavaşça sırtıma doğru attı, parmaklarının tersiyle yanaklarımı tüy hafifliğinde okşadı.

"Bir de öpeyim, ister misin?"

"Hayır, sen ilk önce bana nasıl bir yanlışlık olduğunu anlat."

"Lise hocam ameliyat olmuştu, ona çiçek gönderecektim ama annem, aldığım adresin üzerine Ece'nin yeni ev adresini yazmış -ziyarete gidecekti-. Ben de adrese bakmadan göndermiştim işte."

"Böyle bir yanlışlığı bir tek sen yaparsın zaten," dedim gözlerimi devirerek.

"Kızdın mı?" diye sordu, ses tonu öyle tatlı çıkmıştı ki kızdıysam bile artık kızamazdım.

"Sana değil, ona kızdım. Ben orada olduğum hâlde neden senin ona yanlışlıkla gönderdiğin çiçekten bahsediyor, anlamadım."

"Hoş değildi."

"Evet, zaten gergindim, iyicene gerildim."

"Sakinleş," dedi eliyle omuzlarımı sıvazlayarak. "Bir daha karşılaşmazsınız, karşılaşsanız bile çok nadir olur."

"Ama bütün yemek boyunca sana baktı," dedim, sesim çocukça çıkmıştı, farkındaydım ama zaten benimle ilgilensin istiyordum. "Ailene ayıp olacak diye hiçbir şey söyleyemedim."

Gülümser gibi oldu.

"İyi yaptın."

"İyi yapmadım, gece uyuyamayacağım şimdi."

Güldü bu sefer.

"Sıkıntı duyacağın hiçbir şey yok, benim gözüm senden başkasını görmüyor."

"Yaa," dedim ellerimi boynuna sararak. Kaşlarım havalanmıştı ve dudaklarımda tatlı bir tebessüm belirmişti. "Öyle mi?"

"Öyle." Gözleri dudaklarıma indi ve öpüştük.

Umarım Ece görmüştür.

- 27 -

Boy aynasının karşında yan dönerek, bedenimi ikinci bir deri gibi sarmış beyaz elbisemi hafifçe yukarı doğru çektim. Bakışlarım aşağılarda, çıkık kalçamın üzerindeydi. "Bahar, sence benim kalçam çok mu küçük?"

Gözleri aynadaki yansımamdayken kaşlarını çatarak kalçamı inceledi.

"Küçük değil o kadar, güzel. Daha ne olsun istiyorsun?"

Ece'nin kalçasını görseydi, benimkine kalça demezdi. Görmediğinden böyle rahat konuşuyordu.

Bakışlarım aynadaki aksimdeydi, çoğunlukla göğüslerimin üzerinde. Göğüslerim de küçüktü. Basenlerim de yoktu. Ece'nin yanında dümdüz bir beden gibi kalıyordum. Onu görmeden önce, belim ince, kalçam çıkık ve göğüslerim tam ayarında dolgun gelirdi ama şimdi sanki hiçbir şeyim yokmuş gibi geliyordu.

Kapı zilinin çalmasıyla elbisemi düzelterek hızla kapıyı açtım. Yarım saattir Pınar'ın gelmesini bekliyordum. Onunla birlikte Ece'ye unutamayacağı bir yılbaşı hediyesi verecektik.

"Aldın mı?" dedim kapıyı açtığım gibi. Hin bir gülümsemeyle kafasını salladı.

"Senin söylediklerine ek olarak ben de bir şeyler ekledim."

"İyi yapmışsın."

"Sen şu orkideleri tut," dedi, delikli karton kutunun üzerindeki orkide buketini bana doğru uzatarak. Direkt aldım, Pınar da kutuyla içeri geçti. Kutuyu masanın üzerine bıraktı ve kuru temizlemeciden gelen elbisesini giymek için benim odama gitti.

Bizimkilerle birlikte yılbaşını kutlamak için gece kulübune gidecektik, aslında ben Engin'le ayrı bir plan yapmak istemiştim fakat o devriyesi olduğunu söylemişti. İzin alması için ısrar ettiğimde ise "Öyle yerler beni bozar," demişti.

Gerçekten hakkını veren bir öküzdü ama âşık olmuştuk bir kere.

Pınar da üzerini giyinip hazırlandığında ben orkide buketini, Pınar küçük delikleri olan kutuyu alarak evden çıktık. Bahar, bizimkilerle birlikte kulübe geçeceği için evde kalmıştı. Bizim kulübe gitmeden önce halletmemiz gereken küçük bir iş vardı.

Binbir zorlukla bulduğum, Ecelerin kaldığı otele geldiğimizde duvar kenarına geçerek, delikli karton kutunun içerisindeki envaiçeşit sürüngen hayvanı orkide buketinin içine boşalttık. Zehirsiz yılan, solucan, akrep, böcek... İçine de küçük bir not koyduk; notta, benim gülkurusu rengindeki rujumla kondurduğum öpücük vardı.

Pınar'la birlikte otele girdik. O, elinde buketle odanın kapısını çalarken ben, koridordaki duvar kenarında onu bekliyordum. Kapı açıldı. Pınar "Bu size," dedi, Ece'nin fiziğini izlerken yavaş yavaş buketi ona uzattı.

Şimdi neden dünden beri durmadan "Kalçam çok mu küçük?" diye sorduğumu anlamıştır.

Kapı kapandığında Pınar benim yanıma geldi, hemen uzaklaşmadık oradan. Ece'nin tepkisini kaçıramazdım.

Yarım dakika geçti.

Bir dakika geçti.

Ve Ece'nin çığlığı tüm otel duvarlarını sardı, bir iki kez yankı yaptı. Koridordan geçen çift, odaya doğru baktı, bir süre ne olduğunu çözmeye çalıştılar. Ece'nin çığlıkları hiç azalmadı, aksine artarken biz yakalanmamak için oradan uzaklaştık.

İşte şimdi rahat uyuyabilirdim.

Ve işte şimdi Ece, orkideyle gülü birbirine benzetebilirdi.

Pınar'la birlikte kulübe gittiğimizde, bizimkiler çoktan gelmişti bile. Fazla kalabalıktı, ben hariç herkes enerjikti, mutluydu. Ben de mutluydum ama kendimi eksik hissediyordum. Geçen sene de yılbaşında arkadaşlarımla yine bu kulübe gelmiştik, neredeyse sabahın körüne kadar dans etmiş, deli gibi de eğlenmiştik. Sorun, yaptığımız aktivite değildi; sorun, hayatıma yeni dâhil olan birinin yanımda olmayışıydı.

Bakışlarımı etrafımda gezdirdiğimde Pınar'la Mustafa'nın fazla yakın bir şekilde dans ettiğini gördüm. Dirseğimi yasladığım yuvarlak masadan refleksle doğrulduğumda öpüşecekmiş gibi yakınlaştılar, sonra da Mustafa serseri bir sırıtışla başını ondan uzaklaştırdı fa-

kat birkaç saniye geçmeden eliyle belinden tutarak Pınar'ı kendisine doğru çekti.

Pınar'ın bize anlattığına göre; biz halı sahaya gitmeden önce sabah bunlar bayağı yakınlaşmışlar. Pınar da yakınlaşmalarına güvenerek ondan hoşlandığını ima ettiğinde ise Mustafa "kanka" diyerek geçiştirmiş onu. Fakat son birkaç gündür Mustafa, Pınar'ın peşinden koşarcasına ona laf atıyor, iltifat ediyor ve alenen onu tavlamaya çalışıyordu.

Müzik sesi aniden kesildiğinde herkes gibi nedenini anlamak için etrafıma bakındım. İçeri iki üniformalı polis memuru girmişti. Engin'in de buralarda olabileceğini düşünerek heveslenirken uzun boylu polis memuru "Beril Piliç burada mı?" diye yüksek sesle bağırdı.

Yine ne yapmıştım?

Bakışlarım ne olduğunu çözmek istercesine bizimkilere kaydı, Egemen'i gördüm; bana doğru geliyordu.

Yanıma geldiği gibi "Yine ne yaptın?" diye sordu. Mustafa'yla Pınar da gelmişti.

Bilmiyorum, dercesine dudaklarımı büktüğümde Pınar'la göz göze geldik. Ece şikâyet etmiş olamazdı, değil mi? Öyle olsa bile Pınar da işin içindeydi hatta buketi o vermişti Ece'ye. Onun da ismini söylemeleri gerekirdi.

"Ece olmasın?" dedi Pınar, benim düşündüğümü düşünerek.

Başımı "Değildir," anlamında yukarı doğru kaldırıp indirdim.

"Acaba Engin, yılbaşını birlikte geçirmeniz için plan mı yaptı?"

◆◆◆

Yapmamış...

Bunu iki polis memuru "Hakkınızda şikâyet var," diyerek beni nezarethaneye tıktığında ve iki saattir tek başıma parmaklıkların arasında beklediğimde çok net bir şekilde anlamıştım.

Üstelik, yılbaşı olduğu için kimse benimle ilgilenmiyordu. Çoğu üst katta, aralarında eğleniyordu. Bense duvarların kenarları örümcek ağlarıyla kaplı, paslı demir bankta dizlerimi kendime çekerek oturuyordum. Soğuktu da.

Demir kapının gıcırdayarak açılmasıyla birlikte başımı omzumun üzerinden çevirerek kapıya doğru baktım. Engin'i görme yerimden kalkıp ellerimle parmaklıkları kavradım.

"Engin, beni çıkarmaya mı geldin?"

Gülümsedi ve "Yok, hayır," dedi. Omzunu duvara yasladı, kollarını göğsünde bağladı. Umuyordum ki benim aklıma geldiği gibi onun da aklına onu nezarethaneye kilitlediğim an gelmemiştir, çünkü cezamın iki katına çıkma ihtimali vardı. "Burada olduğunu öğrenince ziyaretine geleyim dedim."

Kaşlarım çatıldı.

"Şakanın hiç sırası değil aşkım. Kilidi aç, hadi."

Hiç istifini bozmadan, şaka yapmadığını bariz bir şekilde yüz ifadesiyle belli ettikten sonra başını kullanmadan, yalnızca gözlerini oynatarak kıyafetimi inceledi. Bakışları vücudumda uzunca bir süre gezinse de hiçbir yorumda bulunmadı.

"Ece'ye teşekkür etmem gerek."

Kaşlarım çatıldı, başımı hafifçe yana doğru eğerken "Neden?" diye sordum.

"Şikâyetçi olmasaydı eğer, yılbaşına sensiz girecektim."

"Birlikte girmek istemeyen sendin," dedim, sonuna doğru kısılan sesimle. Baktı bana, yüzünde sıcak bir ifade oluştu. Bağladığı kollarını ayırırken bana doğru yaklaşarak, parmaklıkların arasından elini uzattı, yanağımdan tuttu.

"Devriyem vardı... Sana söyledim."

"İzin alabilirdin ama."

"Ben izin alacağım, o alacak, bu alacak; kim kalacak merkezde?"

Kaşlarım çatılsa da ona hak vermiyor değildim fakat benim istediğim sadece onu yanımda görmekti. Gözlerimi kaçırdım. Ellerimi bedenime sararak ısınmaya çalışırken "Ne zaman çıkarırlar beni?" diye sordum.

Dudaklarını "Bilmem," dercesine kıvırdı ve kahverengi deri ceketini kollarından sıyırarak çıkardı. "Belki bir ay, belki bir yıl, belki de on yıl..."

Neden "Belki de bir gün," dememişti?

Böyle bir ihtimal yok muydu yani?

Ceketini giyinmem için bana uzatırken itiraz etmeden aldım ve kollarımdan geçirerek giyindim. Ceket üzerimdeki elbiseyle aynı boyda olmuştu, kolları da fazla uzun gelmişti.

"Doğru mu söylüyorsun?" diye sordum, ceketin altında kalan saçlarımı çıkarırken. "Korkmaya başladım."

"Korkma sevgilim," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Kaç yıl olursa olsun seni bekleyeceğim."

Parmaklıkların arasından göğsüne vurarak iteklediğimde gülerek dirseğimden tutup beni kendine doğru yaklaştırdı. Bir şey diyecekti ama üst kattan yeni yıl için geri sayım sesleri geldiğinde sustu.

Son dört saniye...

Elini yanağıma koydu.

Üç...

Başparmağıyla yanağımı okşadı.

İki...

Nefesini dudaklarıma doğru verdi.

Bir...

Ve dudaklarımızı birleştirdi. Dudaklarımı aralayarak ona karşılık verdiğimde her şeyden soyutlandım. Ne nezarethanenin rutubet kokusu kaldı ne de duvarlarındaki örümcek ağları.

Yalnızca o ve ben...

Biz...

Ayrıldığımızda birkaç kez dudaklarıma küçük öpücükler bıraktı, gülümsedim. Gülümsememden öptü.

"Yeni yıla nasıl girersen o yıl öyle geçermiş."

Gülümsemem genişledi, bakışlarımı onun dudaklarından gözlerine çıkardım.

"Tüm yıl boyunca öpüşecek miyiz yani?"

Ellerini boynuma attı, dudaklarımı bir kez daha birleştirmeden hemen önce "Hayır," dedi. "Sen tüm yıl boyunca nezarete düşeceksin."

"Başkomi-"

Bir polis memurunun içeri girmesiyle birbirimizden uzaklaşırken, Engin başını eğerek "Ne oldu?" dercesine adama baktı.

"Ece Akyıl, şikâyetini geri çekti."

Engin anladığını belirtircesine başını sallayıp "Tamam," dedi. "Sağ ol."

Polis memuru tekrar çıktığında ben Engin'e "Hadi, aç kilidi," dercesine baktım. O ise herhangi bir hareketlenme göstermedi.

"Açmayacak mısın?"

Cebinden anahtarları çıkardı.

"Açacağım fakat bir daha başına belaya sokar, buraya düşersen şikâyetlerini geri çekseler bile açmam." Kaşlarını çatarak devam etti konuşmasına. "Anladın mı?"

"Ben de seni şikâyet ederim, o zaman."

"Önce dışarı çıkman gerekir."

"Beni tehdit ediyorsun."

Gülerek dudaklarını yaladı, aklına "Seni şikâyet edeceğim," diyerek elimde dilekçeyle emniyet merkezini basmam gelmiş olmalıydı.

Kilidi açarken "Sadece beladan uzak dur istiyorum," dedi.

"Benim bir suçum yok ki," dercesine bir tavra bürünerek omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bela gelip beni buluyor."

"Hayır, güzelim, bela seni bulmuyor. Sen gidip belayı buluyorsun."

◆◆◆

Yılbaşından sonra iki hafta geçmişti ve bu süre boyunca Engin'le sadece dört kez buluşmuş olsak da sık sık telefonla konuştuk. Ben artık onun öğle arasını, işten çıkış saatini biliyor ve ona göre arıyordum. Tabii gün içinde aradığım da oluyordu fakat Engin kısa cevaplarla beni geçiştiriyordu.

Engin'in annesi geçen gün beni kahve içmeye çağırmıştı ama kendimi iyi hissetmiyorum diye reddetmiştim. Çünkü Engin benimle gelemeyeceğini söylemişti ve ben de onsuz gitmek istemiyordum.

Arabanın sarsılmasıyla ön koltuğa tutunarak, arabayı süren Egemen'e baktım. Mutfak alışverişi için markete gitmiştim, malzemeler ağır, ev de uzak olunca Egemen'i beni arabayla alması için çağırmıştım. O da gelmişti. Fakat Egemen gelmese on dakikaya evde olacakken, onun alması gereken, adı tuhaf bir şey yüzünden tüm İstanbul'u turlamıştık ve bir saat olmasına rağmen hâlâ evimin yakınlarına bile gelememiştik.

Bakışlarımı camdan dışarı çevirdiğimde, ara sokakta Engin'in, eli cebinde yürüdüğünü gördüm. Onu görmenin sevinciyle, neden buralarda dolaştığını sorgulamadım bile. Elimi Egemen'in omzuna atarak "Dursana," dedim hızla. "Bir arkadaşımı gördüm, onun yanına gideceğim."

Bilerek Engin'in ismini vermemiştim, çünkü tüm arkadaşlarımın Engin'le arası o kavgadan sonra kötüydü.

"Kız mı?"

"Hayır," dedim arabadan inerken.

"Tamam o zaman, görüşürüz," dedikten sonra, indiğim gibi gaza bastı. Kız deseydim eğer, kızı görene kadar benimle gelecek, kızı be-

ğenirse yanımda kalacak, beğenmezse işi olduğunu söyleyerek gidecekti.

Engin'i gördüğüm yere doğru yürürken karga sesi duymamla irkilerek yerimden sıçradım. Gökyüzündeki bakışlarım oradaki binaların üzerinde durdu. Geriye, Egemen'in gittiği yöne doğru baktım. Eğer hemen gitmemiş olsaydı geri dönerdim çünkü buradaki binalar bir değişikti. Ürkünçtü... İçlerinde insan yaşıyor muydu, bilmiyorum. Zaten yaşanır mıydı, orası da muamma. Çoğu binanın dış boyaları sökülmüş, camları kırılmıştı, bazısının bir duvarı bile yoktu; tamamıyla harabeydi.

Engin'i bir an önce bulmak için adımlarımı hızlandırırken dar bir sokağa girdim ve başıma tüm kanımın çekilmesine sebep olacak, ayaklarımı zangır zangır titretecek bir şey geldi.

Kulağımın hemen dibinden bir kurşun geçti.

O şokla çığlık bile atamadım, yerimde kaskatı oldum. Midem bulandı, neredeyse gözlerim kararadı.

Eğer bayılacaksam şu an tam sırasıydı.

İkinci kurşun sesiyle çığlık atarak bir duvar kenarına çöktüm. Olayı çözmek için bakışlarımı etrafımda dolaştırırken hemen önümdeki polis memurlarını gördüm; silahları bana dönüktü.

Arkamı döndüm. Görebildiğim dört beş adam vardı, onların da ellerinde silahlar vardı ve onların silahları da bana dönüktü.

Ara caddeden, tam iki ateş hattının ortasına düşmüştüm.

Engin, beni kurtar!

Nefes almadan attığım çığlıklarla Engin'in dikkatini çekmiş miydim, bilmiyorum fakat polislere ateş eden adamların dikkatini gayet de çekmiştim. Benden tarafta olan duvara sinmiş, büyük ihtimalle suçlu olan silahlı adamla göz göze gelmiştim ve tam o anda adam alnının ortasından vurulmuştu.

Alnının ortasından...

Başımın üzerinden enseme doğru kaynar sular boşaldı, dizlerimin üzerine çöktüğümde ayaklarım titremeye, ellerimden tüm güç kesilmeye başladı.

Bu sefer ölecektim.

Kafamı hafif bir şekilde kaldırmamla birlikte kolumdan sert bir şekilde çekilmem bir oldu.

Birazdan ölecektim.

Kulağımın dibinde ateşlenen silahla birlikte nefesimi tuttum, çırpınamıyordum bile.

Şimdi ölecektim.

Beni kolumdan çeken adam benimle birlikte geriye doğru giderken kafamı tek eliyle göğsüne yapıştırdı. Tanıdık kokuyla birlikte hızlı başımı kaldırarak, sevinçle "Aşkım," dedim.

Ölmeyecektim.

"Hiç aşkım deme!" diye bağırdı bana. Bir çimento makinesinin arkasına geçtik, beni yanından ayırmadı, bir eliyle başımı göğsüne yaslarken diğer eliyle adamlara doğru sıktı.

Kırık dökük binadan silahlı bir adamın çıkmasıyla, hızla "Engin, saat üç yönünde!" dedim. Hep söylemek istemişimdir. "Şey, pardon, dokuz."

"Beril, kapat çeneni!"

Dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu, fazla sinirliydi ve bu sefer gerçekten haklıydı ama ben nereden bilebilirdim ki operasyonda olduğunu? Bana söylememişti.

Engin, benim yerini söylediğim ya da söyleyemediğim adamları vururken benim gördüğüm polis memuruna bakarak "Nerede kaldı bunlar?" diye bağırdı.

"Yola çıktılar, başkomiserim."

Sinirle soluklandı Engin.

Ben "Takviye ekip mi geliyor?" diye sorduğumda şarjörü değiştirirken başını kaldırıp bana öyle sinirli bir bakış attı ki başka bir şey soramadım. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

"Senin ne işin var burada?"

"Seni gördüm," dedim kısık bir sesle.

"Görme beni! Sikeyim... Görme beni, Beril, mesai saatlerimde beni görme!" Bir şey söylemedim, sadece onun hızlı ve düzensiz olan soluklarına odaklandım.

Polis siren seslerinin gelmesiyle adamların bazıları kaçtı, Engin adamların peşinden gitmeleri için başıyla polislere işaret verdi.

"Başına bela açmakta üzerine yok."

Ortalık sakinleştiğinde Engin sesli bir nefes vererek arkasını döndü, bir iki adım attı ve sinirle ellerini saçlarından geçirdi. Polisler dört bir yana dağıldı, vurulan adamlar için ambulans çağırdı biri. Engin'in gözleri bir onların bir benim üzerimdeydi. Yüzü ise kaskatı kesilmişti.

"Çatışmanın tam ortasındaydın," diye bağırdı bana. Yutkundu. Çok korkmuştum, Engin de korkmuştu.

Sesli, titrek bir nefes çekti içine ve o sırada binanın içinden biri çıktı. Silahı bize dönüktü; Engin de fark etti. Beni hızla arkasına doğru çekerken silahları aynı anda ateşlediler.

Sanki silah kafamın içinde patlamış gibi kulağım uzunca çınladı. Adam, Engin'in onu vurmasıyla yere düştü, Engin başını hızla bana çevirdi.

Hâlâ kulağımda siren sesine benzer bir uğultu vardı.

Nefes alırken sızlayan yere elimi koydum, hissettiğim sıcak ıslaklık boğazımda koca bir düğüm oluşturdu.

Vurulmuştum.

"İyi misin?" diye sordu Engin bana. Gözlerimdeki bakışları aşağı doğru indi. Tenimin renginin kaçtığına, bembeyaz kesildiğime emindim. Engin de çok farklı değildi.

Tuttu beni kollarımdan, tutmasaydı yere düşerdim. Benimle birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Elini vurulduğum yere doğru uzattı ama dokunamadı. Elleri titredi, dudakları aralandı.

Göğsü uzun süre hareket etmedi; nefesini tutmuş olmalıydı.

"Acıyor," dedim. Ağzım kuruduğu için konuşmak her zamankinden zor olmuştu. Kurşunun girdiği yerden sanki her saniye bıçak batırıyorlardı.

Her nefes aldığımda göğsüm yükselip karnım içeri doğru çekilirken etim kemiğimden ayrılıyormuş gibi hissettiğimden dudaklarımı birbirine bastırdım, nefes almayayım diye.

"Geçecek..."

"Sıyırmış mı?" diye sordum. Dudaklarımı yalayarak ıslattım, üşümeye başlamıştım. Sessiz kaldı, o sessiz kalınca benim nefesim hızlandı, gözlerimden yaşlar bir bir dökülürken "Öleceğim, değil mi?" diye sordum. Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki duyduğundan bile şüpheliydim.

"Ölmeyeceksin," dedi. Sesi tereddütsüz ve netti. "Benimle evlenmeden bir yere gidebileceğini mi sanıyorsun sen? Yok öyle bir dünya. Ölmeyeceksin."

Bir eli yanağımdayken diğer eliyle vurulduğum yeri tutuyordu. Kendi kanımın kokusu bana geldi. Kulaklarım uğuldadı, kalbimin sesini duymaya başladım.

"Susma," dedi bana. "Ambulans gelecek şimdi."

Konuşmaya çalıştım fakat dudaklarımı zorlukla birbirinden ayırabiliyordum. Bir damla yaş şakaklarıma doğru süzüldü.

Canım çok yanıyordu.

Acı çekerek ölmek istemiyordum.

"Beril, susma," dedi. Engin'in bu kadar diken üstünde durması yaramın büyüklüğünden mi yoksa bana olan hislerinden dolayı mıydı? Beni kucaklayıp dizlerinin üzerine alarak yaramın üzerine bastıran adamla tırnağım çekildiği zaman "En kötü ihtimalle bandın ucunu bulamazsın," diyen adam çok farklıydı çünkü. "Yalvarırım, susma, gelecek şimdi ambulans."

Yutkundum, ağzımda sanki yeni kusmuşum gibi bir tat vardı.

"Bir gün... bana... âşık olursan... arabanı satacağını söylemiştin."

Rengi kaçan dudaklarıyla gülümseyecek gibi oldu. Alnı terlemişti, onun da en az benim kadar korktuğunu biliyordum. Dudakları titredi.

"Öyle söylemedim," dedi. Parmaklarını buz kesmiş yanağımda gezdirdi. Elleri soğuktu. "'Sana âşık olmam arabamı satmam kadar imkânsız bir şey,' demiştim."

O an gülümsemeyi çok istedim, birazcık gücüm olsa gülümseyebilirdim. Yaşaran gözlerimden bir damla yaş daha düştü.

"Benim için... arabanı satar mısın?"

Bir saniye olsun düşünmedi, gülümsedi. Sanki benim yerime de gülümsemiş gibi hissettim.

"Gelen parayla ne yapalım?"

Başım dönerken kulaklarımda müthiş bir basınç hissettim. Bir tır üzerimden geçmiş, kemiklerimi kırmış gibi her yerim acı içinde sızladı.

Nefes almam epey güçleşti.

Gözlerim kararmaya, Engin'in sesi çok uzaktan gelmeye başladı. Birkaç saniye, belki de birkaç dakika o karanlıkla yüzleştim.

Gözlerim kapandı.

Bir daha da ses duymadım.

- 28 -

On altı saat sonra...

Birbirine yapışmış göz kapaklarımı zorlukla ayırdığımda, daha gözlerimi tam olarak açamadan tavandaki beyaz ışık gözlerimi almış ve ben gözlerimi eskisinden daha sıkı bir şekilde kapatmak zorunda kalmıştım.

Bedenim tümüyle ağrıyordu. Parmak uçlarımı oynatırken bile bütün gücümü kullanmak zorunda kalıyordum.

Ne olmuştu bana?

Kaç kişiden dayak yemiştim de her yerim böyle sızlıyordu?

Başımı sağıma çevirerek göz kapaklarımı araladım. Başta hiçbir şey göremedim, gözlerimin önünde sadece siyah beyaz kabartılar dolaştı, sonra o kabartılar yavaş yavaş dağıldı, görüş alanıma koluma bağlanan serumun dar, şeffaf hortumu girdi.

Ameliyathaneyi andıran bir hastane odasındaydım. Başımın sağ yanında farklı iki monitör vardı, duvarlar beyaza kaçan açık mavi tonlarındaydı ve soğuktu. Yalnızdım, üşüyordum. Ağzımda hissettiğim metalik tat, midemi bulandırıyordu.

Odada hiç kimsenin olmadığını bilsem de içgüdüsel bir şekilde "Su," diye mırıldandım. Kapı açıldı, içeri biri girdi. Sadece gözlerimi hareket ettirerek gelen kişiye baktım; hemşireydi.

"Uyanmışsınız," dedi kadın gülümseyerek. Yanaştı ve serumumu kontrol etti. "Zor bir ameliyat geçirdiniz... Arkadaşlarınız kapının önündeler."

Engin?

Engin neredeydi?

"E... Engin?"

Kadın, Engin'i istediğimi anladı, muhtemelen onlar da durmadan "İçeri girebilir miyiz?" diye sorduğu için "Sadece beş dakikalığına içeri girebilir," dedi.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyorum ama açık mavi renkli duvarlarla sarılı, hastane malzemelerinden başka hiçbir şey olmayan odada zaman ağır geçiyordu. Otomatik kapı iki yana açıldı. Ben Engin'i göreceğimi sanırken Bahar içeri girdi. Maskesini, bonesini takmış, her yerini kapatan mavi bir önlük giyinmişti.

Kaşlarım çatıldı ve sanki başka bir kelime bilmiyormuş gibi "E... Engin?" dedim, sanki harfler dudaklarımın arasından çıkarken can çekişiyordu, kesik kesik ve pürüzlüydü.

"Ben girmek istedim."

Yalan söylüyordu.

Emindim, yalan söylüyordu.

Girmek istemedi.

Biliyordum.

"Niye is... istemedi?"

"İstedi, aşkım, ama ben çok isteyince o-"

"Bahar," dedim. Nefes almak bile yara yerimi acıtırken konuşmakta zorlanıyordum, bu yüzden sesim neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu. "Neden gel... gelmek iste... istemedi?"

Ben gözlerimi açtığım gibi ilk onu görmek istemiştim, o ise ben istediğim hâlde yanıma gelmemiş, başka birini göndermişti. Bir insan en çok ilgiyi hastayken beklerdi. Eli kolu kalkmadığı zamanlarda, en sevdiğinin eli kolu olmasını isterdi. Ona çorba yapmasını, hiç değilse sadece "İyileşeceksin, iyi olacaksın," diyerek yanında olduğunu hissettirmesini...

Bahar sıkkın bir iç çekti. Beni kandıramayacağını anladığında, beni üzmeden nasıl açıklayacağını düşünmeye başladı. Yine bir iç çekti ve "Bilmiyorum," dedi. Serçe parmağını eliyle sıvazladı. "Kötü gör-"

Bahar kapı açılıp Engin içeri girdiğinde konuşmasını yarıda kesip rahatlamış gibi bir nefes verdi. Belki de ilk defa Engin'i gördüğünde bu kadar sevindi.

"Çıksana, Bahar," dedi Engin. "İki kişinin girmesi yasakmış."

Bahar itiraz etmeden dışarı çıktı, Engin biraz daha kapının önünde durdu, sonra bana doğru yürüdü. Gözlerimi ondan ayırmayarak

konuşmasını bekledim. Neden içeri girmediğini, bir başkasını gönderdiğini merak ediyordum.

"İyi misin?" diye sordu. Sesi boğuk çıkmıştı.

Cevap vermedim.

Derin bir nefes aldı, yanıma daha çok yaklaştı. Yutkundu. Zamanımızın yarısını, belki de çoğunu sessiz kalarak harcadık.

"Bir kilitli poşetin içine eşyanı koymuşlar, telefonunu, bilekliğini... Bana verdiler. Sen ameliyattayken elime tutuşturdular." Sanki hâlâ elinde tutuyormuş gibi eli sıkı bir yumruk oldu.

Bir kez daha yutkundu, yutkunmakta zorlandığını hissettim.

Gözleri doldu ve çenesi titredi. "Bir an senden sadece bunlar kaldı sandım."

Saatlerdir konuşmadığım için miydi bilmiyorum ama dilim hep damağıma yapışıyordu ve konuşmak için çabalarken çok fazla yoruluyordum. Öyle ki "Ben iyiyim," diyerek onu motive etmeye çalışacakken bile, kötü olduğumu buruşan yüzüm ve sesimin pürüzlüğü ele veriyordu.

"Ellerim yanıyor, Beril," dedi, gözlerinin içi kıpkırmızıydı. "Kanının değdiği her yerim yanıyor."

Nefes alıp verdi, sinirliydi ama bana değil, kendine.

"Özür dilerim," dedi. Kaşlarım çatıldı, huzursuzlandım. "Sen istemezken peşinden koşmamalıydım. Belki de biz hiç başlamamalıydık. Seni görmek için bahane üretmemeliydim."

Canlı canlı kalbimi söküyorlar sandım; her cümlesi, her kelimesi canımı kurşun yarasından daha çok acıtırken tepki veremedim. Ayrılık konuşması mıydı bu şimdi?

Ayrılmak mı istiyordu benden?

Bu yüzden mi başta gelmek istememişti?

"Özür dilerim," dedi bir kez daha. Nefes almak artık eskisinden de zordu. "Seni bundan sonra arkamda bırakamam. Sensiz devam edemem. Seni seviyorum."

İçime çöreklenip nefes almamı bile zorlaştıran o huzursuzluk tek bir kelimesiyle dağıldı ama ben yine tepki veremedim. Sanki kendi bedenim bana yabancıydı, mimiklerimi kontrol edemiyordum.

Edebilseydim, ayakta ama benden çok daha kötü görünen adama, ona sımsıcak gülümserdim.

Hemşire girdi ve "Altı dakika oldu," diye uyardı, "Çıkmanız gerek," der gibi. Engin başını salladı. Odadan çıkmadan önce elimi kavrayarak sıktı, elimin üzerini öptü, sayamadığım kadar çok öptü. Çıkmadan önce bir kez daha beni sevdiğini söyledi.

O çıktığında benim gözlerim yorgunluktan tekrar kapandı.

Arada sırada uyanıyor, beyaz ışığı ya da hemşireyi serumumu kontrol ederken görüyor, sonra tekrar uyuyordum.

Bu ne kadar sürdü, bilmiyorum ama Bahar'dan öğrendiğim kadarıyla iki gün boyunca yoğun bakımda kalmışım. Engin bir kez daha odaya girdiği hâlde ben onun girdiğini duymamışım bile.

İki gün sonra uyandığımda göğsümdeki kablolardan kurtulmuştum, odam da değişmişti. Penceresinde deniz manzarası gözüken odaya geçmiştim; kaldığım eski odadan daha aydınlıktı.

Vücudumda yine kırgınlık vardı ama eskisi gibi değildi. En azından parmaklarımı rahat oynatabiliyordum. Hemşireyi çağırmak için yatağımın kenarında düğmeye benzer bir şey ararken odanın kenarındaki tekli koltukta uyuyan Engin'i gördüm. Başını geriye doğru atmış, boğazı gerilmiş ve âdemelması fazlaca belirginleşmişti. Sol kaşının kenarı yarılmıştı. Elmacık kemiğinin üzeri de hafif morarmıştı.

Sırtımı dikleştirmek için hareket ettiğimde yara yerim dikilen yerden ikiye ayrılacakmış gibi sızladı. Anında inleyerek yatakta cansız bir şekilde kaldım, o sırada Engin uyanmış, benim gözlerimi açtığımı gördüğü an hızla ayağa kalkarak yanıma gelmişti.

"Uyanmışsın."

Boğazım kuru olduğu için tekleyerek "E... evet," dedim.

Bana uzun uzun baktı, sonra da bakışlarını kaçırarak camdan dışarıya baktı. "Dün normal odaya aldılar, iki gündür uyuyorsun. İlaçların etkisi herhâlde..."

"Yok, ben yorulunca çok uyuyabiliyorum. Bir keresinde kırk sekiz saat uyumuştum."

Gülümsedi, gülümseyişi bile yüzündeki yorgunluğu kapayamamış, aksine daha çok belli etmişti. Kendi hâlimi unutup ona üzüldüm ve bu yemin ederim hiç olmayan bir şeydi, olsa bile çok nadir olurdu. Bencil biri değildim ama narsistim, ilgiyi severdim.

Yüzündeki izlere bakarak "Kiminle kavga ettin?" diye sordum.

"Kavga etmedim," dedi.

"Kapıya çarpa-"

"Gerçekten önemsiz bir şey, Beril, boş ver."

"Bilmek istiyorum ama sö-"

Odanın kapısının açılmasıyla konuşmama devam etmedim; bizimkiler gelmişti: Mustafa'yla Pınar. Mustafa içeri girdiği gibi ilk bana baktı, uyandığımı gördüğünde ise Engin'e ters ters bakarak ağzının içinden "İyi ki uyanınca haber ver dedik," diye homurdandı.

Mustafa'nın yüzünde hiçbir iz yoktu, yani Engin Mustafa'yla kavga etmemişti.

"Şimdi uyandım," diyerek Engin'i savundum. Mustafa'yla Pınar yatağın diğer kenarından geçerek yanıma geldiler.

Pınar "Nasılsın?" diye sordu, göz ucuyla Engin'e baktım.

"İyiyim."

"Yok, değilsin," dedi Mustafa, başını geriye doğru atarak cık sesi çıkardı. "Senin 'Ölecektim, ameliyat oldum, karnımın içini açtılar, karnımın içine mermi girdi çıktı, nasıl iyi olayım?' demen lazımdı."

Gülümsedim, aslında gülmek de istiyordum fakat dikişlerim acır korkusuyla gülmedim. Bir de... Engin'le en son konuşmamızdan sonra, canımın acısını abartarak anlatıp, onun daha kötü hissetmesine sebep olmak istemiyordum.

"Alıştım artık," dedim şaka yaparak. "İki haftada bir, bir yerlerimde delik açılıyor."

Mustafa'yla Pınar bu dediğime gülerken Engin'in bakışlarında hiçbir değişim olmadı; yalnızca çenesi kasıldı ve sonrasında bana olan bakışları kavruldu. Ona komik gelmemiş, hatta fazlasıyla da sinirlerini bozmuştu.

İyi ki onu kötü hissettirmek istememiştim.

Şaka yaptım, diyecekken telefonu çaldı. Bana bir kez daha aksi bir tavırla baktı ve çalan telefonunu açarak odadan dışarı çıktı. Çıktığı gibi Pınar'a dönerek "Engin kiminle kavga etti?" diye sordum. Pınar başını Mustafa'ya doğru çevirmemek için üstün bir çaba harcamıştı. Bu onunla Mustafa arasında geçen bir şey değil de, Mustafa'yla Engin arasında geçen bir şeyden dolayıydı. Muhtemelen bu şey; kavgaydı.

Mustafa teorimi çok geçmeden "Bizim aramızda azıcık bir yakınlaşma olmuş olabilir," diyerek kanıtladı. Mustafa'da hiç iz olmaması beni şüpheye düşürüyordu. Emin olmak için "Siz mi kavga ettiniz?" diye sordum.

"Pek kavga ettiğimiz söylenemez, karşılık vermedi. Ben de zaten o sinirle üzerine yürümüştüm."

Bir şey demeden, sadece Mustafa'ya baktım. En az ailem kadar değer verdiğim arkadaşlarımın, sevdiğim adamla durmadan kavga etmeleri artık iyiden iyiye sinirlerimi bozmaya, hatta canımı yakmaya başlamıştı.

İyi anlaşmalarını isterdim, anlaşamasalar bile birbirlerine zarar vermeyecek kadar saygı duyabilmelerini. Oysaki onlar her fırsatta birbirlerinin yakalarına yapışıyorlardı. Benim canımın sıkıldığını anlamış olmalı ki Mustafa, işaret parmağını havaya kaldırıp sesini incelterek "Sadece tek bir yumruk attım," dedi.

"Ben canımla boğuşurken siz-"

"Sorun zaten senin canınla boğuşmandı, Beril. O, hayatımıza girdiğinden beri her gün yeni bir yara alıyorsun. Ya kolundan vuruluyorsun ya tırnağını çekiyorlar ya bir çatışmanın ortasındasın... Onunla tanışana kadar elin bile doğru dürüst kesilmemiştir, şimdi her an ölecekmişsin gibi bir hayat yaşıyorsun."

"Onun bir suçu yoktu," dedim. Engin'le tanışmadan önce gerçekten sıradan diyebileceğim bir hayatım varmış; şimdi hep bir aksiyon, hep bir gerilim, hep bir can çekiş. Ama Engin'in söylediği gibi bundan sonra geri dönemezdik.

Artık çok geçti. "Ben onu yolda görünce yanına gittim; operasyondaymış."

"Eh, be kızım," dedi Mustafa azarlar gibi. "Eh, be kızım!"

"Engin benim vurulmamdan dolayı zaten kendini suçlu hissediyor, onun yanında bu konuyu açmayın."

"Kötü gözüküyordu zaten, Mustafa yakasına yapıştığında elini bile kaldırmadı. Çay, tost getirdik, sen normal odaya alınana kadar elini sürmedi."

Mustafa dalgın sesiyle "Ben de sonradan üzüldüm," diye itirafta bulundu. Mustafa bile üzüldüyse Engin'in hâlini düşünmek istemiyordum.

Yoğun bakımdayken yanıma geldiği zamanı bölük pörçük hatırlıyordum. Bazı cümleleri yarımdı mesela, o gün üzerine hangi renk kıyafet giydiği de yoktu bende ama "Bir kilitli poşete eşyalarını koymuşlar," derken elini yumruk yapışı her zerresine kadar gözümün önündeydi.

Kapının açılmasıyla birlikte hepimiz sustuk, Engin telefonunu cebine koyarak yanıma geldi. Sonra Mustafalar kapının önünde olacaklarını söyleyerek yanımızdan ayrıldı; Egemen, Bahar ve Arda geldi içeri. Onlarla konuştuk, beni neşelendirmeye çalıştılar. Ara ara dikiş yerlerim sızlamaya başladı, dayanamayacak kadar olduğumda hemşireyi çağırdık.

Akşam olunca Engin hepsini, "Yanında ben kalacağım," diyerek göndermişti. Ben birkaç saat daha uyumuştum, belki de birkaç saatten fazla. Zaten durmadan uyuyordum, muhtemelen Engin'in dediği gibi ilaçların etkisindendi. Yeni uyanmış olsam bile hâlâ uykum oluyordu.

"Engin," diye fısıldadım. Sanki odanın içerisinde ikimiz yokmuşuz gibi. Tekli koltukta, başını geriye doğru atmış, kollarını da göğsünde bağlayarak uyumaya çalışıyordu. Benim ona seslenmemle bana baktı ve "Efendim?" dedi. Benim gibi fısıldamamış olsa da sesi kısık çıkmıştı.

"Gelsene yanıma."

Öyle itiraz edemeyeceği kadar tatlı bir tonda söylemiştim ki, reddetmeden önce epey düşündü.

"Gelemem, yanlışlıkla karnına elim falan değer."

"Bir şey olmaz, hem canım çok sıkıldı uyumaktan. Biraz konuşuruz."

Ayağa kalktı, yanıma yatmadı ama başımda bekleyerek "Konuşalım," dedi. "Ama yatmam."

"O zaman ben ayağa kalkarım." Ayağa kalkmazdım. Doktor yavaş yavaş yürümem gerektiğini söylemişti ama ben yerimde doğrulacakken bile otuz kere düşünüyordum. Benimki boş bir tehditti, Engin de bunun farkındaydı.

Hâlâ yanıma uzanmak için hiçbir girişimde bulunmayınca "Hadi," dedim, sondaki i harfini uzatarak.

"Canın acırsa bir de ben acıtırım canını," diye söylenerek yanıma uzandı. Onunki de içi boş bir tehditti; bana kıyamayacağına tereddütsüz emindim.

Hafifçe ona doğru dönmeye çalıştım, yara yerim az da olsa sızladı ama hemen geçti. Kolunu başımın altına yerleştirdiğinde ben de omzuna koydum başımı. Saçlarımın üzerine uzun süreli bir öpücük kondurdu.

Karnımın üzerindeki elimi tuttu, ben de daha fazlasını yaparak parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdim ve başımı kaldı-

rarak ona baktım. O an aklımdan geçen tek şey, ne hâlde göründüğümdü. Kaç gündür aynaya bakmamıştım. Saçımı düzeltmemiş, yıkanmamış, makyaj yapmamıştım.

Öcüye dönmüş olabilirdim.

"Çirkin miyim?" diye sordum. Acilen aynaya bakmalıydım. Kaşları çatıldı ve "Hayır," dedi. "Çok güzelsin." Net sesi içime bir nebze su serpse de, çirkin göründüğüm korkusu bir kez içime yerleşmişti.

"Aynaya bakmadım hiç, saçım başım dağılmıştır. Telefonunu versene, bakayım bir."

İtiraz etmeyerek telefonunu verdi. Vermez olaydı ve ben de ön kamerayı açıp bakmaz olaydım. Yüzümü görmemle telefonun ekranını hızla yere indirmem bir oldu. Engin başını yüzüme doğru çevirdiğinde "Bakma," diye neredeyse çığlık attım.

Çok çirkindim, çok. Yüzüm solmuş; dudaklarım mora dönmüş; göz altlarım, rengi kaçmış yüzümde mosmor bir halka olarak iyicene belirginleşmişti. Saçlarım dağınıktı ve elektriklenmişti.

Onu uyarmamı dinlemeyip bana baktığında "Bakma ya," diyerek elimle çenesinden ittim. "Çok çirkinim. Neden uyarmadı kimse beni?"

"Saçmalama, Beril," diyerek çenesiyle elimi itti. Israrla bana bakınca elimle yüzümü kapadım. Şu an güzelliğime şiir yazsa dahi bana samimi gelmezdi çünkü ben bir kez kendimi ekranda görmüş, beğenmemiştim. "Çok güzelsin, dedim ya sana."

"Berbat görünüyorum." Sesim ağlamaklı çıkmıştı.

"Berbat görünmüyorsun, görüp görebileceğim en güzel kadınsın."

Ciddi miydi yoksa sadece moralimi mi düzeltmeye çalışıyordu, ayırt edemiyordum ama risk alamazdım. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum, sesimi tatlı görünmek için incelterek.

"İste."

"Çantamı bana getirebilir misin, lütfen?"

Ne yapacağımı anlamış gibi gözlerini bayıltarak bana baktı, sonra da başını önüne çevirip gözlerini kapattı ve "Hayır," dedi. "Sana güzelsin dedim."

"Getirmezsen yüzüme çarşafı çekerim, bir daha da açmam."

"Beril," dedi sesli, bıkkın bir nefes alarak. "Yalan söylemiyorum sana, şu an dağınık saçlarınla, morarmış göz altlarınla, rengi sol-

muş teninle bile aklımı kaçırmama neden olacak kadar güzel duruyorsun."

Yüzüme dair söylediği her detay kendimi daha çok çirkin hissetmeme neden olmuştu.

O beni şu an güzel görüyor olabilirdi ama ben güzel hissetmiyordum. Bu yüzden bana hemen çantamı getirmeliydi.

"Lütfen," dedim yalvarır bir tonda. "Sadece krem süreceğim. Dudaklarım çok kurumuş."

Gözleri dudaklarıma indi, dudaklarımda birkaç saniye, belki de daha çok oyalandıktan sonra gözlerini tekrar gözlerime çıkardı ve çarşafı üzerinden atarak yataktan kalktı. Otuz iki diş gülümsedim.

Çantamı getirdi, tekrar yanıma yattı. Ben kendimi çok hafif geri çektim. Aynam yoktu, bu yüzden Engin'in telefonundan ön kamerayı açıp "Böyle tutar mısın?" diye sordum ona. İtiraz etmeden tuttu. Çantamı onun üzerine koydum. İçinden küçük, simli beyaz tarağımı çıkardım. Saçlarımı yavaş yavaş taramaya başlamadan hemen önce "Beni özleyince izlersin," diyerek videoya aldım. Bir şey demedi, hatta hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Saçlarımı tarayıp önümdeki saçları küçük lastik tokayla arkadan topladım.

Makyaj yapmayacaktım ama göz altlarımı kapatmazsam Engin'e bakarken "Acaba göz altlarım çok mu mor?" diye düşünür dururdum. O yüzden göz altlarımı kapattım, dudaklarıma nemlendirici sürdüm, nemlendiricinin üzerine de dudaklarımın eski renginde bir ruj.

"Şimdi daha iyi."

Kameraya doğru bakarak, önce şımarıkça dudaklarımı büzdüm, sonra da yumruk yaptığım elimden işaret ve orta parmağımı çıkararak, sağ gözümün hemen yanında zafer işareti yaptım. Engin kamerada çıkmasa da onun gülümsediğini hissetmiştim. Telefonu elinden alarak videoya onu da dâhil ettim. Başta bir şey demese de, ben kamerayı gülerek onun yüzüne yüzüne yaklaştırmaya başladığımda "Kapa şunu, hadi," dedi. Eliyle de kameranın önünü kapamıştı zaten.

Biraz daha çektikten sonra videoyu kapattım. Videoyu izlemek için oynattığımda öfkeyle "Pınarları öldüreceğim," diye homurdandım. Başta yüzüm çok kötü görünüyordu. "Senin yanındayken bu hâlde durmama izin verdiler resmen."

Engin komik bir şey söylemişim gibi güldü.

"Sen evlendiğimizde de her sabah benden önce kalkıp makyaj falan yapmaya mı çalışacaksın?"

"Hayır, şu an cicimayındayız diye böyleyim, ayrıca ben sabahları böyle çirkin olmuyorum."

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken "Bu ay... ne zaman biter?" diye sordu. "Evlenmemiz gereken nedenler var da..."

Güldüm.

Ve o an yeni bir şeyi fark ettim. Engin'le evlilik düşüncesi beni eskisi kadar korkutmuyordu. Bu fikre fazlasıyla alışmıştım, ona da öyle.

Gözlerini yüzümde gezdirdi ve uzun uzun bana baktı, gülümsememe. Kaşları çatıldı ama yüzünde sert bir ifade yoktu. "Sen ne yaptın bana böyle?" diye sorduğunda, bana baktığı gibi baktım ona. Gözlerinin içine, derinine...

"Ne yapmışım?"

Cevap vermedi, sadece sesli bir iç çekerek başını her iki yana salladı. Kolunu tekrar başımın altına aldı, beni kendine doğru çekti. Bu, "Cevabını biliyorsun," demekti. Biliyordum da.

Uzunca bir süre kendi kendime gülümsedim. Karnında delik açılan birine göre epey mutluydum. Asıl o, bana ne yapmıştı?

Benim şu an karnımda kafam kadar bir delik var diye herkese ağlamam gerekmiyor muydu? Düşündüm, düşündüm... Gerçekten gerekiyordu. Eski ben olsa, bundan belki bir hafta belki bir gün önceki Beril; "Karnımı kestiler, karnıma bir şey soktular, iki gün yoğun bakımda kaldım," diye sızlar dururdu. Bırak Engin'le flörtleşmeyi, onu gözüm görmezdi. Şimdi ise tam tersi, ondan başkasını gözüm görmüyordu.

"Engin," dedim, bileğindeki saatle oynarken. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin."

"Sen biriyle nişanlanmışsın, öyle mi?"

Durup dururken neden ona böyle bir soru sorduğumu anlamaya çalışıyormuşçasına kaşları çatıldı, sonra da başını evet anlamında aşağı yukarı salladı. "Oldu öyle bir şey."

"İsmi neydi?"

"Leylan mıydı Leylak mıydı, çok hatırlamıyorum, anneme sormak lazım, o daha iyi bilir." Annesinin isteğiyle nişanlandığı barizdi, demek ki Mert yemekte doğru söylemişti.

"Peki, neden ayrıldınız?"

"Annemin isteğiyle olan bir şeydi; ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. O da nişanlandığımız için durmadan benden ilgi bekliyordu, çok bunaltıcı bir histi, yapamadım."

"Ben de senden ilgi bekliyorum," dedim, "Benden de mi ayrılacaksın?" der gibi.

"Farkındayım," dedi gülerek. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra gözlerimin içine bakarak konuşmasını sürdürdü. "Ve ben de sana ilgi göstermeyi seviyorum." Elimi tutan elini istemsiz sıktım. İçim sımsıcak oldu, bakışlarım onun uykusuzluk akan gözlerinde takılı kaldı ve "Yorgun gözüküyorsun," diye mırıldandım.

Kaşları bariz bir şekilde çatıldı.

"Ne o, bana da mı makyaj yapacaksın?"

Güldüm, dikişlerim sızladı ama ben elimle dikişlerimin üzerini tutarak gülmeye devam ettim. Sorusunda ciddi olup olmadığını ayırt edememiştim ve bu da beni güldüren bir başka nedendi.

"Hayır," dediğimde "Yapsaydın bir de," dedi dalga geçer gibi.

Elim koyu kumral sakallarına çıktı, parmaklarımı sakallarının üzerinde gezdirirken yanağını elime doğru yatırdı ve avucumun içine küçük bir öpücük bıraktı. Bakışları derinleşti, muhtemelen benimkiler de öyle.

"Korktun mu, bana bir şey olacak diye?"

"Çok..."

Derin, sıkıntılı bir nefes aldı, içinde hissettiğim o yangının alevleri bana sıçradı, en az onun kadar beni de yaktı.

"Allah aşkına," dedi kaba bir sesle. "Neden, Beril? Mesai saatlerinde neden beni görüp peşime takılırsın ki? Mahalle mahalle değil zaten, belalı bir yer olduğu bariz. Başına geleceklerden hiç mi korkmadın?"

"Anlamadım ki. Seni görünce direkt indim arabadan."

"Bir daha mesai saatlerinde beni bir yerde görürsen," diye başladığı cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden ben devam ettim

"Ters yöne doğru koşacağım."

Gülümser gibi oldu, hatta gülümsedi ve onaylarcasına başını sallayarak "İyi bari, akıllanmışsın," dedi.

Saat gecenin ikisiydi fakat benim gecem gündüzum birbirine karıştığı için uykum yoktu. Engin'in ise benim için uyumuyor gibi bir

hâli vardı. Bir zaman sonra ben konuşmayı bıraktığımda Engin de sustu. Uzun süre sessiz kaldık.

Engin, parmaklarını saçlarıma dolamış hâlde, düşünceli bir şekilde tavana bakıyordu. Neyi düşünüyordu acaba?

Beni mi?..

"Beril," dedi başını bana doğru çevirerek, derin de bir nefes aldı. Canı sıkkınmış gibiydi, söyleyeceği şeyi merakla bekledim. Birkaç saniye lafını toparlamaya çalıştı ve kaşlarını çatarak gözlerime baktı. "Arabamı satmam konusunda ciddi miydin?"

Dudaklarım "Ne?" dercesine aralandı. Verebildiğim tek tepki buydu. Tavana bakarak bunu mu düşünüyordu yani? Arabasını satması konusunda ciddi olup olmadığımı?..

O sormasa belki de unutacağım, öylesine söylediğim şey, o sorduktan sonra ciddiye alınacak bir konu hâline gelmişti.

Artık arabasını ya satacaktı ya da satacaktı.

Bir yatakta yan yana yatıyorduk. Kolu başımın altında, elleri ellerime sarılıydı. Ve benimle bu yakınlıktayken arabasını düşünüyordu. Üstelik vurulmuştum.

"Asıl sen, bana bunu sorarken ciddi misin?" diye sordum, hayretle. Geri çekilerek bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Hayatım," dedi hızla, yanlış anladığımı ifade etmeye çalışır gibi. "Ben ilerisi için diyorum. Düşünsene, süt gibi beyaz bir Range Rover... Arka camında E ve B harfleri... Kaportasında sade çiçekler..."

Hayal ettiğim şey sadece, onun dediği, süt gibi beyaz, dört tekerlekli bir araç değildi; siyah takım elbisesiyle o aracı kullanan Engin'di. Kafamda beliren görüntüyle birlikte nefesim hızlanmaya başladığında gözlerimi kaçırarak "Ondan sonra satacağız ama," dedim.

"Arka camında 'Dikkat, bebek var!' yazısı..."

Onun çabasına karşılık güldüm, gülünce de ameliyat yerim sızladı ve inleyerek karnımın üzerini tuttum. Arabasına gerçekten çok değer veriyordu. Satmayı kabul ettiği için de aklına takılmış olmalıydı.

"Canın mı acıdı?"

"Biraz. Geçti ama." Hâlâ sızlıyordu fakat çok daha kötülerini hissettiğim için, görmezden gelemeyeceğim kadar büyük bir sızı değildi.

Yüzünü boynumun girintisine koyarak, sesli bir şekilde kokumu içine çekti ve "Bebek gibi kokuyorsun," diye mırıldandı. Dudaklarının her hareketini boynumda hissediyordum. Başımı onun saçlarına sürttüm ve bir kedi gibi ona sırnaştım.

Sessiz kaldı, sessiz kaldım.

Sessiz kaldık.

Odada sadece soluklarımızın sesi yankılandı, bu bir süre böyle devam edince fısıltıyla "Uyudun mu?" diye sordum. Herhangi bir tepki vermedi, ben de bir kez daha, kısık bir sesle "Engin, uyudun mu?" diye yineledim.

"Hhhm," diye mırıldandı, evet der gibi. Uykuya dalmak üzere olmalıydı. Onunla konuşmak istiyordum ama çok yorgun göründüğü ve günlerce uyumadığı yüzünden belli olduğu için onu uykusundan etmek istemiyordum. Ama yine de uykum yoktu işte.

"Engin," diye mırıldandım bir kez daha. Cevap vermedi ama beni duyduğunu biliyordum. "Canım sıkılıyor da, telefonunu alabilir miyim?"

İtiraz etmeden cebinden telefonunu çıkardı, şifresini girerek bana verdi. Yine de "Şifren ne?" diye sordum. "Yani kilitlenirse seni uyandırmamak için..."

"563579."

"Anlamı ne?"

"Öyle, rastgele," dedi boğuk bir sesle. Başımı salladım. Arabasının plakasını ya da arabayı aldığı günü de şifre yapabilirdi, bu daha iyiydi.

Telefonunu aldıktan sonra biraz zaman geçti, sonra da ben, oldukça ama oldukça kısık bir sesle "Fotoğraflarına bakıyorum," diye ona bildirdim. Kendi sesim benim bile kulağıma ulaşmadı, zaten onun da duymasını istediğim bir şey değildi, izin vermeme ihtimali olduğu için.

Ondan ses gelmeyince başımı hafifçe ona doğru çevirerek, uyuyup uyumadığını kontrol ettim. Gözleri kapalıydı, yüzü de gevşemiş, koyu kumral saçları alnının üzerinde dağınıkça yer edinmişti.

Uyuyordu.

Önüme dönerek galeriyi açtım. Karşıma ilk olarak benim çektiğim video çıktı, sesini kısarak izledim, sonra da diğer fotoğraflarına baktım. Geriye kalan fotoğrafların hepsi aynı tarzdı. Aynı şeyin bilmem kaç farklı yönden çekilmiş fotoğraflarıydı.

O süt gibi beyaz arabanın, "arkasında E ve B harfleri" diyerek bana pazarladığı arabasının her yönden ama her yönden fotoğrafını

çekmişti. Ve galerisi neredeyse tamamen onunla doluydu. Zaten hepi topu yüze yakın fotoğrafı vardı.

Sinirlerim bozulmuştu ama asıl sinirlerimi bozan, bir arabayı kıskanmamdı; kıskanmamak da elimde değildi.

Ön kamerayı açıp bir sürü fotoğrafımı çektim. Dil çıkarırken, dudaklarımı büzerken, gülümserken, kaşlarımı çatarken... Sonra telefonu biraz daha uzakta tutarak ona yaklaştım ve boynuna başımı gömerek bir fotoğrafımızı çektim. Ona iki kulak yaparak da bir fotoğraf çektim.

Galerisini hep benim, bizim fotoğraflarımızla doldurdum. Arabasının birkaç fotoğrafını da sildim. Sonra da internete girdim. Açık olan sekmelere baktığımda satılık ev ilanları gördüm. Diğer sekmeye girdiğimde de satılık arabalar çıktı karşıma. Kaşlarım çatıldı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Arabasını satıp ev mi almak istiyordu? Belki de bu yüzden arabasının her yönden fotoğrafını çekmişti.

Başımı çevirerek ona baktım. Göğsü düzenli aldığı nefeslerle yükselip alçalıyordu. Bir an içimde bir burkulma oluştu. Onun arabasına verdiği değer aklımın her yerini doldurdu. Sabahın köründe sanki kızıymış gibi arabasının kaportasını okşayışı, arabasını boyadığımız zamanki akılalmaz siniri, birlikte takip edildiğimiz zaman arabasına kurşunun her isabet edişinde ağız dolusu küfretmesi...

Telefonu yatağın yanındaki komodinin üzerine koyup başımı ona doğru yaklaştırdım. Kirli sakallarının üzerine dudaklarımı bastırarak kocaman öptüm onu. Uykuda olduğu hâlde başını bana yaklaştırdı ve burnunu boynumun girintisine sürttü.

◆◆◆

Sabah ameliyat yerimin acısıyla gözümü açtım. Kendimi dünden daha yorgun ve hâlsiz hissediyordum. Engin yatakta doğrulmuş, sırtını yatağın başlığına yaslamıştı. Benim aksime o dünden daha iyiydi. Benim uyanmamla birlikte, gözleri üzerimdeyken hafifçe gülümseyerek "Günaydın," dedi. Sesi uykudan yeni uyanmış gibi pürüzlü çıkmıştı.

Gülümsedim fakat zoraki bir gülümsemeydi bu.

Hâlâ arabasını satmayı düşünmesi aklımdaydı, tüm gece zaten bunu dert etmiştim.

"Engin, satma," dedim direkt. "Satma arabanı..."

"Nereden çıktı şimdi bu, dün konuştuklarımızdan dolayı mı diyorsun?"

"Satılık arabalara baktığını gördüm..."

Kaşları çatıldı, hâlâ arabasını satacağını nereden çıkardığını anlayamadı, sonra bağlantıyı kurmuş olmalı ki başını geriye doğru atarak "Yok," dedi. "Yeni modeli çıkmış da, ona bakıyordum."

Dondum kaldım.

Mecaz anlamda değil, gerçekten dondum kaldım. Bütün gece boyunca bir o yana bir bu yana dönerek onun için üzülürken, o milyon dolarlık arabanın bir de üst modelini mi almayı düşünüyordu?

Ben o arabasını satıp üzülmesin diye annemin zor günlerde kullanmak için satışa çıkarmadığı arazisine bile göz koymuştum.

Zaten anlamalıydım; daha birkaç saat önce "Arabamı satmam konusunda ciddi miydin?" diye soran adam, arabasını satmak için satılığa mı koyardı?

"Peki ya ev? Evlere de bakmışsın ama?"

"Ev almayı düşünüyorum, hatta birkaç güzel yer buldum. Bakarız birlikte."

"Birlikte mi? Neden?"

Cevap vermedi, ben de tekrar tekrar sordum. Yine cevap vermedi. "Neden birlikte bakıyoruz?" diye sesimi yükselterek sorduğumda doktor içeri girdi ve böylece konuşmamız yarıda kesildi.

Hâlâ bir evlilik teklifi alamamıştım ama sanki düğün günümüz yaklaşıyormuş gibi ev bakmaya bile başlamıştı. Onu çözemiyordum.

- 29 -

"Sana söylemeyi unuttum. Dün sen uyurken annen aradı, ben açtım."

"Vurulduğumu söylemeseydin," dedim anında. Eğer öğrenirse beni alır, kolumdan tuttuğu gibi de doğru Trabzon'a götürürdü.

"Yok, söylemedim, haftaya buraya gelecekmiş, onu haber vermek için aramış."

"Ne?" diye yerimden kalkmak için ansızın doğrulduğumda, dikiş yerlerim sanki daha yeni ameliyattan çıkmışım gibi, hayır, sanki daha yeni vurulmuşum gibi bir acıyla sızladı. Derin derin nefesler alarak yavaşça geri yattım.

"Nereden çıkmış? Kaç yıldır o kadar dedim, bir kez bile gelmedi, şimdi niye geliyormuş? Söyledi mi bir şey?"

"Hayır, söylemedi ama bana senin biriyle sevgili olup olmadığını sordu. En son konuşmanızda ağzından bir şey kaçırmışsın galiba."

En son konuşmamızı hatırlamaya çalıştım; vurulmadan bir gün önceydi. Her zamanki konuşmalarımızdandı: "Ne yapıyorsun, nasılsın; paran var mı, benim var, senin var mı?.." Sonra yaptığım gaf... Artık rutinleşen "Hayatında biri var mı?" sorusuna, "Yok, hiç yok," diye hızlı bir cevap vermiştim. Annemin uzun süren sessizliğinin ardından kahkahası... Normalde bu soruya, her soruluşunda "Var, hangi birini söyleyeyim?" cevabını verirdim.

Normalden farklı davranmıştım ve annem İstanbul'a gelecek kadar işkillenmişti.

"Sen ne dedin?"

"'Ben bilmiyorum, bilsem söylerdim,' benzeri şeyler söyledim. 'Tamam kızım, Beril beni bir arasın,' dedi ve kapadı."

"Umarım beni Trabzon'a götürmek için gelmiyordur," diye mırıldandım dalgın bir sesle. Çünkü annemle her telefon konuşmamızda aramızda geçen bir konuydu bu. "Ne zaman geliyorsun, kalıcı gel.

Okulun bitti zaten, boş işlerle uğraşıyorsun, benim canım sıkılıyor burada..." Eğer yaptığımız şakalardan para elde etmeseydik annem İstanbul'da kalmama asla izin vermezdi.

Doktorun gelmesiyle birlikte üzerimdeki çarşafı düzelttim. Orta yaşlardaki doktor beni hâlâ yatarken görünce kaşlarını çatarak "Bugün yürüdünüz mü, Beril Hanım?" diye sordu.

Sabah Engin'e yürümüştüm, o sayılıyor mu?

"Biraz," diye üstünkörü cevap verdiğimde Bahar "Hiç de bile," dedi anında. Doktor, başını olumsuz anlamda iki yana sallarken ben, üzgün bir yüz ifadesi takındım. Hareket ettiğimde bile canım yandığı hâlde nasıl yürüyebilirdim?

"Yavaş yavaş yürümeye başlayın artık. Bugün yarın taburcu edileceksiniz, daha bir adım bile atmadınız."

"Ama gülerken bile canım acıyor."

"Olacak o kadar, zor bir ameliyattan çıktınız."

Başımı salladım, doktor birkaç şey daha söyledi ama kullandığı tıbbi terimlerden dolayı hiçbir şey anlamadım. Bahar da anlamamış olmalı ki "Yani?" diyerek açıklama yapmasını istemişti, doktorsa başka bir terim kullanarak, yine anlayamadığımız bir cevap verdi. Bu sefer anlamadığımızı hiç çaktırmadık.

Günler benim mızmızlanmalarımla geçip gitti, her gün bir öncekinden daha iyi hissediyordum fakat psikolojik olarak, yeni doğum yapan kadınlar gibi elim karnımda duruyordu. Gerekli olmadığı takdirde tüm hareketlerimi sınırlandırmıştım; yürümüyor, iş yapmıyor, tuvalete gitmeden önce bile iki kez düşünüyordum ve tüm gün yatakta durmaktan, film izlemekten sıkıldığım için durmadan Engin'i arıyordum. Bazen açmıyor bazen açıyordu ama çoğunlukla açıyordu. İşi olduğu için uzun uzun konuşamıyorduk ama onunla iki dakika konuşmak bile bana yetiyordu.

Her iş çıkışında eve gitmeden önce benim yanına geliyordu. Dört gündür Bahar bile alışmıştı onun gelmesine; yarım saat gecikince "Seninki bugün gelmeyecek herhâlde," diye takılıyordu bana. Engin geliyor ama çok durmuyordu, yarım saatliğine nasıl olduğuma bakıyor, öpüyor ve hareket etmem için benden su getirmemi istiyordu.

Geçen gün anneme bir erkek arkadaşımın olduğunu söylemiştim, söylemek zorunda kalmıştım çünkü. Engin, ona annemin buraya geleceğini söylediğimde "Gelmesi iyi olur," tarzında bir şeyler söyle-

mişti. Sonra da, her ne kadar annemi havalimanından Egemenlerle alabileceğimizi söylesem de "Birlikte alırız," diyerek konuyu kapatmıştı. Zaten o da annemle tanışmak istiyormuş...

Hatta "Hazır annen buraya geliyorken, seni isteyeyim," diye şaka da yapmıştı.

◆◆◆

Yapmamış...

Şaka değilmiş...

Annem geleli bir buçuk hafta olmuştu, normalde bir hafta kalıp gidecekti, hatta kendince beni geri götürmeyi planlamıştı fakat Engin, ne olduğunu anlamadığım bir şekilde anneme, hayırlı bir iş için geleceklerini söylemişti.

O anı çok iyi hatırlıyorum.

Annem şoke olmuştu, ben annemden daha çok şoke olmuştum.

"Kızım, madem ciddiydiniz bu kadar, son dakika mı söylenir?" diye de kızmıştı bana. Bir evlilik teklifi alsaydım tabii ki daha önce söylerdim fakat Engin sadece imada bulunmuştu.

Doğrudan bir evlilik teklifi yoktu.

"Ben de bilmiyordum bu kadar ciddi olduğumuzu," diyerek suçu Engin'e atmıştım. Annem bana kızardı ama Engin'e kızmazdı.

Havalimanından annemi almaya Engin'le birlikte gittiğimizde, yol boyunca uzun uzun konuşmuşlar, eve geldiğimizde de annem onu içeri davet etmiş ve bana yaptırdıkları kahveleri içerek yine uzun uzun konuşmuşlardı. Benimle pek ilgilenilmediği için kıskandığım bir gerçekti fakat Engin'le bu dünyada en çok değer verdiğim insanın, annemin iyi anlaşmalarına sevinmiştim.

"Beril, kapıları silmemişsin?"

"Anne, Pınar gelince silecekti," dedim bıkkın bir tavırla. Üç gündür, yani Engin'in cumartesi günü hayırlı bir iş için geleceğini söylediğinden beri evi temizliyorduk. Vurulduğundan beri yataktan kalkmayan bana bu tempo bir kez daha yatağa düşmeme neden olacak kadar ağır geliyordu. Allah'tan bizim kızlar geliyordu da, onlar temizlik yaparken ben de temizlik yapıyormuş gibi peşlerinden dolandığımdan annemin gözüne fazla batmıyordum.

"Dayınlar nerede kaldı acaba? Bakan gelince mi gelmeyi düşünüyorlar, anlamadım gitti!"

Annemin Ekrem amcaya bakan demesi her seferinde komiğime gitse de artık alışmaya da başlamıştım. İlk zamanlarda ben de Ekrem amcaya nasıl sesleneceğimi bilmiyordum. Neyse ki ona yaptığımız şakayla samimiyetimiz epey artmıştı, bu yüzden Ekrem amcaya bakarken bir savunma bakanı değil de bir amca, bir baba görüyordum.

Kapı zili çaldığında asıl sınavımın o an başladığının bilincindeydim. Dayımlar ve dayımın ikinci evliliğinden olan, on bir yaşındaki kızı Aslı gelmişti.

Aslı'yı severdim, hatta en sevdiğim kuzenimdi ama o da benim gibiydi; yerinde durmayı bilmez, hareketli, dağınık, çok dağınıktı. Günlerdir temizlediğimiz evi, beş dakika içinde eski hâline getirebilirdi ve onu zapt etmek, evi temizlemekten çok daha zordu.

"Hoş geldiniz," dedi annem mutfaktan çıkarak. İlk önce yengeme, sonra da dayıma sarıldı. Aslı'nın yanağından da küçük bir makas aldı. Eğer gergin olmasa en az yarım saat "Benim Aslı'm mı gelmiş?" diyerek Aslı'yla ilgilenirdi.

Fakat gergindi...

Ve tüm bu gerginliği bana patlıyordu. İki dakikada bir "İnsan en azından, sevgilim var diyerek alıştırır," diye kızıp, işine devam ediyordu.

"Beril," dedi dayım, beni kolunun altına alırken. "Sevgilinin olduğunu daha önceden neden söylemedin, dayıcığım, birden şoke olduk."

"Dayı, öyle çok uzun bir ilişki değil bizimki, annem buraya gelmişken aramızda söz keselim dedik."

Yani Engin dedi. Bizzat anneme... Bana da bir şeyler söylüyordu fakat sanki kendi kendine düşünüyormuş gibiydi ve ben, Engin'in her söylediğini şaka sanıyordum.

Anneme, hayırlı bir iş için geleceğini söylediğinde de ilk şoku atlattıktan sonra "Şaka yapıyordur, anne," demiş ve Engin'i aramıştım.

"Neden şaka yapayım?" diyerek bir güzel azarlamıştı beni. "Niye bana daha önce söylemedim?" diye hesap sormaya kalktığımda ise "Söyledim ya," diye yine azarlamıştı.

Söylemişti, söylemişti de ben ciddi olduğunu düşünmemiştim.

Yengemle annem mutfakta son hazırlıkları yaparken ben de bugün için kızlarla birlikte aldığımız elbisemi giyindim. Saçımı ve mak-

yajımı Pınar yapacaktı; makyaj malzemelerini almak için Bahar'la evine gitmişti, birazdan burada olurdu.

Topladığım saçlarımı geriye atarak başımı her iki yana salladım, kahverengi saçlarım sırtımın üzerinde dağıldı. Deli gibi heyecanlıydım; hangi ara sevgili olmuştuk, hangi ara ailelerimiz arasında söz kesiyorduk?.. Zaman hızlı geçiyordu, bunun yanında Engin de fazlasıyla hızlıydı.

Kapı zili çaldığında ayağa kalkarak kapıyı açtım, göz ucuyla Aslı'ya bakmayı da ihmal etmedim tabii ki. Yere bağdaş kurarak oturmuş, elindeki bebeğiyle kendince oyun oynuyordu.

Kapıyı açtığım gibi Pınar'la Bahar "Hadi, hadi," diyerek beni odama yönlendirdiler. Dakikalarca, belki de saatlerce yüzüme bir şeyler sürdüler, saçlarımı düzleştirdiler. Direktifler verdiler; yanaklarımı içeri çektirdiler, dudaklarımı birleştirip açtırdılar, gözlerimi kapattırdılar...

Makyajım tamamlanıp aynanın karşısına geçtiğimde, hiç beklemediğim şekilde, benim bile şaşıracağım kadar güzel olmuştum. Geriye doğru adımlayıp boydan baktım. Ayaklarımda krem renginde bir topuklu ayakkabı, üzerimde tozpembe bir elbise vardı. Volanlı etek kısmı dizlerimin bir karış üzerinde bitiyordu. Göğüs kısmında abartılı sayılmayacak kadar dekolteydi.

Saçlarımı geriye doğru attım.

Engin beni bu hâlde görürse muhtemelen yıldırım nikâhı isteyecekti.

Kapı zili çaldığında ayaklarımdan ve ellerimden tüm güç çekildi sanki, bir rüzgârla havaya karışacak kadar hafiflemiş hissediyordum. Heyecandan terleyen ellerimi elbiseme sürterken salona doğru yürüdüm.

Bahar benden önce çıkmıştı, Pınar'sa hemen yanımdaydı ve tiz sesiyle "Çok heyecanlı ya," diyerek beni daha fazla heyecana sürüklüyordu.

Şaka gibi ama.

Isteniliyordum!

Annem yalandan öksürerek sesini düzeltti, kapıyı açtı. Önde Ekrem amca ve Ekrem amcanın elinde tutan, kaprisli tavırlarıyla Alya... Ekrem amcayı görmemle heyecanım on beşe katlandı.

Annem de benden farksız değildi. Bir an ne diyeceğini şaşırdı; televizyon haricinde bir yerde ilk defa bakan görmüştü ve o bakan, az sonra kızını isteyecekti.

Dayım "Hoş geldiniz," diyerek misafirleri içeri davet etti. Ekrem amca çaktırmamaya çalışarak ayakkabılarımıza baktı, muhtemelen çıkarıp çıkarmayacağını anlamaya çalışıyordu. "Hoş bulduk," dedi, içeri girmeden ayakkabılarını çıkarırken.

Ekrem amca, Alya'yla birlikte içeri girdi, hemen arkasından da Asiye teyze. Onun arkasından, eşiyle birlikte İnci abla ve en son Engin...

Onu takım elbise içinde ilk defa görüyordum.

O kadar yakışıklıydı ki... O kadar yakışıklı... Çok yakışıklı...

Yıldırım nikâhı yapalım, dese reddedemeyeceğim kadar yakışıklı.

Bana pembe gül, anneme beyaz gül buketi uzattı. Başta onu kızdırmak için pembe peruk takıyordum, içinde pembe geçen şarkılar dinliyordum, pembe renginde kıyafetler giyiniyordum... Kızıyordu da. Hatta bunu bilerek yaptığımın farkında olduğu için çok kızıyordu. Ama şimdi? Şimdi, pembe onun yüzündeki gülümsemenin sebebiydi. Artık kızmıyordu, hoşuna gidiyordu.

Engin'in peşinden içeri girmeden önce derin derin nefesler aldım, yetmedi, parmaklarımı açarak yüzümün önünde salladım. Sıcaklamıştım, ne yapacağımı, nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

İlk defa başıma böyle bir şey geliyordu.

Erkekler bir tarafta, kadınlar bir tarafta ama çok da uzak olmayacak şekilde oturulmuştu. Herkes kendi arasında konuşmaya başladığında ben onları sessizce izledim. Normalde bir ortamda en fazla iki dakika sessiz kalabilen bir yapıya sahiptim ama şimdi bana soru sormadıkları takdirde ağzımı açmıyordum.

İnci ablanın kızı Alya huysuzlanmaya başlayınca yengem "Aslı, oyuncaklarını getirsene kızım, birlikte oynayın," dedi.

Alya, Aslı'yı dikkatle süzdükten sonra beğenmediğini belirtircesine yüzünü buruşturdu ve annesine yanaşarak "Olmaz, çok çirkin bir bebeği var," dedi. Asiye teyze ve İnci abla, "Kızım, niye öyle diyorsun?" diye Alya'yı uyarırken Aslı gayet normal bir tavırla "Evet," dedi. "Aynı sana benziyor çünkü."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. Ben, bana komik geldiği için gülmemeye çalışırken annem, sanki Aslı komik

bir şey söylemişçesine sahte bir tavırla güldü ve "Ne güzel anlaştılar böyle," diyerek çocukların çıkardığı gerginliği rahatlatmaya çalıştı.

Ben fazla gergin olduğumdan kendimi tutabilmiştim ama masanın kenarındaki sandalyelerde yan yana oturan Pınar'la Bahar kısa süreli bir kahkaha atmıştı. Hatta Pınar gülmeden önce "Ha?" diye bir ses çıkarmıştı.

Zaman ilerleyince annem "Kızım, sen kahveleri yap istersen," diye araya girdi. Sırtım gerildi, gülümsemeye çalıştım ama tüm bakışların bana dönmesi sersemletti beni. Güç almak istercesine bakışlarım Engin'e kaydı, kalan tek gücüm de onun serseri sırıtışıyla kayboldu.

Mutfağa gittiğimde kızlar da benimle birlikte geldi, Engin'in kahvesi dışında diğer kahveleri Pınar yapacaktı, öyle anlaşmıştık. Çünkü ben makinede yapılmadıkça kahve yapmayı pek beceremiyordum.

Engin içinse... Kahvenin tadı önemli değildi. Dünyanın en güzel kahvesini yapsam da içine katacağım tuz zaten tadını batıracaktı. Bahar, tuza daldırdığım yemek kaşığını görünce beni engellemek istercesine "Oha!" diyerek elini uzattı. Gözleri irice açıldı, inanamıyormuş gibi bana baktı. "Öldüreceksin adamı, o kadar tuz konur mu?"

"Rahat ol," dedim gayet sakin bir tavırla. "O hiçbir şey hissetmiyor, sadece iki dakika tansiyonu oynar, sonra geçer."

Tırnağı çekildiğinde alayla "Tüh, bandın ucunu bulamayacağım artık," diyen adam, iki kaşık tuza yüzünü bile buruşturmazdı.

Saçlarımı geriye atarak kahveleri koyduğumuz tepsiyi elime aldım, sonra yapamayacağımı düşünerek geri bıraktım. İçeri girdiğim an herkesin gözünün benim üzerimde olacağının bilincindeydim ve bu, beni içeri girmekten alıkoyuyordu.

Pınar "Kızım, hadi, soğudu kahveler," diye omzuyla beni hafifçe ittiğinde, kendime gelmemi beklemeden tepsiyi elime aldım, çünkü ben hiçbir zaman kendime gelemeyecektim. İçeri girdim, düşündüğüm gibi tüm gözler bana döndü.

Herkes bana baktı. Bana baktıklarını düşünmemeye çalışarak kahveleri tek tek dağıttım. Sıra Engin'in kahvesini uzatmaya geldiğinde, Engin bana baktı fakat gözleri göğüs dekoltemde gezindi. Muhtemelen eğildiğim için dekolte derinleşmişti. Kaşları çatıldı ve yan tarafında kalan İnci ablanın eşine baktı. Kendi kahvesini eline aldı, sonra da İnci ablanın eşine uzatacağım kahveyi aldı. Ben ne

yapmayı çalıştığını anlamak istercesine ona bakarken o, elindeki fincanı İnci ablanın eşine uzattı.

Adam "Bana tuzlu kahveni mi veriyorsun yoksa?" diye sorduğunda Engin "İyi fikirmiş," diyerek kendi fincanını ona uzatacaktı ki ayağına sertçe basarak annemlerin yanına gittim.

Şimdi istiyorsa değiştirsin.

"Ellerine sağlık kızım, kahveler çok güzel olmuş," dedi Ekrem amca. Beni ona yaptığımız şakaya rağmen sevmesi, Ekrem amcayı daha çok sevmeme neden oluyordu.

"Rica ederim, afiyet olsun," dedim samimi bir ses tonuyla.

Bakışlarım Engin'e kaydı. Benim tuz katacağımı bilen tüm aile bireylerinin bakışları Engin'in üzerinde gidip geliyordu. Engin'in fincanı dudaklarına doğru götürmesiyle birlikte Alya ve Aslı hariç herkesin gözü ona döndü. Engin de bunu fark etmiş olmalı ki duraksadı ve dudaklarını hafifçe yukarı kaydırdı.

Küçük bir yudum aldı kahveden, bana baktı ve tuzu hissettikten sonra başını, tasvip etmezcesine iki yana salladı. Gülümsedim ve omuz silktim. Biraz da inatla baktım ona. İçti kahveyi; yüzü bile buruşmadan tek yudumda bitirdi.

Bu iyi bir şeydi, ona yaptığım ya da yapamadığım yemekleri yedikten sonra yaşayacaktı.

Engin'in kahvesini içmesiyle birlikte Ekrem amca yalandan öksürerek ilgiyi kendisine çekti ve "Gelelim, sebebi ziyaretimize," diye söze başladı. Konuşurken sesi sanki karşısında devlet adamları varmış gibi otoriterdi. "Engin oğlum, Beril kızımızı sevmiş, beğenmiş, ona âşık olmuş..." Gözlerim Engin'e çevrildi. Dirseği koltuğun başına yaslıydı ve elinde hâlâ kahvesini içtiği fincanı tutuyordu. Babasına dönük bakışlarını bana çevirdi, o sırada Ekrem amca "Anladığımız kadarıyla hisleri de karşılıklı," diye devam etti konuşmasına. Benden onay beklediğini, Engin'in serserice gülümsemesinden sonra fark etmiş, bocalamış ve başımı abartılı bir şekilde sallamıştım.

"Hâl böyleyken, Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kızınız Beril'i oğlumuz Engin'e istiyoruz."

Dayımın bakışları bana döndüğünde içimde saniyelik bir sızı hissettim. Dayımın yüzünde babamın profilini çizmeye çalıştım, çalıştım ama olmadı; yüzünü dahi hatırlayamadım. Zihnimde beliren tek şey masmavi gözleriydi.

Küçükken kaybetmiştim babamı, daha liseye başlamadan. Birden, trafik kazasında... Onu kaybettiğimden beri hep bir yanım boşluktu ve şimdi; babam yerine dayımdan isteniyor olmak, babamın düğün günümde yanımda olamayacağını bilmek o boşluğun daha da genişlemesine neden olmuştu.

Dayım, "Sen ne diyorsun kızım?" diye bana sordu.

Kendime gelerek "Olur," dedim. Engin'in bakışlarının bana dönmesiyle heyecandan kafamı sallayarak "İstiyorum, Engin'le evlenmek," şeklinde devrik bir cümle kurdum.

Ben utançtan "Yer yarılsa da içine girsem," diye dua ederken dayım ve birkaç kişi benim tavrıma güldü. Engin gülmüyordu ama bana olan bakışları anlam doluydu.

"O zaman, Allah mesut etsin," diyerek ayağa kalktı dayım. Herkes ayaklandı, ben bu konularda cahil olduğum için bir an herkesin evlere gideceğini sandım ama Engin kırmızı bir kurdeleyle bağlı yüzükleri cebinden çıkardı.

Sözleniyorduk.

Hâlâ evlilik teklifi almamıştım ama...

Karşıma geçip yüzüğü parmağıma taktı, kalbim küt küt attı. Yüzüğün sınırlarında parmağını okşarcasına dolaştırdı. Ya ağlayacaktım ya gülümseyecektim, ortası yoktu ve ben gülümsemeyi seçtim, her zamanki gibi.

◆◆◆

Ekrem amcaları yolcu ettiğimizde Engin başıyla arabasını işaret etti, yanına gitmemi istiyordu. Annemle vedalaştılar ve herkes içeri girdi, bense elbisemle oldukça uyumsuz olan gri polar hırkamı üzerime giyerek dışarı çıktım.

Arabanın kaportasına yaslanmış hâlde beni bekliyordu, bakışları bugün taktığımız söz yüzüklerinin üzerindeydi. Gittim yanına, beni fark edince başını kaldırarak bana baktı. Yanına vardığım gibi de belimden tutarak iki bacağının arasına doğru çekti beni.

"Çok güzeldin bugün," dedi, sanki bunu itiraf etmese gece uyuyamayacakmış gibi. Şımarıkça gülümsediğimde dudaklarımdan küçük bir öpücük çaldı.

"Ağrın falan yok, değil mi? Zorlamasaydın kendini hazırlıkla."

"Yok, kızlar çok yardımcı oldu."

"İyi yapmışlar," diyerek önümdeki saçlarımı kulağımın arkasına itti. Ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Söz kesmek için çok acele etmedik mi?" diye sordum; bu tüm arkadaşlarımın ortak fikriydi. Söz kesilmesi annemin işine gelmiş gibiydi ama beni az da olsa korkutuyordu bu kadar hızlı olmamız.

"Annen buradayken iyi olmadı mı?" diye sordu. "Aradan çıkarmış olduk."

Başımı salladım, ne sorsa başımı sallayabilirdim o an. Bu yakınlıktayken beni manipüle etmesi çok kolaydı.

"Bu hızla hemen düğünü de yaparız biz," diye şaka yaptığımda Engin "Ben eylül gibi evleniriz diye düşünmüştüm ama bir ay içinde olsun dersen hallederim," dedi.

Eylül... Altı ay sonra...

Bu süre hem çok uzak hem çok yakın geliyordu.

"Şaka yapmıştım, daha evimiz bile hazır değil."

Hazır olsa ben okeyim yani.

"Birkaç yer baktım, bir gün seninle de gideriz."

"Ev için benim de birikmişim var, ben de yardımcı olu-"

"Para sorun değil, halledeceğim," dedi. Çok bir şey söylemedim çünkü birikmişten kastım beş yüz altmış liraydı. Yine de eğer isterse borç bulabilirdim.

"Nasıl?" diye sorduğumda "Dedem sadece araba vermedi bana," dedi.

Gülümsedim ve "Dedemiz," diye düzelttim onu. Canım dedem.

Güldü, başını hafifçe eğerek onayladı. "Dedemiz..."

- 30 -

◈

..

...

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Sinyal sesind-

Sesli bir nefes alarak çağrıyı sonlandırdım. Sabah sekizde aradığımda da operatör aynı şeyi söylemişti, akşam beşte aradığımda da. Gergince dudaklarımı ısırırken bize Engin'e şaka yapmamız için gelen arkadaşı, Burak'ı aradım. Onun telefonu ise daha çalmadan kapanmıştı.

Bahar dışarı çıktığı için evde beni sakinleştirecek tek kişi bile kalmadı ve ben kendimi stres üstüne strese soktum. Ona bir şey olmasından korkuyordum, çünkü normalde telefonlarımı açmasa bile "Meşgulüm, arama, yeter, iyiyim," diye, bir kelimelik de olsa bilgilendirici mesajlar atardı.

Oysa sabahtan beri ne aramalarıma geri dönüyor ne de kısa bir mesaj atıyordu.

Son çare olarak merkeze gidecektim fakat ondan önce aklıma nezarete düştüğüm gün Engin'in amirinin verdiği kendi kartviziti geldi. Hemen gidip çantamdan kartviziti aldım ve numarayı girdim.

Engin'e bir şey olmadıysa da bana her an bir şey olabilirdi.

Telefon ikinci çalışta açılınca sesimi incelterek "İyi akşamlar," dedim. "Ben Beril, Engin'in kız arkadaşıyım."

"Merhaba Beril, hatırladım seni. Yılbaşını nezarette geçirmiştin, değil mi?"

Nezaketen güldüm fakat çok kısa sürdü bu. "Evet, evet," dedim geçiştirir gibi. "Ben sabahtan beri Engin'e ulaşamıyorum da, nerede olduğundan haberiniz var mı?"

Amirinin "İhbar gelmişti, ona bakmaya gittiler en son," demesiyle binbir senaryo geçti aklımdan.

"Bir şey oldu ona, değil mi? Bana söylemiyorsunuz." Gözlerim ihtimaliyle bile doldu, boğazımda oluşan düğüm nefes almamı dahi zorlaştırdı. Konuşmamın sonlarına doğru sesimin titremesinden dolayı olmalı ki, amir beni sakinleştirmeye çalışırcasına hızlı hızlı "Yok, kızım," dedi. "Bir şey olsaydı hemen haber gelirdi."

"Ama bir şey olmasa Engin de bana dönerdi, kesin bir şey oldu, benden saklıyorsunuz." Hıçkırmaya başlamamla birlikte amirin sesli bir nefes aldığını duydum, sonra kısa bir duraksama yaşadı.

"Bekle, anons edeyim telsizden, ulaşırız şimdi, korkma." Görmeyecek olsa bile başımı salladım. Birkaç cızırtı sesi çıktı. "45 40, 45 40, Engin yanınızda mı?"

"Buradayım, amirim."

Engin'in sesini duymamla dudaklarımda kocaman bir gülümseme oluştu ama o gülümseme hiç de uzun sürmedi. Engin yaşıyordu, muhtemelen yaralanmamıştı ve bu demek oluyordu ki ben artık bir ölüydüm, en iyi ihtimalle yaralı...

"Sevgilin sana ulaşamamış, beni aradı. İyisin, değil mi?" Engin'in uzun süre sesi gelmese de, arkasından düzensiz birkaç kahkaha sesi işittim.

Ben kesin öldüm.

"Sıkıntı yok, iyiyim, amirim. Şahsı yakaladık, merkeze geliyoruz."

"Sen izinlisin, kız arkadaşının yanına git."

İtiraz etmek için dudaklarım aralandı ama tek kelime edemedim. Gelmese daha iyiydi, amirim. Hatta uzunca bir süre gelmese çok daha iyiydi, amirim. Engin'in sesi kesildi ve amir dinç çıkan sesiyle "Duydunuz mu, küçük hanım?" diye konuştu.

"Duydum, amirim, çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, başka bir isteğin var mı?"

"Aslında..." diye mırıldandım. Söyleyip söylememek arasında kararsız kalsam da en sonunda pes ederek dudaklarımı yaladım. "Şey, o telsizden ben de alabilir miyim?"

◆◆◆

Kapıyı açmadan önce toparlanmam için kendime biraz vakit tanıdım, gergindim çünkü Engin'in tepkisinden fazlasıyla çekiniyordum. Amirin anonsunu sadece o duysa pek sorun olmazdı fakat ekip arkadaşlarının da duyması, kapıyı açmamı zorlaştırıyordu.

Rezil olmuştu...

Yani bence olmamıştı ama Engin kesin rezil olduğunu düşünmüştü.

Abartılı bir tepki verdiğimin farkındaydım, hemen ortalığı ayağa kaldırıp amiriyle konuşmamalıydım. Bir süre aramasını beklemeliydim ama vurulduktan sonra hep, sanki Engin de vurulacakmış gibi hissediyordum. Elimde değildi...

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım.

Engin dağınık saçları -muhtemelen gelmeden önce saçlarını çekiştirmişti-, beyaz bol tişörtü ve kot pantolonuyla karşımda, düz bir ifadeyle bana bakıyordu. Kaşları çatık olmasa da, her an çatılabilecekmiş gibiydi ya da kızmasını beklediğim için bana öyle geliyordu.

İçeri geçmesi için kenara çekildim, ayakkabılarını çıkararak içeri girdi. Hiç konuşmadı ve bu beni daha fazla gerdi. Peşinden içeri girdim. Sırtı bana dönüktü; pencereden dışarı bakıyordu, sonra bana döndü. Konuşmak için dudaklarını araladığında ona fırsat vermeden "Bu sefer gerçekten haklısın," dedim. "Bu sefer kız bana. Kızmana bir şey diyemem çünkü abarttım bence de. Amirini aramak yerine merkeze gelmeliydim, yani şey, hayır, biraz beklemeliydim."

Konuşurken o hariç her yere bakıyordum.

"Aslında beklemeyi düşündüm ama sonra, başına bir şey geldi diye çok korkunca ya-"

Onunla göz göze gelmemizle birlikte konuşmama devam edemedim. Çünkü o, çok şey bakıyordu bana, çok şey... hayran hayran. Sanki tüm gün konuşsam gıkını çıkarmadan beni dinleyecekti.

"Ne?" dedim gülümseyerek, hatta belki de gülerek. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çok tatlısın çünkü."

Düşünmeden verdiği cevapla birlikte yüzümdeki gülümseme büyüdü, tüm gerginliğim uçup gitti.

"Bana kızgın olursun sanmıştım."

Kolunu belime sararak beni kendisine doğru çekti. Ellerim refleksle göğsünün üzerine düştü.

"Buraya gelirken kızgındım," diye bir itirafta bulundu. Bakışları yüzümde gezindi, o sırada dudaklarında geniş bir gülümseme oluştu. "Ama sen 'Bu sefer kız bana,' diye karşımda dikilince..." dedi, sol omzumun üzerine küçük bir öpücük bıraktı, sonra bir tane daha.

"Neden bu kadar tatlısın?" Bana soruyor gibi değil de, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Gülümsedim ve başımı onun göğsüne yasladım. Elleri başıma çıktı, beni daha çok göğsüne doğru bastırdı.

"Engin," diye mırıldandım. "Hani altı ay sonra demiştin ya, düğün için, aile içinde küçük bir organizasyon yapsak? Ve daha erkene çeksek?"

Ciddi miyim değil miyim diye anlamak için geri çekilip yüzüme baktı. Kaşları çatıldı.

"Sana kızmayayım diye mi söylüyorsun bana bunu, zaten kızmayacaktım, Be-"

"Hayır," dedim net bir sesle ve oldukça hızlı bir şekilde. "Ben çoook özlüyorum seni."

Hâlâ bir cevap vermemişti, muhtemelen şaka yaptığımı sanıyordu.

"Zaten söz yaptık aramızda, çok uzatmayalım."

Ciddi olduğumu anlamış olmalı ki gülümseyerek, yüzümün önüne düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bugün de, bugün kıyalım nikâhımızı."

Güldüm.

"O kadar da değil."

◆◆◆

Neden ben bu kadar sabırsız biriyim ki? Neden bir şey olsun istiyorsam bekleyemiyor, hemen olsun, şimdi olsun diye diretiyorum? Neden normal insanlar gibi zaman kavramım yok?

Sadece bir hafta önce satın aldığımız evi, bunda -Engin'le ikimizin- dedemizin ve babamızın katkısı çok büyük, sayemde üç hafta içinde dayayıp döşemiştik. Biblolara kadar her şeyi tamamlanmıştı.

Başta altı ay sonra nikâh yaparız diye konuşmuştuk, zamanla bu tarihi daha öne almaya başladık. Önce dört ay oldu, sonra üç ay, iki ay...

Bir buçuk ay sonra, yani ev hazır olduktan bir hafta sonra yaptık düğünü.

Bu sefer hızlı olan Engin değildi, bendim.

Çünkü evimiz çok güzel olmuştu ve ben artık yerleşeyim istiyordum. Ve... ve... ve artık gece Engin'le birlikte yatayım, sabah onunla

uyanayım... Onu işine yolcu eden ben olayım, akşam geldiğinde ona kapıyı ben açayım, onun tişörtlerini giyeyim...

Engin zaten, bugün evlenelim desem, direkt nüfus cüzdanımı isteyecek kadar evliliğe hazırdı. Benim de nikâhı erkene çekmek istemem işine gelmişti. Sadece ailelerimiz bu duruma pek pozitif yaklaşmamıştı, o da hazırlıkları yetiştirememe korkusundandı ve onlar bizim aksimize daha büyük bir düğün yapalım istiyordu. Yine de bizim dediğimiz oldu.

Sadece yakın çevremizin olduğu bir nikâhla resmen evlendik. Yakın çevremiz diyordum ama Ekrem babam bir sürü diplomatı ayıp olur diye nikâhımıza çağırmıştı. Engin'in İrlanda'da yaşayan kardeşi Eren ve dedesi de nikâhımıza geldi. Hatta nikâhtan birkaç gün önce gelmişti, önceden tanışma fırsatı yakalamıştık. Beklediğimden çok daha iyi insanlardı. Engin'le ilk tanışmamızdan dolayı maalesef ki ailesine karşı biraz ön yargım vardı ama onlar hepsini tek tek yıkıp atmıştı.

Hele dedem... Beni her gördüğünde "Benden bir şey ister misin kızım?" diye soruyordu. Utandığım için sadece "Sağlığınızı..." diyordum. Eli gerçekten boldu ve bence beni Engin'den daha çok seviyordu. Zaten Ekrem babam da beni daha çok seviyordu, bunu nikâh günü daha iyi anlamıştım.

Bana Engin'le evlenmekte emin olup olmadığımı sormuştu. Bir kez değil üstelik, birkaç kez. Sonra da, Engin şöyledir böyledir, diye benim bildiğim tüm özelliklerini bana söylemişti.

Neymiş, telefon konuşmalarından hoşlanmazmış; neymiş, kızdığı zaman gözü kimseyi görmezmiş; neymiş, hesap vermeyi sevmezmiş...

"Benden önceydi o," demiştim Ekrem babamın saydığı tüm şeylere. "Hesap sormuyorum çünkü meraklanmama gerek kalmadan arayıp beni haberdar ediyor. Kızınca gözü tek beni arıyor, benim yanımda sakinleşiyor..."

Ben böyle söyleyince Ekrem babam bir sevinmiş, pir sevinmişti hatta kendine engel olamayarak, yanımıza gelen Engin'in sırtına vurup "Aferin, aferin," demişti.

Engin şaşırmış bir şekilde babasına bakmıştı, sonra da bana. Bana baktığı zaman bakışlarındaki şaşkınlık hayranlıkla yer değiştirmişti. Sade nikâha bir tık fazla kaçan gelinliğim bedenimi ikinci deri

gibi sarıyordu; kuyruğu uzundu, derin bir göğüs dekoltesi vardı ve bu, Engin'i kesinlikle delirtiyordu. Sopa yutmuş gibi dik duruşumla herkes gördüğünde âdeta kuğuya benzediğimi söylüyordu.

Engin'se...

Beni gelinlikle ilk gördüğünde olduğu yerde durmuş, uzunca bir süre durmuş, hiçbir tepki verememişti. Arkadaşlarımız onun bu hâline gülerken o kimseyi umursamamıştı. Tek kelime etmeden yanıma gelmiş, "Hayatımın en zor sınavı," diyerek beni belimden tutmuş, dudaklarını yavaşça dudaklarımla buluşturmuştu ve defalarca kez çok güzel olduğumu söylemişti.

Öyle ki deftere imza atacakken bile eğilip çıplak omzumdan öpmüş, "Çok güzelsin," demişti.

Bakışlarımı yeni evimde, yeni odamda gezdirdiğimde, imzayı attığımdan beri zihnimde dönüp duran o ses tekrar belirdi.

Biz evlendik!

Resmen evlendik.

Artık ben Beril Piliç Eraslan'dım.

Beril Eraslan.

Çok garipti, çok, çok garip, akılalmaz bir şeydi.

Yeni evimdeydim. Alışmam ve benimsemem çok zor olmadı, zira her şey benim zevkime, tercihlerime göre alınmış, dizayn edilmişti. Engin'in alışveriş yaparken tek kısıtlaması, alınacakların pembe olmaması yönündeydi. Evde istemediği tek renkti; her yeri pembe yapmamdan o kadar çok korkuyordu ki... Bir kez rüyasına bile girmiş, öyle dedi.

Kapının açılma sesiyle birlikte aldığım nefes göğsümde sıkışıp kaldı. Parmaklarımla oynarken ne yapacağımı bilemeyerek, öylece olduğum yerde kaldım, sırtım kapıya dönük olduğu için kimin geldiğini göremiyordum ama tabii ki de biliyordum.

Engin'di...

Onu ilk defa böylesine heyecanlı, stresli, gergin bir şekilde beklemiştim. Kapıdan içeri girdiğinde ise daha çok, daha fazla gerildim. İlk gecemiz olduğu ve az sonra neler yapacağımızı bildiğimden yüzüne bakmaya çekiniyordum.

"Beril," dedi Engin. Sesi kulaklarıma ulaştığında sesli bir nefes aldım ama yerimde hareketlenmedim. Engin önüme geçti. Üzerindeki siyah takım elbise çok yakışmıştı ona, karşımda fazlasıyla karizmatik duruyordu.

Beni süzdü, uzunca bir süre süzdü ve tekrar ismimi söyledi.

"Beril Eraslan." Gülümsemesi genişledi, hoşuna gitmiş gibi tekrarladı. "Beril Eraslan. Çok yakıştı."

"Ben Piliç'i de kullanacağım," dedim aksi bir şekilde. Utandığım için agresifleşmiştim ve bunun o da farkındaydı ki gülerek başını salladı.

"Kullan, hayatım."

"Kullanacağım zaten," dedim. Kollarımı birbirine dolayarak bir adım geri çekildiğimde "Aksini söylemedim," dedi.

Yutkundum.

Ve uzun süre sessiz kaldım, ta ki Engin'in ukala bir sırıtışla alttan alttan bana bakmasına kadar.

"Niye öyle gülüyorsun bana? Engin, çok sinir bozucu. Ağlayacağım, yapma." Güldüğünden değil de, yaşadığım durumun gerginliğinden ağlayacaktım.

"Beril..." İsmimi öylesine uzun, öylesine şehvetli, öylesine aşkla söylemişti ki boğazım kurudu, nefesim kesildi, midemdeki kelebekler birbirine girdi.

"Hm..."

"Hem tatlı hem güzel hem de bu kadar nefes kesici olmayı nasıl başarıyorsun?"

Gülümsedim, gülümserken dudaklarım titredi.

"Çok gerginim," diye bir itirafta bulundum. Avuç içini yanağıma koydu ve "Farkındayım," dedi. Kolunu belime sararak beni kendine yasladı, yetmedi, başparmağıyla dudağımın kenarını okşadı.

Kalbim şiddetle atmaya başlarken ben nefes almayı bıraktım, kıpırtısız bir şekilde sıradaki hamlesini bekledim.

Bakışları dudaklarıma indi, sonra gözlerime çıktı. Fakat eskisi gibi değildi bakışları, daha şehvetli, daha yoğundu. Gelinliğimin arka kısmındaki fermuarı açmadan hemen önce kulağıma "Rahatlatacağım seni, merak etme," diye fısıldadı.

Mümkünmüş gibi daha çok gerildim.

Ama hemen sonra dudaklarının vücudumda dolaşmasıyla kanıma karışan şehvet, yavaş yavaş üzerimdeki gerginliği aldı. Dudaklarımız buluştuğunda ise o ve ben kaldık.

Her şey durdu.

Zaman durdu.

Sadece biz hareket ettik.

- 31 -

Ekonomi uçmuş, insanlar uçmuş, kafalar karışık, herkes depresyonda... Mezun oldum, şimdi ne yapacağım? Ne, asgari ücret bile vermiyorlar mı? Okul harçlığımı çıkarmak için çalıştığım yerde daha fazlasını alıyordum? E, ben neden okudum? Boşa mıydı yani?

Dün taş gibi dolu yağdı, bugün güneş açtı. Küresel ısınma... Ozon tabakası inceliyor... Çarpık kentleşme var, ya deprem olsa? Bundan yüz yıl hatta otuz yıl sonra ne olacak? Ben nerede olacağım?

Ya bakkala olan otuz liralık borcum?

Durup sadece iki saniye, yaşayacağım hayatı düşündüğümde, hiçbir çıkış yolu bulamıyorum. Bunalıyorum, anı da yaşayamıyorum. Geleceğim şimdi elimden kayıyor.

Bunu fark ettiğimde, jürilerle başı dertte olan, mimarlık son sınıf öğrencisiydim. Ne yapacağını bilmeyen, durmadan iş güç düşünen ve bu yüzden kafayı yemiş bir Beril Piliç'tim. Bunalımım pik yapana kadar dert edindim, her şeyi dert edindim. Nesli tükenen hayvanlardan tutun da bakkala olan borcuma kadar... Her şeyi...

Hayatın tadı tuzu kalmadı.

Her gün aynı yemek önüme geldi. Her gün makarna, makarna, makarna! Yarına da yemeğim kalsın diye, yarınımı da garantiye alayım diye makarna! Bir gün tavuk yesem, diğer üç gün açım. Ama benim vucudumun farklı besinlere de ihtiyacı var. Yarına çıkacak olan benim vucudum; neden hep makarna?

Doymak yeter mi ki yaşamaya? Doyarsam her şey geçer mi?

Kendime geldiğim an ilk işim gidip pasta yemek oldu, sonra da arkadaşlarımla şaka işine başlamak.

Eskisi gibi hayatı anına gore yaşadım. Bugunu bugun dert ettim, yarını yarın. Risk aldım, çok risk aldım. Sessiz kalmadım, belki de al-

dığım en büyük risk buydu. Doğru muydu, bilmiyorum ama kendi doğrularımı söylerken çekinmedim, böylece yanlışlarımı da gördüm.

Eğlendim, çok eğlendim. Para da kazandım.

En önemlisi de âşık oldum. Evlendim...

Gelen istek üzerine Engin'e yaptığımız şakayı sadece ben planlamamıştım. Bahar da vardı işin içinde. Mustafa, Egemen, Arda, Pınar da... Toplam altı kişiydik ama o altı kişinin suçu benim üzerime kalmıştı. Tabii önceden böyle düşünüyordum.

Şimdi düşüncelerim bir hayli değişmişti.

Engin o gün benden etkilenmiş, "Bu kız kaçmaz," diyerek beni kendine âşık etmeye çalışmıştı. İlkokul çocuğu taktiğini deneyerek; saçını çek, kaç... Uzun dönem boyunca bu taktik pek işe yaramadı, ondan nefret ettim. Zaman geçti, daha çok nefret ettim. Daha çok, daha çok...

Ama sonra birden, onu görünce kalbim hızlanmaya başladı. Midemde kasılmalar, elimi ayağımı nereye koyacağımı bilememeler, utanmalar, göz kaçırmalar...

"Ihmm..." Engin'in, burnunu boynumun girintisine yaslayarak kokumu içine çekmesiyle gülümseyerek başımı ona doğru eğdim. "Çok güzel kokuyorsun."

Koluyla belimi sardı ve sıkı sıkı sarıldı bana. İkimiz de bir süre, hatta uzun bir süre sessiz kaldık. Sonra yan dönüp yüzüne doğru yaklaştım ve yatakta yukarı doğru kayıp burnumu burnuna dokundurdum.

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

Kıkırdayarak "Şimdi biz evlendik mi?" diye sordum.

Başını salladı.

"Evlendik."

"Ay," diyerek başımı onun alnına sürttüm, gülümsemem büyüdü. "Şaka gibi ama evlendik gerçekten." Gözlerinin içine bakarken gizli bir şey söylermişçesine sesimi kısarak devam ettim konuşmama. "Başına çok büyük bir bela aldın."

Korkmadı, aksine keyiflendi.

"Pişman değilim."

"Çünkü daha ilk günümüz."

Dişlerini göstererek güldü ve tek bir hamlede beni üzerine çekti. Bir önceki geceden sonra onun sıcaklığını tekrar ani bir şekilde his-

setmek hazırlıksız yakaladı beni. Midem kasıldı, Engin ellerini belimin oyuntusunda dolaştırdığında ise midem daha çok kasıldı.

"Başıma neler gelecek, çok merak ettim şimdi."

Bilmem, dercesine dudaklarımı büktüm ve alnının üzerine düşen saçlarını elimle geriye doğru ittim. Sabahları uyandığında daha karizmatik oluyormuş, bugün onun hakkında bunu öğrendim.

"Şakacı biriyle evlisin, her an her şey gelebilir başına."

"Mesela?"

"Mesela... Bir gün uyandığında araban y-"

"Arabamı karıştırmıyorsun," dedi, yüzünde gülümsemesinden eser kalmadı. Anında ciddileşti ama sonrasında muhtemelen, düşen suratımı görüp yumuşattı ifadesini. "Arabamı karıştırmayalım, parçasını bulmak çok zor oluyor ve bir ton para..."

Omuz silktim.

"O zaman, benimle iyi geçin."

"Tamam, o zaman, seninle iyi geçineyim."

"Evet, benimle iyi geçin."

"Evet, seninle iyi geçineyim."

"Evet."

"Evet," dedi ve belimin oyuntusundaki elini kalçama doğru sürterek ilerletti. "Şimdiden seninle iyi geçinmeye başlayayım, o zaman."

Dudaklarına uzanmadan hemen önce "Evet," dedim bir kez daha, tutkulu bir sesle. Dudaklarına öpücük kondurdum, Engin dudaklarını öpüşmemizi derinleştirmek için araladığında ise ondan gülerek uzaklaştım. "Buna, kahvaltı hazırlayarak başlayabilirsin."

◆◆◆

Üç ay sonra...

İyi ki Engin'le evlenmiştim! İyi ki!.. İyi ki!..

Gerçekten iyi ki!.. Biraz daha iyi ki!.. Çok iyi ki!..

Resmen hayatımdaki en büyük şansımı evlendiğim adamla kullanmıştım.

"Şu kuymağı annemden bile güzel yapıyorsun!" Ekmeğe bandığım kuymağı ağzıma atarken bir yandan da Engin'i övüyordum. Gülerek, olumsuz anlamda başını salladı ve çayından bir yudum aldı.

"Sen de ye," dedim. Ağzım dolu olduğu için sesim boğuk çıkmıştı ama yine de anlaşılırdı.

"Aç değilim."

Kaşlarım çatıldı. Engin ve aç olmamak? İki dakika önce karnını tıka basa doldursa bile acıkan bir insandı kendisi.

"Hayret, sen ve aç olmamak..."

"Kahvaltıyı hazırlarken atıştırdım biraz." Çayını bitirerek yerinden kalktı. "Üzerimi değiştirip çıkacağım."

"Daha erken değil mi?"

"Halletmem gereken işlerim var."

"Ne işi?"

"İşlerim hakkında sana ne zaman detay verdim?" dercesine bana baktığında "Canın sıkkın gibi, bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır, Beril, sabah sabah ne sorguya çektin ya!"

"Tamam, sormam bir daha."

Derin, bıkkın bir nefes aldı, sonra da yatak odasına gitmekten vazgeçip yanıma geldi. Omzumun üzerindeki saçlarımı geriye atıp sıcak bir şekilde "İşle alakalı," dedi. Canını sıkan bir şey vardı işte, biliyordum.

Devam etmesi için hiç sözünü kesmedim. Normalde detaya girmezdi ana beni kırdığının farkında olduğu için muhtemelen ayrıntı verdi. "Muhbir varmış aramızda, çok uzun zamandır. Yaklaşık yedi aydır..."

Kaşlarım "Öyle mi?" dercesine havalandı.

"Ona canım sıkıldı biraz, bugünkü sevkiyatı da önceden haber vermiş."

"Bulursunuz, çok sıkma canını."

"Bulacağız, bulacağız da, sırt sırta operasyonlara gittiğim adamlardan şüphelenmek koyuyor." Derin bir nefes alarak bakışlarını kaçırdı. "Hadi, sen kahvaltını yap."

Başımı tamam anlamında salladım. Can sıkıntısını sabahtan beri saklamaya çalışıyor olmalıydı, çünkü aralarında muhbir olduğunu söylerken hiç de iyi görünmüyordu. Sinirliydi fakat üzgündü de. Şüphelendiği kişiler arasında, büyük ihtimalle güvendiği arkadaşları da vardı.

İçeri girip üzerini değiştirdi, ben de masayı topladım. İştahım kaçtığı için yemeğe devam edememiştim.

Kapıdan çıkmadan önce uzun uzun öptüm onu, morali yerine gelsin diye şirinlikler yaptım, sıkıca sarıldım, öyle işe gönderdim.

Tüm enerjimi ona vermişim gibi o gittiğinde omuzlarım çöktü, koltuğa zar zor oturabildim. Son iki gündür tansiyonum sık sık yükseliyor, başım dönüyordu. Muhtemelen vitamin değerlerim düşmüştü. Evlendiğimden beri adamakıllı sadece sabah kahvaltısı yapıyordum. Öğlen Engin evde olmadığı için zaten yemek yapmıyor, yapmayınca da çay ya da kahve harici bir şey içmiyor, evde varsa abur cuburla karnımı doyuruyordum. Akşam yemeği yapıyordum ama Engin'in aksine ben el lezzetimi beğenmediğim için çok yemiyordum.

Koltuğun üzerindeki telefonumu elime alarak koltukta yayıldım.

Beril: *Bilmek istersiniz belki, moralim çok bozuk.*

Beril: Engin sinirliydi bu sabah, içlerinde ajan varmış, öyle dedi.

Arda: *Ne o, yakalandın mı yoksa?*

Arda'nın benimle dalga geçmesi üzerine bozuntuya vermeyerek oyunu devam ettirdim.

Beril: *Ben?.. Ruhu bile duymadı.*

Mustafa: *Aşkından gözü kör, o yüzden olmalı.*

Beril: *Evet, deli gibi âşık bana.*

Gülerek telefonumu kapadım. Ucunda ölüm olmayan hiçbir şeyi ciddiye almıyorlardı, alsalar bile bu çok kısa sürüyor, olayın ilk şokunu üzerlerinden attıkları gibi muhtemelen kendilerinde travma oluşturacak olayla ilgili geyik döndürüyorlardı. Eskiden ben de böyleydim lakin evlendikten sonra bu huyum bir hayli azaldı.

Engin bir şeye stres yapıyorsa ben on kat fazla stres yapıyor, Engin bir şeye üzülüyorsa ben on kat fazla üzülüyor, Engin acı çekiyorsa ben on kat fazla acı çekiyordum. Bu yüzden de zaten benden tüm sıkıntılarını, sorunlarını saklıyordu.

Tüm gün acaba aralarındaki muhbiri buldular mı, diye düşündüm. Emniyet merkezine gittiğim kısıtlı zamanlarda tanıdığım yüzleri zihnimden geçirip hangisinin en çok muhbiri andırdığını bulmaya çalıştım. Kimse aklıma gelmedi, hepsi iyi biri gibiydi.

Engin'in gelmesine yakın yemekleri yaptım, yaparken de biraz atıştırdım. Günün en sevdiğim saatlerindeydim; Engin'in gelmesine dakikalar kalmıştı.

Üç ay olmuştu evleneli.

Ve bu üç ayda her gün aynı heyecanla eve geleceği zamanı iple çekiyordum.

Kapı zilinin çalmasıyla koşarcasına gidip kapıyı açtım ve sanki yıllar sonra havalimanında onu karşılamaya gelmişim gibi kucağına atladım. Sıkı sıkı sarıldı. Olduğumuz yerde bir tur döndürdü beni.

"Aşkımm, hoş geldin."

"Her zaman ayrı hoş buluyorum."

Dudaklarıma küçük küçük öpücükler kondurdu. Öpüşmeyi derinleştirmesine izin vermeden başımı geriye çekip güldüm. "Çok güzel yemekler hazırladım."

Bugün daha bir özenmiştim çünkü morali bozuktu. Normalde yedi ay önce biri gelip bana "Evlendiğin adam için yemek yapmak bile sana keyifli gelecek," dese, Arda'nın dil çıkarma hareketini yaparak "He he," derdim. Yemek yapmaktan nefret ederdim çünkü. Hâlâ nefret ediyorum fakat Engin için ne yaparsam yapayım hep aşkla yapıyorum.

"Çok terliyim, duş alayım, öyle yeriz."

"Yedikten sonra alsan?"

"Rahat edemeyeceğimi biliyorsun."

"Tamam, tamam, oyalanma ama."

Tuttuğu elimi kaldırarak üstünü iki kez öptü ve yatak odasına gitti. Bense zaman geçsin diye, yemek hazırlarken dağılan mutfağı topladım. Biraz zaman geçti, Engin hâlâ gelmeyince duştan çıktı mı diye kontrol etmeye yatak odasına gittim.

Yatak odasına girdiğimde Engin'i, yatağın kenarında dizleri aralık, hafif kambur bir şekilde oturarak telefonun ekranına bakarken gördüm. Kaşları derince çatık, profilinden dahi belli olacak derecede yüzü kaskatıydı. Benim girdiğimi hissettiğinde başını ağır ağır bana doğru çevirdi.

Bakışlarında içimin deli gibi ürpermesine neden olacak bir soğukluk, kocammış gibi hissedemeyeceğim bir yabancılık vardı. İster istemez kendimi suçlu psikolojisine sokmuştum, çünkü yüzündeki ifade bir suç işlediğimi bana hissettirecek kadar baskındı.

Yutkundum, sorarcasına "Engin?" dedim. Ayağa kalktı, bana doğru yaklaştı ve telefon ekranını gözlerimin hizasına kaldırarak "Bu ne?" diye sordu. Dikkatimi çeken açık olan ekrandan çok, elindeki telefonun benim olduğuydu. Buna takılmadım; birbirimizden gizlimiz

saklımız yoktu. En azından benim ondan gizleyip öğrenmesinden korktuğum bir şey yoktu. Bu yüzden oldukça rahat bir şekilde ekrana baktım.

Arkadaşlarımla gruptaki yazışmalarımızdı...

Beril: *Bilmek istersiniz belki, moralim çok bozuk.*

Beril: *Engin sinirliydi bu sabah, içlerinde ajan varmış, öyle dedi.*

Arda: *Ne o, yakalandın mı yoksa?*

Beril: *Ben?.. Ruhu bile duymadı.*

Konuşmanın devamını okumadım çünkü ne konuştuklarımız hâlâ zihnimdeydi. Engin'in bu mesajları yanlış anlayacağı aklımın ucundan geçmemişti.

"Gerçekten," dedim, kendimi tutamadan hayretle güldüm. Benim gülmemle sinirlendi, daha çok sinirlendi. Öyle ki alnındaki damar attı, dişlerini sıkmasından çenesindeki kas iyicene belirginleşti. "Benim ajan olduğumu falan düşünmüyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırpmadan, yine o soğuk ifadeyle bana bakmayı sürdürdü. Yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş silinirken bir kez daha "Öyle bir şey düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum.

Sıkıca bastırdığı dudaklarını araladı, bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Burak mı sizi buldu yoksa siz mi onu?"

Donup kaldım. Karşımdaki adam, sabahları bana kahvaltı hazırladıktan sonra beni öperek uyandıran kocam değildi. Ailesiyle tanışmam için babasına şaka yapmamızı isteyen adam değildi. Aylar önce bana "Tümüyle yalan olmuşsun," diyen adam da değildi. Hiç kimse değildi; tanımıyordum onu.

"Ne?" dedim ağlarcasına.

Tekrarladı cümlesini, fakat bu seferki ses tonu, bir an önce cevap vermemi ister gibi agresifti.

"Burak mı sizi buldu yoksa siz mi onu?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka, şaka, şaka!" diyerek elini kumral saçlarının arasından sertçe geçirip benden uzaklaştı. Göğsü sinirden hızla yükselip alçalıyordu, bense hiçbir şeye anlam veremeyerek olduğum yerde duruyordum. Tekrar bana yaklaştı ve kalbimi kırmaktan hiç çekinmeden "Ben sen miyim de işim gücüm yokmuş gibi şaka yapacağım!?." diye bağırdı.

Gözlerim anında doldu, bir damla yaş yanağıma aktı.

"Arkadaşlarınla konuşurken keyfin yerindeydi, şimdi boşuna ağlama. İnandırıcı değilsin."

"Bu söylediklerin için çok pişman olacaksın, Engin. Sadece aramızda eğlencesine geçen bir konuşmaydı."

"Eğlencesine?" dedi kaşlarını kaldırarak. Siniri yatışır sandım, ama duyduğu şey onu daha bir fena yaptı. Başını salladı ve yineledi. "Eğlencesine..." Bakışlarındaki o kıvılcım beni delip geçerken zorlukla yutkunabildim. Birden telefonumu sertçe duvara fırlatarak "Komik olan ne?" diye bağırdı. Olduğum yerde irkildim, gözlerim korkuyla kapanıp açıldı. "Benim günlerce sıkıntıdan uyuyamamam mı?!."

"Engin," dedim, elini yanağına koyacaktım ki kendini geri çekti ve kalbimi parçalara ayırıp, bir daha hiç aklımdan çıkaramayacağım o sözleri tereddüt etmeden söyledi.

"Sana güvenmiyorum."

O an kırgın bakışlarım, onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu, bunun farkındaydım. Midem bulandı, içim burkuldu. Acı her yerimi sarıp sarmaladı.

"Bana güvenmiyorsun..." diye tekrarladım onu. Sorarcasına değil de, daha çok lafını geri almasını istercesine bir yakarışla. "Güveniyorum," demesini bekledim. "Hayır, öyle söylemek istemedim," demesini... "Tabii ki sana güveniyorum, sen benim karımsın," demesini... Ama o "Bana sana güvenmem için tek bir neden vermedin," diyerek sözünün arkasında durdu.

Elim bedenimin yanına hissizce inerken geriye doğru bir adım attım.

O bana karşı sinirliydi, bense bir özrün geçiremeyeceği kadar kırgın.

"Peşimden koşan sendin, evlenelim isteyen sendin! Güvenmiyordun madem, ne-" Devam edemedim çünkü boğazıma kadar dolmuştum. Kelimelerimi toparlayamıyor, kendimi bile açıklayamıyordum.

"Biz içimizdeki muhbiri bulmaya çalışırken kafayı yiyelim, sen arkadaşlarınla bunun goygoyunu yap. Goygoysa tabii!.. Her gün beni kırk defa aramalar; 'Neredesin, ne yapıyorsun, kiminlesin?' diye sormalar... Belki de cidden sana karşı kör olmuşumdur, ha?"

Sanki kafasından bir şeyler hesaplarcasına bana baktı, belki de tanışmamızla içlerindeki muhbirin aynı zamana denk gelip gelme

diğini anlamaya çalışıyordu. Sustum, söyleyecek çok şeyim vardı aslında ama ben sustum.

Bana uzun uzun, öylece baktıktan sonra yere attığı telefonu eline aldı, ekranı neredeyse tuzla buz olmuştu ama dokunmatiği zor da olsa çalışıyordu. Beni arkasında bırakarak salona gitti. Benden hâlâ şüphelenmesi kalbimi parçalara ayırırken, telefonumu kurcalamasına hiçbir şey demedim.

Zaten daha ne olduğunu tam olarak idrak edememiştim. Birden, bir anda nasıl birbirimizden bu kadar uzaklaşmıştık? Sabah yataktan birlikte kalktığım adam nasıl olurdu da bana güvenmediğini söylerdi?

Neden bir insan güvenmediği biriyle evlenmek isterdi?

Orada öylece ne kadar dikildim, bilmiyorum ama adım attığımda kaslarım ağrımıştı. İçime derin bir nefes çekerek salona girdim. Engin üçlü koltukta oturmuş, dirsekleri dizlerinin üzerinde, başını iki elinin arasına almış, saçlarını çekiştiriyordu. Telefon masanın üzerindeydi, ekranda ise arkadaşlarımla mesajlaşmalarımız açıktı.

Aylardır yanında yatıp kalktığım kocam, bana güvenmemiş, telefonumu kontrol etmişti.

İçeri adımımı attığımda Engin, ellerinin arasındaki başını kaldırarak bana baktı, bir şey söylemedi, sadece baktı. Hiçbir işe yaramayacak olsa da ondan özür bekliyordum ama onun siniri hâlâ yatışmamış gibiydi.

"Doğru söylüyormuşsun," dedi. Tepki vermedim. "Benim günlerce eve geç gelmem, geceleri sıkıntıdan uyuyamamam sana ve arkadaşlarına komik geliyormuş."

Sakinleşmek istercesine gözlerimi kapayıp açtım. Doğruyu söylediğime emin olsa da, öfkesinden bir şey azalmamıştı; aksine sanki öfkesi artmış, sonunda bana da geçmişti.

"Komik gelmedi, sadece aramızda konuşur-"

"Senin az önce benim ne hissettiğimden haberin var mı, Beril?" dedi bir hışımla ayağa kalkıp yanıma gelirken. "Sizin aptalca goygoyunuz yüzünden az önce benim nasıl korktuğumdan haberin var mı? Tahmin edebiliyor musun?"

"Peki, bana güvenmediğini söylediğinde benim ne hissettiğimden senin haberin var mı?" diye sorduğumda, dirseğimden tutarak beni kaba bir tavırla arkamdaki duvara yasladı.

"Gece saatlerce teninde kaybolduğum kadının muhbir olduğunu düşünmemden daha mı kötü? Her gün birlikte uyandığım kadının benimle oynadığını düşünmemden de mi kötü hissettin? Nasıl hissettin, Beril, söylesene."

Gözlerim doldu, çenem titrerken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Arkadaşlarınla eğlenceniz tüm bu hissettiklerime değdi mi? Eğer yeterli gelmediyse başka şeyler de anlatabilirim sana, arkadaşlarınla paylaşabileceğin. Dün mesela, baskına gittik, önceden haberleri varmış, pusu kurmuşlar; bizim ekipten Mustafa yoğun bakımda şimdi. Nasıl? Hoşuna gitti mi? Ko-"

Konuşmasını bölen şey, benim yanağına attığım tokattı. Dayanamamıştım, çünkü beni itham ettiği şey çok kötüydü, bana güvenmemesinden bile kötü.

"Senden nefret ediyorum," dediğimde yeni yeni kendine gelmiş gibi başını yukarı kaldırdı. Çenesi hâlâ kasılmış vaziyetteydi. Ona tokat atmama sinirlenmedi, hatta belki de hak ettiğini düşündü, bilmiyorum ama sinirlenmedi.

Ben yanından gidecekken kolumdan tutarak "Öyle söylemek istemedim," dedi.

"Ya, sen!.." Sinir beynime vurdu, nefeslendim. "Benim nasıl böyle bir şey yapacağımı düşünürsün?"

"Ben normal bir iş yapmıyorum, Beril. Bugüne dek, imkânsız diyebileceğin, aklının ucuna bile gelmeyecek şeylerle öyle çok karşılaştım ki içimizdeki muhbir babam çıksa şaşırmam."

"Bana güvenmen için tek bir nedenin yokken niye benimle evlenmek için acele ettin? Niye evlenmek istedin?"

Gözlerini kapayıp açarak sakinleşmeye çalıştı, bir adım geriye attı ve birbirimize temas eden yerlerimizi ayırdı. İyi de olmuştu, onun sıcaklığını hissetmek istemiyordum.

"Sana güvenmiyor değilim," dese de inanmadım ona. Az önce gözlerimin içine baka baka bana güvenmediğini söyleyen adam oldukça ciddiydi. "Sadece," dedi ve elini saçlarının arasından geçirerek sesli bir nefes bıraktı. "Sinirliydim, Beril, kafayı oynatmıştım. Dediklerimi hatırlamıyorum bile."

"Öyle mi? Hatırlamıyor musun? Sana güvenmem için tek bir neden vermediğimi söyledin! Her gün seni kırk defa aradığımı; 'Nere-

desin, ne yapıyorsun, kiminlesin?' diye sorduğumu söyledin. 'Belki de gerçekten muhbir sensin,' demeye getirdin!"

"O mesajlardan sonra ne düşünmemi bekliyordun?"

"Ben senin karınım ya," diyerek omzundan ittim onu. Geri gitmedi ama omzu vurduğum tarafa doğru sarsıldı. "Karınım ben senin! Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin, Engin?"

"Daha iki gün önce, adamın birinin kırk yıllık karısı kocasının tüm banka hesaplarını patlatarak yurt dışına kaçmaya çalıştı, Beril. Bir hafta önce, adamın biri kan kardeşim dediği kişi tarafından yoğun bakımlık oldu... Sadece bir hafta içinde gördüğüm şeyler bunlar, Beril, bundan öncesi de var. Gördüklerimden, duyduklarımdan sonra benden kimseye koşulsuz şartsız güvenmemi bekleme. Ben, beni doğuran kadından bile zamanında şüphelendim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, o da benden iyi gözükmüyordu. Gerçekten korktuğunun farkındaydım ama ben de kendi duygularımı yok sayamayacak kadar kırılmıştım.

"Sana şaka ol-"

Cümleme devam etmeme fırsat vermeden "Bana şaka deme," diye bağırdı. "Artık gerçekten, bana şaka deme, Beril. Bıktım artık, biraz ciddi ol! Biraz olgun davran!"

Gözlerim doldu, yine de gülümsedim ve tek bir itiraz mırıltısı göstermeden başımı sallayarak "Tamam," dedim. Sesim kısık çıkmıştı, onun duyabildiğinden bile emin değildim. "Tamam," diye bir kez daha yineledim. "Senin istediğin gibi olacağım. Ciddi, olgun..."

Ağladığımı görünce elimi tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. İlk defa onun dokunuşunu istemedim ama elimi de çekmedim. "Özür dilerim," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Avuç içini yanağıma yerleştirdi, elinden kaçmamak için bedenimi kastım. "Senden şüphelenmemeliydim."

Daha fazla dayanamayarak başımı kaçırdım ondan, sonra da üzerimi değiştirmek için dolabın karşısına geçtim. Aynı yerde kalıp bana baktığının farkındaydım.

"Uzatacaksın, değil mi?" diye sordu bıkkın bir sesle.

Dişlerimi sıktım, hatta öyle bir sıktım ki saniyesinde çenem ağrıdı. Konuşmadım. Ben konuşmayınca o da konuşmadı, asık suratıyla direkt yatağa geçti. Beni izlediğini bildiğim hâlde ona hiç bakmadan

üzerimdekileri çıkardım; beyaz renkli düz saten pijama takımımı giyindim.

Yatağa yatmıştı ama uzanır hâlde değildi. Sırtını yatağın başlığına yaslamıştı, bakışları alenen benim üzerimdeydi. Göz göze geldiğimizde "Gönlünü almaya çalışmayacağım," dedi. Kendini hâlâ haklı olarak görüyordu. Benim için haklı ya da haksız olması önemli değildi. Ben, beni kırıp geçen sözleriyle ilgiliydim.

Başına bir şey mi geldi diye deli gibi merak ettiğim; telefonu her zaman, belki ona bir şey olmuştur diye korkarak açtığım adamın, onu aradığım için muhbir olabileceğimi düşünmesiyle ilgiliydim. İşten yorgun geldiğinde enerjim olmasa bile onu keyiflendirmek için şakalar yaptığım adamın "Biraz ciddi ol!" demesiyle ilgiliydim.

Ani gelen mide bulantısının üzerine, yatağa gitmek yerine lavaboya doğru yöneldiğimde Engin "Nereye?" diye sordu. Sesi aksi çıkmıştı, hatta nedenini bilemediğim bir şekilde solukları da hızlanmıştı.

Benim cevap vermemi beklemeden "Çocuk gibi küsüp başka bir odada mı yatacaksın?" dedi. Midemin bulantısı geçmiş, onun yerine öfke tüm bedenimi sarmıştı.

O ana kadar başka bir odada yatmayı düşünmüyordum fakat şimdi de onunla aynı odada yatmayı düşünmüyordum.

Fazla hissiz bir şekilde "Evet," dediğimde üzerindeki pikeyi eliyle tek hamlede, sertçe çekerek ayağa kalktı. Kapıya doğru attığı her adımda gözlerini benden ayırmadı, yanımdan geçerken de omzu omzuma hafifçe çarptı.

Yutkundum.

Sadece lavaboya gidecektim ama sen bilirsin, Engin.

- 32 -

Sabah üşüyerek ve oldukça isteksiz bir şekilde uyandım. Sanki üzerimden tır geçmiş gibiydi. Ruhum gibi bedenim de acı çekiyordu, tüm kaslarım ağrıyor, stresten midem bulanıyordu.

Yatakta dirseklerimin üzerinde doğrularak etrafıma bakındım. Saatten haberim olmasa da geç kalktığımın farkındaydım. Engin gitmiş olmalıydı.

Bugün beni kahvaltı için kaldırmamıştı, kaldırsaydı da zaten yemezdim ve o da bunu biliyordu. Ayaklarımı yatağın kenarından sallandırarak yere basıp uyuşuk adımlarla içeri girdim.

Dün gece üzerine hiçbir şey almadan salona yatmaya gitmişti. Ona ne kadar çok kırgın olsam da gece boyunca üşüyeceği düşüncesi uyutmadı beni ama yine de kalkıp üzerini örtmedim. Örtmedikçe de yorganın altındaki bedenim üşüdü.

Su içmek için mutfağa gittiğimde masanın üzerine çıkarılan kahvaltılıkları gördüm. Hiçbirine dokunulmamıştı.

Benim için hazırlamıştı.

Bakışlarımı masadan ayırarak, su bile içmeden mutfaktan çıktım ve tekrar yatağa yattım. Tekrar uyudum. Ara sıra gözümü açıyor, öyle boş boş etrafa göz gezdirip tekrar kapıyordum. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu, buna kalkıp aç karnımı doyurmak da dâhil.

Yatak odasının kapısının açık olmasından dolayı duyabildiğim, kapının kilidinin açılma sesiyle gergince dizlerimi kendime doğru çektim. Engin işten gelmiş olmalıydı. Şimdi ceketini portmantoya asıyor, diye geçirdim içimden, sonra da kalkıp komodinin üzerine koyduğum telefonumdan saate baktım.

Bir buçuk saat gecikmişti, gecikeceğim diye haber de vermemişti. Onun da sakinleşmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm bir an. Dün gece gerçekten kötü gözüküyordu, eğer şüphelendiği kişi ben olma-

saydım onun bu hâline çok üzülürdüm. Ama şüphelendiği kişi bendim. Yine üzülüyordum, evet ama bana söylediklerine daha çok...

Adım seslerinin yaklaşmasıyla gözlerimi kapattım. Kapı hafif aralandı, sonra birkaç kıyafet hışırtısı... Üzerini çıkarıyor olmalıydı. Banyonun kapısı açıldı, su sesi geldi. Duşa girmişti. Hemen çıkmayacağını bilsem de belki uyurum diye gözlerimi hemen açmadım.

Su sesi kesildi, birkaç dakika sonra banyonun kapısı açıldı, tekrar kıyafet hışırtıları... Gözlerim açık olmasa da onun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Sanki her hareketinde bir, kafasını çevirip bana bakıyordu.

Sesli, bıkkın bir nefes alıp verdi, sonra da odadan çıktı. Bugün de birlikte yatmayacağımızı düşünmüştüm ki kapı çok geçmeden tekrar açıldı. Hemen içeri girmedi, kapı eşiğinde uzun uzun soluklandı. Adım seslerinin yatağın benim olduğum tarafında gelmesiyle gerilmiş, midem kasılmıştı. Gözlerimi açmamak için kendimle savaştım, dahası her geçen saniye içim ağlama isteğiyle doldu.

Bir dizinin üzerine çöktü, hissettim. Pikenin içindeki ellerim yumruk oldu. Ben şimdi nasıl ona eskisi gibi bakacaktım, bana güvenmeyen bir adamla nasıl eskisi gibi bir yatakta uyuyacaktım?

Parmağının tersini yanağıma değdirdi, elmacık kemiklerime doğru bir çizgi şeklinde sürüdü. Dokunduğu her yer, ardında bir yangın bıraktı.

"Beril..." Uyumadığımı anlamıştı fakat ben uyuyor gibi davranmaya devam ettim. Gözlerimi açmadım. Ellerini saçlarıma götürdü ve sanki tüm sorunumuz benim aç kalmammış gibi "Kahvaltı yapmamışsın," dedi.

Çünkü midem almadı, çünkü ona güvenmek için tek bir neden vermediğim adamın sabah bana kahvaltı hazırlaması çok saçma geldi.

"Her şey yerli yerinde. Yemek de yememişsin."

Mutfağa benden çok hâkimdi, bu en sevdiğim özelliğiydi. Şu an bu özelliği bile bir anlam ifade etmiyordu benim için.

"Yemek yapayım mı sana?" Kısık çıkan sesi içimdeki ağlama isteğini dürtüklüyordu, bir şey demeden sırtımı döndüm ona. Bir süre daha aynı pozisyonda kaldı, sonrasında iç çekerek ayağa kalktı ve yan tarafıma yattı. Ben yine sırtımı döndüm ona, kaşlarını çattığına, bana ekstra sinir olduğuna emindim. Umurumda değildi. Şu an onunla yüz yüze gelemeyecek kadar kırgındım.

İlk defa, aynı yataktayken ondan bu kadar uzakta yatıyordum, sanki düşüncelerimi duymuş gibi beni belimden tutarak kendisine doğru çekti. Bu hareketinden sonra ben hep ona döner, boynuna sığınırdım. Yapmadım; ne geri gittim ne ileri. Bana nasıl bir şekil verdiyse öyle kaldım.

◆◆◆

Sabah Engin'in yataktan kalkmasını hissettim ama gözlerimi açmadan, zayıflayan uykuma devam ettim. Neredeyse bir gün boyunca uyumuştum ama üzerimdeki yorgunluğu hâlâ atamamıştım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, çünkü uykuya dalmıştım, Engin'in bana seslenmesiyle uyansam da yerimden kıpırdamadım. Yatak odasına girmeden kapının girişinden bana baktı.

"Kahvaltı hazır."

Üzerinde beyaz bir tişört vardı, altında siyah kot pantolon. Telefonumdan saate baktım, işe gitmesi gerekiyordu ve muhtemelen benim kahvaltı yaptığımı görmek için kalmıştı.

"Hadi, kalk."

"Yemeyeceğim ben," dedim kısık bir sesle, kaşlarını çatıp yatağa doğru yaklaştı. "Birlikte yiyeceğiz," dedi itiraz istemeyen bir tonda. Gözlerim sinirle kapanıp açıldı. Başım ağrıyordu, muhtemelen açlıktan, belki de susuzluktan. Kalkıp hiçbir şey yiyip içmemiştim.

Yine de "Aç değilim, sen ye," dedim.

Bileğimden tutarak tek hamlede ayağa kaldırdı beni, o mu güçlüydü yoksa ben mi çok zayıftım, bilmiyorum ama bu durum sinirlerimi bozdu. Birden ayağa kalkmamla başım da dönmüştü.

"Yemeyeceksen bile o masaya oturacaksın, Beril."

Aramızı böyle düzelteceğini sanıyordu, beni zorla masaya oturtarak. İstediğini verdim ona; gidip masaya oturdum. Mıhlama yapmıştı; öğrenmesi ve bana yapması için resmen ona yalvarmıştım. Çünkü çok seviyordum ama hiçbir zaman tam kıvamını tutturamıyor, kendi yaptığım mıhlamayı yiyemiyordum.

İlk başta mırın kırın etti, "Omlet neyine yetmiyor, çok seviyorsan sen yap da biz yiyelim," dedi ama sonrasında bir sabah YouTube videosu izleyerek yapmaya çalıştığını gördüm. Arkasından sımsıkı sarılmış, omuzlarına defalarca kez öpücük kondurmuştum. Onu övmüş ve içimdeki aşkı da neşeyi de ona fazlasıyla belli etmiştim.

Mıhlamayı bu kadar sevdiğini bilseydim daha önce yapardım, diye bir itirafta bulunmuştu o zaman. Konu yemek değildi, onun benim için bir şeyler yapmaya çalışması, çabalaması beni sevindirmişti. Değerli hissettirmişti, bir buçuk gündür hissettirdiklerinin aksine...

Sandalyeyi çekip oturdum, çaylarımızı doldurdu. Bir şey demeden çatalı alarak yeşil zeytine batırdım, içimden hiçbir şey yemek gelmiyordu ama onunla aynı masaya oturmama isteği daha büyük olduğu için, bir an önce yiyip kalkmak istiyordum. Çünkü bırakmazdı, masadan hiçbir şey yemeden kalkmama izin vermezdi. Sağlığıma, ruhumdan daha çok önem veriyordu.

"Sen seviyorsun diye yaptım," dedi. Elindeki ince belli bardağı kaldırarak, masada benim yakınımda duran mıhlamayı gösterdi. Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. Masadaki her şeyden azar azar yedim. Zeytinden, peynirden, salamdan, salatadan, pekmezden, çikolatadan... Elimi bir tek mıhlamaya sürmedim.

Engin ise sadece çay içti, hiçbir şeye dokunmadı.

Kalkmak için sandalyemi geriye ittiğimde "Beril," dedi. Durdum, öylece durdum. O an başımı çevirerek ona bakmasam da sonrasında yavaş yavaş ona döndüm.

Ayağa kalktı.

"O gün... Öyle," dedi, dudaklarını yaladı, bir nefes aldı. "Söylediklerimde ciddi olmadığımı biliyorsun."

Yüzümde bir gülümseme belirdi, acı bir gülümseme. Gözlerim doldu.

"Ciddiydin, Engin, bana güvenmiyorsun."

"Güvenmemek değil!" diye itiraz etti. "Öyle birisin ki, Beril, her an 'Şaka yaptım, sana âşık değilim,' diyebilirmişsin gibi geliyor! Bir şey oluyor, sana kızmayayım diye elli tane senaryo uyduruyorsun. Sürekli şaka yapıp duruyorsun. Arabamın camını kırdığın zaman söylediğin sözde haklıydın, sen beni her zaman kandırabilirsin. *Çünkü ben sana karşı körüm*, arkamdan kuyumu kazsan gelip senden şüphelenmem. Tüm bu bildiklerim mesajlarda somut bir şekilde karşıma çıkınca sorgulayamadım bile. Kandırmış beni, diye geçirdim içimden. Muhbirlik yapmak için, belki de sadece eğlencesine..."

Yutkundum.

"Şakalarımı seviyorsun sanıyordum..."

Bana bu yüzden güvenmeyeceği hiç aklıma gelmezdi.

"Sadece biraz daha düşünceli ve olgun olmanı istiyorum senden."

Bunu o gün de söylemişti. *Bıktım artık, biraz ciddi ol! Biraz olgun davran.*

Olgun mu olmamı istiyordu, olurdum. En az onun kadar olgun ve kasıntı... Soğuk, şakadan anlamayan...

Başımı sallayarak "Haklısın," dedim. "Böyle düşünmen normal, seni az kandırmadım. Halı sahada bayıldığımı sandığın zaman bile ben, kavga son bulsun diye rol yapmıştım. Şimdi düşündüm de, gerçekten haklısın. İstediğin gibi olacağım. Ne olursa olsun seni kandırmayacağım, sana şaka da yapmayacağım."

Yüz ifademi uzun uzun inceledi, sonra yavaşça başını eğdi. Kemikli elini boynuma çıkardı, başparmağıyla yanağımı okşadı.

Babasına şaka yapmam için ısrar eden adam, yaptığım şakalardan bıktığını söylüyordu. Şimdi de, sanki hiç canımı yakmamış gibi yanağımı okşuyordu. Başımı çevirmemek için kendimi kastım.

"Barıştık mı şimdi?"

Gülümsedim, sahici bir gülümseyişti bu.

Küs hâlimi olgun Beril'e tercih edecekti ama o bunu şimdilik bilmiyordu. Ben bile tam olarak biliyor sayılmazdım.

"Akşama tavuk sote ve pilav yapacağım, çorba olarak ne yapayım? Ne istersin?"

Birkaç saniye bana öylece baktıktan sonra, dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Eli ensemi sardı ve aramızdaki mesafeyi tamamen kapayarak başımı göğsüne yasladı. Sarıldı bana. Tavrım hoşuna gitmişti; uzatacağıma, onu hiçbir türlü dinlemeyeceğime, ağzıma geleni söyleyeceğime emindi çünkü.

Ama zaman gelecek, öyle bir dolacaktı ki, bana ona bağırmam için yalvaracaktı ve ben de karşısında, onun istediği gibi olgun bir tavır sergileyecektim. İşte o zaman Engin benden istediği şey için deli gibi pişman olacaktı.

◆◆◆

Bahar: *Yarın buluşalım mı?*
Bahar: *Uzun zamandır hep birlikte toplanıp konuşamadık.*
Bahar: *Özledim sizi.*
Pınar: *Beril evli, gelemez.*
Mustafa: *+*

Arda: *+*

Egemen: *+*

Belki de son iki gün içinde ilk defa gerçekten gülümsedim. Engin, arkadaşlarımla buluşmama izin vermiyor ya da karışıyor değildi ama benim evli olmam arkadaşlarımın gözüne batıyor, belki de hâlâ inanılmaz bir şeymiş gibi geliyordu. Bu yüzden, her konuşmamızda evli olduğumu gözüme sokuyorlardı.

Beril: *Ben gelirim de siz evlenince gelemezsiniz gibi...*

Mustafa: *Evet.*

Mustafa: *Biz çok büyük hata yaptık. Seni Engin'le evlendirmeyecektik.*

Mustafa: *Grup dağılmasın diye birbirimizle evlenecektik.*

Mustafa: *Örneğin Pınar'la ben. :d*

Pınar: *Arkadaş benimle evlenmek için her yolu deniyor.*

Arda: *Mustafa'yla evlenilmez, aq.*

Arda: *Bir gün onda kaldım, her yer ayak kokuyor.*

Arda: *Ben bunu dağınık sanıyordum, hâlbuki pisin tekiymiş.*

Mustafa: *İt! Evimizi açtık, beğenmiyor bir de.*

Beril: *Yarın nereye gidiyoruz?*

Egemen: *Sahilde bir arkadaşım restoran açtı, oraya gidelim.*

Mustafa: *Zengin bir arkadaşın mı var senin? Biz niye tanımıyoruz?*

Egemen: *Oğlum, zengin değiller ya, danaya girer gibi otuz kırk kişi açtılar.*

Egemen: *Durumları iyi sadece, o kadar.*

Konuşmadan çıkarak telefonumu kapadım ve yine o his sardı içimi: bunalmışlık.

Bir tavuk sote yapmamla savaş alanına dönen mutfağı iki saat içinde anca toparlamıştım. Tüm bulaşıkları makineye dizmeden elimde yıkamış, tabakları ve çatalları masaya yerleştirmiş, buzdolabının içini de düzeltmeye koyulmuştum.

Sırtım çok fena ağrımış olsa da kapı zili çalana kadar buzdolabıyla uğraştım. Tüm rafları silmiştim, sadece tezgâhın üzerine koyduğum malzemeleri tekrar yerine yerleştirmem gerekiyordu. Ellerimi, karnımda büzüştürdüğüm beyaz tişörtüme silerek kapıyı açtım.

Eve geç gelmediği takdirde her zaman, kapıyı anahtarıyla açmak yerine zile basıyordu, onu kapıda karşılamamı sevdiğini biliyordum. Her gördüğümde kocaman sarılmamı sevdiğini de biliyordum.

Boynuma yapışan saçlarımı elimle geri ittim; terlemiştim.

Kapıyı açtığımda bana baktı. Bugün birbirimizden güzel ayrılmıştık -yani, ona göre güzel- ama bunun çok uzun süreceğini sanmıyor olmalıydı ki gözlerini üzerimde bir agresiflik arar gibi gezdirdi.

"Hoş geldin," dedim gülümseyerek. O da gülümsedi ve sanki rahatlamış gibi yüz kasları gevşedi. Sarılmamı beklercesine ellerini iki yana açtı. Sarıldım ama öyle sıkı sıkı değil, eve tanımadığım bir misafir gelmiş gibi. Farkı anladı, farkı çok net anladı...

"Yemek hazır, sadece tabaklara yerleştireceğim, mutfağa geç istersen," dediğimde başını salladı. Ben mutfağa geri gittim, o bir süre daha olduğu yerde kaldı, birkaç dakika sonra mutfağa geldi.

Yemekleri sadece onun tabağına koydum, ben buzdolabını topladıktan sonra yiyecektim.

"Sen yemeyecek misin?" diye sordu, kendime koymadığımı görünce.

"Buzdolabını yerleştireyim, ondan sonra yerim."

"Gel, yemek yiyelim, sonra düzeltirsin."

"Az kaldı zaten, Engin."

"Tamam, seni bekliyorum öyleyse. Ben de yemeyeceğim."

Sırtım ona dönükken başımı oynatmadan gözlerimi yukarı kaldırdım ve bıkkın bir nefes aldım. Elimdeki kahvaltılıkları da buzdolabına yerleştirdikten sonra kendime de çorba koyup masaya oturdum.

Başka zaman bensiz yemek yememesi içimi bir hoş ediyorken şu an sadece sinirlerimi bozmuştu.

Ben masaya oturunca kaşığı çorbasına daldırdı ve karıştırdı. Bakışları arada bir beni buluyordu; muhtemelen konuşmamı bekliyordu. En azından bugün ne yaptığını sormamı... Çünkü istisnasız her gün soruyordum; günün nasıl geçti, değişik bir şey oldu mu, ne yaptın, beni özledin mi?..

Masada uzun süren sessizliği "Bugün..." diyerek bozdu. Başımı kaldırıp ona baktım. "Sakin geçti."

Kaşlarım "Öyle mi?" dercesine yukarı kalktı, ona verdiğim tek tepki buydu.

Konuşmayacağımı anlayınca "Sen ne yaptın?" diye sordu. "Yorgun gözüküyorsun."

"Bir şey yapmadım, evdeydim."

Etrafına bakındı, daha çok tezgâhın üzerine. "Mutfağı temizlemişsin."

"Evet," dedim, yarısını yediği pilavına baktım. "Yemeyeceksin galiba, kaldırayım mı masayı?"

Bir şey diyecekti, diyecek gibi baktı ama ortada itiraz edeceği bir şey göremedi. Bendeki eksikliğin farkındaydı; en önemlisi hissediyordu ama bu durum hoşuna gitmiyordu. Eskisi gibi davranmıyordum, evet ama soğuk da davranmıyordum. Sanki aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi, o olayı unutmuş bir tavrım vardı. İşte bu yüzden, ağzını açıp sorgulayamıyordu beni.

"Ellerine sağlık," diyerek ayağa kalkıp salona geçti. O kalktığında masayı toparladım, benim aksime fazla yemek yememişti. Geri geldi, içeri girmeden mutfak kapısından bana baktı. "İstersen bulaşıkları ben yı-"

Tepkimi merak ettiği için bana bunu teklif ettiğine o kadar emindim ki. Şimdi omuzlarımı düşürüp abarta abarta, yemek yaparken nasıl yorulduğumu anlatmamı bekliyordu ve onun teklifine balıklama atlamamı.

"Yok, teşekkür ederim, ben hallederim. Az var zaten."

O sıra buzdolabına malzemeleri yerleştirdiğim için yüz ifadesini göremesem de, kısık bir şekilde "İyi," diye mırıldadığını duyabildim. Tekrar içeri gitti, ben de yaklaşık bir saat içinde mutfaktaki işlerimi halledip salona geçtim.

Engin salondaki L koltukta ayaklarını uzatmış, haberleri izliyordu. Beni fark ettiğinde yana kayıp bana yer açtı. Bunu tamamen refleksle yapmıştı. Benim onun hep dibine girmeme alışmıştı çünkü. Sanki hiç yer yokmuş gibi hep onun bitişiğine oturmama...

"Uykum var benim, oturmayacağım hiç," dedim, benim için açtığı boşluğa bakarak. Başını salladı ve "Ben de birazdan gelirim," dedi.

Aynı onun gibi başımı salladım ve yatak odasına gittim, yalnız kaldığım gibi gözlerim doldu. Kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ondan bu kadar uzak kalmak da ona uzak hissetmek de canımı yakıyordu.

Gidip sarılmamam değil de, artık ona sarılmak istememem, ondan bir günde bu kadar çok uzaklaşmam bitiriyordu beni.

Yutkundum, boğazımda ağlamamak için zor tuttuğum bir düğüm vardı, gittikçe de büyüyordu. Banyoya giderek elimi yüzümü yıkadım, yüzümü nemlendirdim. Üzerimi değiştirip yatağa girdiğimde Engin de odaya girdi.

Bakışları önce yatağa kaydı; uyuyup uyumadığımı kontrol etti. Gözlerim açıktı, uyuyor numarası yaparsam anlar diye yapmamıştım, yoksa onunla bugün daha fazla konuşmak istemiyordum.

"Yarın bizimkilerle buluşacağız," dedim. "Geç gelebilirim, anahtarını unutma."

"İyi, ararsın, almaya gelirim seni."

"Egemen bırakır, sen zahmet etme."

"Ararsın, gelirim almaya," dedi bir kez daha, itiraz istemeyen bir tonda. "Tamam," dedim.

O üzerini çıkarırken tam gözlerimi kaçıracaktım ki kolundaki bandaj dikkatimi çekti. Engin sonradan hatırlamış gibi sırtını bana dönerek kolundaki bandajı gizlemeye çalıştı.

"Koluna ne oldu?" diye sordum sırtımı dikleştirerek. Yanına gidip yarasına bakmamak için iki elimle sıkıca yatağı kavradım.

"Önemli bir şey değil, hafif bir kesik."

Bir de yemek yerken, "Bugün sakin geçti," demişti. Sesli bir nefes alıp "Acıyor mu?" diye sordum. "Hayır," dedi endişelenmemem için. Engin'in acıya toleransı çoktu ama benim onun acısına hiç toleransım yoktu. Bunu bildiği için yaralarını benden hep saklıyordu.

Önemli bir şey değilmiş, diye telkin ettim defalarca kendimi. O burada, iyi, her şey yolunda... Derin bir nefes aldım, sonra da başımı yastığa koydum. Tepkime şaşırdı, daha çok tepkisizliğime.

Üzerine siyah bir tişört geçirip yatağa girerken "Aslında..." dedi. "On sekiz dikiş atıldı, çok da hafif sayılmaz."

İlgi bekliyordu.

"Dikkat et kendine," dedim sadece. Ona şu an "Neden dikkatsiz davrandın, nasıl oldu bu?" diye bağırıp çağırmak istesem de olgun davranmalıydım. Olgun olmalıydım. Engin bunu istiyordu çünkü, bunu seviyordu. Küçük bir çocuk gibi ağlamamı değil...

"Ederim," dedi, saçlarımın üzerinden öptü. Yaklaştım ona, başımı göğsüne yasladım, kollarımı beline sardım. Sıkı sıkı değil ama sarıldım. Bugün sırtımı dönemezdim ona; bana sarılmadan yatama-

yan Engin'in sırf sarılmak için kolunun üzerine yatmasına göz yumamazdım.

◆◆◆

"Tamam, boşan kızım. Siktir et o adamı. Seni Egemen'le evlendiririz. Bizim ekip de dağılmaz işte, ne güzel."

"Mal mısın, Mustafa," dedi Egemen azarlarcasına. "Ayperi duysa bu dediğini, önce seni, sonra ekibi nasıl dağıtır, görürsün."

Ayperi, Egemen'in sevgilisiydi. Kızın adında "peri" kelimesi geçtiği hâlde hareketleri fazla erkeksiydi. Bazen, Egemen'i tehdit edip onunla zorla sevgili olduğunu düşündüğümüz bile oluyordu.

"Birkaç gün bizde kal istersen," dedi Bahar. "Kafanı dinlersin."

Aslında arkadaşlarıma Engin'le aramızda geçenleri anlatmayacaktım ama nasıl bir yüz ifadesine sahipsem artık, oturduğumuzdan beri kırk kere, "Neyin var?" diye sormuşlardı. Başta "Biraz hâlsizim," diye geçirmiştim ama çok da saklayamamıştım, çünkü anlatmaya ihtiyacım vardı. Engin'in ne bana güvenmemesini kaldırabiliyordum ne de benden olgun olmamı istemesini.

"Yok, şu an aramız iyi," dedim alay edercesine gülerek. "İstediği gibi olgun davranıyorum."

Pınar "Öyle yap zaten, iki güne eskisi gibi davranman için yalvaracak," dediğinde, dün gece onunla ilgilenmem için yarasını abarttığı aklıma geldi. Tırnağı çekildiği zaman bile "Tüh, bandın ucunu bulamayacağım artık," diyen adam, bandajlanmış yarası için o kadar da hafif olmadığını söylemişti.

"Bana da öyle geliyor," dedi Egemen.

Aksi olursa ne yapardım, bilmiyorum, ben bu değildim çünkü. Ben Engin'in istediği, o olgun kişi değildim. Sevdiğime şımarmayı, sırnaşmayı seviyordum.

"Ne zaman kalkarız, ona göre Engin'i arayacağım."

"Ben bırakırım seni, boşuna gelmesin."

"Aramamı söyledi, şimdi onunla zıtlaşmak istemiyorum."

"He, olgun davranıyorsun yani."

"Onun istediği gibi davranıyorum," dedim acı bir gülümsemeyle. Bazen, kötü hissettiğim zamanları anlamazdım, çünkü her şeye o kadar çok gülmüş, gülmeyi öğrenmiştim ki kötü olduğumun farkına varmıyordum. Ama şimdi bendeki değişimin farkındaydım. Arka-

daşlarıma, dün gece Engin'in, yarasını abarttığını büyüterek anlatabilirdim mesela. Keyifle istediği Beril'in ona ne kadar garip ve soğuk geldiğini... Ama hiçbirini anlatmamıştım, anlatmak da istememiştim.

Gerçekten keyfim yoktu çünkü. Üzgündüm, hırslı değildim. Bana söyledikleri için deli gibi pişman olmasını istiyordum ama onu deli gibi pişman etmek gibi bir amacım yoktu. Sadece, "Öyle mi?" diyordum kendi kendime! "Çocuk Beril mi bıktırdı seni? Olgun mu istiyorsun?"

Buyur!

İşte bu! Tamamen istediklerini yapıyordum, dediğini...

Pınar "Kalkarız birazdan ya, benim uykum geldi," dediğinde, Mustafa kendi omzuna iki kez vurarak "Gel uyu," dedi.

Mustafa her fırsatta Pınar'la flört etmeye çalışıyordu, bu durumun Pınar'ın hoşuna gittiğini biliyordum ama Pınar yine de yüz vermiyordu. "Arkadaşım" diyerek hep geri tepiyordu onu, tıpkı zamanında Mustafa'nın ona yaptığı gibi.

"Tamam, o hâlde ben Engin'i arıyorum, anca gelir zaten."

Aradım, ikinci çalışta açtı. Kavga ettiğimizden beri ilk kez onu aramıştım, normalde her gün en az iki üç kez arardım. Evde canım sıkılıyordu ve ne yaptığını merak ediyorum. Dahası özlüyordum, sesini duymak istiyordum.

Ama tüm bunlar onu şüphelendiriyordu. Aramam, sormam...

"Alo?"

"Biz birazdan kalkacağız, Egemen bırakayım de-"

"Tamam, çıkıyorum şimdi, konum atarsın bana."

"Tamam," dedim, başka da bir şey demeden telefonu kapattım. Ona konum attıktan sonra bizimkilere döndüm.

"Sıkma canını," dedi Bahar. Şu an canımı sıkmıyordum ama moralsiz olduğum için herkes benim deliler gibi üzgün olduğumu sanıyordu. Belki de beni ilk defa böyle gördükleri için farklı geliyordum onlara.

"Sıkmıyorum."

Telefonunun çalmasıyla birlikte Egemen ekrana baktı. Sonra da "Lan, Ayperi arıyor!" diyerek ayağa kalkıp, bekletmeden yanıtladı çağrıyı. Onun bu tepkilerine alışmıştık artık. Evlendiğim için benimle uğraşıyorlardı ama Egemen, daha sevgililerken sorguya çekiliyordu.

Engin her ne kadar bana güvenmediğini söylese de dışarı çıktığımda ya da arkadaşlarımla buluştuğumda hiç böyle sıkboğaz etmezdi. Bunu genellikle ben yapardım ama gelin görün ki ben ona güveniyordum, o ise bana hiç güvenmiyordu.

Onu kafede bir kadınla içli dışlı gördüğümde, bana gizli görevde olduğunu söylediği anda sorgulamadan inanmıştım ona, bir saniye düşünmeden inanmıştım çünkü beni aldatmayacağını biliyordum. Engin'se "Benim ajan olduğumu falan düşünmüyorsun, değil mi?" diye sorduğumda inanmamıştı bana; sorgulamış ve telefonumu karıştırmıştı.

Gelen titreme hissiyle ellerimle çıplak kollarımı sardım, zihnimi susturmak için masadaki konuşmaya konsantre olmaya çalıştım.

Egemen'in arkasından, daha şimdiden hanımcı olduğu hakkında konuşuyorlardı.

Mustafa "Şimdiden iplerini eline verdi kızın ya, uzaktan hiç de böyle bir adama benzemiyor," dedi.

Pınar çenesinin altında birleştirdiği ellerini hiç açmayarak başını yan tarafına çevirip ona baktı. "Sen de uzaktan çapkın birine benzemiyorsun ama öylesin."

"Yapma, Pınar," dedi Bahar. "Mustafa'nın bakışları bile 'Ben çapkınım, tek yeteneğim kız düşürmek,' diye bağırıyor."

Güldüm ve hak vererek "Evet," dedim. "Tam çapkın tipi var Mustafa'da." Öyleydi de. Kıvırcık saçları, bir erkeğe verilmesi haksızlık olan kalkık burnu, renkli gözleri, ince yüzü, uzun boyu, bir kulağındaki halka küpesi ve tavırlarıyla resmen "Ben çapkınım," diye bağırıyordu.

"Öyle gözüküyor olabilirim ama çapkın falan değilim. Yani artık değilim."

Pınar "Artık?" dedik Bahar'la aynı anda, imalı şekilde. Pınar bıyık altından güldü, Mustafa alenen onun peşinden koşuyordu çünkü.

"Artık," dedi Mustafa bakışlarını Pınar'a çevirerek. "Bıraktık biz o işleri..."

Öyledir kesin, dercesine başını aşağı yukarı salladı Pınar.

Egemen'in, sandalyesini çekerek oturmasıyla birlikte hepimiz ona döndük.

"Oğlum, evlenen Beril, kısıtlanan sensin. Nasıl bir iş bu?"

"Kısıtlandığım falan yok, ne yaptığımı sordu sadece."

"O yüzden kalkıp gittin."

"Mustafa," dedi Egemen gülerek. "İlişkin yok diye herkesin ilişkisine bok atma, oğlum. Anlıyoruz, kıskanıyorsun ama bu kadar da belli etme."

"Ne kıskanacağım lan?"

Egemen ona inanmadığını belli edercesine "Hı, hı," diye başını sallayınca Mustafa yerinde köpürdü. Ben gülerek başımı çevirirken bizim masaya doğru gelen Engin'i gördüm. Gülümsemem yüzümde donuklaştı, yavaş yavaş küçülse de tümüyle gitmedi. Ona bir çocuk gibi soğuk davrandığımı düşünmesini istemiyordum çünkü.

Ayağa kalktığımda bizimkilerin bakışlarının bana döndüğünü hissettim, sonra da benim baktığım yere.

"Geldi moruk."

Mustafa'nın, ağzının içinden konuşmasıyla ona ters ters baktım.

"Sakın size anlattığıma pişman etmeyin beni," diye uyardım arkadaşlarımı. Onlara belli olmazdı; verecekleri tepkiyi kestiremiyordum.

"Merak etme, hepimiz olgun davranacağız."

Güldüm. Engin elini belime sararak yanımda durdu. Sanki yeni tanışmışız gibi dokunuşları bana yabancı geliyordu; yanağımdan öptü ve bizimkilere baktı.

"Selam herkese."

Bir an herkes sessiz kaldı, sonrasında Mustafa "Selam," dedi. "Nasılsın, nasıl gidiyor?"

"İyi." Başını eğerek bana baktı. "Karımı almaya geldim."

"Otur istersen, çay iç."

Kaşları çatıldı Engin'in, bunu Egemen dese pek sorgulamazdı ama Mustafa'dan beklemediği bir olgunluktu. Bana baktı, sonra tekrar Mustafa'ya.

"Yok, biz gidelim, belki başka zaman..."

"Siz bilirsiniz, iyi geceler."

"Size de," dedi ve belimdeki elini elime indirerek parmaklarını parmaklarımdan geçirdi.

"Görüşürüz," dedim yanlarından geçip giderken.

Arabaya binene kadar sessizdik. Arabaya bindiğimizde Engin bana baktı. "Mustafa'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak ve "Neden sordun?" dercesine ona baktım.

"Bir garipti sanki."

Normalde hep birbirlerine laf vurdukları için, Engin'e Mustafa'nın tavrı farklı gelmişti.

"Bilmem, ben bir şey fark etmedim."

Üzerimdeki, tek omzu açık bluzu düzelterek sırtımı geriye doğru yasladım.

"Vaktiniz nasıl geçti arkadaşlarınla?"

"İyi, normal."

"Hmm..." diye mırıldandı, sonra herhâlde konuyu uzatmak için "Uzun zamandır konuşmuyordunuz," diye ekledi.

"Evet, özlemişim hepsini."

Direksiyonu yana kırarken bana bir bakış attı; susmama takılmıştı belli ki, konuşmamama. Onu tanıyordum. Direksiyonu tutan parmaklarını açarak "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Ne, bu kadar mı?"

"Anlatacakların."

"Evet," dedim gayet rahat bir şekilde. "Oturduk, konuştuk sadece. Başka bir şey yapmadık."

Kaşlarını kaldırarak dudaklarını birbirine bastırdı, sanıyorum ki bana bir şey söylememek için bunu yapmıştı. Başımı cama çevirip, eve varana kadar dışarıyı seyrettim.

"Şarkı açmamı ister misin?" diye sordu bana.

"Aç istersen."

Ben durup dururken ağlamamak için kendimi zor tuttuğum hâlde ilk çalan şarkı "Ağla Kalbim"di. Kendimle alay edercesine gülümsedim, gözlerim doldu ama başım cama dönük olduğu için Engin görmedi. Görmesin diye daha çok çevirmiştim zaten.

Eve vardığımızda arabadan indim.

Kapının kilidini açıp içeri girmem için çekildi, girdim. Üzerimdeki ceketi çıkarıp portmantoya astım. Belimden iki eliyle yavaşça kavradı beni, temasıyla irkilsem de belli etmedim. Beni kendine çevirdi.

"Seni özledim," diye fısıldadı kulağıma doğru.

"Seni çok özledim," dedi bu sefer daha baskın bir tınıyla. Büyük eli belimden kalçalarıma doğru indi. Gözlerimi kaldırarak ona baktım, gözlerine.

Bana sana güvenmem için tek bir neden vermedin!

Kulaklarımda o günkü bağırtısı aynı ses tonuyla çınladı, kendimi geri çekmemek için zor tuttum.

"Engin," dedim özür diler gibi. "Çok yorgunum."

Ellerini geri çekmedi ama gevşediğini hissettim. Belki de sadece, ona hâlâ kızgın olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Ya da "Bana soğuk davranıyorsun, hâlâ ettiğimiz kavgadasın," demek istiyordu. Çünkü normal değildim, eskisi gibi değildim.

"Tamam," dedi. "Yatalım, o zaman."

Başımı salladım.

Birlikte yatak odasına geçtik. Onunla evleneli birkaç ay olmuştu ama ben sanki evliliğimizin ilk günüymüş gibi ne yapacağımı şaşırmıştım. Benimle birlikte olmak istediğini biliyordum ve bunu bilmek sanki her hareketimle onu çıldırtıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Her ne kadar üzerimi banyoda değiştirmek istesem de, farklı düşünmesini istemediğimden, her zamanki gibi odada değiştirdim. O çoktan yatağa girmiş, kolunu da başının altına alarak uzanmıştı. Siyah saten askılı şort geceliğimi giyerken gözlerini ayırmadan, kırpmadan beni izledi.

Belki de bana söylediği her şeyi unutup, olgun bir kadın gibi onunla sevişmeliydim.

Ben pikeyi açıp yatağa girerken bana bakarak "Yorgun olduğuna emin misin?" diye sordu.

Gülümsedim ve "Evet," dedim.

"İyi," dedi, bakışlarım kaslı kolundaki bandaja takıldı. Nasıl olduğunu merak ediyordum, canının ne kadar yandığını, hâlâ acıyıp acımadığını... Ama hiçbirini sormayıp başımı göğsüne yasladım. Ona ne kadar çok kızarsam kızayım, kırılırsam kırılayım, onu çok seviyordum. Ona kırılıp yine ona sarılacak, onun bana sarılmasını isteyecek kadar çok...

- 33 -

Sabah yatakta tek başıma uyandım, kalktığım gibi saate baktım. Engin işe gitmiş olmalıydı, dün yorgunum dediğim için de kahvaltıya beni kaldırmadığını düşünmüştüm. Mutfağa girdim. Kahvaltı hazırlamamıştı, belki de erken çıkması gerekmişti.

Aramamak için elimdeki telefonu sıktım.

Niye erken çıktığını ya da her gün bana kahvaltı hazırlayıp gittiği hâlde bugün neden hazırlamadığını merak ediyordum. Deli gibi merak ediyordum ama yine de, merakımın içinde boğulsam da aramadım onu.

Çünkü kafamın içinde hep bir ses dönüp duruyordu; bana muhbir olabileceğimi ima ettiği o sözler...

Gidip kendime kaşarlı bir tost yaptım, yanına da kola koydum. Sabah akşam kola içebilirdim. Benim aksime Engin kolayı hiç sevmezdi, eve sadece benim için alırdı.

Akşama kadar ev işi yaptım, kitap okudum, film izledim. Engin'in gelme saatine yakın yatağa geçtim, uyku bastırmıştı ama onu görmeden, en azından eve geldiğini görmeden uyumak istemiyordum.

Kapının açılma sesiyle birlikte gözlerimi yumdum. Engin'in zile basmamasının tek nedeni muhtemelen ışıkların kapalı olmasıydı. Uyuduğumu düşünüyordu. Yatak odasının kapısını yavaşça açtı, içeriye baktı ve beni uyandırmamak için dikkatli bir şekilde kapıyı tekrar kapattı. İçeride bir şeyler yaptı, ne yaptığını bilmiyordum ama hafif de olsa sesler geliyordu. Muhtemelen mutfaktaydı ve kendine bir şeyler hazırlıyordu.

Dünden kalan yemekleri ısıtıp yiyecekti sadece. Sofrayı kurmadığım için pişman olmuştum. Çalışırken çok yoruluyordu çünkü, yaralanmıştı da...

Sadece ısıtıp tabağa koyacak, Beril, abartma!

Derin bir nefes aldım ve uyumaya çalıştım. Çok geçmeden Engin kapıyı araladı, numara yaptığımı hiç düşünmemiş olacak ki beni uyandırmak için ışığı açmadan üzerini değiştirdi. Sonra yanıma yattı.

Kolu acıyor muydu?

Nasıl yaralanmıştı?

Bugün neden kahvaltı hazırlamadan gitmişti?

Kafamdaki tüm sorularla uyuyakaldım, eğer beni kendine çekip varlığını hissettirmeseydi biraz zor uyurdum. Ona alışmıştım, onu seviyordum. Ona ne kadar kırgın olursam olayım, eski hâlimizi özlüyordum. Ona sırnaşmayı, kucağına oturup yanağımı kısa sakallarına sürtmeyi, elimle yanaklarını sıkıştırıp komik bir yüz ifadesi vermeyi ve Engin'in kızıp "Yapma, hayatım," diyerek başını kaçırmasını...

Ona sarılıp uykuya dalarken, onu özlemiştim aslında. Dün de, bugün de, belki de yarın da...

Sabah saçımda dolaşan parmakların varlığıyla gözlerim aralandı. Engin dalgın bakışlarla parmaklarını saçlarımdan geçiriyor, saçlarımın ortasına kadar geliyor, sonra aynı şeyi tekrarlıyordu.

Ben uyanınca "Günaydın," dedi sıcak bir sesle.

Gülümsedim, bir yabancıyla göz göze geldiğimde tebessüm eder gibi. "Günaydın."

"Kahvaltıyı hazırladım ama bir türlü seni uyandırmaya kıyamadım, çok güzel uyuyordun."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp yine gülümsedim. Bana çok güzel kıymıştı, dört gün önce. Şakalarımdan bıktığını söyleyip, olgun olmamı istediğini haykırırken... Ona bana güvenmesi için tek bir neden vermediğimi söylerken...

"Yorgun hissediyorum kendimi," dedim. Yalan değildi, kaç gündür üzerimde bir hâlsizlik vardı. Ara sıra da midem bulanıyordu. Muhtemelen hepsi üzüntüden kaynaklanıyordu.

"Dün erken uyumuştun," dedi sorarcasına. O gelmeden uyuduğum anlar nadirdi, çok nadir. Belki de hiç... Bu yüzden soruyordu çünkü şaşırmıştı.

"Çok uykum gelmişti."

Ama yine de senin geldiğini görmeden uyumadım, seni seviyorum ve seni özlüyorum, Engin.

"Hmm..." diye mırıldandı, eli hâlâ saçlarımda dolaşıyordu. Onun sorularına mantıklı cevap vermem, ondan kaçmamam kafasını ka-

nıştırıyordu. Küsmüş gibiydim ama küsmemiştim. Aslında dışarıdan bir gözle, benim eski hâlimi tanımayan bir gözle bakarsak, her şey normaldi. Sıradan bir karı koca gibi görünürdük belki de. Değildi ama... Eksik bir şey vardı ve Engin, o eksikliği çok net biliyordu, tıpkı benim bildiğim gibi.

"Emniyete gideceğim şimdi, bugün erken gelirim."

"Tamam," diyerek kendimi geri çekip başımı yastığa yasladım. "Görüşürüz, kolay gelsin sana."

Uzun uzun baktı bana, sinirlenmişti. Bunu kasılan çenesinden çok net anlamıştım. Patlamasına ramak kalmıştı.

Bir şey demeden, bir veda sözü ya da herhangi bir şey, yataktan hırsla kalkıp gitti. Arkasından baktım sadece. Sinirinin nedenini anlayabiliyordum.

İki şeye sinirlenmişti. Birincisi, "Emniyete gideceğim şimdi," dediğinde "Kahvaltıyı birlikte yapalım," diye ısrar etmememe... İkincisi, "Erken gelirim," dediğinde "Ne zaman, ne kadar erken?" diye meraklanmamama...

Çünkü biliyordu; önceden böyle çocukça davranışlar sergilerdim.

O gittikten sonra ayağa kalkıp önce kahvaltımı yaptım, midem çok almadığı için neredeyse hepsine üstten üstten dokunmuş, sadece tadımlık almıştım. Mutfağı toparlayıp çamaşırları yıkadım. Canım hiçbir şey yapmak istemiyordu, yine de film açtım ama açtığım film de ilgimi çekmedi; resmen boş boş ekranı seyredip durdum.

Kapıdan gelen anahtar sesiyle birlikte elime kupamı aldım, gidip "Hoş geldin," diye boynuna atlayıp ona sıkıca sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Başımı omzumun üzerinden çevirerek ona baktığımda, onu gözlerini benim üzerime kilitlemiş hâlde ve yüzündeki donuk ifadeyle üzerindeki kahverengi deri ceketini çıkarırken gördüm. Asmadı ceketini, portmantoya gelişigüzel attı, aynı şekilde anahtarını da.

"Hoş geldin," dedim sıcak bir gülümsemeyle. Koltuğa oturarak başını geriye doğru attı, boğazı gerildi. Gözlerim onun belirginleşen âdemelmasında oyalandı.

"Erken diye yemek yapmadım," dediğimde başını koltuktan kaldırmadan bana döndü. "Aç mısın?"

Durdu, beni inceledi, yüzümü, ifademi... Sonra, bakışları benim üzerimdeyken "Boş ver, yapma, bugün yemeği dışarıda yiyelim," dedi.

Omuz silktim. "Benim için fark etmez."

"Hazırlan öyleyse."

"Tamam, hazırlanayım," diyerek ayağa kalktım.

Yatak odasına gidip üzerime, yeni aldığım ve sadece bir kez giydiğim ince askılı siyah elbisemi giydim; dizlerimin bir karış üzerindeydi, hafif göğüs dekoltesi vardı. Saçlarıma yaptığım topuzu açarak ellerimle saçlarımı havalandırdım; şampuan reklamlarındaki kadınların saçları gibi dolgun duruyordu. Göz rengimi daha fazla açığa çıkaran bir göz makyajı yaptım. Dudaklarıma da sadece dudak kremi sürdüm.

Salona girdiğimde "Hazırım ben," dedim. Bu elbiseyi ilk kez giydiğimde "Nasıl olmuşum?" diyerek kendi etrafımda dönmüştüm. Saçlarımı savurmuş, zaten kısa olan eteğini yukarı çekiştirerek ona frikik vermiştim. Engin'se gerçekten güzel olduğumu bana hissettirerek, beni yatak odasına götürüp yatağa atmıştı.

Yerinde hareketlenmeden uzun uzun baktı bana, tepki vermemi bekliyordu. Kendi eksenim etrafımda dönüp, "Güzel olmuş muyum?" diye sormamı ya da beni dışarı çıkardığı için boynuna atlamamı...

Bir şey söylemeden yerinden kalktı, bana doğru yürüdü. Eliyle saçlarımı omzumun gerisine attı.

Kendi kendine konuşuyormuşçasına "Bu kadar güzel olmandan nefret ediyorum," dediğinde suratım istemsiz asıldı.

Acaba bende nefret etmediği bir şey var mıydı?

Moralimin bozulduğunu anladığında bakışlarını gözlerime indirerek "İyi bir şey söyledim," dedi. İyi bir şey söylediğinin farkındaydım ama söylediği kötü şeyleri zihnimden atamıyordum.

İşaret parmağı ve başparmağıyla çenemin ucundan tutarak başımı kaldırdı, gözlerini gözlerime dikti. Bakışlarımda ne aradığını bilmiyordum ama yüzünü yaklaştırdı. Öpecekti beni. Yüzümü kaçırmamı bekledi. İstemiyorum, dememi. Hiçbirini vermedim ona, aksine gözlerim kapandı.

Aramızda hiçbir sorun yok, Engin. Bak, ben olgun davranıyorum. Kalbim parçalara ayrılmışken, küçük bir olayı uzatmıyorum. Olgunum işte.

Bana güvenmesi için tek bir neden vermediğim adamın beni öpmesi için gözlerimi kapıyorum. Kaçmıyorum. Buradayım.

Burnunun ucunu yanağıma sürttü ve sıkıntılı bir nefes aldı.

Beni öpmekten vazgeçtiğini düşündüğüm an hırsla dudaklarıma yapıştı. Elim omuzlarına çıktı, bir an aramızdaki her şeyi unutup ona karşılık verdim. Benimle birlikte yürüdü, sırtımı duvara yasladı. Dudaklarının hareketi her an daha çok sertleşti. Bacağımı kaldırıp beline doladı, karnıma doğru katlanan elbisemin açıkta bıraktığı bacağımı eliyle okşadı.

Sonra birden ayrıldı benden. Ceketini eline aldı, giymedi, öylece tuttu. Öpüşmemizin onu rahatlatması gerekiyordu ama ona karşılık vermemin içini daha fazla yediğine emindim.

Ona tavır almadığımın, ondan kaçmaya çalışmadığımın çok net farkındaydı artık.

Benim için oldukça rahat, Engin için ise gergin gözüken bir araba yolculuğuyla beni daha önce hiç götürmediği bir restorana gittik. Deniz manzaralı, lüks bir yerdi. Arabasını valeye bırakmak yerine kendi park etti, şaşırmadım. Arabasını bir başkasının sürecek olması ona korkunç geliyor olmalıydı.

Restorana girdik, boydan boya camla kaplı, deniz manzarasının gözüktüğü yere oturduk. Siparişlerimizi verdik ve tüm bu süre boyunca ben sadece sorduğu sorulara cevap verdim. Biraz da normal, günlük şeylerden konuştuk.

Siparişlerimiz masaya gelince, zaten ilerlemeyen konuşmamız son buldu. Sessizce yemeklerimizi yedik. Ara sıra bana dönen bakışlarını hissediyordum, başımı kaldırıyor, hafifçe tebessüm ediyor, sonra tekrar önüme dönüyordum.

"Pek bir suskunsun," dedi, gayet normal bir tavırla.

"Bilmem, öyle miyim?" diye sordum. Sanki haberim yokmuş, sanki bu durum benim için çok normalmiş gibi...

Çatalını masaya bırakıp, sırtını sandalyeye yasladı. Parmakları masanın üzerinde ritim tutarken, benimle uğraşırcasına "Evet, şu an benim kafamı şişirmen gerekiyordu," dedi.

Gülümsedim ve önümdeki bifteği keserken başımı oynatmadan gözlerimi kaldırarak ona baktım.

"Şikâyetçi misin?"

Evet, diyecek gibi yükseldi fakat sonra, nedenini bilmediğim bir şekilde "Hayır," dedi. "O zaman sorun yok," dercesine omuzlarımı kıvırdım. Tabağımda son kalan iki parçayı da yedikten sonra Engin "Tatlı da yemek ister misin?" diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladım.

O sormadan önce yemek istemiyordum ama şu an gözlerimin önünden çikolatalı pasta geçiyordu. Ağzım sulandı ve midem daha yemeden sindirime başladı.

Engin, elini kaldırarak garsonu yanımıza çağırdı.

"Biz iki çikolatalı pasta alabilir miyiz?"

Bana sormadan ne isteyeceğimi bilmesi, içimde koca bir sıcaklık oluşturdu, bakışlarım yumuşadı, eğer garson "Pastalarımız az önce tükendi," demeseydi gözlerim de dolacaktı.

"Maalesef pastalarımız az önce tükendi. Başka bir tatlı ister miydiniz? Kazandibi, sütlaç..."

Engin sorarcasına bana döndüğünde başımı hayır anlamında salladım. Sadece çikolatalı pasta yemek istiyordum.

"Yok, biz hesabı alalım."

Hesabı ödeyip arabaya geçtiğimizde Engin arabayı çalıştırmadan önce bana bakarak "Solgun görünüyorsun," dedi. "Hasta mısın?"

Neşeli değildim sadece, çocuk gibi davranmıyordum.

"Gayet iyi hissediyorum."

"Emin misin?" diye sordu. Ona karşı uzak davranışlarımı, hasta olduğuma yormak istediğinin farkındaydım. Üzgünüm ama gayet sağlıklı ve olgunum, Engin.

"Evet," dediğimde sesli bir nefes alarak arabayı çalıştırdı. Parmakları durmadan direksiyonun üzerinde ritim tutuyordu, bana bakmamak için bakışlarını yoldan ayırmıyordu. Bense onun aksine gayet rahat bir tavırla, sanki otobüse binmişim gibi etrafı izliyor, sıradan davranıyordum.

Ana yola çıktığımızda yandan bir bakış attı bana.

"Hafta sonuyla alakalı bir şey unutmadın mı?"

Unutmamıştım, arabasını sürdürecekti ve büyük ihtimalle, durup durup ona hatırlatmadığım için merak etmişti.

Kaşlarım çatıldı, sanki sonradan hatırlamış gibi "Arabanı kullanacağımı mı kastediyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi ağzının içinden.

"Artık eğlenceli gelmiyor, zaten sen de istemiyordun."

Başını çevirip bana öyle kaba bir tavırla baktı ki, az kalsın şaka yaptığımı söyleyecektim, şaka olmamasına rağmen.

"Artık eğlenceli gelmiyor mu? Beni ikna etmek için yapmadığını bırakmamıştın!"

"Ne güzel işte, arabanı kullandırmak zorunda kalmıyorsun."

Durdu, durdukça öfkelendi. Yüzü kaskatı oldu, kaşları derince çatıldı. Bir haftadır kullandırması için peşinden civciv gibi dolandıktan sonra birden ilgimin kesilmesi onu şoke etti, hatta korkuttu, farkındaydım.

"Eve kadar sen sür istiyorsan?"

Evet desem üzerinden koca bir yük kalkacağına emindim ve bana onca şey söylediği için buna izin vermeyecektim. Direkt hayır demedim, saçlarımı önüme alarak elimle tararken dudaklarımı büktüm ve ona doğru döndüm.

"Ne gerek var ki?"

"Ne gerek var mı?" Başını omzunun üzerinden çevirerek kısa bir bakış attı bana. "Şu an araba kullanıp kullanmadığımı önemsemeden boynuma atlıyor olman lazımdı. Sana bir hâller oldu, Beril. Ne işe gittiğimde bir kere arıyorsun ne geldiğimde boynuma atlıyorsun. Şu dört gündür adamakıllı sarılmadın bile!"

"Sadece, senin istediğin gibi olgun biri olmaya çalışıyorum, Engin. Mesai saatlerinde arayarak yanlış düşünmene yol açmak istemiyorum."

"O konuyu aştığımızı sanıyordum."

"Farkındaysan aştım zaten, gayet yerinde davranıyorum. Tam olarak sorun ne, anlamıyorum."

"Bir sorun yok," dedi küfredercesine. Yolun geri kalanında hiç konuşmadık, hatta o, benden tarafa bile bakmadı.

Evin önüne geldiğimizde onun inmesini beklemeden kapıyı açıp arabadan indim. Hiç hareketlenmedi. Eli direksiyonda, bakışları önündeydi. Kapıyı kapatmadan önce başımı eğerek "Sen gelmiyor musun?" diye sordum. Saçlarım aşağı doğru savruldu. Bakışları ilk önce saçlarımı buldu, sonra beni.

"İşim var," dedi. Yüzüne öylece baktım. "Ne işi, nereye gideceksin, kiminle bu iş?" dememek için dişlerimi birbirine bastırdım.

Emindim ki sırf beni meraklandırmak için "Biriyle buluşacağım," diye ayrıntı verdi. Kaşlarım istemsiz havalandı, "Öyle mi?" dercesine.

"Geç mi kalırsın?"

Onu sorgulamamdan hoşlanmış gibi dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı ve yine beni meraklandırmak istercesine "Kalabilirim," dedi.

Doğruldum, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Anahtarın masanın üzerindeydi, onu getireyim, bekle iki dakika. Uyanamam belki, kapıda kalma."

Hayret ve biraz da sinirle karışık gülerek elini direksiyona attı. Kaşları çatıldı, aksi bir sesle "Aldım onu ben," diye tersledi beni.

Kendisine hesap sorulmasından nefret eden adam, şu an ona hesap sormadığım için kızmıştı bana. Normalde "İki dakikalık iş, Beril, ne sorguladın!" der ve konuyu geçiştirirdi. Şimdiyse...

Arabayı çalıştırdı ve kasılmış çenesiyle evimizi gösterdi.

"Sen eve gir. Uyu!"

Başka bir şey dememe fırsat vermeden arabasını çalıştırarak, hızlı bir manevrayla gözden kayboldu. Keyiften dörtköşe oldum, desem yalan olmazdı, bana sinirlenmesi ilk defa beni korkutmak yerine hoşuma gitmişti.

Anahtarla kapıyı açıp içeri girdim. Arabadan inmeden önce kendimi her ne kadar yorgun hissetsem de Engin'in bana sinirlenmesi tüm yorgunluğumu attı. Duşa girdim, geceliklerimi giyip saçlarımı kuruttum. Tam yatağa girecektim ki kapının açılma sesini işittim.

Geç kalabileceğini söylemişti ama bir saat olmadan gelmişti.

Pikeyi geri bırakırken içeri doğru "Engin?" diye seslendim. Cevap vermedi, salona gittim. Telefonla konuşuyordu, benim içeri girmemle gözlerini bana dikti.

Bakışlarım masanın üzerindeki pakete kaydı, onun bakışları eşliğinde gidip pakete baktım. Pasta almıştı, çikolatalı pasta.

Başımı çevirip ona bakmadım, eğer baksaydım "Sen harikasın!" diyerek boynuna atlardım.

Sen harikasın, Engin! Birazcık...

"Bülent halledecekti onu, yarın yine sorarım. Başka bir şey yoksa? Tamam, konuşuruz sonra."

Telefonu kapatarak bana doğru yürüdü, başımı yukarı kaldırıp ona baktım.

Ben görüyor olsam da "Pasta aldım sana," diyerek, aldığı şeyi vurguladı. Çünkü beklediği abartıyı görememişti benden. Telefonla konuşup konuşmadığını umursamadan, çığlık ata ata boynuna atlamamıştım mesela, defalarca kez "Sana âşığım," diye öpmemiştim, "En iyi koca sensin," diye onu abartıyla övmemiştim...

"Gördüm, teşekkür ederim. Çok incesin."

"İnce miyim?"

Dudaklarını birbirine bastırarak burnundan bir nefes aldı. Sinirlendi, belki de pasta aldığına bile pişman oldu.

"Çay koyacağım," dedim. Bakışlarım yüzüne çıktı, nasıl baktığımı bilmiyorum ama ifadesi yumuşadı. "Birlikte yer miyiz?"

Ona sarılmak istiyordum, şu an gerçekten onun boynuna kollarımı sarıp sıkıca sarılmak istiyordum. Arabada dediği gibi, kaç gündür ona adamakıllı sarılmamıştım ve bunun eksikliğini onun hissettiği kadar çok hissediyordum.

"Yiyelim bakalım."

Çayı koyarak, dolaptan iki tabak çıkardım. Pastayı ikimiz için de dilimlerken yanlışlıkla parmağımı kestim. Refleksle geri gitmemle bıçak yere düştü. Gözlerim dolu dolu, kesilen yerin hemen altını elimle tutuyordum. Parmağımı sıkmamla kan daha fazla aktı.

Canım çok yanmıyordu ama deli gibi ağlayasım olduğu için, gözyaşlarıma hâkim olamadım. Kendimi günlerce tuttuğum için, küçük bir bıçak kesiği beni derbeder etti.

Engin mutfağa girdi.

"Ne oldu?" diye sordu alelacele. Elimi tuttu. "Parmağını mı kestin?"

Başımı salladım, gözyaşlarımın arasından "Bir pastayı bile kesemedim," dediğimde "Olur öyle şeyler," dedi. Başparmağıyla elimin üstünü okşadı.

"Acıyor mu çok?"

Aslında sorunun kesilen parmağım olmadığının gayet farkındaydı.

Cevap vermedim, sadece sesli bir iç çektim.

Çekilen tırnağımın yerine çıkan yeni tırnağıma baktı. Sanki yeni fark ediyormuş gibi "Daha güzel çıkmış tırnağın," dedi.

Kafamı hayır anlamında salladım.

"Aynısı..."

Gözlerimden süzülen yaş onun bileğinin üzerine düştüğünde başını kaldırarak bana baktı. Avuç içiyle yanağımı sardı. "Beril," dedi yakarırcasına.

Islak gözlerimle ona baktım, sadece baktım.

"Hayatım, yapma böyle... Bağır, çağır, vur, rahatla ama içine atma. Ağlama. Üzülme."

Elimi ellerinin arasından çektim.

Bunların hepsi çocukça hareketler değil miydi? Neden şimdi benden bunu istiyordu? Beni o kadar yakıp yıktıktan sonra neden hâlâ çocukça hareketler sergilememi istiyordu? Olgundum işte. Ona bağırıp çağırmayacak, en küçük şeyi uzatmayacak kadar olgundum. Çocuk gibi durmadan konuşarak başını da ağrıtmıyordum.

Benim elimi çekmemle çenesi kasıldı. Benden uzaklaştı, elini kemerinin üzerine koydu, sonra elini saçlarından geçirerek bana tekrar yaklaştı. Yerinde durmakta zorlanıyor gibiydi.

"Ben hayvan herifin tekiyim, Beril! Özür dilerim, o an ne dediğimi bilmiyorum. Yemin ederim, kendimde değildim. Bu kadar kırıldığını düşünmemiştim, bana bu kadar tuhaf davranacağını da düşünmemiştim."

"Tuhaf davranmak derken?" dedim sorgular gibi. "Tam olarak neden bahsediyorsun?"

"Tuhaf işte! Artık beni sevmediğini bile düşünmeye başladım..." Durdu, nefeslendi, gözlerimin içine baktı ve bir adım yaklaştı bana, sonra ellerimi tuttu. "Seviyorsun beni, değil mi? Hâlâ âşıksın bana..."

Hırsla elimi geri çekip uzaklaştım ondan. Soluklarım hızlandı.

"Seni anlamıyorum, Engin! Kendim gibi davranınca çocukça davranmış oluyorum, senin istediğin gibi davranınca da sevmiyor oluyorum. Başka nasıl davranmalıyım?"

"Bir kocan olduğunu hatırlayabilirsin mesela! Önceden günde en az beş kez ararken şimdi bir kez bile zor arıyorsun. Onda da, ya gelirken bir şey istiyorsun ya da uyuyacağını söyleyip anahtarımın olup olmadığını soruyorsun! Ben gelmeden uyuyamayan karıma ne oldu?"

Yine uyumuyordum fakat onun bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sen gelmeden uyumamamı mı istiyorsun? Pekâlâ, beklerim seni." Benim anlayışlı bir şekilde konuşmamla birlikte Engin'in gözleri sinirden parladı. Alnında bir damar attı.

"Ağzımdan çıkan her şeyi yapmaya kalkma."

Anladım, dercesine başımı salladım.

"Tamam."

"Bak, hâlâ tamam diyor!"

Onun sözünü dinlemediğim için köpüren adam bu sefer her dediğini dikkate aldığım için delirmişti. Ciddi anlamda delirmişti, bense sanki ortada hiçbir şey yokmuşçasına "Çay soğuyacak," dedim.

Başını aşağı yukarı salladı.

"Senin şu inadını kıracağım, göreceksin."

◆◆◆

Saat dokuz buçuktu!

Gecenin dokuz buçuğu! Normalde Engin'in iki buçuk saat önce eve gelmesi gerekiyordu. Üstelik aradığım hâlde ne cevaplamıştı ne de geri dönüş yapmıştı. Hâlbuki Engin'i ne zaman arasam açardı, açamayacak durumda olursa da merak etmeyeyim diye önceden haber verirdi.

Çünkü biliyordu, ona ulaşamayınca merkeze kadar gideceğimi.

Bir şey olmuştu! Belki de vurulmuştu! Zaten sabah da beni uyandırmadan, erkenden gitmişti. Stresten tırnaklarımı yediğimi fark ettiğimde elimi kucağıma indirdim.

Dayanamadım, tekrar aradım onu. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ama Engin açmadı.

Artık stresten ve endişeden ağlayacak duruma gelmiştim. Salonda iki duvar arasında volta atıp duruyordum. Her geçen saniye midem bulanıyor ve ona bir şey olduğuna dair bir korkuyla içim sıkılıyordu.

Belki de hiçbir şeyi yoktu, sadece canı dışarı çıkmak istemişti ve çıkmıştı! Ne de olsa artık ona hesap sormuyordum, "Neredesin, kiminlesin?" diye... Bulmuştu fırsatını, bekâr gibi takılıyordu.

Yine de geç gelecekse ararsın Engin.

Yok, ben dayanamayacak, amirini arayacaktım. Rehbere girerek Amir -yanında pembe çiçek- yazan kişiye parmağımın ucuyla bastım. Üçüncü çalışta telefon yanıtlandı ve ben nefes almadan "Alo, amirim, ben Beril," diye kendimi tanıttım.

Belki tanımaz diye Engin'in karısı olduğunu söyleyecektim ki "Engin'in ka-" dememle lafı ağzıma tıkadı.

"Biliyorum kızım, numaran kayıtlı. Bir sorun mu var?"

"Şey diyecektim ben..." Sesli bir nefes aldım, omuzlarım düştü. "Engin'e ulaşamıyorum, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Buradaydı en son... Dur bakayım." Amirin koltuktan kalktığını belli eden hışırtılar geldi, sonrasında üç dört saniye ama bana dakikalarca gelen bir sessizlik oluştu. "Eee, Engin burada, bacak bacak üstüne atmış, rahatça oturuyor. Telefonu da elinde, çevirip duruyor."

"Telefonu elinde mi?" diye sordum hayret dolu bir sesle.

Pislik! Hayvan!

"Evet, kovayım mı?"

Kafamı hızla, sanki o görecekmiş gibi iki yana salladım.

"Hayır! Hayır, lütfen! Lütfen, hayır. Aradığımı bile söylemeyin ona."

Engin'e istediğini vermeyecektim.

"Bir sıkıntı mı var?"

"Yok, önemli bir şey değil ama lütfen sizi aradığımı ona söylemeyin. Hayat memat meselesi... Rica ediyorum."

Cümleme önemli bir şey olmamış gibi başlayıp, sonunda hayat memat meselesi diye bitirmem amire garip gelmiş olmalı ki amir uzun bir süre sustu. Sonra da, bir anlam aramadan vazgeçmiş gibi "Tamam, söylemem," dedi.

Abartılı bir neşeyle teşekkür ettim.

"Kovmamam konusunda eminsin, değil mi? Devriyesi falan da yok, neden burada olduğunu anlamış değilim."

"Eminim," dedim. Onun neden orada olduğunu gayet iyi biliyordum, benim inadımı kırmaya çalışıyordu. Onu merak edip defalarca kez aramamı, belki de en sonunda merkezi basmamı... "Tekrar teşekkür ederim, iyi geceler size."

"Sana da..."

Telefonu kapayarak yatak odasına girdim. Bakalım, Engin eve geldiğinde, onu merak etmeyip uyuyan karısını görünce ne hissedecekti?

Keyifle üzerime siyah saten geceliğimi giyindim, saçlarımı saldım, parfümümü de sıktım. Yatağın sağ tarafına yattım, pikeyi kollarımın arasına aldım, uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Engin'in benim aramamı ya da merkeze gitmemi beklediğini biliyordum. Her geçen saniye, aramadım diye sinirleneceğini de...

Ben amirini aradıktan sonra kaç saat geçtiğini bilmiyorum ama hava epey kararmış, gün tamamıyla batmıştı. Dış kapının kapanma sesiyle birlikte hızla telefonumdan saate baktım. Onu beklemiyor olsam da uyuyamamıştım.

Yaklaşık on dakika geçti, gözlerim kapalı bir şekilde Engin'in odaya gelip yanıma yatmasını bekledim. On dakika geçti, beş dakika daha geçti. Ama Engin gelmedi. İçeriden de hiç ses gelmeyince merakıma yenik düşerek, üzerimdeki pikeyi sıyırıp ayağa kalktım.

Işık açık değildi ama sokak lambasının içeriye vuran sarı ışığından, kanepede oturan Engin'in karartısını görebiliyordum. Dirsekleri dizinin üzerinde, elleri öylesine duruyor, bakışları ise yere sabitlenmiş... Ne düşünüyordu, bilmiyordum ama morali hayli bozuk gözüküyordu.

"Geldin mi?" diye sorduğumda, bırak soruma cevap vermeyi, bana bakmamış, aksine başını duvara doğru çevirmişti.

Kafasını çevirmişti!

Trip mi atıyordu bana? Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve sanki saatten hiç haberim yokmuş gibi "Saat kaç?" diye sordum. Cevap vermedi, telefonumu kaldırıp saate baktım. "İki olmuş neredeyse."

Konuşmadı, tek bir şey söylemedi. Dirseklerini dizlerinin üzerinden kaldırmadan başını ellerinin arasına aldı, saçlarını çekiştirdi.

"Engin?" dedim sorarcasına. Ona doğru iki adım attım ama çok da yaklaşmadım. "Bir şey mi oldu, geç geldin?"

"Geç mi geldim?" diye sordu ellerinin arasına aldığı başını kaldırarak. "Eve gelmedim, Beril! Saat iki! Gece iki."

"Yalnız eve gelmeyen sensin, bana neden bağırıyorsun?"

Sakince sorduğum sorudan sonra sinirlerine hâkim olamıyormuş gibi ayağa kalktı. Kumral saçları az önce çekiştirmesinden dolayı dağılmış, kaşları çatılmış, dişlerini sıkmasından ötürü çenesindeki kas belirginleşmişti. İki koca adımla karşımda bitti.

"Kadın!" dedi dişlerinin arasından. "Niye hiç aramadın beni?"

Sormuyordu, azarlıyordu. Deli gibi sinirli olmasına rağmen, onu daha fazla sinirlendirecek kadar rahattım.

"Aradım," dediğimde alay edercesine güldü.

"Aradın mı? İki defa! Tüm gün sadece iki kere aradın! Üstelik ulaşamadığın hâlde!.. Üstelik gece ikide eve geldiğim hâlde!.."

"Gördün ve bilerek mi açmadın telefonu?" diye, cevabını bildiğim soruyu sorduğumda kaşlarını çatarak "Ne alaka?" diye tersledi beni.

Tabii ki gördün, seni yalancı!

Gördün ve bilerek açmadın. Gördün ve bilerek geri aramadın. Bilerek eve geç geldin. Çünkü deli gibi seni arayıp, senin için endişelenmemi istiyorsun! Seni merak etmemi istiyorsun!

"Bir şey de olabilirdi," dedi, onu merak edip aramadığım için hâlâ çıldırıyordu. "Vurulmuş olabilirdim, hiç mi merak etmedin?"

"Kötü bir şey olsaydı ilk benim duyacağımı söylemiştin."

"Evet ve sen bunu söyledikten sonra telsizden beni aratmıştın, Beril! Hatırladın mı?"

"Hatırladım, gelip kızmıştın bana. Özür dilerim, şimdi fark ediyorum da gerçekten çocukça bir hareketmiş."

"Buna takıldın, değil mi! 'Biraz olgun davran,' dedim diye böyle yapıyorsun! Sinirden ağzımdan çıkan bir şey için, dört gündür bana yabancı davranıyorsun!"

"Sana yabancı davrandığım falan yok, sadece olgun davranıyorum, Engin. İstediğin gibi olgun davranıyorum! Konuşup kafanı şişirmiyorum! Kırk defa arayıp seni rahatsız etmiyorum! 'Neredesin, kiminlesin?' diye hesap sormuyorum! Şaka yapmıyorum! İstediğin gibiyim!"

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Bende ne gördü, bilmiyorum; belki kırgınlığımı, belki ona karşı olan sinirimi... Bilmiyorum ama sıkıntılı bir nefes alıp gözlerini kaçırdı. Çok geçmeden tekrar bana baktı.

"Özür dilerim, Beril, defalarca kez özür dilerim! Tamam mı? Özür dilerim! O gün söylediğim her şey için özür dilerim! İt gibi pişmanım!" Nefeslendi. "Bir an çok korkmuştum, gerçek sanmıştım, Beril. Bir an, deliler gibi âşık olduğum kadının sikik bir şebeke için çalıştığını, beni kendine âşık edip kullandığını... Sadece bir an, beş dakika! Yetti, amına koyayım! Yetti, o beş dakikanın her bir saniyesi yetti."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Elini yanağıma koydu, parmakları titremişti, sinirden ya da başka bir şeyden, bilmiyorum. Kalbim hızla atarken onun bu hâli içimi yaktı, yıktı. Beni derbeder etti...

"Özür dilerim," dedi bir kez daha. "Ben sana âşığım, tüm o hâllerine. Her yer boşken gelip benim dibime girmene; kırk defa arayıp, her seferinde 'Özledim,' demene; ben yaralandığımda benden çok

acı çekiyormuşsun gibi ağlamana; süslenip püslenip 'Yakıştı mı?' diye elbiseni göstermene; susmamana... Kafam ağrısa da, bunaltsan da sesine... Her şeyine âşığım, Beril. Her şeyine... Seni sen yapan en küçük şeye bile!.."

"Bıktığını söylemiştin," diye mırıldandığımda "Sinirliydim!" dedi. Sonra da düşünmeden devam etti. "Bundan sonra eskisi gibi olacaksın!"

Emir verircesine konuştuğunda alayla güldüm.

"Başka bir isteğin var mı?"

"Var!" dedi, koltuğun başına oturdu, dizlerini araladı. "Var, daha senden istediğim çok şey var!"

Dizinin üzerine eliyle iki kere vurdu.

"Otur ve kedi gibi sırnaş."

İlk dizine baktım, sonra başımı kaldırıp ona. Başımı hayır anlamında iki yana salladığımda kaşlarını çattı, ben de çattım.

"Hayır, oturmayacağım."

"Beril, otur!"

"Oturmayacağım!" diyerek arkamı dönmüştüm ki beni dirseğimden tutarak tek bir hamlede kucağına oturttu. Kalkmak için hareketlendiğimde koluyla tümden karnımı sardı. "Engin," dedim kolunu tutarken.

Beni umursamadan "Sırnaş şimdi," dedi. Nefesini boynumda hissediyordum ve bu, kalbimin şiddetle çarpmasına neden oluyordu.

Başımı hayır anlamında salladığımda çenesini omzuma koydu. "Gözünü seveyim, sırnaş, Beril."

Ona koyduğum sınırları tek tek kırarken "Beni seviyorsan," dedi, küçük bir çocuk gibi. "Lütfen, beni seviyorsan sırnaş."

Başımı geriye doğru atarak güldüm. Çenemden öptüğünde, kucağında dönerek onun boynuna sarıldım. Öyle sıkı sarıldım ki, sanki o dört günün acısını çıkarırcasına. Engin eliyle belimi sarsa da sarılmamıştı. Birkaç dakika sadece benim ona sıkıca sarılmamın keyfini çıkardı, sonrasında kollarını sıklaştırdı. Birbirimize geçtik, bir olduk, tek olduk.

Engin kısa sakallarını benim boynuma sürterken "Sen bugün kocanı niye iki kez aradın bakayım?" diye sordu. Sesi o kadar tatlı çıkmıştı ki, yanağını ısırmak istedim.

"Peki, sen niye telefonunu açmadın?"

"Görmediğimi söylemiştim."

Başımı çevirip ona baktım, burnum yanağını teğet geçmişti.

"Telefon elindeyken mi?" diye imayla sorduğumda kaşlarını çattı.

"Ne ala- Tabii ya! Sen kimden öğrendin bunu? Kiminle konuştun?"

Söylemem, dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim, beni kucağında yan çevirip yüzümü daha net görebileceği pozisyona getirdi.

"Kiminle konuştun?" diye sordu tekrar.

"Ne yapacaksın ki?"

"Doğduğuna pişman edeceğim o iti, söyle."

İstemsiz güldüm.

"Pek sanmıyorum ama deneyebilirsin."

"Sen hele bir söyle, görürsün."

"Amirinle."

Birkaç saniye, belki de daha fazla süre yüzüme öylece baktı. Donup kalmıştı. En son "Sen hele bir söyle, görürsün," demişti. Amiri olduğu aklının ucuna bile gelmemişti, emindim.

"Ulan," dedi. "Anlamalıydım, 'Hadi, evine git,' diye gülmesinden."

Güldüm. Engin'in amirini, Engin'in sevdiğinden daha çok seviyor olabilirdim. Çok tatlı bir adamdı.

"Sen niye bana yalan söyledin?"

"Yalan söylemedim, şakaydı."

Engin yalan söyleyince şaka oluyordu, ben şaka yapınca yalan.

"Ben şaka yapıyorum diye bana 'Tümüyle yalan olmuşsun,' demiştin."

"Sana çok güzel olduğunu da söyledim. Sana âşık olduğumu da söyledim. Seni deliler gibi sevdiğimi de..." Elini çıplak bacaklarıma sürdü ve dizimin üzerini okşadı. Sonra yukarılara doğru ilerledi. "Sana bittiğimi de..."

Kalbim güm güm atarken ağzımın kuruduğunu hissettim, neyse ki daha ileri gitmedi, bacağımı sıkıp beni kucağından indirdi.

Elimden tutarak beni önüne getirirken "Geç karşıma," dedi. Ben, ne olduğunu anlamamış hâlde ona bakarken o, gayet rahat bir şekilde gözlerini üzerime kilitledi.

"Dön şimdi etrafında, geceliğine bakayım."

Gülerek gözlerimi devirdim.

"Çocuklaşma, Engin."

"Çocuklaşırım, sen benim karımsın. Seninle istediğim kadar çocuklaşırım. Şimdi dön etrafında yoksa ben seni kusana kadar döndürürüm."

Dediğini yapacağını bildiğimden omuzlarımı düşürdüm ve somurtarak kendi eksenim etrafında döndüm.

"Tamam mı, oldu mu?"

"Hayır, somurtmadan bir kez daha dön."

Zoraki bir tavırla gülümsedim ve etrafımda bir kez daha döndüm. Engin'e "Oldu mu şimdi?" dercesine, azarlar gibi baktığımda kaşlarını hayır anlamında yukarı kaldırdı. Gülümserken dudaklarının yukarıya doğru olan hareketini taklit edercesine, başparmağıyla işaret parmağını dudaklarının hizasında birleştirip açtı. Sonra da, bunun gibi, dercesine gülümsedi.

O gülümseyince ben de gülümsedim.

"Bir de saçını attır, tamam."

Resmen benim çocukça olduğunu söylediği tüm hâllerimi özlemişti.

Saçımı attırıp gülümseyerek kendi eksenim etrafında döndüm. Ayağa kalktı ve bana doğru yaklaştı.

"Bir kez daha," dedi. Bakışları koyulaşmış, sesinin tınısı bile değişmişti. Onun için hızla atan kalbim, kasılan midem, kuruyan dudaklarımla bir kez daha istediği gibi döndüm. Geceliğimin askısı omzuma düştü ve ben daha tam bir tur atamadan Engin beni bir eliyle bacaklarımdan, diğer eliyle belimden kavrayarak kucakladı.

"Sana deli olduğumu söylemiş miydim?"

Elini boynuma atarak dudaklarımızı birleştirmeden hemen önce yanıtladım onu.

"Daha çok, beni deli ettiğini söyledin."

- 34 -

"Günaydın sevgilim,
Sabahın köründe uyuduğumuzu göz önünde bulundurarak, kahvaltı yapmak için seni uyandırmak istemedim. Kalktığında beni aramayı unutma, ikide ve beşte de ara. Özlüyorum seni.
Tüm bunları mesaj olarak atmamamın tek nedeni, not olarak karşında gördüğünde daha çok hoşuna gideceğini düşünmem. Gerçekten ince herifin tekiyim ve sana deliler gibi âşığım."

Sabahtan beri kaç kez notu okuduğumu bilmiyorum, bana neredeyse her gün kahvaltı hazırlayarak işe gidiyordu fakat ilk defa not bırakmıştı, muhtemelen onu bugün de aramayacağımı bildiğinden. Gerçekten eğer böyle tatlı bir not bırakmamış olsaydı, onu aramayacaktım. Çünkü söylediklerini hâlâ unutmamıştım ama dayanamadım.

Aradım.

İkinci çalışta açtı.

"Benim güzeller güzeli karım uyanmış mı?"

"Not bırakmışsın, uyanınca arayayım diye, bir şey mi oldu?"

Sesli bir nefes aldı, kıyafet hışırtısından anladığım kadarıyla muhtemelen doğruldu.

"Hayır, sadece sesini duymak istedim." Sessiz kalmamla birlikte benim yerime o konuştu. "Şimdi senin *'Ya, gerçekten öyle mi?'* demen gerekiyordu."

Bunu söylerken sesini de aynı benimki gibi inceltmişti.

"Siktir!" dedi anında. "Rezil oldum."

İçime dolan kahkahama engel olamadım, Engin'in bu ses tonuyla konuşmasını benden başka biri duymuşsa gerçekten rezil olmuştu.

"Bakıyorum da çok hoşuna gitti."

"Evet, sa-" Cümleme devam edemedim çünkü aniden felaket bir mide bulantısıyla elim dudaklarıma çıktı. "Kusacağım," dedim inler-

cesine. Lavaboya doğru giderken telefon elimden kayıp düştü, geri dönmedim. Adımlarım hızlandı, kapıyı çarpıp açarken lavaboya zor yetiştim.

Dün yediğim her şeyi çıkarırken gözlerim doldu, boğazımdaki ve ağzımdaki o acı tat, midemin tekrar tekrar bulanmasına neden olurken öğürerek başımı lavaboya doğru eğdim. Bu sefer sadece salya gibi bir su çıktı.

Ellerimle sıkıca lavabonun iki kenarından tutuyorken, hızlanan soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. Kustuğum hâlde midemin bulantısı hâlâ geçmemişti. Başımı kaldırarak aynaya baktım; boynum terlemişti, terleyen boynuma da saçlarım yapışmıştı. Gözlerim sulandığı için rengi daha açık gözüküyordu. Derin bir nefes aldım, sonra da musluğu açıp avucumun içinde biriktirdiğim suyla ağzımı çalkaladım. O acı tat hâlâ gitmemişti.

Kahvaltı yapmamıştım ama ağzımdaki metalik tattan rahatsız olunca dişlerimi fırçaladım. Normalde kusan biri değildim. Üşütmemiştim, başım da ağrımıyordu, sadece biraz hâlsizdim.

Hep Engin'in yüzündendi, ilk defa böylesine bir stresle baş başa kalmıştım. İlk defa birine bu denli kırılmıştım, bu da mideme vurmuştu.

İçeri geri döndüğümde, yere düşen telefonumu elime aldım. Üç cevapsız çağrı vardı ve hepsi de Engin'dendi. Tam onu arayacaktım ki telefon tekrar çaldı.

Yine Engin'di.

"Efendim?

"Niye açmıyorsun telefonu?" dedi azarlarcasına.

"Kusacağım dedim ya, neden çocuk gibi otuz kere arıyorsun? Senin yaptığın gibi telefon elimdeyken açmıyor değilim."

Sıkkın bir iç çekti, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yumuşayan sesiyle "Niye kustun?" diye sordu.

"Senin yüzünden," dedim anında. "Hasta ettin beni."

"Hazırlan, birazdan almaya geleceğim seni, hastaneye gideceğiz."

"Saçmalama, Engin, alt tarafı bir kere kustum."

"Kaç gündür soda içiyorsun, Beril, miden bulanıyor diye. Geldim sayılır, hadi, hazırlan."

"Boşuna gidiyoruz," dediğimde itiraz etmeme fırsat vermeyen bir sesle "Hazırlan, Beril," diyerek telefonu yüzüme kapattı.

Büyükçe bir of çektim, açıkçası üzerimi değiştirmeye bile üşeniyordum, üstelik bir şey olduğunu da sanmıyordum çünkü şu an midem bulanmıyordu, iyi hissediyordum. Yine de yatak odasına gidip üzerimi değiştirirken gülümsedim. Engin'in beni düşünmesi, benim için endişelenmesi hoşuma gidiyordu.

Neredeyse artık ikinci derim hâline gelmiş bol paça kot pantolonumu, üzerime de beyaz V yaka bluzumu giyindim. Saçlarımı iki yanımda salık bırakıp ellerimle havalandırdıktan sonra dudaklarıma parlatıcı sürmekle yetindim.

Salona geçtiğim an kapı zili çaldı.

Çantamı alarak kapıyı açtım. Engin üzerine giydiği siyah tişörtünü çekiştirerek düzeltiyordu, benim kapıyı açmamla başını kaldırarak bana baktı. Anında yüzünde bir gülümseme oluştu ve "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, geçti, gitmemize gerek yok."

"Gideceğiz, kaçışın yok," dediğinde, sıkılmış gibi sesli bir nefes aldım. Sonra da spor ayakkabılarımı giyindim. Doğrularak çantamın askısını omzuma yerleştirdiğim sırada onunla burun buruna geldim. Kapının eşiğinde duruyordu ve hiçbir türlü geçmeme izin vermiyordu.

Çenemi dikleştirerek "Ne oldu?" dercesine ona baktım.

"Öpmeyecek misin beni?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi gizledim, dün aslında yatakta tüm sorunlarımızı çözmüş gibiydik ama benim hâlâ atlatamadığım, ona sinirlendiğim şeyler vardı.

Mesela biraz olgun davranmamı istemesi...

Tümüyle yalan olmuşsun, dediğini bile unutamamışken, benden olgun biri gibi davranmamı istemesini biraz zor unuturdum.

"Engin, dışarıdayız," dedim. Bakışlarım karşı apartmanda gezindi. "Herkes bize bakıyor." Herkesten kastım, karşı apartmanda oturan Nalan teyzeydi. Market alışverişi yapıp evine giderken poşetlerini taşımasına yardım etmiş ve hakkında az çok bir şeyler öğrenmiştim. İleri derecede miyop olmasının yanı sıra astigmatının olması gibi... Yani Nalan teyze pek görüyor sayılmazdı, hatta görüyor sayılmazdı ama bunu Engin'in bilmesine gerek yoktu.

"Baksınlar, karımla öpüşeceğiz, onlara ne?"

Bilse de değişen bir şey olmayacakmış.

Yanağından hızlı bir şekilde öpüp kolunun altından arabaya doğru koşacağım sırada Engin beni tuttu, ben de refleksle beni tuttuğu elini iterken boşluğa bastım. Az kalsın yere düşüyordum ki Engin belimden tutarak dengemi sağlama yardımcı oldu, ama düşeceğim korkusuyla gereksiz bir heyecana kapılarak Engin'i göğsünden ittim.

Sonuç olarak ben ayakta dimdik dururken, Engin dirseklerinin üzerine yere düştü.

Zaten kaçarken gülüyordum, Engin'in yere düşmesiyle birlikte sesli bir kahkaha attım.

"İyi misin?" Gülerken zorlukla sorduğum soruya karşılık Engin asabi bir tavırla bana baktı. Dudaklarımı birbirine bastırdığım, dişlerimi birbirine sıkıca kenetlediğim hâlde kahkahamı durduramıyordum. Durdurabilsem durduracaktım çünkü Engin bana, beni boğmak istercesine ürkütücü bakıyordu.

Soruma cevap vermedi, sadece tek hamleyle kalkarken siyah kot pantolonunu eliyle silkeledi.

"İsteyerek olmadı."

"Alt tarafı öpecektin, Beril."

Gidip dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum, karşılık vermedi. Onu itmeme bozulmuş olmalıydı. Başını etrafta gezdirerek, ağzının içinden "Herkes bize mi bakıyordu, amına koyayım," diye homurdandı.

Yeni bir kahkaha krizine girmemek için zor tuttum kendimi.

"Gidelim artık," diyerek başıyla arabasını işaret ettiğinde yerimde duraksayarak ona baktım. Masum bir bakıştı bu. Bir şey isteyeceğimi belirten masum bir bakıştı ama sonra vazgeçtim. Yine de Engin anlayarak "Ne oldu, ne söyleyecektin?" diye sordu.

"Boş ver, vazgeçtim."

"Beril..." dedi dirseğimden tutarak. "Söyle, hayatım."

"İstersen arabanı ben kullanayım, diyecektim, hani geçen gün demiştin ya."

Yüzüme uzun uzun baktığında ben hayır cevabına kendimi alıştırmıştım ama Engin hiç beklemediğim bir şekilde elini cebine atarak anahtarlarını çıkardı ve bana uzattı.

"İstiyorsan sür tabii."

İçimden bir ses Engin'e şu zamanlar her istediğimi yaptırabileceğimi söylüyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak şoför koltuğuna geçtim. Hemen sonra Engin de arabaya bindi.

Saçma bir şekilde kalbim hızlandı.

Zamanında üzerim ıslak diye beni arabasına almayan adamın, şimdi arabasını sürüyordum. Anahtarı da yalnızca "İstersen arabanı ben kullanayım," dememle elime bırakmıştı, ısrar da etmemiştim.

Ben arabayı çalıştırdığımda Engin yerinde gergince kıpırdanarak "Bismillah," dedi. Birkaç şey daha mırıldandı ağzının içinden, duymadım ama muhtemelen arabasına zarar gelmemesi için dua ediyordu.

Tam gaza basacakken sonradan hatırlamış gibi "Dur, sana vermem gereken bir şey var," dedi. Başımı çevirerek ona baktığımda o, kolunu arka koltuğa uzatarak bir papatya buketi çıkardı.

Şaşkınlıktan, başta hiçbir tepki veremedim fakat buketi elime aldığımda, üzerinde not olup olmadığını istemsiz inceledim. Engin neye baktığımı anlamış gibi "Not aramana gerek yok," dedi. "Ben aldım."

Yani diyordu ki, babamın anneme aldığı çiçekleri sana getirmedim.

Ondan hiç böyle bir jest beklemediğimi belirterek "Teşekkür ederim," dedim. "Nereden çıktı çiçek almak?"

"Hoşuna gider, diye düşündüm." Attığı çapkın bakışlar kalbimin hızlanmasına neden olurken, başını bana doğru yaklaştırmasıyla nefesimi tutacak kadar heyecanlandım. "Gitti mi?"

"Hı, hı," dedim başımı sallayarak. Gülümsedi, o güzel dişleri açığa çıktı. Bakışlarını sanki yüzümü ezberlemek istercesine yüzümün her bir miliminde ayrı ayrı gezdirdi, sonra duraksadı ve benim kalbim artık atmayı bıraktı.

Öyle güzel bakıyordu ki...

"Hadi, çalıştır arabayı, bir tanem," diyerek geri çekildi. Dudaklarımız birleştiği an, hastaneye gitmek yerine eve döneceğimizi düşündüğüne emindim, çünkü ben de öyle düşünüyordum.

Önüme döndüm, dikiz aynasına bakarak saçlarımı düzelttim. Ses etmeden yanımda bekledi. Ben de çok geçmeden arabayı çalıştırıp gazı kökledim. Engin eliyle üstteki askı gibi şeyden tutarken "Yavaş, yavaş," dedi gergin bir şekilde.

Uzun zamandır, neredeyse ehliyetimi aldığımdan beridir doğru dürüst araba kullanmamıştım. Üstelik hayatımda ikinci kez otomatik araba kullanıyordum, manuele alıştığım için bir an garipsemiştim ama Engin'e çaktırmadım bu durumu. Çünkü her an beni kaldırıp yerime kendisi oturabilirdi.

"Kaldırıma çok yaklaşıyorsun, hayatım."

Dudaklarımı yalayarak agresif bir sesle "Engin, dikkatimi dağıtıyorsun," dedim. Sıkıntılı bir nefes aldı, işaret parmağını dudaklarının arasına aldı ve bir iki kez gitgel yaptı. Benim ona baktığımı gördüğü anda "Önüne bak," diye uyardı sertçe. Sonra ekledi. "Bir tanem..."

Önüme döndüm.

İki dakika geçmeden "Hayatım, çok geniş dönüyorsun," diye karıştı bana.

Sevgi sözcüklerini kullanmasının tek nedeni, beni uyarmasının benim sinirlerimi fena hâlde bozacağını bilmesiydi, farkındaydım. Engin'in sürüşümden, muhtemelen ikinci kez otomatik vites kullandığımı anladığının da farkındaydım.

"Engin," dedim bir kez daha, susması için.

O beni dikkat etmem için uyardıkça ben geriliyor ve bildiğim şeyi de unutuyordum. Daha ana yola çıkmamıştık bile, yüz metre ya gitmiştik ya gitmemiştik ama otuz şey saymıştı.

"Tamam, tamam," dedi, susuyorum dercesine.

Fakat çok geçmeden "Konteynere dikkat et," dedi ve ben de çok geçmeden, dikkat etmemi istediği o konteynere çarptım. O kadar çok konuşmuştu ki koca konteyneri bile hesap edememiş, dikiz aynasını gerimizde bırakmıştım.

Arabadan çıkan sese benim anlık çığlığım karıştı, sonrası... Sonrası uzun bir sessizlik. Ne benden ses çıkıyordu ne de Engin'den. Ben korkudan, başımı çevirip ona bakamıyordum bile.

Engin'in yerinde kasıldığını hissettim, sonra da başparmağını dudağının üzerinde gezdirerek başını sağ tarafına çevirip, çarptığım yere baktığını. Dudaklarımı birbirine bastırıp, gelecek azara alıştırmaya çalıştım kendimi ama beklediğim olmadı. Engin bana kızmadı, bağırmadı. Sadece sesli, çok sesli ve derin bir nefes aldı.

Benim ona korku dolu bakışlarımı fark etmiş olmalı ki "Sorun yok," dercesine hafiften gülümsedi ama yüzündeki o gülümseme öylesine yapay ve emanet kaldı ki.

Şu an içi gidiyordu, farkındaydım.

"Olsun," dedi. "Önemli değil." Fakat ses tonu ve benden kaçırdığı bakışları "Ulan, sana konteynere dikkat etmeni söyledim," diye avaz avaz bağırıyordu. Engin'in bana kızmamak için kendini zor tuttuğuna emindim.

"Nazar çıktı," dedim. Olumlu bir şey söyleyerek onu rahatlatmaya çalışıyordum fakat sözlerimin hiçbir etkisi yokmuş gibiydi. Yine de başını salladı.

"Cana geleceğine..." dedi, devamını getirmedi; belki de arabasını mal kategorisine sokmak istememişti.

"Aynen, cana geleceğine mala gelsin. Zaten çok da bir şey yok," diyerek, arkamızda bıraktığım dikiz aynasına baktım. "Sadece dikiz aynası..."

"Sadece ayna değil; farda da kırık var, kapıya kadar da boylu boyunca çizik vardır." Derin bir nefes alıp verdi. "Neyse, sorun değil." Kapıyı açıp çıkmadan önce "Ben bir bakayım," dedi.

Birkaç saniye bekledikten sonra ben de indim arabadan. Bundan sonra Engin, arabasının yan koltuğuna bile beni zor alırdı. Kırılıp yere düşen dikiz aynasını tek eliyle kavrayıp arabanın bagajına koyduktan sonra geri çekilip, çizilen yere ve kırılan fara baktı. Gerçekten de söylediği gibiydi.

Arabanın sağ tarafındaki far kırılmış, yan tarafı kapının ortasına kadar çizilmişti.

Bir elini beline koyarak arabadaki hasara baktı, sonra yine derin bir nefes aldı. "Sen geç, otur," diyerek yan tarafı, yolcu koltuğunu gösterdi. "Ben bir sigara içeceğim."

Sadece başımı sallayarak onu onayladım, bir şey demek istemiyordum, zaten öfkesini üzerime kusmamak için zor duran bir hâli vardı, riske girmek istemedim.

Ben arabaya oturduktan sonra Engin iki dakika içerisinde iki dal sigara içti. Daha da içerdi fakat beni çok bekletmek istemedi. Tekrar arabaya bindiğinde ben başparmağımla oynarken "Kızdın mı bana çok?" diye mırıldandım.

Arabayı çalıştırırken aksi bir sesle "Sana neden kızayım?" diye sordu. Fazla sinirliydi, durdukça daha çok sinirleniyordu sanki. "Belediyenin bok yemesi! Yolun ortasına konteyner konulur mu!?"

Konteyner kaldırımdaydı ve Engin de bunu çok iyi biliyordu fakat bana kızmak istemediğinden hıncını belediyeden çıkarıyordu.

Suçu hiç üzerime almayarak "Haklısın," diye tasdikledim onu. Bana öyle bir baktı ki, gözlerinde âdeta "Koca konteyner kaldırımdaydı!" bağırtısını hissettim.

"Onu oraya koyan belediyenin... Ülkede çöp kutusu kullanan var sanki. Amına koduklarım, metre başı koymuşlar!"

"Ben kullanıyorum," dedim. "Yere hiç çöp atmam."

Sus, dercesine bana baktı.

Sinirliydi ve ben de konuşarak muhtemelen onu daha fazla sinir ediyordum. Yüzüme gelen saç tutamlarını kulağımın arkasına ittim. Elini direksiyona attı.

"Neyse," dedi kaşlarını havaya kaldırarak. Parmaklarıyla direksiyon simidini sıkıp bıraktı. "Yapacak bir şey yok, olan oldu. Dert etme, boş ver."

Beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi gözükse de, aslında daha çok kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Dert etme, derken bile bakışlarını sağ tarafa çevirmemeye çalışıyordu, görüp moralini bozmamak için.

Dudaklarını birbirine bastırdı, arabayı çalıştırdı. Geri geri giderken ağzının içinden "Amına koduğumun sokuk konteyneri," diye küfretti ve dudakları biz hastaneye gidene kadar hareket etti. Muhtemelen içinden küfretmeye devam ediyordu.

◆◆◆

Hastaneye gidip kan tahlili yaptırdık, sonuçların iki saat içerisinde çıkacağını söylemeleri üzerine hastaneye yakın bir alışveriş merkezine girerek bir restorana oturduk. Ben sadece pide yemek istiyordum, kıymalı pide! Ama Engin beni asla dinlememiş, çorbanın yanında iki çeşit de yemek söylemişti. Aç olmadığımı ona hiçbir türlü anlatamıyordum.

Bir de "Yemek yemezsen tabii miden bulanır," diye beni azarlıyordu. Aç olmamla midemin bulanmasının hiç alakası yoktu; beni sinir etmişti, o yüzden midem bulanmıştı.

Karnı burnunda bir kadının bizim masamızın önünden geçmesi üzerine aklıma gelen ihtimalle istemsiz nefesimi tuttum. Başımı yavaşça Engin'e çevirdim. O, dalgınca tek bir yere odaklanmış, muhtemelen arabasındaki zararı düşünüyordu.

"Engin," dedim. Sesimin nasıl çıktığını bilmiyordum ama Engin'in bakışları bana dönerken kaşları da çatıldı. Hiç lafı dolandırmadım ve aniden "Ben hamile olabilir miyim?" diye sordum.

Üç ay olmuştu evleneli, bu kadar çabuk hamile kalamazdım, değil mi?

"Nereden çıktı şimdi bu? Bir iki sene sonra olsan daha iyi olmaz mı?"

Hamilelik fikrine o kadar uzaktık ki, Engin ondan izin aldığımı sanmıştı.

"Ya, onu mu diyorum ben?" diye yükseldim. Heyecanlanmıştım, dahası gerilmiştim. "Hamile miyimdir? Mide bulantısı... Baş dönmesi..."

Anlaması için karnımda hayalî bir yükselti yaptım, bakışları karnıma kaydı. Kaşları çatıldı.

"Hamile misindir?"

"Değilimdir."

"Değil misindir?"

"Olabilir miyim ki?"

"Olmuş musundur?" İkimiz de heyecandan ne yapacağımızı, nasıl bir tepki vereceğimizi şaşırmıştık ve bunu birbirimize de fazlaca belli ediyorduk.

"Engin, sinirlerimi bozuyorsun, 'Hamile miyimdir?' diye soruyorum."

"Ben nereden bilebilirim, karıcığım? Oradan bakınca gözlerimle ultrason çekiyormuşum gibi mi görünüyorum? Kan tahlili yaptırmıştık, hamileysen onda çıkar herhâlde."

Kafamı iki yana hızla salladım.

"Ben bekleyemem, hamilelik testi alalım eczaneden."

"Tamam, sakin ol," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Ben alırım eczaneden şimdi. Sen sonuca hazırlıklı olmalısın. Bez masraflarına kendini alıştır. Arabana bulaşacak kusmuğa, gece uyutmayacak ağlama sesine... Korkma, tamam mı, alıştır kendini."

Hâlâ arabasını düşünüyordu, arabasına bulaşacak kusmuğu... Doğacak çocuktan önce arabasına kusmazsam benim adım da Beril değil!

"Daha ortalıkta net bir şey yok, asıl sen sakin ol!"

"Sakinim ben," dedi sandalyesini geri çekerek ayağa kalkarken. "Gayet sakinim ben. Alt tarafı, tuvalete gitmeyi öğrenene kadar benim paralarıma sıçacak."

Ona ters ters baktığımda "Ben test alıp geliyorum, sen burada bekle beni," dedi. Başımı salladım, o gidince arkasından ben de ayaklandım ama bir yere gitmedim. İki adım ileri atıyor, iki adım geri gidiyordum. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde saçlarımı geride topladım, sonra tekrar salık bıraktım.

Heyecandan karnıma kramplar girmişti.

Bir bebek... Benim bebeğim... Olabilir miydi ki?

Engin yarım saat geçmeden, elinde hamilelik testiyle yanıma geldi. Heyecanlandığı, yüzünden o kadar belliydi ki, bana testi uzatırken bakışlarım titreyen parmaklarına takıldı.

Testi alıp kızlar tuvaletine gittim. Engin de her adımımda beni takip ediyordu, tuvalete girdiğimde durur sanıyordum ama peşimden içeri girmeye çalıştı.

"Engin, kızlar tuvaleti..." diye, sanki bilmiyormuşçasına uyardım onu.

"Bir şey olmaz," dedi ve benim yarım açtığım kapıyı tam olarak açıp, benden önce içeri girdi. Lavaboya kadar yürüdü. "Burada bekleyeceğim, sen gir içeri, yap şu testi."

Çıkması için bir ısrarda bulunmadım, çünkü çıkmayacağını biliyordum. Zaten kızlar tuvaletinde olması benim için sorun olmaktan çok, onun için bir sorundu.

Ben testi yaparken dışarıdan gelen seslerle birlikte gülümsedim. Engin, biriyle kavga ediyordu.

"Kızlar tuvaleti burası," diyen, genç olduğunu düşündüğüm bir kızın sesiyle Engin'in aksi çıkan sesini işittim; "Biliyoruz herhâlde," diye cevap veriyordu.

"Karım içeride. Hamile olabilir. Onu bekliyorum."

Ben gülmemek için kendimi zor tutarken kadın söylene söylene kapıyı çarptı. Kadının bir şey anlamadığına, Engin'in ise açıklamasında kendini son derece haklı gördüğüne emindim.

"Beril, çık artık."

Lavabonun önünde volta atışını duyuyordum, streslenmişti. Belki de heyecanlanmıştı. Ne olduğunu tam bilmiyorum ama birkaç saat önce yaptığım kazayı unuttuğu kesindi.

Sadece testi ve test sonucunu düşünüyordu.

Testi elime alarak kapıyı açtım. Bana baktı, sonra elimdeki teste. Testi eline alırken "Ee, bir tane bu?" dedi. Morali bozulmuştu sanki.

Ellerimi yıkarken "Daha yeni," dedim. "Biraz beklememiz lazım."

Gözlerini bir saniye testten ayırmazken "Bekleyelim bakalım," diye homurdandı. Elimi kâğıt havluyla kuruttuktan sonra Engin, elini belime atarak dışarı doğru yönlendirdi beni. O sırada içeri orta yaşlarının sonunda bir kadın girdi.

Engin'i görünce "Hih!" diyerek geri çekildi ve yanlış girdiğini düşünmüş olmalı ki kapıdan çıkarak tabelaya baktı.

"Gel abla, gel, ben yanlış yerdeyim."

İçeri giren abla ayıplarcasına bize baktığında, Engin "Allah Allah," diye söylendi. "Bir şey yapmadık, rahat rahat sıça-"

Benim onu dirseğimle dürtmemle cümlesinin devamını getirmedi. Kolundan çekerek onu dışarı çıkardım. Kadına sinirlenmişti çünkü kadının bakışları gerçekten, beni bile sinir edecek kadar sinir bozucuydu.

Yürüdük ama nereye gittiğimizi, nereye gideceğimizi ikimiz de bilmiyorduk. Alışveriş merkezinin içinde bir bank gördüğümüzde Engin beni direkt oraya oturttu, kendisi ise elinden bırakmadığı testle bir oraya bir buraya yürüyüp durdu.

Bu kadar heyecanlanmasını beklemiyordum.

"Çift çizgi çıkmazsa ne hissedersin?" diye sorduğumda yerinde durdu ve bakışlarını testten ayırarak bana baktı.

"Kötü hissederim herhâlde, hamile olduğun fikrine alıştırdım kendimi."

Bir şey demedim, ben bir şey demeyince de o, gözlerini tekrar teste indirdi ve bütün alışveriş merkezini inletecek derecede güçlü bir şekilde "Çift çizgi! İki çizgi!" diye bağırdı.

Bana baktı.

"Beril, hamileyim! Hamileyim! Hamileyim!"

Etraftaki herkesin bakışları bize dönerken ben utançtan iki elimle yüzümü kapadım.

"Gördün, değil mi, hamileyim!" diyerek testi bana doğru uzattı. Çift çizgiydi... Hamile olduğuma şaşıramadan, Engin'in tepkisine şaşırmıştım. Alışveriş merkezindeki yüzlerce kişi de öyle...

Benim ona bakışlarımdan, yanlış giden bir şeylerin olduğunu fark etmiş gibi kaşlarını çattı. Sonra düzelttiğini sanarak "Hamileyiz," dedi. Kaşları daha derin çatıldı. "Hamilesin." Ses tonu gittikçe kısılırken etrafına bakındı. Herkesin durup gülümseyerek hatta güle-

rek bize baktığını görünce, işaret parmağıyla beni gösterdi. "O hamile. Karım, karım hamile. Baba olan benim, karım olan hamile."

Kalabalık bir arkadaş grubuyla gelen gençlerin "Tebrik ederiz, abi," diye bağırıp ıslık çalmasıyla birlikte gülümsedim. Birkaç kişi alkışladı, sonra alkış sesleri yükseldi. Benim hamileliğimi mi alkışlıyorlardı yoksa Engin'inkini mi, bilmiyordum ama alkışlamışlardı işte.

Derin bir nefes aldım, Engin bana döndü.

"Ben ikna oldum, Engin," dedim.

Aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapadı. İki eliyle yanaklarımdan tuttu ve gözlerimin içine baktı.

"Şimdi sen bizim bebeğimizi karnında mı taşıyorsun?"

Yutkundum, bir canın bedenimin içinde var olmaya çalışması garip ve büyüleyici gelmişti. Biraz da korkunç... Düşünüyorum da, çok korkunç... Benden beslenecek, benden etkilenecek... Benden çıkacak...

Sesli bir nefes aldım.

"Seni seviyorum," dedi. Öyle netti ki sesi, bir an bile şüphelenmedim bu dediğinden. "Beril, seni çok seviyorum. Sana âşığım."

Gözlerim doldu, eğer biraz daha devam ederse ağlardım.

"Hamile hâlini düşünemiyorum, sana çok yakışacak."

Gözümden bir damla yaş aktığında gülümseyerek elini enseme attı ve başımı göğsüne yasladı. Biraz daha devam ederse ağlarım, demiştim.

"Sorun yok," dedi. Elleri saçlarımda gezindi. "Hamilelik hormonları... Ağla bebeğim, ağla, benim için de ağla."

Anne mi olacaktım ben şimdi? Aslında çocukları pek sevmezdim ama Engin'le bana, ikimize ait bir bebek fikri içimi sımsıcak etti. Bana benzeyen, benim huylarımı alan, tatlı, şirin bir bebek...

Bu haberi anneme ve arkadaşlarıma haber vermek için çıldırıyordum.

Engin kolundaki saate bakarak bana döndü.

"Kan sonuçların çıkmıştır, onları alalım. Sonra da kadın doğum bölümüne randevu alırız. Tamam mı?" Kafamı sallayarak onayladım onu, bana bir şey sorduğu yoktu zaten, sadece özne ben olduğumdan beni bilgilendirmek için söylüyordu.

Gıcık kapmak yerine, böyle zamanlarda anında planlar yapıp uygulamasından hoşlanıyordum. El ele arabaya doğru gittik. Engin arabasını tekrar o hâlde gördüğünde takılmamıştı bile, yalnızca hafif bir duraksama yaşamış, sonra da yoluna devam etmişti.

Arabaya bindiğimiz gibi bizim gruba mesaj attım.

Beril: *Bu akşam bize gelsenize, size bir haberim var.*
Mustafa: *Hamile misin?*
Beril: *Mal!*

Mustafa tüm heyecanımı yerle bir etmişti. Nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, şakasına söylüyor bile olabilirdi ama sonuç olarak bilmişti işte. Sanki her gün hamile kalıyormuşum gibi hemen bilmesi çok sinir bozucuydu.

Mustafa: *Cidden mi?*
Bahar: *Oha, oha, oha!*
Bahar: *Hamile misin gerçekten?*
Arda: *Mal dediğine göre gerçekten hamile.*
Egemen: *Eğer yemekleri Engin hazırlayacaksa aç geleceğim.*

Egemen burada demek istiyordu ki, sen yapacaksan yemek yiyip geleyim çünkü zehirlenmek istemiyorum.

Beril: *Egemen, sen gelme.*
Egemen: *Şakaydı...*
Pınar: *Beril, cidden hamile misin, söylesene.*
Beril: *Evet, hamileyim.*
Mustafa: *Ben söylemiştim!*
Mustafa: *Gidip kupon yapacağım, bu kafayla harcanıyorum, aq.*

"Biraz da benimle mi ilgilensen?" dedi Engin. Telefona bakıp durmamdan rahatsız oluyordu. Eh, birkaç gündür onun istediği gibi olgun davrandığımı da hesaba katarsak daha çok ilgi bekliyordu. Telefonumu kapayarak ona baktım.

Başını bir anlığına bana çevirdi.

"Bizimkileri çağırdım, haberi kutlarız diye düşündüm."

Kaşlarını "Ya, öyle mi?" dercesine havalandırdı. Bunu duyduğuna sevinmemişti ama aksi bir şey söylemedi. Direksiyondaki parmaklarını oynattı.

"Aslında ben baş başa kutlarız diye düşünmüştüm. Sen ve ben... İkimiz... Akşam... Yatakta... Sabaha kadar..."

Gülümsedim.

"Sen işe gitmeyecek misin bugün?"

"Hayır." Başını omzunun üzerinden bana çevirip baktı. "Ne o, kutlama yapacaksın ve beni istemiyor musun yanında? Bebeğinin babasını..."

"İstiyorum tabii ama sen belki rahatsız olursun, hani arkadaşlarımı çok sevmiyorsun ya."

"Senin olduğun her yer bana cennet, üç ısırgan otu var diye niye rahatsız olayım?"

Üç ısırgan otu derken Mustafa, Egemen ve Arda'yı kastediyordu.

"Ama," dedi, serseri bir sırıtışla bana baktı. "Hâlâ baş başa kutlamakta ısrarcıyım, seni onlardan daha çok eğlendirebileceğime eminim."

Gülümseyerek gözlerimi kaçırdım.

"Ne sever arkadaşların? Seni eve bıraktıktan sonra alıp geleyim. Yemekle hiç uğraşma."

Engin bazen fazla düşünceli oluyordu, bu hâline her tanık olduğumda inanamıyor, kendimi fazlasıyla şanslı hissediyordum.

Beni eve bıraktığında, sanki benim onları çağırmamı bekliyormuşçasına bizimkilerin bizden önce eve geldiklerini gördüm. Pınar, Egemen ve Arda merdivenlere dağınık vaziyette oturmuş; Mustafa ve Bahar ayakta durarak konuşuyorlardı. Arabayla kadrajlarına girdiğimizde hepsinin bakışları bize döndü.

Yüzlerinde kocaman bir gülümseme...

Herkes benden çok heyecanlıydı. Hele Engin, öyle bir heyecanlanmıştı ki hamile olan oymuş gibi geliyordu.

"Bazen bizim evin önünde yattıklarını düşünüyorum," dedi Engin, camdan arkadaşlarıma bakarken. Gülümsedim, bizim ev sadece Arda'nın evine uzaktı. Ama Arda aile evinde kaldığı için, genellikle sırayla bizimkilere kalmaya giderdi.

Kucağımdaki papatya buketini elime alarak kapıyı açtığımda Engin bakışlarını bana çevirdi. "Başka bir isteğin var mı?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Yok."

"Tamam, o zaman, aklına bir şey gelirse yazarsın."

"Tamam," dedim ama kapıyı kapatmadım, daha doğrusu kapatamadım. Çünkü Engin her an bana bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu. Uzun süre sessiz kaldığında saçlarımı geriye atarak kapıyı

kapatacaktım ki Engin gözlerimin içine bakarak "Seni seviyorum," dedi. Yüzümde anlık bir gülümseme oluştu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve şımarıkça dudaklarımı büküp kapıyı kapattım.

Ben de onu seviyordum, çok seviyordum.

Otuz iki dış sırıtarak bizimkilerin yanına gittiğimde bana ilk soruları "Arabaya ne oldu?" olmuştu.

Alo, ben hamileyim!

Gayet rahat bir tavırla "Çarptım," dedim, sanki arabayı ikinci el araba fiyatı kadar zarara uğratmamışım gibi.

"Nasıl oldu, Engin ne yaptı, tepkisi ne oldu?" türünden bir sürü şey sordular. Araya da "Gerçekten hamile misin sen?" diye bir soru sıkıştırdılar. Hamileliğim, araba kadar konuşulmadı ve bu durum, benim arabayı konteynere çarptığım için oluşan pişmanlığımı söküp attı.

Bilerek çarpmamıştım ama şimdi olsa bilerek çarpar, dönüp tekrar çarpar, geri gidip tekrar çarpar, yine çarpar, yine çarpardım...

Arabanın bu kadar büyütülmesine sinir oluyordum.

İçeri girdiğimizde Bahar, bebeği öğrendiğinde Engin'in tepkisinin ne olduğunu sordu. Birkaç saat öncesi zihnime dolup, görüntüler gözlerimin önüne gelip, sesler kulaklarımda çınlayınca gülümsedim. Hatta güldüm, sesli bir şekilde.

Ne olduğunu, nasıl bir tepki verdiğini tekrar tekrar sordular. Ben söyleyecekmişim gibi cümleme hep "Engin," diye başlıyordum ama gülmekten devam edemiyordum. Onlar ise aynı benim gibi, devam etmem için "Engin, eee?" dediler, benim gülmemle de güldüler.

Uzun süre konuşamadım, sadece gülerek "Engin öğrenince," diyebildim.

"Test elindeydi..." Kahkaha. "Engin'in..." Kahkaha. "Birden çift..." Kahkaha. "Çizgi görünce..." Yine bir kahkaha. Daha çok kahkaha...

"Eee, ne oldu kızım, anlatsana!" dedi Mustafa sabırsız bir şekilde. Hepsi nefesini tutmuş hâlde anlatmamı bekliyordu. Kendime gelebilsem, kahkahalarımı durdurabilsem anlatacaktım lakin ne kendime gelebildim ne de anlatabildim.

Bizimkiler öyle merak etmişlerdi ki Engin'in tepkisini anlatmam için yalvarmaya başladılar.

Gülerken derin bir nefes aldım, güldüm ve yine sesli, derin bir nefes aldım.

"Test elindeydi," dedim. Güldüm ama çok değil. "Çift çizgi çıkınca da birden 'Hamileyim!' diye bağırdı." Arkadaşlarım duydukları gibi kahkahayı basmış, "Ne, ne?" diye abartılı bir şekilde sorgulamışlardı.

"Hem de bir kez değil, üç dört kez 'Hamileyim!' diye bağırdı. Bir de bakayım diye testi bana gösterdi."

"Ya, yemin et! Yemin et!" dedi Arda kahkahalarının arasından, sarı teni gülmekten kızarmıştı.

"Yemin ederim," dedim refleks olarak. Yemin etmemi istemeleri bana inanmadıklarından değildi bu defa, Engin'in bu yaptığına inanamadıklarındandı.

"Herkes duydu," dediğimde Mustafa "Herkes mi?" diye tekrarladı.

Başımı aşağı yukarı salladım, gülmekten karnıma ağrılar girmişti. O anı hatırladıkça Engin'in adına utanıyordum ama yine de deli gibi gülmeye başlıyordum.

Kapı çaldığında irkilerek ayağa kalktım.

"Sakın!" dedim bizimkilere bakarak. Gözlerim özellikle de Mustafa'da oyalandı. "Sakın, Engin'e imasını bile yapmayın!"

Yapmayacağız, demelerini bekledim, dediler ama sıfır güvenle kapıyı açtım. Engin elinde bir sürü pizza paketiyle içeri girdi. Girer girmez yüzünde bir gülümsemeyle dudaklarımdan öptü beni.

Onu ilk defa böylesine mutlu görüyordum.

Hamilelik olasılığımı sormama "Bir iki sene sonra olsan daha iyi olmaz mı?" diye karşılık verdiğinde, aslında buna hazır olmadığını, olmadığımızı belirtiyordu ama şimdi, sanki bu yaşına kadar beklediği bir habermiş gibi sevinçliydi. Onun bu kadar mutlu olması benim bebek konusundaki korkumu yok ediyordu.

Onun heyecanı, sevinci, mutluluğu bana yansıdı. Yaralarımı, yaraladıklarını sardı.

"Hoş geldin," dedim, elindeki paketleri umursamadan beline sıkıca sarılarak. Kısa sakallarını saçlarımın üzerine sürttüm, dudaklarıyla başımın tepesine birkaç öpücük kondurdu.

"Her seferinde daha hoş buluyorum."

Gülümseyerek geri çekildim.

Hâlâ ve hâlâ karnımda bir bebek olduğuna inanamıyordum. Resmen Engin'le ikimize ait bir bebek vardı içimde.

Karnımda bir bebek büyüyordu!

Normal bir şey değildi bu!

Engin salona girdiğinde ben portmantonun boy aynasından kendime baktım, daha çok karnıma. Ellerim istemsiz karnımın üzerine çıktı. Tüm tüylerim havalandı. Birkaç kez okşadım karnımın üzerini.

Nasıl ya? Bir bebek nasıl karnımın içerisinde büyürdü?

Çok mucizevi ve inanması, en azından benim için, zor bir şeydi.

Dudaklarımı yalayarak Engin'in arkasından gittim. Tam zamanında gitmiştim çünkü Mustafa, ben içeriye girerken Engin'i tebrik ediyordu, "Bir bebeğiniz olacakmış," diyerek.

Engin başını sallayarak onayladı, keskin yüz hatlarına yakışır bir gülümseme oluştu fakat o gülümseme Mustafa'nın konuşmasına devam etmesiyle anbean soldu.

"Hamileymişsin, hayırlı olsun."

Engin'in bakışları bana döndüğünde, kızdı mı sinirlendi mi diye hiç sorgulamadan, hemen aklıma gelen ilk şeyi yaptım: Elim hızla karnıma çıktı ve başımı aşağı doğru indirerek "Midem!" diye inledim.

Sonra da zaten lavaboya doğru kaçtım, pardon, koştum.

Engin'in arkamdan geldiğini bildiğim için öğürme numarası yaptım, bir zamandan sonra gerçekten de midem bulandı. Kustum ama sadece içimdeki sıvıyı boşaltmıştım.

Ben lavaboda eğilmişken Engin, saçlarımı arkamda birleştirerek yardımcı oldu bana. Nefes nefese kaldım, yaptığım numaranın Allah katında karşılığını almıştım. Islanan gözlerimle ona baktım. Gözlerimiz birleşti.

"İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandım pürüzlü bir sesle, sonra da oldukça masum bir tavırla "Bana kızdın mı?" diye sordum. "Kızdım," dese, tekrar öğürür ve kendimi zorlaya zorlaya kusardım.

Ama o içten bir şekilde gülümsedi. Yüzümün önüne düşen birkaç tutam saç demetini kulağımın arkasına attı.

"Ben sana kızabilir miyim hiç?" diye sordu.

Evet, dememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kızabilirdi, ki kızmışlığı da vardı. Çok vardı...

"Yalnız şu Mustafa iti iyice sinirlerimi bozmaya başladı."

Kalkıp elimi yüzümü yıkarken gülümsedim. "O çok iyi biri aslında, tanımadığın için onu sevmiyorsun. Tanısan keşke..."

"Tanısam hiç sevmezmişim gibi bir his var içimde."

"Ya, hayır, Engin, tanısan gerçekten çok seversin."

"Mustafa'nın benim sevgime ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden onu tanımama gerek yok."

"Ama benim, en yakın arkadaşlarımın ve kocamın birbirlerini sevmelerine ihtiyacım var. Bize geldikleri zaman hep diken üstünde oluyorum, olay çıkacak diye. Hâlâ halı sahadaki kavga yüzünden ger-"

"Olay çıkarmam, Beril, korkmana gerek yok."

"Ama he-"

"Tamam," dedi sesli bir nefes alarak. "Tamam, daha yakından tanıyacağım arkadaşlarını. Ama daha bir nefret edersem, hatta sinirlerime hâkim olamazsam ve olay çıkarsa bu senin suçun."

Gülümseyerek parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına sıkı bir öpücük kondurdum. İçimdeki aşk dile geldi, dudaklarımın arasından "Seni seviyorum," sözcükleri döküldü.

Onu çok seviyordum.

- 35 -

◈

"Seni almaya babam gelmiştir inşallah, tek başına gitmeseydin."

Huysuzca omuzlarımı düşürürken gözlerimi salona doğru çevirdim. Ekrem baba, Asiye anne ve İnci abla aralarında konuşmaya dalmışlardı. Tekrar önüme döndüm ve kısık bir sesle homurdandım.

"Engin, koskoca bakanı resmen özel şoförüm yaptın."

"Çağırmasınlar o zaman, hayatım, çağırıyorlarsa da bir zahmet gelip alsınlar. Hamilesin sen."

"Her gün bana hamileliğimi hatırlattığın için teşekkürler, aşkım."

Telefonda karşıdan gülme sesini işittiğimde benim de dudaklarım kıvrıldı. İçim bir hoş oldu. Gözlerimin önünde direkt yüzü belirdi; düzgün dişleri, keskin yüz hatları, koyu kumral kısa sakalları, gülse bile sertliğini koruyan ifadesi...

"Şu sıralar tek başına dışarıya çıkmanı istemiyorum," diye bir itirafta bulundu. Son aldığı görevde keyfini kaçıran bir şeylerin olduğunun farkındaydım çünkü son üç gündür ona sormadan dışarıya bir adım atmama bile sinir oluyordu. Bir yere gideceğimi söylediysem de "Ben seni bırakırım, tek gitme, Mustafa'yı ya da Egemen'i al yanına," diyordu. "Hiç değilse Pınar olsun," diye de ekliyordu.

Bahar ve Arda'dan bahsetmemesinin nedeni; Bahar'ın her kesici alet ve silah içeren olayda hızlıca bayılacağını, Arda'nınsa bir olay karşısında arkasına bakmadan kaçacağını bilmesiydi.

"Bir sorun var, değil mi?"

"Yok, ama bu, olmayacağı anlamına gelmez, aklımın sende kalmasını istemiyorum."

Gülümsedim ve "Seni özledim," diye bir itirafta bulundum. "Bugün de geç mi geleceksin eve?"

Sesli bir nefes aldı; o da bu durumdan memnun değildi. Üç gündür eve epey geç geliyordu ve ben de artık onu eskisi gibi bekleyemi-

yordum çünkü bebek üzerimde ağırlık yapıyordu; hep uykum geliyordu.

Dört buçuk aylık hamileydim ben.

Hamile olduğuma alışmak şöyle dursun, zaman geçtikçe daha mucizevi ve olanaksız bir şeymiş gibi geliyordu.

Durduk yere kendi kendime "Hamileyim ben ya! İçimde gerçekten bir insan can buluyor!" diyerek şaşırıyordum.

"Erken gelmeye çalışacağım," dedi sıkıntılı bir sesle. Yani geç gelecekti.

"Kaç gündür seni görmeden uyuyorum, bugün göreyim bari."

"Şu operasyon bitsin, bir haftalık izin alacağım, bir yerlere gideriz. Olur mu?"

Gülümseyerek "Olur," dedim.

"Tamam, o zaman, anlaştık."

"Anlaştık."

"Kapıyorum, o zaman," dedi, hiç kapatmak istemediğini belli eder bir tonla.

"Kapat, o zaman."

"Liseli âşıklar gibi 'Önce sen kapat,' demeyeceğim," dedi, kaba bir tonlamayla. Anladım ki telefonu benim kapatmamı istiyordu.

"Ben de liseli âşıklar gibi, 'Hayır, önce sen kapat,' demeyeceğim."

Arkadan "Başkomiserim," diye bir ses geldi.

"Neyse, sonra görüşürüz Beril," dedi. Ayaklandığını hissettim ve sanki karşımdaymış gibi başımı aşağı yukarı salladım.

"Görüşürüz."

Telefonu kapattığımda ben, elimde telefonla bir süre, olduğum yerde yüzümde bir gülümsemeyle öylece kalakaldım. Sonra saçlarımı geriye atarak, telefonumu arka cebime koyup salona geçtim.

"Engin'in selamı var," dedim, Engin'le konuşmak için kalktığım koltuğa geri oturarak. Aslında yoktu ama varmış gibi yapmanın da hiçbir zararı yoktu.

"Aleykümselam," dedi Asiye anne. Bir elimi karnıma atmışken, diğer elimle kanepeden destek alarak daha rahat bir pozisyona oturdum. O sırada Ekrem baba, yüzünde garip bir enerjiyle, elinde bisküviyle mutfaktan çıktı.

Doğruca benim karşımda durdu.

"Bak, senin için ne aldım," dedi, elinde hayatımda daha önce görmediğim ama son derece leziz gözüken bir bisküvi vardı.

"Benim için mi?" diye şaşırdım gayriihtiyari.

"Evet, Almanya bisküvisi... Sen kesin beğenirsin diye gelirken alayım dedim."

"Ya, baba, teşekkür ederim," diyerek abartılı bir şekilde gülümsedim. Bana ilk günden beri kendi kızlarıymışım gibi davranıyorlardı, hatta bana karşı Engin'e olduklarından daha sıcaklardı. Engin aramadan Engin'i pek aramazlardı mesela, ama beni neredeyse her gün arayıp hâlimi hatırımı soruyorlardı. Tabii ben de aynı şekilde...

"Tadına bak istersen, hoşuna gidecek mi, bakalım."

Herkesin bakışlarının bir anda bana kilitlendiğini daha yeni fark ediyordum, onların da Ekrem babamın yaptığı jeste şaşırdıklarını düşündüğümden pek sorgulamadım.

İki parmağımın arasında tuttuğum kareli bisküviden küçük bir ısırık aldığımda Ekrem babamın yüzünde garip bir gülümseme oluştu. Başımı sağ tarafıma çevirdim; İnci abla nefesini tutup benim ifademi izlerken, Asiye annemin yüzü buruşmuştu.

Kaşlarım çatıldı, tadı tanıdık gelen ama hayatımda daha önce yemediğim bisküviden bir ısırık daha alıp çiğnedim.

Hoşuma gitmişti.

Sanki naneli bir diş macunu tadı vardı, bisküvinin kalan parçasını da ağzıma attıktan sonra Ekrem babamın elinden bisküvi paketini aldım ve o an Ekrem baba hayrete düşmüş şekilde "Kızım," dedi. Bisküviyi ağzıma atacakken aniden "Yeme!" diye bağırdı. Sonra sakinleşti fakat alnı ince ince terledi. "Sağlıklı değil, yeme!"

"Abur cuburdan bir şey olmaz, baba, hamileyim ama o kadar da değil," dedim gülerek. Gülmeye çalışır gibi dudakları gerilse de gülemedi. "Tadı gerçekten de güzelmiş, çok hoşuma gitti."

Bisküviyi gözlerimin önünde çevirerek "Ne bu bisküvinin adı?" diye sorduğumda Asiye anne "Sana yapma demiştim, Ekrem!" diye kızdı eşine.

Neyi?..

"Ben böyle olacağını nereden bileyim?" dedi Ekrem baba.

Ne olacağını?..

Ben ortada dönen olayı çözmek istercesine bakışlarımı herkeste dolandırırken, oyuncak bebeğiyle çizgi film izleyen Alya, Ekrem babama sinirli sinirli baktı.

"Hani eeğğğk, kötüydü bisküvi, dede? Beril beğendi ama! Bana niye almadın?"

"Alya, dur şimdi. Ortalığı karıştırma sen de," dedi Ekrem baba. Hafiften strese girmişti sanki.

Garipti... Verdiği şeyi beğendim diye ilk defa bir insan, ne yapacağını bilmez bir tavırla bakıyordu bana.

Ben elimdeki bisküviyi de onların anlamsız bakışları eşliğinde ağzıma attığımda Ekrem baba paketi elimden aldı.

"Babam sana şaka yapmak istedi," dedi İnci abla, benim sorgulayan, şaşkın bakışlarıma dayanamayarak. "Bisküvinin arasına diş macunu koydu ama istediği tepkiyi alamadı." Sonuna doğru gülerek konuşmuştu.

İşte şimdi bana ikinci bisküviyi aldığımda korkarak bakma sebebini anlamıştım.

"Ama gerçekten harika bir tadı var, siz de denesenize bir."

Tadını gram merak etmediler, hatta ben üçüncü bisküviyi almak için tekrar pakete uzandığımda yüzleri buruştu. Tabii alamadım bisküviyi. Ekrem baba "Zararlı," diyerek kaçırdı.

"Ama sen verdin, baba."

"Ben ne bileyim kızım, insan diş macununun tadını beğenir mi?"

Klasik Eraslan ailesi sorunu; hiçbir zaman hatayı kendilerinde bulmuyorlardı.

◆◆◆

İnci abla beni evime bıraktığında koşarak eve girdim ve girdiğim gibi de direkt mutfağa gittim. Saatlerdir aklımda tek şey vardı: macunlu bisküvi.

Resmen aşeriyordum, vizyonsuzluğumun da bu kadarı...

Bisküvinin arasını açıp kremasını dişlerimle sıyırdım, sonra banyodan aldığım diş beyazlatma etkili macunu ortasına sıktım.

Midem resmen ihtiyaçla kasıldı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Engin'in sesini duymamla diş macununu arkama saklamam bir oldu. Hangi ara eve geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, öyle konsantre olmuştum ki gram ses duymadım.

Kalbim hızla küt küt çarptı.

Geniş L koltukta bir bacağımı bükmüş vaziyette otururken diğer bacağım yerdeydi. Önümde bisküvi, arkamda diş macunu...

"Bir şey yapmıyordum," diye mırıldandım. Sesim titremişti. Kuşkulu bakışları üzerimde dolaşan Engin, siyah deri ceketini çıkarıp kanepenin üzerine bıraktıktan sonra bana yaklaştı.

O yaklaştıkça benim nabzım daha yüksek attı.

Bir şey yaptığımı anlamıştı fakat ne yaptığım hakkında hiçbir şekilde tahmin yürütemiyordu.

"Arkana sakladığın şey ne, güzelim?" diye sorduğunda kasıldım ama ona belli etmemek için gülümseyerek "Hiç," dedim. "Hiçbir şey."

Yaklaştı bana, iyice yaklaştı.

Üzerime doğru eğilince ben de kanepenin sırtına doğru gitmek zorunda kaldım. Nefesim sıklaştı ve heyecandan midem kasıldı. Arkama sakladığım diş macununu daha sıkı tutarken hin bir gülümsemeyle ona baktım.

"Yemezler!"

Kaşlarını "Öyle mi?" dercesine havalandırdı. Koyu kumral saçları kaşlarının üzerine dağılmıştı. Gelmeden önce saçlarıyla oynamış olmalıydı. Bir elinin başparmağıyla yanağımı, diğer eliyle belimin oyuntusunu okşadı.

Sonra alnını alnıma yasladı, gülümsedi.

Ve birden geri çekildi.

Bakışlarım, bakışlarına odaklandı. Elindeki diş macununa bakıyordu. Diş macununa... Benim hâlâ ellerim arkadaydı ama ellerimin arasında hiçbir şey yoktu.

"Bununla ne yapacaktın?" diye sordu. Arkamda sakladığım şeyin, diş macunu olacağının aklının köşesinden bile geçmediğine emindim.

Omuz silktim.

"Dişlerimi fırçalayacaktım."

Kaşlarını çatarak uzun uzun baktıktan sonra diş macununun kapağını açtı. "Bununla dişlerini fırçalayamayacağına yemin edebili-

rim. Ama..." Macun olduğuna emin olmak istercesine, burnuna götürerek kokladı. "Macun... Diş macunuyla ne yapabilirsin ki?"

Ona, babasının bana şaka yapmak için bisküvinin içerisine macun sıktığını, benim de bisküviyi ayılıp bayılarak yediğimi, sonrasında başka yememe izin vermediği için saatlerce macunlu bisküviyi düşündüğümü ve eve geldiğim gibi hemen macunlu bisküvi yaptığımı tabii ki anlatmayacaktım.

Çünkü Engin, bisküviyi içerisine macun sıkıp yediğimi bilse evdeki tüm macunları atar ve bizi misvak dönemine döndürürdü.

"Bununla ne yaptığını söylersen kızmayacağım, söz."

"Kızmayacaksın..." diyerek, kaşlarımı havalandırarak tekrar söz vermesini istedim.

"Söz," dedi. Sonra ben de büyük bir heyecanla paketten bir bisküvi çıkarıp ikiye ayırdım ve arasındaki kremayı bıçağın tersiyle aldım. Normalde kremayı da yiyordum fakat midemi bulandırmaya başladığı için yemedim. Engin her hareketimi dikkatle izlerken, ne yaptığıma dair hâlâ bir fikir edinememiş olmalıydı ki kaşlarını çattı. Elindeki macunu aldım ve bisküvinin arasına sıktım.

Bakışlarımı kaldırarak ona baktığımda "Sakın!" dedi. "Sakın bana bunu yediğini söyleme!"

"Ama aşkım, tadı gerçekten çok güzel. Bak, sen de bir dene, beğeneceksin."

"Beril, çıldırtma beni, kimyasal lan bu! Zararlı! Sen hamilesin."

"Zaten çok yemedim, Engin! Bugün baban bana yapıp verince canım çekti."

"Babam ne alaka?"

"Şaka yapmak istemiş bana," dediğimde öfkeli bir nefes alarak elini saçlarının önünden geçirdi.

"Herkes resmen şakacı oldu başımıza."

Ben omuz silkerek gamsız bir tavırla, Engin için yaptığım ama onun yemediği macunlu bisküviyi ağzıma attım. Engin birden şoke olmuş bir hâlde bana baktı ve ellerini çenemin altında birleştirerek avucunun içini açtı.

"Beril, tükür şunu!"

Tekrar omuz silkip, kalan bisküviyi yemek için elimi kaldırdığımda parmaklarımın arasındaki bisküviyi alarak ağzına attı.

Homurdanarak zorla çiğnedi ve "Sen tam dayaklıksın," diyerek başını sağa sola çevirdi. Yüzü gittikçe daha çok buruşurken gözlerinde asi bir ifade belirdi.

Yüzü gerildikçe gerildi.

Muhtemelen tükürmek için lavaboya gittiğinde peşinden yürüdüm. Sadece tükürmemişti, aynı zamanda kusmuştu.

"İşte şimdi tam hamile oldun."

- 36 -

Parmaklarımı Engin'in kumral saçlarından geçirirken yüzümde küçük bir gülümseme oluştu. Çok yorgundu, normalde sabah beşte ayağa kalkıp koşan ve yüzen adam sabah dokuz buçuk olmasına rağmen hâlâ uyuyordu. Yanından kalktığımda bile hafif mırıldanmış, sonra uykusuna devam etmişti.

Operasyonun dün bittiğini söylemişti ve bir hafta izin aldığını. İlgi arsızı olan ben, hamilelikte yükselişe geçen hormonlarımın etkisiyle "Benimle hiç ilgilenmiyorsun," diye ağladığım için almıştı bu izni.

Parmaklarımı yanaklarında, kısa sakallarının üzerinde gezdirdiğimde huylanarak başını karnıma gömdü. Ben kahvaltı yapmak için kalkıp tekrar yatağa oturduğumda Engin beni kendine doğru çekip başını da karnıma yasladı.

Hep o benden önce uyandığı için onu uyurken izlemeye fırsatım olmuyordu, hatta belki de ilk kez onu uyurken izliyordum. Şimdi bu fırsatı bulmuşken onu uyandırmak istemiyor, uyurken gevşeyen ifadesini doyasıya seyrediyordum.

Parmaklarımla saçlarını hafif hafif çekiştirdim. Engin burnunun ucunu karnıma sürttüğünde, başta bunun uykusunda yaptığı alelade bir hareket olduğunu düşünmüştüm ama sonra dudaklarını da karnımın üzerine koyarak karnımı birkaç kez öptüğünde uyandığını anladım.

Gülümseyerek "Hiç uyanmayacaksın sanmıştım," dediğim zaman karnımın üzerindeki dudakları gerildi. O da gülümsedi. Çünkü bu, onun lafıydı. *Hiç uyanmayacaksın sanmıştım, Beril.*

"Biraz daha uyuyalım." Bu da benim lafımdı.

Yüzümdeki gülümseme büyüdü.

"Ama bugün hastaneye gideceğiz, geç kaldık randevuya."

Uyku mahmuru sesiyle "Saat kaç ki?" diye sordu. Eliyle belimin kenarından tuttu, başparmağıyla da yavaş yavaş belimin oyuntusunu okşadı.

"On olacak."

Engin benim cevabımı duyduğu gibi anında sırtını dikleştirerek, sanki hiç yeni uyanmamış gibi bana baktı. Ben olsam saatlerce ayılmaya çalışır, gözlerimi zar zor açardım.

"On mu?" diye sordu inanamaz bir şekilde. "O kadar uyudum mu ben ya?"

"Hı hım... Hemen kahvaltı yapar çıkarız, yetişiriz zaten, daha vakit var."

"Kahvaltıyı dışarıda yapalım, şimdi hiç onunla uğraşmayalım."

"Kahvaltıyı hazırladım ben."

Engin "Vayy!" dercesine şaşkın ve inanamaz bir tavırla bana baktı. Şaşırmıştı, ben de evliliğimizin ilk ayında Engin her gün bana kahvaltı hazırlarken böyle şaşırıyor ve seviniyordum.

Çünkü bizim akrabamız arasında, yani benim çevremdeki erkeklerden yemek yapan kimse yoktu. Aslında el becerileri gelişmişti fakat mutfakta iş yapmayı kadın görevi olarak gören çağ dışı insanlardı.

Engin ise... Dışarıdan gerçekten çağ dışı biri gibi duruyordu. Bazı davranışlarıyla arada bir milattan önceye gitmiyor değildi fakat son derece modern bir insandı. Bunun yanında kötü özelliklerini sayacak olursam, biraz kabaydı ve arabasına çok değer veriyordu.

Arabasını satsa aslında on numara kocaydı.

Beni dizlerimden çekerek yatakta yüzüstü yatırdı, ani gelen hareketiyle refleksle çığlık attım, sonra da "Ne yapıyorsun?" diye sorarken güldüm.

Üzerime çıkarak bakışlarını gözlerime kilitledi.

"Benim karım sabah erkenden kalkıp bana kahvaltı mı hazırladı yani?"

"Sen her gün bana kahvaltı hazırlıyorsun."

"Evlenmeden önce 'Hayatta sabahın köründe kalkıp sana kahvaltı hazırlamam,' demiştin çünkü."

"Ama aşkım, gerçekten sabahın köründe kalkıyorsun. Onda on birde kalksan neyse..."

Gülerek yüzünü bana yaklaştırdı; kalbim deli gibi atmaya başladı, nabzım hızlandı. Ondan hâlâ ilk günkü gibi etkilenmem gerçek olamazdı.

"Yalnız on birde kahvaltı yapılmaz, normal insanlar o saatlerde öğle aralarına çıkıyor."

"Onlar normal," dedim bir omzumu kaldırarak.

"Evet ve sen normal değilsin. Çok özelsin. Güzelsin."

"Bugün bana iltifat etme günün mü?"

"Hayır," dedi, eli belimin oyuntusundan karnıma kaydı ve elini oynatmadan başparmağıyla karnımı okşadı. "Bugün bebeğimizin günü. Bugünkü tüm iltifatlarım ona olacak, kusura bakma, annesi."

"Daha bebeğimiz doğmadan beni ikinci plana mı atıyorsun yani? Pardon," dedim başımı sallayarak. "Üçüncü."

"Üçüncü?" diye sorduğunda iğneleyici bir tonda "Araban, bebeğimiz, ben. Veya bebeğimiz, araban, ben," dedim.

Öyle gür bir kahkaha attı ki kalbim bir an kasıldı, çalışmadı, bir daha çalışmayacak diye de korktum. Bakışlarım üzerinde duraksayınca "Hâlâ arabamı kıskandığını düşünmüyordum," dedi.

Her ne kadar kıskanmadığımı söylesem de deli gibi kıskandığım bir gerçekti.

◆◆◆

Doktor, elindeki aleti karnımda gezdirirken Engin de ben de sanki çok anlıyormuşuz gibi pürdikkat ekrandaki karartıya bakıyorduk.

Bebeğimizin cinsiyetini öğrenecektik.

Sesli ve oldukça derin bir nefes aldım. Doktor ekranda ne gördüyse kaşları hayret edercesine havalandı, dudakları aralandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben kötü bir şey olduğunu düşünüp yerimde gergince kıpırdanırken doktor genişçe gülümsedi ve bakışları ilk beni, sonra Engin'i buldu.

Doktor "İki kese görüyorum," dediğinde Engin'le bakışlarımız kesişti. Dudağında küçük de olsa bir gülümseme oluştu. Bense korktum.

İki bebeği taşımak zor olurdu, bakması ayrı zor.

"İkiz mi yani?"

Doktor başını iki yana salladı.

"Hayır, dördüz; iki tane tek yumurta ikizi."

Doktorun heyecanlı sesine karşılık yüzündeki belli belirsiz gülümseme anında giden Engin hızla doktora döndü. Ben de döndüm. Hatta aynı anda doktora döndük, diyebilirim.

Kalbimin atışı korkuyla hızlandı.

Dört bebek mi?

Dört...

Hepsi birden. Aynı anda. Beraber. Dört bebek...

Yutkunamadım bile, bakışlarım Engin'e kaydı. Duyduklarımın benim hayal ürünüm olduğunu düşünecektim ki Engin'in de benim gibi şoke olmuş bir şekilde gergin durduğunu gördüm. Hayal değildi, gerçekti.

Dört bebek.

"Dört bebek mi?" diye sordu Engin, emin olmak için.

Doktor "Evet," dediğinde Engin sanki kendi kendine konuşuyormuşçasına "Dördüz olması için ne yapmış olabiliriz ki?" diye sordu.

Ağlarcasına güldüm, başka bir zaman olsaydı belki de onun bu söylediğine kahkaha atabilirdim fakat hiç gülecek durumda değildim.

İliklerime kadar korkuyordum. Endişeliydim.

"Doktor Bey," dedim yalvarırcasına. Kâğıt havluyla karnımın üzerini silmeyi bırakıp, yattığım yerde doğruldum. "Bir yanlışlık olmasın? Dört bebek nasıl sığsın buraya?"

Aklıma gelen şeylerle birlikte ağlarcasına Engin'e döndüm.

"Bunları doğurması var. Ben birini bile doğurmaktan korkarken dördünü birden nasıl doğurayım? Taşıyamam bile! Karnım yırtılır."

Doktor sessizlik yemini etmiş gibi susarken Engin sıkıntılı bir nefes aldı.

"Allah'ım! Emzirmesi, uyutması, sallaması, gece ağlaması!.. Altını değiştirmesi!.."

Ben saydıkça Engin sıkıntılı bir şekilde elini saçlarının önünden geçirerek odada birkaç volta attı. İki metrelik alanda pencereye doğru yürüyor, sonra benim yanıma dönüyor ve tekrar pencereye doğru yürüyordu.

Durdu ve bana baktı.

"Bir paket bezi bir günde bitirirler! Arabaya bile sığmazlar, bunlara özel minibüs falan tutmak gerekir."

Alt dudağım titredi, korkudan ayaklarımı bile hissedemedim. Dört bebek nedir ya? Biz bir tane diye yola çıkmıştık.

"Cinsiyetlerine bakalım mı?"

Ne Engin ne ben doktora baktık. Açıkçası cinsiyetleri şu an umurumuzda bile değildi, biz daha çok, bebeklerin sayısıyla ilgiliydik.

Tamam, dört bebek, güzel bir şey. Dört çocuk isteyebilirdim ben de. Ama ayrı ayrı... Aynı anda değil...

Ayrı ayrı!..

Aralarında yaş farkı olacak bir şekilde...

"Evet, gözünüz aydın, dört erkek çocuğunuz olacak!"

Doktorun neşeli sesine tezat oluşturacak şekilde ben acıyla inledim, Engin'se yerinde sinirden kudurdu.

"Bir de hepsi erkek! Ne güzel! Dört erkek... Şaka mı bu? Bir keseyi alamıyor muyuz? Dört erkek ne, abi ya? Bir daha bak!"

Engin işaret parmağıyla görüntüleme cihazını gösterip durdu.

"Dört değildir," dedi bir kez daha. "Alt tarafı seviştik lan biz, bir daha bak."

Doktor bıyık altından gülerken ben hıçkırarak ağlayacak kadar korkuyordum. Dilim bağlandı, göğsüme koca bir öküz oturdu. Daha önce hiçbir bebeğe bakmamışken şimdi dört tane bebeğe aynı anda mı bakacaktım?

Doktor "Yanlışlık yok," dedi.

Gözlerim sulandı, dilim damağım kurudu.

"İsterseniz kalp atışlarını dinleteyim."

Başımı hayır anlamında iki yana salladım, dört tane düzensiz kalp atışı sesini dinlemeye hiç hazır değildim. "Bize biraz izin verir misiniz?" dedim titreyen sesimle. "Bunu bir sindirelim."

Engin ağır ağır gelip sedyeye yanıma oturdu, ayaklarını ileri doğru uzattı. Uzun bir süre öylece karşıya baktık. Mantıklı düşünmeye çalışıyor olmalıydı ama benim aklımda dönüp duran tek şey vardı, o da başka bir şey düşünmemi engelliyordu.

Dört. Dört. Dört. Dört. Dört. Dört...

"Korkma, bebek bunlar. En fazla ne kadar altlarına yapabilirler ki? Bir yere giderken de ikişer ikişer götürürüz. Ya da bir yere götürmeyiz. Bir de bakıcı tutarız. Ya da iki... İnci de gelir arada. Annemi de alırız. Senin arkadaşların var, onlar da yarım eder."

Ağlarcasına güldüm.

"İşimiz bizimkilere kaldıysa yandık."

Yanağıma akan gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. Günlerce cinsiyetini öğreneceğiz diye içime dolan heyecan resmen kursağıma dizilmişti.

"Hepsinin birden ağladığını düşünsene, Engin," dedim ağlayarak. Burnumu çektim. "Hepsinin birden acıktığını... Engin, dört tane. Bir değil, iki değil, üç değil... Dört tane."

Sakinleştirmek ister gibi omzumun üzerindeki saçlarımı geriye aldığında elinden kaçtım, bundan sonra bana parmak ucuyla bile dokunmasına izin vermezdim.

"Dokunma bana!" dedim agresif bir sesle. Elini yumruk yaparak uzaklaştırdı. "Bir daha sakın bana dokunma, Engin. Sakın! Hatta göz ucuyla bile bakma mümkünse." Elimi yüzümün önünde sallayıp durdum. Sıcaklamış, dahası terlemiştim.

"Bunun için dört ay kadar geç kaldık," dedi Engin homurdanarak. Doktor bu tepkimize gülümseyip, ben ağlamasaydım muhtemelen kahkaha atacaktı, ekranı gösterdi.

"Artık kalp atışlarını dinleyelim, isterseniz."

Biz hiçbir tepki vermeyince doktor "Pekâlâ, hazır mısınız?" diye sordu.

Başımı salladım. Hayır, dört tane ayrı düzensiz kalp atışını duymaya kesinlikle hazır değildim.

Doktor, benim başımı sallamamı umursamadan bir yere bastı, hatta birkaç yere. Ben "Küt, küt," diye düzensiz bir kalp atışı sesi beklerken hoparlörden çok tanıdık bir grup ses çıktı.

"Selam, Eraslan ailesi!"

Bizimkiler!

Şakaydı bu!

Anlık gelen rahatlamayla daha şiddetli ağladım, Engin'se sesli bir nefes verdi. Öyle ki verdiği nefes kulağımda yankılandı.

"Biz aramızda düşündük, tanışındık ve sizi tam olarak tebrik edemediğimize karar verdik." Konuşan Mustafa'ydı.

"Dedik ki bunlara bir oyun yapalım."

Bahar, Bahar...

Pınar muhtemelen ne hâle geldiğimi tahmin ettiği için gülerek "Korkma, hayatım," dedi. "Dördüz değildir, yani umarım değildir. Biz de bilmiyoruz." İçimden üçüzlerin ayrıldığını çok net hissetmiştim.

"Bak, kıymetimizi bil, bedavaya şaka yaptık sana." Arda konuştuktan sonra Engin başını sağa sola yatırarak boynunu kıtlattı. Sinirlenmişti ama bariz bir şekilde rahatlamıştı da. En azından eskisi gibi yerinde durmakta zorlanmıyor, ikide bir doktora monitöre tekrar bakması için işaret vermiyordu.

En son Egemen gülerek "Tekrar tebrikler," dedi.

Bizi tebrik ettiklerini sanıyorlardı. Aptalca bir şaka yaparak kalbimi yerinden çıkarıp, ayaklarında sektirip, bir de tekme atıp, güreşip, bir şeyler yapıp, sonra da tebrik ettiklerini sanıyorlardı.

Burada üç buçuk atmıştım.

Korkudan ağlamıştım.

Engin çattığı kaşlarıyla doktora baktı. "Şimdi tek bebek var, değil mi?"

Artık bizim için bebeğin cinsiyetinden çok, rakamı, kaç tane olduğu önemliydi. Bunu da doktora bir güzel yansıtmıştık ki doktor "Evet, *tek bir* kız bebeğiniz olacak," derken "tek bir" sözünü vurgulayarak söylemişti.

Engin'le ikimiz aynı anda "Oh!" dedik. Engin tekrar yanıma oturdu. Onun kalbi de benimki kadar hızlı atıyor muydu, bilmiyorum ama benim dört lafını duyduğumdan beri kalbim deli gibi atıyordu. Öyle çok korkmuştum ki arkadaşlarımın bize şaka yaptığını öğrendiğimde bile yavaşlamamıştı.

"Tek bir tane," dedi Engin tekrarlayarak.

Doktor gülümsedi ve "Kız," dedi. "Kızınız olacak, demin de söyledim ama siz 'bir' lafına takıldınız."

Bu sefer "Kız," diye tekrarladı Engin.

Ve ben de "Tek bir kız," diye tekrarladım. Gözyaşlarım yanağımda kurudu, açıkçası kızım olacağına, sadece bir bebeğim olacağını öğrendiğim kadar sevinemedim. Bir tane olsun da, kız veya erkek fark etmezdi benim için, eminim Engin de benim gibi düşünüyordu.

Doktorla uzun uzun, nelere dikkat etmem ve ne yapmam gerektiğini konuştuk. Daha doğrusu doktor bana bir şeyler anlattı, ben de kafamı sallayıp durdum ama kendimi doktorun söylediklerine pek veremedim.

Aklım "dört bebek" lafını duyduktan sonra resmen donmuştu.

Hastaneden çıktık, serin hava yüzüme vurduğu an, "Onları öldüreceğim," diye dişlerimin arasından konuştum.

Engin başını eğerek bana baktı.

"Aynı fikirde olmamız ne güzel, karıcığım." Arkadaşlarımla ilgili hiçbir konuda Engin'le ortak bir paydada buluşamıyorduk fakat bugün bize yaptıkları şaka üzerine ikimiz de aynı taraftaydık.

Telefonunu cebinden çıkararak "Şimdi senin şu arkadaşların nerededir?" diye sordu. Ne yapacağını önemsemedim. Dövecekse dövsündü, bu sefer cidden sonuna kadar hak etmişlerdi

"Bizim atölyedelerdir, şimdi tepkilerimizi düşünüp haykırıyorlardır." Atölyenin açık adresini de verdim.

Bundan sonrasını kendileri düşünsün...

Engin rehberden birinin adını buldu, aradı. Başımı uzatıp kimi aradığına bakarak "Ne yapacaksın?" diye sordum.

Bana baktı ve başını hafifçe eğdi.

"Onlara, *polisin şakaya gelmeyeceğini* öğreteceğim."

Evet, *polis şakaya gelmez* ama o polis Engin'se hiç şakaya gelmez.

"Burak, neredesin? Güzel, sana bir adres vereceğim, şimdi oraya bir ekip çıkar. Birilerinin akıllanması lazım... İsimlerini vereceğim, teki bile eksik olmasın. Mustafa," dedi, bana döndü ve telefonunu kulağından biraz uzaklaştırarak "Soy ismi ne?" diye sordu.

Telefona yaklaştım.

"Mustafa Yılmaz, Arda Kaymak, Bahar Yalın, Egemen Toplu, Pınar Küçük."

Engin telefonunu tekrar kulağına yaklaştırdı.

"Atın nezarete bunları, dört gün kalsınlar. Dört... Bir, iki, üç değil. Dört... Nedenini sonra anlatırım. Nezarete atınca haber ver."

Telefonunu tekrar cebine koyarak başını gökyüzüne doğru çevirdi, soluklandı. O da benim gibi dört çocuk olduğunu duyunca korkmuştu, zaten korkulmayacak gibi de değildi.

Üstelik "dört erkek çocuk" olduğunu söylemişti doktor.

Dört erkeğin, ergenliklerini düşünmek bile istemiyordum. Çok korkunçtu, çok!

"Su..." diye mırıldandım. "Su mu alsak?"

Başını salladı.

"Sen geç arabaya, ben alıp geleyim."

Normalde "Ben de seninle geleyim," diye tuttururdum fakat şu an yürümeye hâlim yoktu. Hâlâ dördüz şakasının etkisinden çıkamamıştım, hatta çıkamamıştık.

Arabanın kapısını açıp koltuğa oturduğumda elim karnımın üzerine gitti, yavaş yavaş okşadım; orada bir bebek vardı.

Bir kız...

Bana benzeyen, güzeller güzeli bir kız... Babasını şakalar yaparak delirtecek, etrafta saçlarını atarak salına salına yürüyecek, minicik ayakları olan bir kız çocuğu... Engin'le ikimizin bir parçası...

Arabanın kapısının açılmasıyla birlikte irkilerek başımı Engin'e doğru çevirdim. Dört beş tane su almıştı. Aldığı gibi birini içip bitirmiş olmalıydı ki dudaklarının kenarı ıslaktı ve elinin arasında sıktığı boş bir su şişesi vardı.

Sulardan birinin kapağını açarak bana verdi, diğerlerini de arka koltuğa bıraktı.

Uzattığı suyu alıp dört beş koca yudum içerek, birden yarısına kadar geldim. Sırtımı arabanın koltuğuna yaslayarak başımı yukarı doğru kaldırdım. Nefeslendim, nefeslendim...

Kalbimin atışı daha yeni yavaşlamaya başladı, içimdeki korkuyu daha yeni atabildim.

Kapağını kapamadan önce suyu elime dökerek, sıcaklayan yanaklarımı ve ensemi ıslattım.

"Ne yapıyorsun?"

Engin'in sorusuyla ona döndüm ve "Ne yapıyormuşum?" diyerek baktım. O ise bana bakmıyordu, daha çok suyun döküldüğü yere bakıyordu.

"Hayatım, hiç arabanın içine su dökülür mü?"

Gören de bir kova suyu arabaya boşalttım sanırdı, elimi ıslatırken iki üç damla dökülmüştü. Belki birkaç damla daha fazla dökülmüş olabilirdi ama abartılacak bir şey değildi.

Şişenin kapağını kapayarak "Al," dedim. "Al, yemedik arabanı!"

"Ayağınla basınca çamur oluyor diye söyledim, yoksa istediğin kadar dök."

Gözlerimi devirdim ve onu dinlemiyormuş gibi yaptım.

"Tamam, dök ya," dedi. "Zaten yıkatacağım."

He, yani yıkatmazsa döktürmeyecekti.

Arabasına bu kadar kıymet vermesinden nefret ediyordum, ölene kadar da nefret edecektim.

◆◆◆

"Engin, yarın kaçta çıkarız evden?"

"Sabah yedi sekiz gibi çıkarız, kahvaltıyı da yolda bir yerde yaparız. Uyar mı sana?"

"Uyar," diyerek başımı tekrar onun göğsüne koydum. Salondaki geniş L koltukta, ayaklarımız birbirine geçmiş bir hâlde uzanmış, film seyrediyorduk. Yani film açıktı da biz pek seyrediyor gibi değildik.

Açıkçası film benim ilgimi çekmemişti, Engin'in ilgisini çektiyse de benim sorularım ve konuşmam yüzümden filme adapte olamıyordu.

Kucağındaki meyve tabağının içindeki dilimlenmiş elmayı bana uzattı, direkt dudaklarıma. Gülümseyerek uzattığı elmayı dişlerimin arasına aldım.

Ellerini karnıma sardı, başparmağıyla da yavaş yavaş okşadı.

Telefonumu elime aldım, Engin hâlâ karnımı başparmağıyla okşamaya devam ediyordu. Ekranda beş cevapsız arama uyarısını görmemle kaşlarım çatıldı, hepsi de aynı numaradan gelen çağrılardı.

"Kim bu ya?"

"Ne oldu?"

"Biri beş kez aramış."

Telefonumu elimden "Bakayım," diyerek alan Engin numaraya bakmış ve karizmatik bir kahkaha atmıştı. "Sizinkiler telefon haklarını sende harcamışlar."

İlk başta neyden bahsettiğini anlayamadım, sonrasında aklıma Engin'in bizimkileri nezarethaneye attığı geldi. Onların adına bir tık üzülmüştüm ama dördüz çocuk nedir ya? Biraz insaflı şaka yapsaydılar bari!

"Aslında Mustafa çok iyi temizlik yapar," dedim Engin'e doğru başımı kaldırarak. Gözlerimin içine baktı, dudaklarının kenarı ukala bir tavırla yukarı kaydı.

"Diyorsun ki nezarethaneyi temizlet."

Dudaklarını "Bilmem," dercesine kıvırdım.

"Tüm emniyeti de olabilir."

Güldü ve "Bakarız," dercesine başını salladı. Başımı tekrar göğsüne gömerek rahat bir alan aradım kendime. Elimi sıkıca beline sardım, yanaklarımı da tişörtüne sürttüm. Onun deyimiyle ona kedi gibi sırnaştım.

Elini tuttum, parmaklarını parmaklarımdan geçirdim. Diğer elimle de saatinin ışığını açmaya çalıştım. Fakat ışığını açamamış, açamadığım gibi de bir saat geriye almıştım. Düzelteyim derken gününü değiştirdim. Engin bakıyor mu diye gizliden gizliye başımı yukarı kaldırıp ona baktığımda göz göze geldik.

Yalandan gülümsedim ve ben yalandan gülümseyince, o sahici bir gülüşle başını her iki yana salladı.

Çok karizmatik gözüküyordu.

"Engin..." diye mırıldandım.

"Efendim, bir tanem?"

Gülümsedim ve "Engin..." diye tekrar ettim, bakışlarım gibi sesim de aşktandı.

"Efendim, karıcığım?"

Eğer bana böyle güzel hitaplarla seslenecekse sabaha kadar onun ismini sayıklayabilirdim.

"Kızımıza hiç isim düşündün mü?"

Kızımız... Bir kız... Bir bebek... Evet, hâlâ inanamıyordum.

Başını evet anlamında salladı. Düşünmüş olabileceğini hiç sanmıyordum ki hayli şaşırdım. Dirseğimi onun karnına bastırarak belimi doğrultup ona baktım.

"Ne düşündün?"

"Beren."

Kaşlarım havalandı. Beren? Neden Beren'di? Hiç büyükanne ismine de benzemiyordu.

"Neden Beren?"

"İsimlerimizin ilk hecelerini birleştir."

"Enbe."

Güldü, "Dil kurallarına uyacağın tuttu," dedi, sonra ekledi. "Senin isminin ilk üç harfini ve benim ismimin ilk iki harfini birleştir."

Harfleri tek tek birleştirmemin yavaşlığıyla "Beren," dedim. Gülümsedim, gülümsemem yüzümde ismi beğendiğimi belli edercesine saniye saniye büyüdü ve tekrarladım. "Beren..."

◆◆◆

"Sen mi taşıdın bu valizleri buraya kadar?" Engin'in azarlamasıyla başımı kaldırıp ona baktığımda, aslında bitirdiği cümlesine "hayatım" hitabını ekledi.

Böyle yaparak sesindeki o katılığı yumuşatacağını düşünüyordu.

Valizleri nasıl buraya kadar getirdiğimi gösterircesine ayağımla valizi iteledim.

"Kucağımda taşımadım, ayağımla iteledim."

İlk bana baktı, sonra ayağıma, en son da valize. Çatık kaşları düzeldi fakat yüzündeki sertlik hâlâ gitmedi. "İyi."

"Sen sabahın köründe nereye gittin?"

Yüzünde kendini beğenmiş, gururlu bir gülümseme oluştu ve çenesiyle kapıyı işaret etti.

"Dışarı çıkınca göreceksin."

Heyecanlandım, çünkü Engin'in yüzündeki ifade heyecanlanacağım kadar gururluydu. "Sen taşırsın valizleri," diyerek hiç beklemeden dışarı çıktım. Etrafıma bakındım, bakındım, bakındım... Hiçbir şey yoktu. Yani farklı hiçbir şey yoktu.

Engin elinde iki valizle çıktı ve "Gördün mü, nasıl ama?" diye sordu. Bir kez daha etrafıma baktım ama hiçbir şey göremedim.

"Neyi?"

"Sağına bak, ne görüyorsun?"

"Araba... Arabanı."

"Tamam, araba doğru, ama ne olmuş?"

Gözlerimi bayılttım, ben de bana sürpriz yaptığını sanmış ve heyecanlanmıştım.

Dikkatlice arabasına baksam da hiçbir değişiklik fark etmedim. Düz, beyaz bir arabaydı işte.

"Modelini mi yükselttin, ne? Anlayamadım, rengi de aynı beyaz."

Sesli bir nefes aldı ve bana göstermekten vazgeçmiş gibi "Tamam, Beril, geç otur," dedi. Arabasına farklı ne yapmış olabilirdi ki, anlamıyordum.

Arabaya oturduğumda bakışlarımı içerisinde gezdirdim, değişen hiçbir şey yok gibiydi. Başımı çevirip dışarıya baktığımda aynadaki aksimle karşılaşınca gülümsedim ve Engin arabaya binip koltuğa otururken "Buldum!" dedim heyecanlı bir sesle. "Aynayı taktırmışsın."

"Pes, Beril! Gerçekten! İki ay önce taktırdım ben o aynayı, sen yeni mi fark ediyorsun?"

Gülümsemem yüzümde soldu ve "Aa, öyle mi?" diye mırıldandım. Artık tahmin etmeyecektim çünkü tahmin ettikçe daha çok batıyordum.

Arabayı çalıştırmadan önce işaret parmağının ucunu torpidoya bastırdı ve bir çizgi çekip parmağının ucunu bana gösterdi.

"Bak, toz var mı hiç?"

"Ha, arabanın içini yıkattın."

"İçini ve dışını," diye belirtti.

Çok da önemli bir şey değilmiş, zira Engin haftada bir arabanın dışını yıkatıyordu.

"Nasıl fark edemedin, anlamıyorum, neredeyse her yeri çamura bulanmıştı arabanın."

"Her yeri" derken arabanın kapsının yere yakın olan tarafının üçte birini kastediyordu.

"Resmen saçını boyatıp da kocalarının fark etmelerini bekleyen kadınlar gibi arabanı yıkatıp fark etmemi bekliyorsun, Engin."

"Tamam, Beril," dedi bozuk bir sesle. "Bir şey demiyorum ben."

Bana sinirlendiğini ve moralinin bozulduğunu anlayınca "Ama araba gerçekten güzel olmuş," diyerek arabayı övdüm. "Temiz ve güzel. Pırıl pırıl parlıyor."

"Değil mi?" dedi Engin. "Yeni gibi."

Abartılı bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım.

"Aynen, aynen, internete koy, sıfır diye sat."

Engin kaşlarını çatıp önüne dönünce dudaklarımı birleştirerek, lafımı buradan nasıl çevirebileceğimi bir süre düşündüm. Dudaklarım aralandı. "Yani kimse anlamaz diye öyle dedim, o kadar harika, muhteşem olmuş."

Bir şey demedi, beni duymazlıktan geldi ve sadece önüne baktı. Uzunca bir süre -beş dakika kadar- konuşmayınca sıkıldım. Bakışlarım saat sabahın sekizi olmasına rağmen kararan havadaydı.

"Hava da bozuk," dedim bir konu açmak için.

Ağzının içinden "Evet," dedi.

"Akşam da bayağı yağmur yağmış."

"Hı, hı."

"Dolu yağacak, diyorlar."

"Biz dolu yağmadan kalacağımız otele varırız."

Başımı salladım.

Bolu'da beş yıldızlı bir otelde bir haftalık rezervasyon yaptırmıştık, orada kaplıcalara gidecek, gönlümüzce eğlenecek ve birbirimizle vakit geçirecektik.

"Engin, tuvaletim geldi, bir yerde mola verelim."

"Tamam, ilerideki benzinlikte dururuz."

Benzinlikte durduğumuzda önce tuvalete gitmiş, işimi halletmiş, sonra da markete girerek yolda yemek için bir sürü abur cubur almıştım. Engin'se aldıklarımı görünce onaylamaz bir şekilde bakmış ama bir şey de dememişti.

Kalacağımız otele yaklaştığımızda, yol çalışması yapılıyor olmalıydı ki yollar iyi değildi. Toprak yollar yağmurun da etkisiyle çamurlaşmıştı.

"Ne kadar kaldı otele?"

"En fazla beş on dakika," dediği anda arabanın tekerleğinden bir ses çıktı. Sonra araba hareket etmedi, yerinde oynayıp durdu.

"Sikeyim ya!"

"Ne oldu?"

"Hay, ben bu belediyenin yapacağı yola sokayım! Çukura girdi araba!"

Omuzlarımı düşürdüm, kendimi oldukça yorgun hissettiğim yolculuk boyunca tek hayalim otele gidip direkt yatağa yatmaktı. Şimdi otele gidebilmemiz için arabanın tekerleğinin çukurdan çıkması gerekiyordu.

"Of!"

Gök gürledi.

"Umarım doluya yakalanmayız," dediğimde Engin biraz daha zorladı arabayı. Gaza bastı, ama bir tekerlek neredeyse tamamıyla çamura saplanmıştı. Engin, ağzının içinden küfredip durdu, sonra telefonunu alarak çekiciyi aradı.

Yağmur çiselemeye başladı, ön camda nokta nokta yağmur izleri oldu. Sonra yağmur şiddetini arttırdı ve haberlerde uyarısını yaptıkları o dolu yağmaya başladı.

Arabanın ön camını dövercesine yağan dolu sanki taşmış gibi sesler çıkarmaya başladığında, Engin yerinde gergince kımıldandı.

"Sikeyim! Sikeyim! Sikeyim!"

Engin'in sert solukları ve art arda ettiği küfürler, arabanın tavanına ve camına şiddetle çarpan doluya eşlik ediyordu.

Dolu hızını arttırdıkça Engin'in ettiği küfürler de arttı, ses tonu yükseldi.

Bıraksam dışarı çıkıp arabanın üzerine yatacaktı neredeyse. Dişleri birbirine sıkı sıkıya kenetliyken eğilerek radyoyu açtı ve çalan şarkının sesini kulakları sağır edecek bir düzeye getirdi. Arabanın aldığı darbeleri işitmek istemiyordu tabii. Başını koltuğa yasladı, gözlerini kapadı.

Dışarıda ben kalsam bu kadar sorun yapmazdı ya!

Bu adam, benim canım tırnağımı çektiklerinde, "En kötü ihtimalle bandın ucunu bulamazsın," demişti.

Şimdi içi gidiyordu.

"Bereket yağıyor, bereket!"

Beni duyması için kulağına kadar yaklaşıp yüksek sesle bağırdım. "Bereket yağıyor, bereket!"

Sinirli bir şekilde güldü, bir şey demedi ama bence içinden epey sövdü.

Telefonumla radyoya bağlandım ve Gripin'in artık en sevdiğim şarkısını açtım, yüksek sesle de eşlik ettim.

"Durma, yağmur durma!"

Gözleri kapalıyken gülümsedi, oysaki ben bana kızacağını düşünüyordum. Hatta arabasına zarar gelmesin diye beni camda siperlik olarak kullanacağını...

Şarkının sesini kısarak, arabanın koltuğuna yasladığı başını kaldırmadan bana çevirdi. Şarkıyı o duysun diye bağırarak söylediğimden soluklarım düzensizleşmişti.

"Eğer kızım da sana çekerse ben sizinle nasıl baş edeceğim?"

"Bana benzeyecek," dedim net bir sesle.

Kaşlarını kaldırarak "Nasıl emin olabiliyorsun bundan?" diye sordu.

"Annem hep, sana benzeyen bir kızın olsun da gör, diye dua ederdi çünkü." Engin daha benim cümlem bitmeden kahkahayı basmıştı. Elini direksiyonun üzerine bir kez vurdu ve bana baktı.

"Bana, pek dua ediyormuş gibi gelmedi."

Kahkahası duraksadı, solmadı ama küçülerek samimi bir hâl aldı. Bakışları hayran hayran yüzümde gezindi. Sonra sesli bir nefes aldı.

Bir eliyle çenemi tuttu, başparmağıyla da çenemin üzerini okşadı.

"Öyle güzel hissettiriyorsun ki senden önce bir hayatım yokmuş gibi geliyor." Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. O normalde, durup dururken böyle şeyler söylemezdi, şimdi neden bana böyle bir itirafta bulunduğunu merak etsem de, bir nedeni olmadığını biliyordum.

Elini çenemden karnıma doğru indirdi, karnımdaki elini kımıldatmadan sadece başparmağıyla karnımın üzerini okşadı.

"Sana bugüne kadar hiç teşekkür etmedim. Teşekkür ederim, Beril, hayatıma girip neşe kattığın için. Beni sevdiğin için... Bana bir evlat vereceğin için... Her şey için..."

Gözlerim doldu.

"Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama iyi ki arabamı Çingene pembesine boyamışsınız."

Başımı yana doğru eğerken tabii ki onu düzelttim.

"Gülkurusu..."

Sanki bu tepkiyi vereceğimi biliyormuş gibi bana baktı, artık bu tepkime alışmıştı.

Dolu dindi, çok geçmeden çekici de gelip çukura saplanmış tekerleği kurtardı. Biz yolumuza devam ettik.

Normalde araba beni hiç tutmazdı, bu yüzden uzun araba yolculuğu yapmamızda hiçbir sorun görmemiştim fakat şu an midemin bulanmasıyla pişman olmuştum.

Parmaklarımın tersiyle dudaklarımın üzerini kapadım.

"Engin, midem çok bulanıyor, kusacağım."

"Hayır!" dedi Engin, başını hızla bana doğru çevirdi. Mide bulantıma bile bu kadar endişelenmesi kendimi fazla değerli hissetmeme neden oluyordu. "Dayan biraz daha, ileride kenara çekeceğim."

Mide bulantım bu denli baskın olmasaydı, hayretle gülerdim.

Sonra "Arabamı kıskanman çok saçma," diyor!

Resmen arabasına kusacağım diye korkmuştu.

Kumam ya, resmen kumam!

"Sevgilim," dedi, bakışlarını yoldan ayırarak bana çevirdi. "Derin derin nefes al, kafanı yukarı kaldır."

Dudaklarımı birleştirerek başımı iki yana salladım. Ağzıma sıcak bir su geldi, soğuk soğuk terledim.

"Sakın, Beril, yeni yıkattım. Pırıl pırıl..."

Onu dinlemedim.

"Karıcığım, lütfen," dedi. Ana yolda olduğumuz için arabasını kenara çekemedi, çektiğinde ise çok geç kalmıştı çünkü ben midemin içindekileri tamamıyla onun arabasına kusmuştum.

Elimde değildi, elimde olsaydı da kusardım. Yine kusardım, Engin. Üzgünüm ama hiç pişman hissetmiyorum.

Engin gözlerini kapatarak başını yukarı doğru kaldırdı. Boynu gerildi, âdemelması belirginleşti ve emin olmak istercesine "Kustun," dedi.

Ben sesli sesli nefesler alırken "Evet," diye mırıldandım.

Ağlamak istercesine güldü, kafasını koltuğa bastırdı, derin bir nefes çekti içine. Sonra da gülümseyerek bana baktı, gözlerimin içine. Sevgiyle, saygıyla, merhametle ama en çok da aşkla...

"Olsun."

FİNAL

Dört yıl sonra...

"Satmıyorum arabamı, kardeşim! Satmıyorum! Sabahtan beri kaçıncı bu ya, ilanınızı sikeceğim artık. Vermedim ben ilan falan!"

"Engin Eraslan değil misiniz?"

"Benim."

"Neden satmadığınız şeyi siteye koyuyorsunuz, o zaman?"

"Koyma-" Devam etmedi, çünkü bakışları bana kaydı. O an bende ne gördü, bilmiyorum ama benim ikinci el satılık araba sitesine ilan koyduğumu anladı. Bir şey demeden telefonu kapattı. Usulca yerimden kalktım, masumca da gülümsedim.

Engin bakışlarını bir an olsun benden ayırmayınca gerildim ve çocuk odasına doğru giderken "Beren," diye seslendim. Gülümseyecek gibi oldu ama dudakları oynamadı. Aramızda çok az bir mesafe kaldığında, koşmadan hemen önce bir kez daha "Beren," diye seslendim fakat dirseğimden tutmasıyla birlikte sesim, çığlığa dönüştü.

"Nereye, karıcığım?"

"Engin, aşkım, gerçekten çok sinirlenmiştim sana. O yüzden..."

"Ne yaptım da sinirlendin?"

"Yeni bir şey yapmadın," dedim. Kaşlarını anlamak istercesine çattığında devam ettim konuşmama. "Üç gündür Mustafa'nın Pınar'a yapacağı evlenme teklifini organize ediyoruz ve çok güzel oldu. Ben de bir evlilik teklifi almadığım için sinirlendim. O yüzden yani, haklıyım."

"Beş sene önce olan bir şey için," dediğinde "Olmayan," diyerek düzelttim onu. Derin bir nefes aldı, diliyle dudağının kenarını yaladı ve tekrar derin bir nefes aldı.

"Alt tarafı bir ilan," dedim atarlı bir şekilde. "Silersin, olur biter."

Aslında ona kızgın değildim ama eğer ben atar yapmasaydım o, sinirini korumaya devam edecekti.

"Senin bu üste çıkışların beni hasta ediyor."

Omuz silktim ve o sırada Beren paytak adımlarla salona girdi. Altındaki pembe pijamasının bir bacağı katlanmış ve giymekte inat edip ağladığı için ona iki beden küçük gelen tişörtü göbeğine kadar sıyrılmıştı.

"Açkım, babacım yine n'aptı?"

Ben ona hep "aşkım" diye seslendiğim için bana "açkım" diyor -aşkım demeye dili dönmüyor-; Engin ona "babacığım" diye seslendiği için ona da "babacım" diyordu.

"Bir şey yapmadı, aşkım," dedim bakışlarım Engin'in üzerindeyken. Yapıp yapıp tüm suçu Engin'in üzerine attığım için, kızımız babasını yaramaz biliyordu. "Bizi Mustafaların yanına götürmesi için babanı ikna et, diye çağırdım."

Çünkü babacığın bu saatten sonra arabasıyla beni bakkala bile götürmez, kızım.

Beren, Mustafa'nın ismini duyduğu gibi elini çırptı, olduğu yerde zıplayarak "Mustafa, Mustafa," dedi. Mustafa'yı çok seviyordu, Mustafa da onu. Engin'se bu duruma inanılmaz bozuluyordu.

"Hani sen Mustafa'yı bir daha sevmeyecektin, babacım," diye Beren'in yanına gitti ve onu kucağına aldı.

"Ama babacım, Mustafa da beni ata bindircekmiş, onu da sevmem gerekiyor. Ata bindirsin, sonra sevmicem, gerçekten." Babasının yüzü yumuşamayınca küçük elleriyle iki yanağından da tuttu, başını salladı ve "Bak, gerçekten," dedi.

Gülümsedi Engin.

"Ben seni ata bindiririm."

Beren dudaklarını aralayarak itiraz etmeye çalıştı fakat diyecek bir şey bulamadığı için dudaklarını tekrar kapattı. Engin onun tavrına gülümseyerek sarı saçlarını gözlerinin önünden çekti.

"Ama Arda'yı sevmiyorum artık, babacım."

"Neden?"

"Bana böğğ yaptı, korkuttu beni. Yüzüne de korkunç bir şey yapmış. Çok korktum. Ölcektim korkudan." Engin'in bakışları bana döndü; sinirlenmişti, çünkü Beren'e şaka yapmamaları konusunda bizimkileri çok kez uyarmıştı. Bizimkileri temsilen orada bulunan da

ben olduğum için, tüm sinirini bana yansıttı. Bakışlarını tekrar Beren'e çevirdiğinde yüzünde sinirinden hiçbir iz kalmadı. Beren'in sarı bukleli saçlarını öptü ve ben hayran bakışlarımla onları izledim.

"Ben ona yapacağımı biliyorum!"

Beren kendini geri çekti ve babasının gözlerinin içine bakarak konuştu, bir yandan da küçücük elleriyle babasının yanağından tuttu.

"Ona kepçele tak, bir de onu hapse at. Yemek de verme."

Güldü Engin, bakışlarını bana kaydırdı. Ben de ne gördüğünü bilmiyorum ama uzun süre bakışlarını benden alamadı. Yumuşamıştı bakışları, siniri yatışmış olmalıydı.

Beren'i yere bırakmadan önce yanağına uzun bir öpücük bıraktı. "Hadi," dedi. "Git odana, hazırlan. Sizi Mustafaların yanına bırakayım."

Beren koşa koşa odasına giderken Engin bana doğru yaklaştı. Yerimde hareketlenmeden onu bekledim.

"Ne yapacağım ben seninle?"

Sorusunda ciddi olup olmadığını anlamadım çünkü ifadesi hiç fire vermedi.

"Beş sene oldu, her seferinde anlaştığımız hâlde yine bana kızınca arabama zarar veriyorsun."

Tek omzumu silktim, atkuyruğu yaptığım saçlarımı geriye doğru ittim ve yanından geçip Beren'in odasına gittim. Beren'in üzerini giyinmesine yardım ettikten sonra kendi kıyafetlerimi giyindim. Papatyalı, kalçalarımın bir karış altında biten yazlık bir elbiseydi. Tokamı çıkarıp saçlarımı salık bıraktım, hafif de bir makyaj yaptım.

Engin, Beren'i alıp dışarı çıktı ve dışarıda benim hazırlanmamı beklediler. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda gördüğüm manzara, kalbimin ilk günkü gibi atmasına neden oldu. Baba kızı her gördüğümde durup nefeslenme ihtiyacı hissediyordum. Çok güzellerdi. Çok...

Engin, arabanın kaportasına oturttuğu kızının ayakkabısını giydiriyordu, elleri rahat durmayan Beren'se sileceklerle oynamaya çalışıyordu; babasının "Dokunma babacığım, kıracaksın babacığım, kırarsan bozuşuruz babacığım," ikazları eşliğinde.

Ben ön koltuğa oturdum; Engin, Beren'i bebek koltuğuna oturttuktan sonra şoför koltuğuna oturdu. Yandan bir bakışla bana baktı ve arabasını çalıştırdı.

Yasladığım yerden belimi doğrultup radyoyu açtım. Engin'e mümkün olduğunca bakmıyor, soğuk yapmaya çalışıyordum, o da

bunun farkındaydı ki benim aksime durmadan başını çevirip bana bakıyordu.

On beş dakikalık yol Beren'in yeni öğrendiği renkleri saymasıyla geçti. "Beyaz araba; siyah araba; mavi araba; aaa, kırmızı araba; yeşil araba..."

"Senin gibi," dedi Engin. Gülümseyerek gönlümü almaya çalıştı muhtemelen. "Hiç susmuyor."

"Şikâyetçi misin?"

"Aksine, her gün şükrediyorum."

"Hmm."

"Hmm," dedi ve bana yandan bir bakış attı. Gözlerim koyu kumral saçlarının arasındaki beyazlarda gezindi, sonrasında koyu kumral kirli sakallarında. Çok yakışıklıydı. Çok karizmatikti. Uzandı, dizlerimin üzerine koyduğum elimi tuttu, dudaklarına götürdü ve elime bir öpücük kondurdu.

Bunu yapmasına bayılıyordum.

Ona bayılıyordum.

Kalbim hızla atmaya başlarken gözlerimi kaçırarak dikiz aynasından ağzı yarım açık hâlde uykuya dalan kızımıza baktım, Beren'e.

Araba yolculuğu her zaman onu beş dakikada uyutuyordu. Bebekken uyusun diye arabada az gezdirmemiştik. Bazen gece üçte, bazen sabah beşte... Saat ve mekân fark etmiyordu. Susturamadığımız her zaman arabayla üç beş tur atıyorduk.

Bizim eskiden Bahar'la birlikte kaldığımız, şimdi Bahar'ın Pınar'la birlikte kaldığı evin önüne geldiğimiz gibi Beren uyandı ve uyandığı gibi ağlamaya başladı. Her uyandığında, nedenini bilmediğim bir şekilde ağlıyordu.

Bizim hemen ardımızdan Egemen, arabasıyla geldi; yan koltukta Arda, arka koltukta Mustafa oturuyordu.

Geleneksel buluşmamızı yapmak için eksiksizdik.

Beren hâlâ ağlarken, Mustafa direkt arka koltuğu açarak Beren'i kucağına aldı. Zaten Beren de Mustafa'yı gördüğü gibi sustu.

Beren için ben bir, babası iki, Mustafa üçtü.

Engin'in emniyet kemerini çözmesiyle birlikte kaşlarımı çatarak ona baktım, kızgın değildim, aksine anlamaya çalışıyordum. "Sen de mi geleceksin?"

"Şu zevzekle konuşacağım," dedi, bahsettiği zevzek Arda'ydı muhtemelen. Tamam dercesine başımı oynattım, birlikte arabadan indik.

Arda hiç gerilmedi çünkü Beren'in onu gammazlayacağını düşünmüyordu ama bilmediği şey, Beren'in tıpkı benim gibi hiçbir şeyi unutmadığı ve iki üç çikolataya da kanmadığıydı.

Engin, Beren'in yanağından makas alarak "Hadi, siz içeri geçin, babacığım," dedi. Beren anlamış gibi Arda'ya bakıp kıkır kıkır güldü ve sekerek içeri girdi.

Ben içeri geçmedim, çünkü arkadaşımın bana ihtiyacı olabilirdi. Arda'yı Beren'e salakça şakalar yapmasın diye ben de uyarmıştım ama Beren'in tepkileri çok komik olduğu için kendine engel olamadığını söyleyip, her seferinde tekrar tekrar yapmıştı. Gerçekten, iyice korkutulmayı hak etmişti bu sefer.

"Ee, Arda," dedi Engin. Kolunu omzuna attı, şu an iki samimi dost gibi duruyorlardı.

Arda bir şeylerin yolunda olmadığının farkındaydı fakat ne olduğunu anlayamamıştı, çünkü benim kızım da işine geldiğinde çok güzel rol yapıyordu, peşini bırakması için Arda'ya "Tamam, söylemeyeceğim babama," dediği gibi.

"N'aber, nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor, enişte, senin nasıl gidiyor?"

"Kötü," dedi. Bu sırada masaj yapıyormuş gibi Arda'nın omzunu sıkıyordu. "Birileri kaç kez uyardığım hâlde benim kızıma aptal aptal şakalar yapmış."

"Aa!" dedi Arda mükemmel bir abartıyla şaşırarak. "Kim? Ne zaman? Nerede?" Bir yandan şaşırıyor bir yandan da kaçmaya çalışıyordu ve yardım ister gibi bana bakıyordu. Hiç istifimi bozmadan onları izledim. Uzun zamandır Engin'le bizimkiler arasında sorun çıkmıyordu. Hatta Engin, babasının bahçesinde mangal yapacağımız zaman "Sizin açları da çağır mangala," demişti.

Mangal... Çok güzel geçmişti. Engin ve Egemen sırf mangalla uğraşırken Bahar, Pınar ve Arda masayı kurmuş; ben ve Mustafa ise Beren'i oynatmak bahanesiyle elimizi bir şeye sürmemiş, mangalını sefasını sürmüştük.

Eh, bir de Ekrem babamla bol bol goygoy yapmış, Asiye annem ve İnci ablayla Engin'i çekiştirmiştik. İnci ablanın kızı Alya ise, dur-

madan ona küçük gelen kıyafetlerini getirerek, sanki Barbie bebeği giydiriyormuşçasına Beren'i giydirmeye çalışmıştı.

Alya, Beren doğduğu zaman sanki kendi kardeşi olmuş gibi çok ağlamıştı. Kendi kardeşi olsa da ağlaması anlamsızdı ama kuzeni doğduğu için ağlaması daha anlamsızdı. Dayısını çok sevdiği için kıskanmıştı işte. Sonra sonra alışmıştı Beren'e. Şimdilerde ise onu kardeşi gibi koruyor, çok seviyordu ama yine de dayısını kendi kızından kıskanıyordu, bundan dolayı Engin, Beren'i Alya'nın yanında çok fazla kucağına almıyordu.

Engin...

Canım kocam. Aşkım. Hayatım. Sevgilim. Her şeyim...

O gün geç saatlere kadar oyun oynamış, sohbet etmiş, eğlenmiş, çocukları eğlendirmiş, özetle çok güzel vakit geçirmiştik. Herkes evine dağıldığında ise Engin, hamakta uyuyan kızımızı babasının evindeki misafir odalarından birine yatırmış, sonra da birlikte bahçede yürüyüşe çıkmıştık.

İlk durağımız ceviz ağacının altı olmuştu.

Dudaklarımızın ilk temas ettiği yerde, yıllar sonra tekrar öpüştük. Beni kovalayarak koşturduğu yerleri birlikte, el ele yürüyerek geçtik.

Havuzun kenarına geldik.

Hani onu öptüğüm, onun da bana karşılık verdiği ama hemen ardından, nezarethaneyi temizleyeceğimi söylediği o havuzun kenarına...

Zaman çok hızlı geçiyor, demişti o gün. Akabinde, biz de çok hızlıyız, demiştim. Gülmüştü, gülmüştüm.

Bazen hızlı olmak gerekir. Ardını astarını düşünmemek... Bazen risk almak gerekir. Hata yapmak... Yanlışlarını kabullenmek... Yanlışlarıyla kabullenmek... Bazen unutmak gerekir ama bazen de kendi unuttuklarını bile karşındaki kişiye hatırlatmak.

O gün, gece, mangalda ne oldu, ona ne dedim, hatırlamıyorum ama kızdı bana. Belki de şakadan kızdı fakat muhtemelen kızmakta haklıydı. Çünkü benimle birlikte kendini havuza attığında, onu yatıştırmak için öpmüştüm. Belki de öpmek için bahane üretmiştim. Belki de Engin eskiyi yâd edelim diye bilerek benimle birlikte havuza atlamıştı.

Ama atlamıştık, kıyafetlerimizle. O günkü gibi...

Engin'in sanki küçük bir çocuğu azarlıyormuşçasına Arda'nın kulağını çekmesiyle kendime geldim. Arda parmak uçlarıyla yukarı doğru yükselip canının acısını azaltmaya çalışıyordu. Karşı gelmiyordu çünkü gelirse daha çok dayak yiyeceğini biliyordu.

"Enişte, vallahi ona yapmayacaktım! Ben Pınar'ı korkutacaktım, Beren önüme çıktı. Beren'i karşımda görünce ben daha çok korktum, yemin ederim."

"Beren korktu mu?" diye sordu Engin, tekdüze bir sesle.

"Yani, birazcık, çok değil ama."

"Korktu mu?" diye bir kez daha sordu Engin, kaba bir sesle.

Arda başını salladı, yutkundu ve "Evet," dedi.

"Gerisinin önemi yok, o zaman."

Omzundaki eli de sıkılaşmış olmalı ki Arda'nın yüzü iyicene buruştu. Daha fazla onun bu hâline kıyamadığımdan "Engin," dedim. "Bir gelir misin?"

"Sonra."

"İyi!" Trip atar gibi konuşmamla sesli bir nefes aldı, gözlerini yukarı kaldırdı, kendiyle alay edercesine güldü ve Arda'yı iterek yanıma geldi.

Normalde gelmezdi de, sabah da ona soğuk yaptığım için hemen gelmişti. Arda hiç duraksamadan koşa koşa eve girdi, Engin'se karşımda dikilerek "Ne oldu?" diye sordu.

"Bizi kaçta almaya geleceksin, diye soracaktım."

Gülümsedi, gülümsemesi büyüdü, dişleri açığa çıktı.

"Kaçta geleyim almaya?"

Üzerime doğru yürüyüp beni kendisiyle arabası arasında sıkıştırdı.

"Ne zaman özlersen gel almaya."

"Hiç yanından ayrılmamam gerekir, o zaman."

Gülümsedim ve kapıya doğru baktım.

"Uzun zamandır..." dedim ve bakışlarımı kapıdan ona çevirdim. "Baş başa kalamamıştık."

Demek istediğimi anladı, onun da bakışları kapıya kaydı. Beren içeride kalmıştı. Bizimkiler ona iyi bakardı. Engin de bunu biliyordu.

"Hadi, bin," dedi direkt, arabayı göstererek.

Kıkırdayarak arabaya bindim. Buraya gelirken bunu planlamamıştım, bir dakika öncesinde dahi böyle bir şey aklımda yoktu. Ağ-

zımdan öylesine çıkmıştı ama çıktığı gibi de deli gibi bir istek baş göstermişti.

Arabaya binip, bizimkilere "Bir iki saate geliriz, Beren'e iyi bakın," diye mesaj attım. Ama beş saat olmuştu ve biz Engin'le hâlâ sahilde dolaşıyorduk. Aslında o direkt "Eve gidelim," demişti, ben uzun zamandır baş başa kalamadığımızı söyleyince ilk aklına gelen, beni yatağa atmaktı çünkü.

Yemeğimizi lüks bir restoranda yedikten sonra eve geçmiştik. Kapıyı kapattığımız an vakit kaybetmeden dudaklarıma yapışmıştı.

Sonrası yatak odası...

Yatak...

Ve tutku dolu saatler...

Engin üzerini giyinip, telefon görüşmesi için salona gittiğinde ben de üzerimi giyindim. Eve gittiğimizi ve ne yaptığımızı anlamasınlar diye aynı kıyafetleri giyinmiştim.

Ayağa kalkıp aynanın karşısına geçtim.

İlk başta Engin'e şaka yapmak için onun hakkında aldığım notları yazdığım post-itlere bakarken ondan sonraki hayatım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti. Ağacın üzerinde ona "Bana âşıksın," diyerek kafa tutmam, beni zorla kendisiyle birlikte havuza atması, sonra öpüşmemiz, kimlik kontrolünden kaçarken elini ısırmam, kaçırılmamız, adamın tırnağını çektikten sonra "Tüh, bandın ucunu bulamayacağım artık," diyerek bana göz kırpması...

Didişmelerimiz, didişmelerimiz, didişmelerimiz...

Engin'in arkamda hissettiğim varlığıyla başımı omzumun üzerinden çevirerek ona baktım; bana bakmıyordu, benim dakikalarca yüzümde gülümsemeyle baktığım yere bakıyordu.

Onun hakkında aldığım notları hatıra diye aynanın bir kenarına koyduğumda, onların ne olduğunu soruşu hâlâ zihnimde. Sonrasında, "Sabahın kõründe zikzak çizerek beni takip eden ayyaş sen miydin?" diye soruşu da... Beni fark etmiş ama sarhoş olduğumu düşünüp hiç umursamamış.

Saçlarımı iki eliyle sırtımda topladı, omzumun üzerine dudaklarını uzunca bastırdı.

Engin hızlı yemek yerdi, hızlı yürürdü, öyle ki ona yetişmek için koşmam gerekirdi; hızlı hazırlanırdı, hızlı konuşurdu, her şeyi hızlı

yapardı ama sıra beni sevmeye gelince hep yavaştan alırdı. Saçlarımı sindire sindire koklar, tadını çıkarırcasına öper, yavaşça dokunurdu...

Ellerini benden uzaklaştırarak komodinin üzerinden kalem aldı, geldi, çekmeceleri karıştırdı, çekmecedeki renk renk post-itlerden pembe olanını çıkardı ve üzerine bir şeyler yazdı.

Ne yazdığını post-iti aynaya, diğer notların yanına yapıştırmadan görememiştim. Gördüğümde ise kalbim küt küt attı. İçime koca bir sıcaklık yayıldı. Gülümsemem genişledi.

"Adam karısına delicesine âşık."

Kalemi yerine bıraktı, bu sefer de ben aldım elime. Gülümsedi ve kollarını belime sararak yazacağım şeyi bekledi. Fakat ben yazmadım, bir çizik attım.

Not 2'nin üzerine...

Kahkaha attı ve ilk defa kabullenircesine başını salladı.

Arabasına üzerim ıslak olduğu için almayan adamdan, arabasının üzerine çizik atmama sesini çıkarmayan adama...

- SON -